
Danseaza cu mine
SUSAN ELIZABETH PHILLIPS

CĂRȚI ROMANTICE

Când viața îi aruncă în cale încă o tragedie, Tess Hartsong, o tânără văduvă, își găsește refugiul în Tempest, un mic orășel aflat în munții din Tennessee. Înconjurată de natură, Tess speră să își aline inima rănită și să găsească liniștea de care are nevoie pentru a se vindeca.

Dar în loc de pace și solitudine, întâlnește o pereche ieșită din comun: Ian North, un artist faimos și enigmatic, aflat în căutarea inspirației pierdute, și Bianca, o tânără de o frumusețe aproape nepământeană, cu multe secrete neobișnuite. Alături de ei, Tess este atrasă fără voie într-o altă tragedie neașteptată. Astfel, viața îi este complicată de un bebeluș care are nevoie de ea, de un grup de adolescenți care o provoacă în nenumărate feluri și de localnicii suspicioși în privința străinilor. Iar Ian, acest bărbat dificil, încăpățânat, cu sufletul chinuit, care o face pe Tess să pună la îndoială tot ce știa, se dovedește a fi cea mai mare complicație dintre toate.

În fuga ei spre noua viață care aduce atât de multe schimbări, Tess nu poate să nu se întrebe – s-a pierdut de tot pe sine… sau și-a găsit, într-adevăr, viitorul?

◆

„O poveste tulburătoare despre împlinirea ca femeie, despre o inimă greu de îmblânzit și despre puterea mereu vindecătoare a iubirii."

Library Journal

◆

SUSAN ELIZABETH PHILLIPS a scris 24 de romane traduse în 30 de limbi și apărute pe lista de bestsellerurI din *New York Times*, *Publisher's Weekly* și *USA Today*.

Tradiție din 1989

www.litera.ro

ISBN 978-606-33-7815-7

Lira

eBook disponibil

SUSAN ELIZABETH PHILLIPS

Dansează cu mine

Traducere din limba engleză
Laura Berteanu

LITERA
București

Mult iubitelor „bonusuri" din viața mea: mai întâi a apărut Nickie, regina dansului. Apoi au venit Leah, Andy și Anya. Familiile se clădesc în cele mai uimitoare moduri.

prolog

Băiatul ținea spray-ul cu vopsea perfect îndreptat în față. Îl ținea aproape de suprafața striată, din oțel inoxidabil. Apăsă butonul și privi șuvoiul strălucitor de vopsea roșie formând litera *I*.

O făcuse. Marcase un tren. Oricine putea marca un zid sau ruloul exterior de la vitrina unui magazin oarecare, dar numai haiducii, numai cei mai buni artiști de graffiti puteau să marcheze un tren din garnitura de metrou a New Yorkului. Și nu avea decât zece ani.

Să ajungă aici din Upper East Side fusese la fel de periculos ca și cum s-ar fi aflat în Bosnia sau în Irak, sau în alt loc de genul ăsta. Traversase Central Park pe întuneric. Luase trenul numărul 1 spre nord, cu patru spray-uri Krylon în ghiozdan. Își trăsese pe ochi gluga hanoracului negru, încercând să se facă invizibil pentru bețivii și drogații care călătoreau împreună cu el pe Strada 207. După care trecuse prin Inwood, adică unul din cele mai rele locuri din Manhattan, unde oamenii erau uciși și jefuiți și alte de-astea.

Se ținuse în umbră. Așa reușise să se strecoare pe lângă paznicii de la depoul de pe 207th Street. Se aplecase, o luase pe dedesubt, își croise drum prin jungla de șine și de metal pentru a marca prima lui garnitură de metrou.

Desenă cu spray-ul câteva fire de iarbă portocalii și mov în partea de jos a vagonului. Adăugă și vreo câteva creaturi demonice șmechere, care să pândească din spate. Și acum, înainte să-l vadă, restul semnăturii lui – *IHN4*.

Nu era o chestie inventată, așa ca la toți ceilalți. Nu în cazul lui. Erau chiar inițialele lui, primele trei litere,

la fel cum erau inițialele tatălui său, ale bunicului și ale străbunicului. Numai 4 era doar al lui.

Numai amatorii pictau toate elementele de aceeași mărime, așa că el desenă cifra 4 mai mare. Cu un an în urmă, nu știuse prea multe atunci când marcase prima lui clădire, complexul din Central Park West, unde locuia. Ieșise mare scandal cu povestea asta. Dar nimeni nu-l bănuise pe el.

Aproape nimeni.

Dacă n-o ștergea repede, aveau să-l vadă. Adăugă niște crăpături negre prin litere, creând senzația că se dezmembrează. Dacă ar fi avut o pensulă și timp suficient să facă treaba ca lumea... Dar nu avea.

Acum nu-i mai rămăsese decât să facă poza. Afurisiții ăia de la MTA aveau o politică nouă. Scoteau din funcțiune orice garnitură desenată, până curățau în întregime graffitiul. Singurul mod în care un artist putea dovedi că făcuse treaba, era cu o fotografie. Dacă nu aveai o poză, nu aveai nimic.

Scotoci prin ghiozdan și scoase aparatul Olympus Stylus pe care i-l făcuse cadou menajera de ziua lui. Se depărtă un pas de vagon și ridică aparatul, încercând să cuprindă un cadru cât mai larg. Era posibil ca blițul să-l dea de gol, dar era un risc pe care trebuia să și-l asume. Fără fotografie, nu-și putea revendica marcajul.

– *Nu mișca!*

Apăsă declanșatorul. Blițul explodă în aceeași clipă în care paznicul îi prinse brațul, distrugând fotografia.

Tatăl lui veni să-l ia de la secția de poliție. Era mare șmecher în oraș și era un tip de treabă, care se pricea să discute asemenea chestiuni între patru ochi cu polițiștii. Dar, odată ieșiți din secție, după ce traversară parcarea, tată lui îl izbi de Porche-ul 911 nou-nouț.

– Ratatul dracului!

Trase brațul în spate și-l plesni zdravăn. În partea dreaptă a capului. Apoi în stânga. Un pumn.

În mașină, diamantele de la urechile mamei lui sclipiră în clipa în care aceasta întoarse capul de la el.

Taică-său îl aruncă pe bancheta îngustă din spate. Dar, în timp ce-și ștergea sângele care îi curgea din nas pe mâneca helăncii, Ian nu se putea gândi decât la faptul că nu reușise să facă poza. Era obișnuit cu violența părintelui. O să supraviețuiască, la fel ca întotdeauna. Dar fotografia...

Cu fotografia aia ar fi fost un zeu.

capitolul 1

Tess dansa în ploaie. Dansa în chiloți și într-un maiou vechi, cu o pereche de balerini ponosiți, cândva argintii. Lovea cu picioarele dalele de piatră alunecoase, acoperite cu mușchi, de sub crengile lăsate ale arborelui care adăpostea de atâția ani cabana din munte.

Astăzi dansa pe hip-hop, ieri fusese reggae, cu o zi înainte – poate grunge, poate nu, atât timp cât fusese tare, suficient de tare cât să fie complice furiei ei, cât să sanctifice durerea care nu avea să treacă niciodată. Tare așa cum nu putea să fie în Milwaukee. Aici însă, pe Muntele Runaway, unde vecini îi erau doar căprioarele și ratonii, putea ridica volumul cât voia de mult.

Vântul rece și umed de februarie în estul statului Tennessee aducea miros de frunze putrezite și de sconcs. Nu era o vreme în care să ieși doar în maiou și chiloți, dar, spre deosebire de soțul pe care nu-l putea readuce la viață, frigul și apa erau o chestiune pe care Tess o putea rezolva.

Își prinse balerinul într-o dală crăpată și pantoful zbură în tufișuri. Rămase cu un singur picior încălțat. Își trimise toate emoțiile înspre tălpi. O piatră ascuțită îi împunse călcâiul, dar, dacă s-ar fi oprit, furia ar fi mistuit-o. Își forță coapsele să se miște, își dădu capul pe spate, făcând să-i zboare părul ud și încâlcit. Mai repede și mai repede.

„Nu te opri. Nu de opri niciodată. Dacă te oprești..."

– Ești *surdă?*

Înlemni, privind un bărbat care traversa podul șubred, din lemn, de peste Poorhouse Creek. Un om al munților cu păr negru, neîngrijit, un nas proeminent

și maxilar lat și puternic. Masiv ca un urs, înalt cât un sicomor și părând că nu-i pasă de ploaie. Purta o cămașă de flanel în carouri roșii și negre, lăsată pe deasupra pantalonilor, ghete stropite cu vopsea și o pereche de blugi de lucru. Tess citise despre acești oameni ai munților – niște pustnici care își duceau zilele în creierii munților, cu o haită de câini sălbatici și un adevărat arsenal militar. Petreceau luni întregi fără să aibă vreun contact cu oamenii – uneori chiar ani – până ce-și uitau originile.

Rămase împietrită în perechea veche de bikini și maioul alb și ud care i se întindea peste sâni. Fără sutien, furioasă, ea însăși pe jumătate sălbatică și foarte, foarte singură.

Bărbatul veni nervos spre ea, fără să-i pese de ploaie, lăsând podul legănându-se în urma lui.

– Am suportat porcăria asta ieri după-amiază, și ieri-seară, și la *2 noaptea!* Dar gata, mi-a ajuns.

Îl măsură repede din priviri. Câteva bucle sfidătoare în părul prea lung și răvășit i se răsuceau ude pe gât. Hainele de muncitor erau mototolite și ghetele din piele crăpată erau stropite cu zeci de pete de vopsea în culori diferite. Barba țepoasă nu era suficient de lungă pentru un pusnic țicnit, dar avea totuși un aer destul de nebun.

N-o să-și ceară scuze. Se scuzase suficient acasă, pentru neplăcerile pe care durerea ei le provocase prietenilor și colegilor de la muncă. N-o să-și ceară scuze aici. Alesese Muntele Runaway nu doar pentru nume, (Runaway Mountain – Muntele Fugarului) ci și pentru că era un loc izolat – în care să poată să fie cât de nepoliticoasă, cât de îndurerată, cât de furioasă pe întreg universul voia să fie.

– Nu mai țipa la mine!

– Cum altfel o să mă auzi?

Înhăță boxa cu Bluetooth din locul uscat în care era pusă, sub scândurile care mai rămăseseră dintr-o masă de picnic.

– Las-o jos!

Bărbatul apăsă butonul principal cu o labă mare, cu degete grosolane, și opri muzica.

– Ce-ar fi să dai dovadă de puțin bun-simț?

– *Bun-simț?*

Se bucura să aibă pe cine să-și descarce nervii și frustrarea cu care o încărcaseră nedreptățile vieții.

– Dar tu ai bun-simț de dai năvală aici, ca un sălbatic?

– Dacă ai avea puțin respect pentru toate astea... Arătă cu un gest larg înspre copaci și înspre pârâul Poorhouse Creek. Trăsăturile aspre ale feței îi erau atât de colțuroase, încât păreau să fi fost tăiate cu drujba. Dacă ai avea puțin respect, n-aș fi fost nevoit să dau năvală.

Și atunci văzu. Văzu clipa în care bărbatul deveni conștient de felul în care era îmbrăcată – mai bine zis dezbrăcată. Ochii cenușii ca gresia o măsurară cu dispreț. Dar dispreț pentru ce? Pentru părul ei ud și încâlcit? Pentru corpul ei, mai plin decât ar fi trebuit după ce încercase să se sufoce cu mâncare? Pentru picioarele ei? Pentru lenjeria ei veche? Sau poate pur și simplu pentru îndrăzneala ei de a ocupa un spațiu pe această planetă?

Pe cine păcălea? Cu maioul ud întins pese sâni, arăta probabil ca un clișeu grotesc al unei studente bete, plecate să se distreze în Cancun în vacanța de primăvară.

Furia i se ridică în cap, amețind-o.

– Nu trebuia decât să mă rogi politicos!

Privi parcă prin ea și răspunse cu un mârâit jos și adânc:

– Da, sunt sigur că m-ai fi ascultat.

În mod clar, ea era cea care greșise, dar nu-i păsa.

– Cine ești tu?

– Un om care ar aprecia puțină liniște. Un cuvânt pe care tu s-ar părea că nu-l înțelegi.

Nimeni nu o mai apostrofase de când îi murise soțul. În schimb, toată lumea se purtase de parcă ar fi fost încă în salonul funerar, cu mobila mult prea masivă

și cu mirosul grețos de crini. Faptul că avea acum o țintă pentru furia ei era ca o beție.

– Așa de bădăran ești cu toată lumea? exclamă ea. Pentru că, în cazul ăsta...

Chiar în acea clipă, o zână a pădurii apăru plutind pe podul îngust de peste pârâu, sărind fără efort peste scândurile lipsă, cu pași atât de ușori încât structura abia dacă se mișcă.

– Ian!

Părul lung și blond îi plutea în spate, revărsându-se de sub o umbrelă mare și roșie. O rochie diafană de bumbac, lungă până la glezne și potrivită pentru iulie mai degrabă decât pentru luna februarie i se răsucea pe lângă pulpe. Era înaltă și suplă, mai puțin abdomenul rotund care îi trăda sarcina.

– Ian, nu mai țipa la ea, spuse creatura eterică. Te aud tocmai de la clădirea școlii.

Așadar, de acolo apăruse – de la școala albă din lemn, recent renovată, de pe culmea de deasupra cabanei. În ianuarie, când venise aici, Tess urcase cărarea ca să vadă ce era acolo. Când privise pe fereastră, observase că structura fusese transformată în locuință, dar nu păruse să fie nimeni acolo. Până acum.

– Nu-l băga în seamă.

Era o zână cu ochi albaștri, întocmai ca cele din desenele animate Disney. Să fi avut aproximativ 30 de ani, la fel ca Tess. Abia trecută de acea vârstă în care zânele sunt în maxima lor splendoare. Trecu ca o briză printre tufișurile din jurul cabanei, fără să ia în seamă iarba udă care îi atingea pulpele.

– Așa e mereu când are probleme cu câte un tablou.

Un tablou. Așadar, nu era vopsea obișnuită. Așadar, omul munților era artist. Și încă un artist temperamental.

Zâna râse –, dar râsul nu-i lumină complet ochii albaștri, de carte de povești. Ceva în legătură cu ea îi părea cunoscut, deși Tess știa că nu se întâlniseră niciodată.

– Mai rău latră decât mușcă, spuse zâna. Deși poate să și muște, uneori.

Întinse o mână subțire și caldă de sub umbrela roșie.

– Eu sunt Bianca.

– Tess Hartsong.

– Ți-au înghețat mâinile, spuse femeia. E o senzație plăcută. Mie mi-e atât de cald în ultima vreme!

Tess o examină cu ochiul de moașă profesionistă. Bianca respira greu, ca multe femei când se apropie de al treilea trimestru. Era cam în șapte luni. Purta sarcina sus și în față. Avea tenul palid, dar nu era o paloare îngrijorătoare.

– Ian, ai făcut destul rău! spuse zâna. Du-te acasă.

Bărbatul strângea în mână boxa lui Tess de parcă ar fi avut de gând să plece cu ea. Catadicsi însă să-i mai adreseze încă un mârâit și trânti boxa pe masa de picnic.

– Să nu mă faci să vin iar aici!

– Ian!

Ignorând zâna, matahala traversă podul îngust. Pașii lui apăsați făcură scândurile ude să se zgâlțâie atât de feroce, încât Tess mai ca să aștepta să vadă întreaga structură prăbușindu-se în râu.

– Nu-l lua în seamă, zise Bianca. E nesuferit.

Pe lângă furtunosul bărbat al munților, zâna de sub umbrela roșie era ca roua în culorile curcubeului, și Tess răsuci cheia în cutia Pandorei din sufletul ei, locul în care își închidea emoțiile atunci când avea nevoie să treacă peste încă o zi.

– A fost vina mea, recunoscu ea. Nu știam că locuiește cineva acolo.

– Ne-am mutat acum trei zile. N-a fost alegerea mea, dar soțul meu crede că aerul de munte o să-mi prindă bine. Cel puțin așa a zis.

Bianca îi întinse umbrela lui Tess și-și scoase peste cap rochia diafană de bumbac. Era goală pe dedesubt, cu excepția unor chiloței micuți, de culoarea șampaniei.

- Oh, Doamne, toată dimineața am vrut să fac asta! Parcă am un furnal în mine.

Ploaia se transformase într-o burniță ușoară, și Bianca privi înspre copacii din care picura apa. Era slabă, cu coapse înguste și vene subțiri și albastre care îi traversau sânii mici, de porțelan. Simțindu-se confortabil cu goliciunea ei, se întinse, ridicându-se pe vârfurile sandalelor și lăsându-și părul lung să-i cadă pe spate, într-o cascadă mătăsoasă.

- E atâta liniște aici! Dar multă plictiseală. Privi înspre cabană. Ai cafea? Ian face o criză și dacă mă uit numai la o cană de cafea și mai am încă două luni.

Tess venise în acești munți din Tennessee ca să scape de oameni, dar noutatea de a sta de vorbă cu cineva care nu vedea în ea doar o văduvă tragică o atrăgea. În plus, nu avea nimic altceva de făcut, doar să bată din picioare și să privească pe fereastră.

- Sigur. Luă de jos balerinul pe care îl pierduse mai devreme. Te avertizez. E dezastru înăuntru.

Bianca ridică din umeri și închise umbrela.

- Oamenii organizați îmi dau fiori.

Tess reuși să schițeze unul din acele zâmbete false cu care reușea să-i convingă pe ceilalți că era bine.

- Atunci n-ai de ce să-ți faci griji.

Cândva, altădată, fusese altfel. Fusese organizată. Crezuse în structură, în logică, în predictibilitate. Cândva crezuse că e bine să urmezi regulile. Dacă îți făceai temele, acordai prioritate, plăteai impozitele, totul era bine.

Exteriorul din lemn brut al cabanei era solid, dar urât. Pe acoperiș creștea mușchi și două trunchiuri subțiri de copac, de mult jupuite de coajă, susțineau paravanul de deasupra ușii din spate. Ramurile încă golașe ale unui arbore hickory, ale unui arțar și ale unui nuc negru planau deasupra casei vechi, zgâriind acoperișul asemenea unor unghii de vrăjitoare.

Camera principală adăpostea atât zona de bucătărie, cât și livingul, iar o scară de lemn urca înspre cele două dormitoare. Pereții erau, teoretic, din pin văruit în alb, dar erau îngălbeniți de vreme. Perdelele prăfuite se dezmembraseră când Tess încercase să le dea jos ca să le spele, așa că fusese nevoită să le înlocuiască cu unele albe, simple. O fereastră mare din față oferea o priveliște largă cu valea de mai jos și cu orașul Tempest, din statul Tennessee. Ferestrele din spate dădeau spre Poorhouse Creek.

Bianca își întinse rochia de bumbac pe un fotoliu și se sprijini de spătarul acestuia ca să se echilibreze și să-și scoată sandalele care începuseră să o roadă. Se îndreptă apoi și-și plimbă privirea de la șemineul din piatră înnegrită de funingine dintr-un capăt al cabanei la bucătăria veche din celălalt.

Chiuveta din fontă, precum cele de la ferme, era originală, la fel și aragazul pe butelie din anii 1950. Rafturi deschise, acum jupuite de hârtia mucegăită cu care fuseseră acoperite, conțineau o colecție sărăcăcioasă de vase și de conserve pe care Tess le adusese cu ea din Milwaukee.

– Un vis pentru pasionații de renovări, spuse Bianca.

Abia când începură să-i clănțăne dinții își dădu Tess seama cât era de frig. Își îndesă picioarele umede în blugii pe care îi abandonase lângă ușa din spate și-și trase peste maioul ud bluza de trening veche a lui Trav, cu emblema Universității Wisconsin.

– Nu prea mă pricep la renovări.

Nici Trav nu se pricepuse. El ținea lanterna în timp ce ea se băga sub chiuvetă să repare o țeavă care picura.

„Ți-am pus cât de sexy arăți cu o cheie franceză în mână?" o întreba.

„Poți să-mi mai spui."

Tess își masă degetul pe care purtase verigheta. I se sfâșiase inima când o scosese, dar, dacă ar fi purtat-o

aici, ar fi fost nevoită să îndure prea multe întrebări. Mai rău, ar fi fost nevoită să asculte poveștile altora, care pierduseră la rândul lor pe cineva drag.

„Știu cum te simți. Și eu mi-am pierdut bunica anul trecut."

„ ... unchiul..."

„... pisica..."

„Nu, nu știți cum mă simt!" ar fi vrut Tess să le strige tuturor prietenilor și colegilor bine intenționați. „Știți doar cum vă simțiți voi!"

Făcu un efort să-și relaxeze degetele care i se încleștaseră.

– Tot ce pot să spun e că locul e curat.

Curățase temeinic bucătăria de la podea până la tavan, frecase aragazul cu sârmă și chiuveta cu tix. Spălase podeaua veche din scânduri de pin, târâse afară covorul turcesc ponosit și îl bătuse ca să scoată praful din el, apoi o apucase o criză de strănuturi când făcuse același lucru cu pernele de pe canapea, care reprezentau o scenă total nepotrivită de vânătoare englezească de vulpi. Singura ei achiziție cât de cât semnificativă fusese o saltea nouă pentru patul dublu de la etaj.

Bianca privi peste umăr și-și încreți năsucul micuț și perfect.

– Trebuie să ieși afară la toaletă?

– Domnul a fost milostiv. Am canalizare interioară la etaj.

Trase fermoarul bluzei de trening. O purtase luni întregi după moartea lui Trav, până când ajunsese atât de murdară, încât nu mai avusese încotro și trebuise s-o spele. Acum nu mai păstra mirosul lui familiar, acea combinație de piele caldă, săpun și deodorant Right Guard.

„Ce naiba, Trav? Câți bărbați de 35 de ani mai mor de pneumonie pneumococică în ziua de azi?"

Își trase părul lung și încurcat de sub bluză.

– Am cumpărat cabana fără să o văd. Prețul a fost bun și fotografiile înșelătoare.

Bianca se îndreptă agale spre masa de bucătărie.

– Ar putea arăta foarte drăguț cu puțină vopsea și niște mobilă nouă.

Cândva, Tess ar fi acceptat bucuroasă provocarea. Nu și acum. Nu numai că nu-și permitea să cumpere mobilă nouă, dar nici măcar nu-i păsa suficient încât să-și dorească așa ceva.

– Într-o zi.

În timp ce Tess făcea cafea, Bianca spunea ceva despre o biografie a uneia dintre amantele lui Picasso pe care tocmai o citise și despre cât de mult îi lipsea deja mâncarea thailandeză. Tess află că Bianca și soțul ei locuiau în Manhattan, unde ea era coordonator de marfă și magazine în industria modei.

– Aranjez vitrinele și magazinele ad-hoc, explică ea. Mă distrez mult mai bine decât pe vremea când eram model, deși nu câștig la fel de mult.

– Model? Tess se întoarse și se uită lung la ea, punând în sfârșit piesele cap la cap. De-asta mi se părea că te știu! Bianca Jensen! Toate voiam să fim ca tine.

Nu făcuse legătura între numele ei și zilele de studenție, când chipul femeii care stătea acum lângă ea apăruse pe copertele tuturor revistelor de modă.

– Am avut o carieră bună, spuse Bianca, cu modestie.

– Mai mult decât bună. Erai peste tot.

În timp ce turnă două căni de cafea și le aduse la masă, Tess își aminti cât de nemulțumită o făcuseră revistele acelea să se simtă de propriii sâni, de părul care nu voia să se așeze nicicum și de tenul ei măsliniu.

Bianca sorbi din cană și scoase un oftat lung și delicios.

– Ce bună e! Ai zice că este heroină, la cum se poartă Ian.

Fiind moașă, cu siguranță nu era prima oară când Tess stătea la masa din bucătărie cu o femeie aproape dezbrăcată, dar, spre deosebire de Bianca, femeile acelea fuseseră în travaliu. Bianca își cuprinse burta cu mâna liberă, cu acel gest protector și satisfăcut caracteristic femeilor însărcinate.

– De cât timp locuiești în Tempest?

– De exact 24 de zile.

Când erai prea evaziv, stârneai curiozitatea oamenilor și îi determinai să pună mai multe întrebări. Era mai bine să ofere de bunăvoie câteva informații ca să nu lase impresia că avea ceva de ascuns, pentru că, odată ce s-ar fi aflat că e văduvă, totul s-ar fi schimbat. Își sprijini tălpile pe inelul dintre picioarele scaunului.

– M-am săturat de Milwaukee.

– Dar de ce ai ales să vii tocmai aici?

Pentru că văzuse numele Muntele Runaway pe o hartă.

– Devenisem agitată.

Nu era adevărat. Trav era cel agitat. În cei 11 ani de căsătorie, locuiseră în California, Colorado și Arizona, înainte de a se întoarce în Milwaukee, în locul în care crescuseră. Era gata să se mute din nou când murise.

Trasă toarta cănii cu degetul mare.

– Dar tu? Cum ai ajuns pe muntele ăsta?

– Nu a fost alegerea mea. Cu siguranță nu sunt mai mult de 800 de oameni care să trăiască în locul ăsta uitat de Dumnezeu.

968, conform indicatorului de pe autostradă.

– Este numai vina lui Ian, spuse ea. În oraș îl deranjau prea mulți oameni – impresari, jurnaliști, artiști aspiranți. Așa că a hotărât să ne mutăm aici.

– Impresari? Jurnaliști?

– Bărbatul ăla care urla la tine mai devreme este Ian Hamilton North IV. Artistul.

Chiar dacă nu ar fi iubit muzeele de artă, Tess tot ar fi recunoscut numele. Ian Hamilton North IV era unul dintre cei mai celebri artiști stradali, întrecut numai de misteriosul Bansky. Era totodată, dacă își amintea bine, oaia neagră a dinastiei North, familie cu sânge albastru și cu o mare putere financiară. Deși nu știa prea multe despre artiștii stradali – Trav îi numea mâzgălitorii de graffiti –, fusese întotdeauna fascinată de lucrările lui North.

– Dă-mi un tub de vopsea și pot să fac și eu același lucru, spusese Trav.

Dar criticii nu împărtășeau părerea lui.

Își aminti ce citise despre North. Reputația lui crescuse de la colțuri de stradă mâzgălite în copilărie la postere pe care le realizase în stații de autobuz sau în cabinele utilitare. De acolo, începuse să producă lucrări mai mari, care începuseră să apară pe clădiri din întreaga lume – făcute pe ascuns, la început, apoi solicitate și plătite. Acum galeriile de artă și expozițiile în muzee – ca aceea pe care o văzuse ea – vindeau până la ultimul bilet atunci când îi expuneau posterele și picturile, toate marcate cu semnătura pe care o adoptase încă din copilărie – IHN4, Ian Hamilton North IV.

Artist stradal din fire, avea prea puțină considerație pentru lege și ordine, așa că n-ar fi trebuit să o surprindă că, oricât ar fi fost de genial, era un monument de egoism. Dovadă stătea faptul că-și târâse soția însărcinată tocmai la mama dracului, cu doar două luni înainte de termen.

– Am văzut expoziția MoMA.

Fusese cu Trav în Manhattan cu puțin timp înainte ca acesta să se îmbolnăvească. Îi plăcuseră atunci imaginile explozive pe care le văzuse pe pereții muzeului, dar acum că întâlnise artistul avea îndoieli.

– Eu sunt muza lui, spuse Bianca, atingându-și clavicula. Îl scot din minți, dar are nevoie de mine. Acum

doi ani, ne-am certat și ne-am despărțit. A fost paralizat aproape trei luni. Nu a mai putut să picteze nimic.

Zâmbi, fără să se obosească să-și ascundă satisfacția.

Tess nu prea înțelegea cum putea o creatură eterică așa ca Bianca să inspire asemenea lucrări. În expoziția pe care o văzuse, creaturile desprinse parcă din jocuri video din perioada de început a lui North migraseră spre creaturi grotești, mitologice, pe care le plasa în scene de zi de zi – la micul dejun în familie, la un grătar în curtea din spate, la birou. Și caligrafia picturilor devenise mai complexă, până ce literele ajunseseră să se piardă în designul abstract.

Zâmbetul Biancăi deveni visător când își puse mâinile pe abdomen.

– Am un doctor în Knoxville acum și o să ne mutăm într-un hotel de lângă spital cu două săptămâni înainte de termen. De-abia aștept să se termine.

Nu arăta ca și cum și-ar fi pierdut răbdarea. Arăta de parcă s-ar fi bucurat la maximum de fiecare moment al sarcinii. O săgeată îi străpunse inima lui Tess. „Ar fi trebuit să-mi lași un copil, Trav. Măcar atât ai fi putut să faci."

– Eu îmi doresc de mult timp un copil, dar Ian... Își puse ambele mâini pe masă și se ridică de pe scaun. Mai bine mă întorc înainte să vină el să mă caute. E exagerat de protector. Traversă încăperea ca să-și recupereze rochia și sandalele. Cariera de model m-a transformat în nudistă. Sper că nu te-am speriat prea tare. Se chinui cu sandalele. N-ar fi trebuit să le scot. Acum n-o să mai reușesc să mi le pun.

Edemul nu era alarmant, dar părea inconfortabil.

– Încearcă să bei mai multă apă, spuse Tess. Știu cum pare, dar o să te ajute să reții mai puține lichide. Și ridică-ți picioarele cât poți de des.

– Vorbești de parcă ai ști din experiență. Câți copii ai născut?

– Nici unul. Dar am fost moașă medicală autorizată.

Era doar parțial adevărat. Era moașă medicală autorizată, dar bucuria de a aduce copii pe lume îi dispăruse din inimă odată cu tot restul.

– Asta e fantastic! exclamă Bianca. Am auzit cât de greu este să primești îngrijiri medicale de calitate aici, în creierii munților.

– Eu... am luat o pauză.

Dacă își agonisea bine banii pe care îi obținuse după ce vânduse apartamentul, se putea descurca vreo câteva luni, înainte să fie nevoită să se adune suficient cât să caute o clinică și să se întoarcă la muncă.

– Vino mâine pe la noi, spuse Bianca. Ian o să fie plecat la plimbare sau închis în atelierul lui – trece printr-una din crizele lui artistice. O să-ți arăt casa. Mi-e dor de compania cuiva care să nu mârâie la mine.

Tess avea nevoie de noutatea de a fi cu cineva care nu știa despre moartea lui Trav, care nu vedea în ea femeia frântă care devenise.

După ce Bianca plecă, Tess duse cănile la chiuveta rudimentară, cu placa de scurgere încorporată, de modă veche, cu emailul ciobit, cu petele de rugină care se încăpățânau să rămână acolo, oricât ar fi frecat.

În timp ce-și ștergea mâinile, observă unghiile rupte și cuticulele jupuite. Spre deosebire de Bianca, Tess nu avea să fie niciodată muza cuiva – poate doar dacă artistul avea o pasiune pentru brunete neîngrijite, cu ochii obosiți, cu păr creț și sălbatic și vreo zece kilograme în plus.

Trav spunea că ochii ei de un albastru-violet închis, pielea măslinie și părul aproape negru îi dădeau un aer pământesc și exotic, de parcă ar fi ieșit dintr-unul din filmele italienești din anii '60, care îi plăceau așa de mult. Îi amintise nu o dată că moștenise părul aproape negru de la o stră-stră-străbunică grecoaică, iar aceasta nu se plimbase niciodată pe străzile din Napoli într-o rochie

strâmtă de bumbac, așa ca Sophia Loren, cu Marcello Mastroianni alergând după ea. Însă acest adevăr nu îl oprise să o tachineze cu cuvinte italienești inventate.

Tess fusese și ea amuzantă altădată. Reușea să le facă să râdă până și pe mamele cele mai speriate. Acum nici nu-și mai amintea cum era să râdă.

Se duse la fereastra din față, încercând să se hotărască cum să-și petreacă restul zilei. Un drum cu pietriș șerpuia pe Muntele Runaway, urcând dinspre oraș, răsucindu-se pe lângă cabana ei, apoi pe lângă vechea școală, terminându-se în fața a ceea ce mai rămăsese dintr-o biserică penticostală. Lângă ea, pe o masă șubredă, era un exemplar din cartea lui Elisabeth Kübler-Ross, *Despre moarte și a muri*. Tess o privi și simți cum o cuprinde o furie clocotitoare. Înhăță cartea și o aruncă de cealaltă parte a camerei. „Mai du-te dracului, Liz, cu cele cinci etape ale tale!“[1] „O sută cinci mai degrabă! Sau o mie cinci!“

Pe de altă parte, Elisabeth Kübler-Ross nu-l cunoscuse niciodată pe Travis Hartsong, cu părul arămiu căzut pe frunte, cu ochii surâzători, cu mâinile frumoase și un optimism fără margini. Elisabeth Kübler-Ross nu mâncase niciodată pizza în pat împreună cu el și pe ea Trav nu o alergase prin casă cu o mască de Chewbacca pe cap. Și acum Tess trăia într-o cabană părăginită de pe un munte cu nume sugestiv, departe de lume. În loc să se reculeagă însă și să se întoarcă la viața ei, nu simțea decât furie, disperare și rușine în fața slăbiciunii ei. Trecuseră aproape doi ani. Alți oameni își reveneau după tragedii. Ea de ce nu putea?

Ian Hamilton North al IV-lea avea o zi proastă. O zi deosebit de proastă, dintr-o serie de zile proaste.

---

[1] În cartea *Despre moarte și a muri*, autoarea Elisabeth Kübler-Ross identifică cinci etape de durere, resimțite după pierderea unei persoane dragi. (n.tr.)

De săptămâni proaste. Pe cine dracu' încerca să păcălească? Nimic nu mai mergea bine de luni bune.

Cumpărase o casă în Tempest, Tennessee, pentru că se presupunea că este un loc izolat. Strada principală era o șosea abruptă și întortocheată, cu două benzi, pe care se găseau o benzinărie, un bar numit Cocoșul, un local drive-in care servea produse la gril, un magazin cu de toate și o clădire din cărămidă roșie care adăpostea deopotrivă primăria, poliția și oficiul poștal. Erau trei biserici, un local suspect care purta denumirea pompoasă de cafenea și încă vreo câteva bisericuțe ascunse în spatele dealurilor.

În capul șoselei o clădire mai nouă, cu un etaj, se proclama Centrul de Recreere Brad Winchester. Ian aflase deja că senatorul Brad Winchester era cel mai bogat și mai influent cetățean al orașului. Altădată Ian ar fi marcat clădirea cu prima ocazie – *IHN4* scris cu spray Krylon galben, cu unul din balaurii lui celebri răsucindu-se printre litere. Probabil că ar fi fost și arestat pentru asta. Publicul avea vederi înguste când venea vorba de arta stradală, în special în orașele mici. Toți voiau picturi murale, dar nu le plăceau semnăturile, nu înțelegeau de ce nu puteai să faci una fără cealaltă. Însă linia dintre geniu și vandalism era foarte interpretabilă, și Ian abandonase cu mult timp în urmă rolul de artist neînțeles.

Orașul era prea mic ca să deranjeze frumusețea naturală a regiunii: dealurile și munții ce păreau pictați în acuarele, fuioarele de ceață ale dimineții, apusurile extravagante și aerul curat. Din nefericire, mai erau și oameni. Unii veneau din familii care trăiau acolo de generații, dar pe munte se mai stabiliseră și pensionari, artizani, agricultori și adepți ai mișcării survivaliste. Intenționa să aibă un contact minim cu toți aceștia și nu coborâse în oraș decât cu slaba speranță că la Dollar General ar fi putut să găsească brioșele englezești la care

poftea Bianca. Brioșele lipsiseră din comanda pentru care plătea o avere ca să-i fie livrată săptămânal de la cel mai apropiat magazin de Doamne ajută, aflat la 30 de kilometri distanță. Dar brioșele englezești erau un produs prea exotic pentru Dollar General, și Ian nu avea chef să bată atâta drum după ele.

Când ajunse la mașină, se opri.

Dervișul dansator.

Privea pe fereastra localului Hornul Spart, așa-zisa cafenea din oraș, unde puteai găsi totodată înghețată, cărți, țigări și orice altceva. Era ciudat. Așa furios cum fusese, observase lipsa totală de bucurie din dansul ei. Mișcările ei nervoase, ca niște lovituri, semănaseră cu un dans tribal – fuseseră mai degrabă luptă decât artă. Acum însă stătea nemișcată, suspendată într-o rază de soare și, dintr-odată, își dori să o picteze.

Vedea deja tabloul. O explozie de culoare în fiecare dâră de pensulă, la fiecare apăsare a spray-ului. Albastru cobalt în părul sălbatic de țigancă, cu puțin verde viridin la tâmple. Roșu carmin care să-i atingă pielea măslinie în dreptul pomeților, puțin galben cromat în punctul cel mai ascuțit. O dungă de ocru ca să-i umbrească nasul prelung. Toate culorile de pe o paletă. Și ochii ei. De culoarea prunelor coapte, în luna august. Cum ar fi putut să surprindă întunericul din ei?

Cum mai putea să surprindă orice zilele astea? Se simțea prins. Captiv în propria reputație din tinerețe, ca și cum ar fost o fosilă într-un chihlimbar. Tatăl lui nu reușise să-l „bată până să scoată artistul din el", iar acum Ian făcea el însuși treaba asta. Artiștii stradali așa ca Bansky poate că reușeau să-și prelungească creativitatea până la vârsta mijlocie, dar nu și Ian. Arta stradală era un act de rebeliune și, de când tatăl lui murise și avea în bancă mai mulți bani decât ar fi știut cum să cheltuiască, împotriva cui să se mai răzvrătească? Sigur, putea să mai taie șabloane, să mai facă postere, să mai

picteze niște pânze... dar totul i s-ar fi părut fals. Pentru că așa ar fi fost.

Dar, dacă nu asta, atunci ce?

O întrebare la care nu avea răspuns, așa că-și reîndreptă atenția asupra dervișului. Purta niște blugi neinteresanți și o bluză largă, maro-închis. Dar Ian avea o memorie vizuală excelentă. Ce văzuse din trupul ei în timp ce-și dansa dansul primitiv fusese prea slab, dar, cu vreo câteva kilograme în plus, ar fi fost magnifică. Îi amintea de apetisanta *Bathsheba la baie* a lui Rembrandt, de *Maja goală* a lui Goya, de senzuala *Venus din Urbino* a lui Tițian. Dervișul ar fi trebuit să mai pună ceva carne pe oase ca să se măsoare cu aceste legende nemuritoare, dar tot voia să o picteze. Era primul impuls creativ pe care îl trăia de luni bune.

Își alungă ideea din cap. Ce trebuia el să facă era să scape de ea. Și repede. Înainte să-i atragă și mai mult atenția Biancăi.

O porni înspre cafenea.

capitolul 2

Tess știu că era aproape chiar înainte să-l vadă. O mișcare în aer. Un miros. O vibrație. Apoi auzi mârâitul ursuz pe care și-l amintea.

– Bianca mi-a spus că am fost incredibil de bădăran azi-dimineață.

– Trebuia să-ți spună ea?

Tess studia anunțul din fereastra localului Hornul Spart când North o abordase. De aproape, era chiar și mai formidabil – exact opusul stereotipului artistului, slab și uscățiv, care locuiește într-o mansardă, cu bărbiță subțire și degete pătate de nicotină, cu ochi afundați în orbite. Umerii lui erau largi, maxilarul solid ca de piatră. O cicatrice lungă îi cobora pe gât, și găurile micuțe din loburile urechilor sugerau că purtase cândva cercei.

Probabil cu craniu și oase încrucișate. Era un haiduc, versiunea adultă a derbedeului adolescent care ridicase spray-ul de vopsea în loc de pistol - tânărul huligan care ajunsese în repetate rânduri după gratii de-a lungul anilor, pentru vandalism și încălcarea proprietății private. În ciuda blugilor uzați și a cămășii de flanel, bărbatul din fața ei era o somitate în lumea lui, obișnuit ca toți cei din jur să i se plece în față. Da, era intimidată, atât de bărbatul în sine, cât și de numele lui. Nu, n-o să-l lase să vadă asta.

- Tind să fiu prea absorbit de propria persoană, spuse el, deși era un lucru evident. Chestia e că o afectează pe Bianca.

Pronunța mai încet cuvintele, în așa fel încât fiecare să aibă propria greutate.

- Nu mai spune!

Nu era câtuși de puțin treaba ei, dar, din clipa în care năvălise peste ea, o călcase pe bătături. Sau poate că pur și simplu se bucura de libertatea pe care o simțea când cineva se uita la ea chiorâș, în loc să o privească cu milă.

- Ai târât o femeie însărcinată departe de casă, într-un oraș în care nici măcar nu există doctor.

Orgoliul lui era mult prea mare ca să intre în defensivă, așa că nu-i luă în seamă comentariul.

- Mai are încă două luni până la termen și o să aibă parte de cea mai bună îngrijire. Cel mai mult în clipa de față are nevoie de odihnă și liniște. Ochii lui, de acel cenușiu ostil pe care îl are cerul iarna, înainte de o furtună, îi întâlniră pe-ai ei. Știu că te-a invitat pe la noi, dar am venit să retrag această invitație.

În loc să dea înapoi cum ar fi făcut orice om normal, Tess insistă:

- Și de ce, mă rog?

- Ți-am spus. Are nevoie de odihnă.

- În ziua de azi femeilor gravide sănătoase li se recomandă o viață activă. Nu așa a sfătuit-o și medicul ei?

Ezitarea lui poate că ar fi fost imperceptibilă pentru cineva care nu fusese instruit să observe, dar nu și pentru ea.

- Medicul Biancăi vrea ce e mai bine pentru ea, iar eu am grijă să primească ce-i trebuie.

Dădu scurt din cap și plecă mai departe. Musculatura puternică și pasul lung și apăsat îi dădeau aspectul unui bărbat pe care Dumnezeu îl crease ca să dea la pompă în sondele de petrol, nu să producă unele dintre cele mai memorabile lucrări de artă ale secolului 21.

Bianca spunea că este exagerat de protector, dar ei îi părea mai degrabă sufocant. Simțea că ceva nu era în regulă între cei doi.

O camionetă împroșcată de noroi trecu în viteză pe lângă ea, scoțând un fum negru de noxe. Venise în oraș după gogoși, nu ca să se amestece în viețile altora, așa că-și reîndreptă atenția asupra anunțului din fereastră.

ANGAJĂM

Ea era moașă. Într-o zi, furia și disperarea ei aveau să pălească, să se transforme în resemnare. Cu siguranță. Și, de îndată ce se întâmpla asta, avea să fie pregătită să-și caute de lucru în domeniul ei. O să găsească un post care să-i permită să recâștige satisfacția de a ajuta mamele vulnerabile să nască.

ANGAJĂM

Nu avea încă nevoie să se întoarcă la muncă, așa că de ce se uita la anunțul ăsta, ca și cum întreaga ei lume întoarsă pe dos s-ar fi redus la această cafenea de la capătul lumii?

Pentru că-i era frică. Crezuse că singurătatea de pe Muntele Runaway o s-o vindece, dar nu se întâmplase așa. Devenise prea tentant să nu se mai dea jos din pat.

Să mănânce gogoși și să danseze în ploaie. Săptămâna trecută, stătuse patru zile înainte să-și amintească să facă duș.

Dezgustul tot mai pronunțat față de propria persoană o împinsese afară pe ușă. Putea fie să întrebe despre ce era vorba, fie – o idee mai bună – putea să-și cumpere o gogoașă și să plece.

Pe o tejghea din dreapta erau fursecuri și gogoși, dar nu era o cafenea simandicoasă, ca în orașele mari. Într-un congelator compact erau opt cuve de înghețată. Rafturile deschise ofereau țigări, bomboane, baterii și tot felul de alte ciudățenii care nu aveau în mod normal ce să caute într-o cafenea. Într-un colț erau două stative rotative cu cărți, iar pe fundal se auzea o piesă rock care îi era vag familiară, dar pe care nu ar fi putut să o numească.

Un espressor șuieră. Propria reflexie o privi din peretele de oglindă din spatele tejghelei. Avea fața umflată, umbre vineții sub ochi, părul ridicat într-o claie încâlcită pe care nu o mai periase de... poate că de ieri, poate că de alaltăieri. Și hanoracul maro, cu Wisconsin, al lui Trav.

Bărbatul care opera espressorul întinse peste tejghea băutura pe care o preparase unui client în vârstă, cu bason. Bătrânul șontăcăi până la o masă și operatorul espressorului își îndreptă atenția asupra ei. O coadă subțire și grizonantă îi șerpuia pe spate. O privi cu ochi mici, care sclipeau pe o față atât de ridată, încât amintea de o hartă.

– Gogoși sau plăcintă?

– De unde știi că vreau una sau cealaltă?

Își prinse degetele mari în pieptarul șorțului roșu pe care și-l legase în față.

– E meseria mea să citesc gândurile oamenilor. Ești nouă pe aici. Numele meu e Phish. Cu *ph*.

– Eu sunt Tess. Probabil că ești mare fan.

– Al trupei? E Deadhead. Cea mai tare trupă care a existat vreodată. Am pus *Ripple* acum, la difuzor... E singura piesă pe care o știu majoritatea oamenilor. Își exprimă cu o strâmbătură opinia vizavi de această colosală ignoranță. Phisher este numele meu de familie.

– Și prenumele?

– Elwood. Uită că ți l-am spus.

Înclină capul înspre un stand cu trei rafturi de acril de pe tejghea. Alături de acesta, pe o tăbliță micuță, era scris cu cretă: PLĂCINTA ZILEI.

– Cu mere, în stil olandez, spuse el. Am mare succes cu ea.

– Eu prefer gogoșile.

Nu prea avea de unde să aleagă. Cu glazură sau cu zahăr pudră, iar pe acestea nu le putea numi cu adevărat gogoși – erau mai degrabă niște încercări lamentabile.

Își înclină capul înspre ușă.

– Hornul Spart... e un nume ciudat.

– Trebuia să vezi cum arăta locul ăsta când l-am cumpărat. M-a costat 20 000 ca să-l repar.

– Am observat că nu ai reparat hornul.

– Șemineul e astupat, așa că nu folosea la nimic. Și așa oamenii ne găsesc mai ușor.

Își zgârie cu unghia betelia blugilor.

– Am... Am văzut anunțul din fereastră. Angajezi?

– Vrei slujba? E a ta.

Tess clipi.

– Așa, pur și simplu? Aș putea fi evadată din închisoare, din câte știi despre mine.

Phish îi strigă bătrânului din cealaltă parte a localului:

– Hei, Orland! Ție ți se pare că Tess ar arăta a evadată din închisoare?

Bătrânul își ridică ochii din ziar.

– Mie-mi arată a italiancă și cu ăștia nu știi niciodată. Totuși, are ceva carne pe oase. Asta-mi place. Nu m-ar deranja să o văd de câte ori vin pe-aici.

– Poftim, spuse Phish cu un rânjet care îi dezgolі dinții strâmbi. Dacă Orland te place, e suficient pentru mine.

– Nu sunt italiancă.

Ignoră comentariul despre carnea de pe oase.

– Câtă vreme ești dispusă să lucrezi pe salariu minim și accepți turele pe care nu le vrea nimeni altcineva – și ești în stare să le suporți pe cumnata și pe nepoata mea – nu prea mă interesează ce ești.

– Am venit doar să cumpăr două gogoși.

– Atunci, de ce ai întrebat de post?

– Pentru că... Își trecu degetele prin păr și rămase cu ele prinse într-un nod. Nu știu. Las-o baltă.

– Știi să faci espresso?

– Nu.

– Ai lucrat vreodată la casa de marcat?

– Nu.

– Ai ceva mai bun de făcut în momentul de față?

– Mai bun decât...?

– Să-ți iei un șorț.

Tess se gândi o clipă.

– Nu prea.

– Atunci, să-i dăm drumul.

În următoarele ore, Phish îi arătă cam care era treaba prin local, în timp ce servea clienții. Tess se lăsă purtată de val, fără să știe sigur cum lăsase să se întâmple asta, dar prea derutată ca să-i pună capăt. În scurt timp, avea senzația că făcuse cunoștință cu jumătate din oamenii din oraș, printre care se numărau proprietarul berăriei artizanale, vreo câțiva pensionari din nord, președinta alianței locale pentru femei și doi membri din consiliul administrativ al școlii. Toată lumea era curioasă – exact lucrul de care se temuse –, dar era curiozitatea firească a oamenilor atunci când întâlnesc pe cineva, iar răspunsurile evazive pe care i le dăduse Biancăi păreau să-i mulțumească.

La ora 16, servi primul ei client. Două cupe de înghețată cu unt de nucă pecan și un exemplar din *National Enquirer*. La ora 17, în clipa în care băieții de la Greatful Dead terminau ultimul refren din *Bertha*, Phish își trase șorțul peste cap și se îndreptă spre ușă.

– Savannah o să vină la 19 să te schimbe.

– Stai! Nu am...

– Dacă ai întrebări, păstrează-le până mâine. Sau roagă unul dintre clienți să te ajute. Nu avem parte de prea mulți străini pe aici.

Și uite-așa, se trezi singură. Servea la bar, servea înghețată, servea plăcintă, vindea bomboane și țigări...

Vându două felii de plăcintă – una olandeză –, un set de baterii AA, două căni de ciocolată fierbinte și niște bomboane mentolate. Prepară primul ei cappuccino, dar fu nevoită să-l facă din nou, pentru că greșise proporțiile.

Avea în sfârșit o pauză între clienți, când intră un bărbat cu o șapcă de camionagiu care îi părea lipită de cap, cu o mustață ruginie crescându-i în jos pe bărbie. Preț de câteva clipe, bărbatul studie umflătura pe care sânii ei o formau sub pieptarul șorțului.

– Un pachet de Marlboro.

Ar fi trebuit să anticipeze dorința lui, dar nu prea mai anticipa nimic în ultima vreme. Trase de timp, rearanjând bananele din bolul de pe tejghea.

– Ai idee cât de rele sunt chestiile astea pentru corpul tău?

Bărbatul își scărpină pieptul.

– Tu vorbești serios?

– Fumatul crește riscul de boli cardiace, de cancer la plămâni, de infarct. Și-ți face respirația să miroasă urât.

– Dă-mi odată țigările alea.

– Eu... nu pot să fac asta.

– Poftim?

– Nu mă lasă conștiința.

– Ce-ai zis?

– Conștiința mă împiedică să vând ceva ce știu că este toxic pentru trupul uman.

– Tu ești normală la cap?

Excelentă întrebare.

– Presupun.

– Îl sun pe Phish.

– Înțeleg.

Nu era ca și cum și-ar fi pus mari speranțe în noua ei carieră și nu o deranja dacă era dată afară.

Bărbatul rămase lângă bar în timp ce dădea telefonul, privind-o chiorâș în tot acest timp.

– Phish, sunt Artie. Fata asta nouă a ta nu vrea să-mi vândă țigări... Aha. Aha. Aha. Bine. Îi întinse telefonul mobil. Phish vrea să vorbească cu tine.

Telefonul duhnea a tutun. Tess îl ținu ușor depărtat de față.

– Alo?

– Ce naiba, Tess! exclamă Phish. Artie spune că nu vrei să-i vinzi țigări.

– Este... împotriva convingerilor mele.

– Dar e treaba ta de vânzătoare, la naiba!

– Înțeleg. Dar nu pot s-o fac.

– E treaba ta, repetă el.

– Da, știu. Ar fi trebuit să mă gândesc la asta, dar nu m-am gândit.

Mormăiturile lui răsunară în telefonul urât mirositor.

– Mda, bine. Dă-mi-l înapoi pe Artie.

Amețită, îi întinse înapoi telefonul. Artie i-l smulse din mână.

– Da... Da... Îți bați joc de mine, Phish? Locul ăsta se duce dracului. Îndesă telefonul la loc în buzunar și o privi chiorâș. Ești la fel de rea ca gagică-mea.

– Înseamnă că ține la tine.

Îi studie tricoul. Pe partea din față era scris: DAU DE BĂUT PENTRU... și urma o poză cu o pisică. Avu nevoie de câteva secunde ca să înțeleagă.

- Ce părere are ea despre tricoul tău?
- Îți place?
- Nu prea.
- Ca să vezi că nu știi nimic. Gagică-mea mi l-a dat.
- Presupun că nimeni nu e perfect.
- Ea este. Și nu mai trec pe aici pe tura ta.
- Înțeleg.
- Ești nebună, cucoană!

Și ieși nervos pe ușă.

Câștigase oarecum o victorie și se gândi cât de mult i-ar fi plăcut lui Trav povestea asta. Dar Trav nu o mai aștepta acasă. Trav nu mai era acolo să-și dea capul pe spate și să râdă cu râsul lui adânc și puternic, care îi scutura tot trupul și care îi plăcea atât de mult. Era acum în alt oraș, în altă casă, pe un alt munte, avea o altă slujbă. Dar nimic nu conta. Pierduse iubirea vieții ei, iar asta nu avea să treacă niciodată.

Nepoata lui Phish, Savannah, sosi la cafenea și o antipatiză din prima clipă. Era o puștoaică beligerantă de 19 ani, cu părul roz aprins tăiat parcă cu toporul, cu ochelari în formă de ochi de pisică, cu cercei *flesh* și cu brațele acoperite de tatuaje. Mai era și însărcinată, deși Tess nu avu ocazia să întrebe în câte luni, pentru că Savannah insistă numaidecât că Tess trebuia să curețe toaleta.

- A curățat-o Phish acum două ore, spuse Tess, fără să adauge că Savannah întârziase și că tura ei se terminase cu jumătate de oră în urmă.
- Mai curăț-o o dată. Când nu este Phish aici, eu sunt șefa.

Spre deosebire de țigări, asta nu era o luptă pe care să merite să o poarte, cel puțin nu în prima zi. Găsi produsele de curățenie, spălă repede baia și plecă pe ușa

din spate, înainte ca neplăcuta ei colegă să aibă ocazia să o oprească.

Când ajunse înapoi la cabană, își scoase hanoracul, își îndesă niște dopuri în urechi și ieși afară să danseze. Dansă după ce-și lovi degetul mare, dansă după ce începură să cadă primele picături de ploaie, dansă după ce se lăsă răcoarea serii. Dansă și dansă. Dar oricât de repede s-ar fi mișcat, oricât de tare ar fi lovit din picioare, nu putea dansa până pe tărâmul celălalt.

În cupola de deasupra acoperișului ascuțit al vechii școli încă mai era un clopot de fier, dar cele trei trepte care urcau până la ușile duble, negre și strălucitoare, erau noi. Își aminti avertizarea pe care Ian North i-o dăduse cu o zi în urmă, dar bătu oricum. Ușa se deschise aproape numaidecât de perete și de cealaltă parte apăru Bianca, radiind, cu părul blond împletit într-o coadă care îi cădea pe umăr, arătând exact ca Elsa din *Regatul de gheață*.

– Știam că ai să vii!

O prinse pe Tess de încheietură și o trase în holul în care, cu mult timp în urmă, elevii își lăsaseră hainele și-și șterseseră ghetele de noroi. Bianca era desculță, îmbrăcată într-o rochie diafană de vară, fără umeri, care îi mângâia abdomenul.

– Stai numai să vezi casa!

Aruncă haina lui Tess într-unul din cârligele vechi de alamă și o împinse înspre zona principală de living.

– Ian a cumpărat-o de la niște prieteni de-ai mei, Ben și Mark. Amândoi sunt decoratori și au făcut singuri renovările. Intenția lor a fost să o folosească drept studio și casă de vacanță, dar s-au plictisit după primul an.

Lumina umedă a dimineții năvălea prin ferestrele mari și adânci ale fostei școli. Plafonul era înalt, de vreo cinci metri și jumătate. Pereții erau acoperiți cu lambriuri albe în partea de jos, în vreme ce partea de sus era

de culoarea albăstrelelor. Niște globuri din sticlă albă atârnau din tavan, iar podeaua originală - cu tot cu zgârieturi și adâncituri - fusese lustruită din abundență și căpătase o culoare închisă.

Mobila din încăperea mare și deschisă era joasă și confortabilă. Canapele tapițate cu pânză albă, o masă lungă, din lemn, cu picioare metalice, și o masă mare de cafea, în același stil, dar cu roți. Pe peretele cu ferestre, sub acestea, erau rafturi pe care erau expuse pietre, oase de animale, câteva rădăcini răsucite și o colecție generoasă de cărți cu coperte cartonate. Un glob pământesc era cocoțat pe o pianină veche. O pendulă Seth Thomas era agățată lângă un godin vechi și un clopot atârna prins de o sfoară dintr-o deschidere dreptunghiulară din tavan.

Bianca arătă înspre o scară cu trepte golașe, din lemn, cu o balustradă confecționată din țevi de fier vopsite în gri.

- Atelierul lui Ian este la etaj, dar nu avem voie să intrăm acolo. E strict interzis. Și dormitorul mare este tot sus. Mai e un dormitor mai mic aici, la parter. Ben și Mark adorau să gătească, așa că bucătăria e grozavă, dar nici unul din noi doi nu e mare bucătar. Tu te pricepi?

Lui Tess îi plăcuse să gătească, cândva, dar nu mai gătise de mult. Mușchiuleț de porc la cuptor, sparanghel, găluști de ricotta și pancetta și salvie crocantă... asta fusese ultima masă simandicoasă pe care o pregătise. Găluștile îi ieșiseră perfect, dar Trav nu mâncase prea mult. „Îmi pare rău scumpo, nu mi-e foame. De la răceala asta afurisită. Nu mai scap de ea."

Nu fusese o răceală. Avusese pneumonie pneumococică, o boală care ar fi trebuit să răspundă la tratament, dar nu răspunsese. Zece zile mai târziu, era mort.

- Ești bine?

Bianca o privea cu îngrijorare. Tess își aminti să zâmbească.

– Da. Sunt bine. Eram... Îmi place să gătesc, dar nu prea am mai gătit în ultima vreme.

– Iar mie îmi place să mănânc. Poate îmi dai câteva idei.

Bianca îi arătă bucătăria în stil galeră: faianță albă, ca de metrou, în spatele chiuvetei; o fereastră lungă, școlară, în capătul îngust; lambriuri albe; dulăpioare vopsite într-o nuanță mai deschisă din același albastru care se regăsea la parter. O ușă se deschidea înspre spatele casei. Pe blatul din piatră de râu erau o vânătă și două roșii cam zbârcite, lângă o jumătate de franzelă.

Bianca se cocoță pe pervazul jos, își puse mâinile pe abdomen și începu să enumere veselă câteva dintre mâncărurile ei preferate, restaurantele pe care le adora și cele pe care le detesta, produsele care lipsiseră din comanda săptămânală de alimente și poftele ei de gravidă. Tess observă că o conversație cu Bianca avea tendința să se învârtă în jurul acesteia, ceea ce ei, personal, îi convenea de minune.

– Fă ceva! îi ceru Bianca, cu un entuziasm copilăresc. Ceva sănătos și delicios de care să nu mai fi mâncat până acum. Ceva ca să-mi hrănesc bebelușul.

Tess nu avea poftă de mâncare, dar scoase din frigider niște frunze de sfeclă veștejite, o căpățână de usturoi și o sticlă de oțet balsamic pentru o bruschetta improvizată.

Bianca urmărea cu atenție tot ce făcea Tess, ca și cum nu ar fi văzut niciodată până atunci cum se taie o vânătă sau cum se curăță usturoiul.

– Parcă aș privi-o pe Mama Natură la lucru.

– Eh, nu știu ce să zic...

– Uită-te la tine! Părul tău, trupul tău... Pe lângă tine, eu sun palidă și firavă.

– Hormonii de sarcină au făcut treabă bună cu tine. Ești una dintre cele mai frumoase femei pe care le-am văzut vreodată.

Bianca oftă, ca și cum frumusețea ar fi fost o povară pentru ea.

– Așa spune toată lumea. Întoarse capul și privi pe fereastră iarba uscată din luminișul care se întindea în spatele școlii. Îmi doresc atât de mult copilul ăsta! Ceva care să fie doar al meu.

Tess aruncă la gunoi cojile de vânătă.

– Soțul tău s-ar putea să aibă ceva de spus în legătură cu asta.

Bianca continuă ca și cum n-ar fi auzit-o.

– Mi-am pierdut părinții la șase ani. M-a crescut bunica.

Tess își pierduse și ea mama cu aproape zece ani în urmă. Tatăl ei le părăsise când ea avea cinci ani și nu avea decât puține amintiri cu el.

– Multă vreme nu mi-am dorit să am copii, spuse Bianca. După care însă ideea de a rămâne însărcinată a devenit aproape o obsesie.

Tess se întrebă ce părere avusese soțul ei despre asta. Deși vorbea mult, Bianca nu spusese nici un cuvânt despre căsnicia lor.

Arome delicioase începură să umple bucătăria când Tess căli usturoiul și frunzele de sfeclă în ulei de măsline, peste care mai adăugă și puțin unt ca să mai taie din amăreala legumei. Prăji felii de franzelă și tocă mărunt roșiile obosite, peste care adăugă câteva măsline tăiate și ele fin. După ce amestecă totul, asezonă cu sare și piper, mai turnă puțin ulei de măsline și aranjă produsul finit pe feliile de pâine prăjită. Le puse pe două farfurii de fontă, apoi ea și Bianca se așezară la masa lungă din living.

Bruschetta era perfectă, pâinea era crocantă, iar topingul, savuros.

Era o senzație revigorantă să fie aici, în încăperea asta frumoasă și însorită, cu o femeie atât de plină de viață. Spre surprinderea ei, Tess constată că îi era foame.

Pentru prima oară în ceea ce părea o eternitate simțea gustul mâncării.

Ușa de la intrare se deschise, și North intră cu un rucsac aruncat peste un umăr al jachetei groase. Se opri în prag și se uită lung la Tess, fără să spună nimic, fără să fie nevoie să spună ceva. „Ți-am zis să păstrezi distanța, și totuși ești aici."

Ultima îmbucătură de bruschetta își pierdu gustul.

– Am fost invitată, spuse ea.

– Și ne-am simțit absolut minunat!

Ciripitul vesel al Biancăi atinse o notă falsă.

– Mă bucur să aud.

Nu părea bucuros.

– Trebuie să guști asta, spuse Bianca.

– Nu mi-e foame.

Dădu rucsacul jos din spate și-l așeză pe o bancă lungă, din lemn.

– Nu fi așa de morocănos. Nu am mai mâncat ceva atât de bun de când am venit aici.

Își scoase haina și veni spre ele. Cu cât se apropia mai mult, cu atât mai puternic creștea instinctul lui Tess de a o proteja pe Bianca.

– Îți pun și ție!

Bianca sări – atâta pe cât putea să sară – și se duse în bucătărie.

North se opri în capul mesei, locul în care stătuse Bianca, și o privi intens pe Tess. Lumina de februarie care pătrundea prin ferestre cădea pe cicatricea lungă care îi cobora pe gât.

– Nu-i face bine chestia asta.

Tess alese să interpreteze greșit cuvintele lui.

– Legumele și măslinele au o valoare nutrițională foarte ridicată.

Soția lui reapăru cu o farfurie. Ian o luă, dar nu se așeză.

– Trebuie să te odihnești, Bianca.

- Trebuie să fac o plimbare, spuse ea, cu o sfidare pe care nu o manifestase până atunci. Haide, Tess! Ai promis că ieși cu mine.

Tess nu promisese nimic de genul ăsta, dar era bucuroasă să intre în joc. Nu anticipase însă că Ian North va insista să le însoțească.

Bianca îndreptă întreaga conversație înspre Tess, un proces destul de dificil, ținând cont că North se poziționase lângă soția lui pe poteca îngustă, forțând-o astfel pe Tess să rămână în urmă. Ori de câte ori terenul era accidentat, îi lua brațul Biancăi, dar îi dădea drumul de îndată ce drumul devenea din nou neted.

De îndată ce putu, Tess se scuză să plece.

Bianca se opri.

- Ne vedem mâine.

- Nu se poate, spuse North. Avem planuri.

- Putem să le schimbăm.

- Nu, nu putem.

Bianca ridică din umeri, apoi își odihni capul pe brațul lui în timp ce-i zâmbea lui Tess.

- Facem noi cumva. Sunt sigură că noi două vom fi cele mai bune prietene.

Tess nu era la fel de sigură. Ultimul lucru de care avea nevoie era să fie atrasă în dinamica ciudată a acestor două personaje.

Trecu o săptămână. Tess dansa în toiul nopții atunci când nu putea să doarmă, la 3 dimineața atunci când o trezea câte un coșmar. Dansa în zori, dansa la apus și ori de câte ori simțea că nu poate să mai respire.

Bianca apărea neanunțată - uneori de mai multe ori pe zi. În general, pe Tess nu o deranjau vizitele ei, în ciuda conversațiilor unilaterale ale Biancăi. Mai enervante erau intruziunile lui Ian North. Apărea invariabil sub un pretext sau altul ca să-și ia nevasta de acolo.

„Nu-mi găsesc portofelul..." „Trebuie să dăm o comandă la magazin..." „Hai să mergem în Knoxville..."

Se purta de parcă Tess ar fi reprezentat o amenințare pentru el.

Trecu o săptămână. Apoi încă una. Tess îi sună pe părinții lui Trav, care își reveneau după pierderea lui mai bine decât ea. Le trimise mesaje prietenilor – minciuni ușurele și vesele.

„Mă simt minunat. Munții sunt frumoși."

Rutina structurată a unui loc de muncă o forța să se dea jos din pat și-i amintea să facă duș și să se pieptene. Nu-și iubea slujba, dar nici nu o detesta. Lucra la Hornul Spart ca să-și umple timpul, iar firea relaxată a lui Phish, sporită de obiceiul de a fuma marijuana, îl făcea un șef genial.

Într-o zi când se nimeri să aibă o pauză între clienți, Tess folosi semnalul Wi-Fi intermitent de la Hornul Spart ca să afle mai multe despre soțul Biancăi.

Ian Hamilton North IV, recunoscut după semnătura lui, IHN4, este cel mai cunoscut artist stradal american. Ultimul membru al puternicii familii North, este singurul fiu al decedatului om de afaceri Ian Hamilton North III și al lui Celeste Brinkman North, un nume de notorietate în lumea mondenă. Deși artiștii de graffiti își ascund în general identitatea, North a scos-o la înaintare pe a sa, folosindu-și inițialele reale – motivul pentru aceasta considerându-se a fi relația dificilă pe care a avut-o cu părinții săi. A câștigat notorietate când a abandonat graffitiul stradal pentru lucrări cu mai multă substanță, începând cu...

Tess închise computerul în clipa în care domnul Felter izbi cu pumnul în tejghea, cerând să i se pună mai mult sirop de alune în cafea.

*

Nepoata gravidă a lui Phish, Savannah, era doar o idee mai puțin nepoliticoasă cu clienții decât era cu Tess, care înțelese repede că Phish o păstra doar din loialitate față de tatăl ei, fratele lui, Dave.

- Savannah nu era chiar așa de rea înainte, i se confesă Phish lui Tess. Apoi însă fostul ei prieten a lăsat-o cu burta la gură și a șters-o din oraș. Mi-am dat seama că era un ratat din clipa în care l-am văzut. Nici măcar nu auzise de The Dead!

În ochii lui Phish nu exista păcat mai mare decât lipsa de respect și admirație față de Grateful Dead.

Cealaltă angajată a lui Phish era mama lui Savannah, Michelle, o blondă cu bust generos care, la 42 de ani, era și ea gravidă.

- Am crezut că e premenopauză, îi informa ea pe toți cei dispuși să asculte. Ha!

Michelle era o persoană la fel de dificilă ca și fiica ei. Îi purta pică lui Tess pentru că Phish o angajase pe ea și nu pe sora ei mai mică.

- Ai dat atâția bani să mergi la facultate ca să ajungi acum să lucrezi pentru Phish, spusese ea cu un zâmbet zeflemitor prima oară când o văzuse cu hanoracul de Wisconsin al lui Trav.

Savannah și Michelle aveau problemele lor și, după trei săptămâni petrecute la locul de muncă, Tess învățase să nu se amestece între ele.

- Parcă a făcut-o special ca să se răzbune pe mine, îi șuieră Savannah lui Tess. Îți dai seama ce ciudat mă simt cu maică-mea gravidă în același timp cu mine? Făcu o tentativă să curețe aparatul de spumă la care făcuse *latte*-ul. Mereu face chestii de genul ăsta!

- Rămâne însărcinată?

Tess aruncă resturile de cafea din cutie în coșul de gunoi.

- Nu. Încearcă să mă învețe minte.

Tess se bucură când doi dintre barmanii de la Cocoșul apărură la tejghea. Stăteau de vorbă cu ea ceva mai mult decât era absolut necesar, dar erau o companie mai plăcută decât cele două colege.

În cele din urmă, Tess se duse în camera din spate, unde putea continua discuția pe care o purta de o săptămână cu Phish.

Avea dreptate. Știa că are dreptate.

– Doar un stativ mic, undeva într-o parte, spuse ea. Atât cât să știe clienții că există.

Phish trase o pungă de boabe de cafea de pe raft.

– La naiba, Tess, de câte ori trebuie să-ți spun că nu scot prezervativele la vedere. Oamenii care au nevoie de ele știu că le țin în spate.

Era plăcut să știe că încearcă să facă un lucru bun, nu doar că se târăște de la o zi a existenței la alta, așa că insistă.

– Bărbații cu bărbi și cască poate că știu, dar femeile care caută prezervative? Dar toți adolescenții care chiar au nevoie de ele?

– Vezi, asta este! Scot prezervativele pentru adolescenți și o să înceapă un tămbălău cum nu s-a mai pomenit în orașul ăsta.

– Acordă-le oamenilor ceva mai multă încredere.

– Tu nu ești de aici, Tess. Prezervativele rămân în camera din spate, și cu asta basta.

În loc să se certe cu el, așteptă până când Phish nu era prin zonă și puse pe furiș câteva prezervative într-un stativ de lângă baia unisex. Le așeză între un vraf de săpun artizanal, pile cu șmirghel fin pe care erau imprimate versete din Biblie și niște pliante de două pagini adresate adolescenților, pentru care făcuse un drum de 25 de kilometri. La sfârșitul turei, ascunse prezervativele și pliantele în debara. Simțea că făcuse un pas, oricât de mic, prin faptul că luase inițiativă și, atâta vreme cât nu știa, Phish nu avea de ce să se supere.

*

Ian nu mai coborâse în oraș de când Tess Hartsong începuse să lucreze la Hornul Spart. Nu ar fi coborât nici acum, doar că rămăseseră fără cafea. Când intră, o văzu pe Tess în spatele tejghelei. Își legase un șorț roșu în jurul taliei și-și strânsese părul într-o coadă, dar câteva șuvițe rebele i se răsuceau pe lângă față și-i coborau pe gât.

Un bărbat în blugi și geacă de piele stătea lângă tejghea. Ian auzise suficient din conversația lor cât să înțeleagă că bărbatul avea mica berărie din apropiere și văzuse suficient cât să-și dea seama că era mai interesat de curbele apetisante ale lui Tess Hartsong decât de plăcinta pe care o comandase.

– Lasă-mă să te scot la un grătar când ieși din tură.

– Mulțumesc, dar sunt vegetariană.

Era pe dracu'! Făcuse sendvișuri cu șuncă pentru Bianca și mâncase și ea unul.

– Atunci, poate mergem să bem ceva? La Cocoșul?

– Ești drăguț că mă inviți, dar am un iubit.

Și asta era o minciună. O observase suficient de mult până acum cât să-și dea seama că Tess era singură.

– Anunță-mă dacă te răzgândești.

Bărbatul își luă plăcinta și cafeaua și se duse la o masă, dar continuă să o privească cu coada ochiului. Nu era nici o surpriză că părea să fie deosebit de interesat de coapsele ei.

Localul era aglomerat de cetățeni ai orașului, care mai de care mai colorați. De unii dintre ai auzise de la Bianca.

„Tess începe să cunoască pe toată lumea. Spune că mulți oameni din oraș îi datorează locul de muncă lui Brad Winchester. El e șmecherul zonei..."

„Tess spune că orășenii mai vechi îi privesc în secret cu dispreț pe pensionarii care au venit aici din afara statului, dar nu se manifestă pentru că le aduc bani..."

„Tess spune că a întâlnit câțiva artiști: un tip care lucrează cu fier și zice că mai e și o femeie care face mandoline. Ar trebui să dăm o petrecere."

Peste cadavrul lui. Și începuse să i se cam acrească să audă întruna: *Tess spune...*

Se pare că Tess nu pomenise nimic despre survivaliștii care își făceau veacul pe munte. Se întâlnise el cu vreo câțiva când mai plecase pe traseu. Unii erau cu copiii după ei. Erau o specie interesantă – niște protectori convinși ai mediului care voiau să reducă emisiile de carbon, alții adepți ai teoriilor conspiraționiste veniți să se ascundă de apocalipsă, doi pocniți cu prea mult zel religios...

Ian se apropie de tejghea. Praful de zahăr pudră de pe șorțul lui Tess venise probabil de la prăjiturile care treceau drept gogoși. Nu înțelesese niciodată cum puteau ghiulelele alea tari și date cu zahăr pudră să fie considerate gogoși. Cu excepția formei, nu aveau nimic în comun cu gogoșile adevărate, glazurate și ușoare ca fulgul.

Știa ce vrea, dar se uită totuși peste meniu.

– O cană din amestecul casei plus o măsură din cea mai neagră cafea pe care o aveți și două gogoși. Cu glazură.

Fără să-l mai întrebe dacă voia gogoșile acolo sau la pachet, Tess le băgă într-o pungă albă de hârtie, bătu bonul și îi întinse cafeaua într-un pahar de carton, nu într-o cană din ceramică.

– O s-o lași și pe Bianca să bea?

– Presupun ca asta e alegerea ei.

Mâinile îi înțepeniră pe sertarul casei de marcat și ridică privirea spre el.

– Este?

Nu-i plăceau subtilitățile.

– Ce vrei să insinuezi?

– Puțină cafea n-o să-i facă nici un rău.

– O să țin minte.

– De unde ai cicatricea de pe gât?

Cei mai mulți oameni erau prea politicoși ca să întrebe, dar lui Tess nu părea să-i pese de asemenea formalități. Nici lui nu-i păsa.

– Am încercat să mă strecor pe sub un gard de sârmă la 18 ani, când mă urmărea poliția. Vrei să-ți spun și despre celelalte?

Avea o cicatrice pe braț, căpătată în urma unei întâlniri neplăcute cu câinele unei bande din New Orleans. Încă una pe picior, de când căzuse de pe acoperișul unei clădiri de apartamente din Berlin. Când îți petreceai o parte atât de mare din viață urcând scări și furișându-te pe străduțe lăturalnice din orașe întunecate, se mai întâmplau și chestii neplăcute.

Cicatricea pe care o prețuia cel mai mult era semnul în zigzag de pe mână. Pe-asta o câștigase după ce-i marcase Porche-ul lui taică-său. Îi amintea de o bătaie pe care n-avea să o uite niciodată, dar era în același timp dovada că ripostase.

– Nu, e-n regulă, răspunse ea și-și luă apoi atenția de la el.

Ian înșfăcă paharul de cafea și restul. În loc să plece, așa cum părea că se aștepta ea să facă, se așeză la masa centrală, vizavi de înfocatul proprietar de berărie, și deschise punga cu gogoși.

O femeie intră în local. Nu știa sigur că fusese cândva regina balului, dar chipul ei oval și frumusețea blondă și palidă păreau să sugereze acest lucru. Acum însă cocul blond își pierduse din volum și oasele feței i se ascuțiseră. Cu douăzeci de ani în urmă, posibil să fi fost apetisantă, dar acum se uscase aproape de tot.

– Tess, pot să vorbesc cu tine?

– Bună ziua, doamnă Winchester.

Winchester. Până și el auzise de băiatul de aur al orașului, care dăduse lovitura cu nu știu ce invenție în comerțul cu numele de domeniu de Internet. Se pare

că-și vânduse afacerea pe o avere și că folosise apoi banii ca să-și finanțeze cariera politică.

Tess o salută din cap pe adolescenta care venise împreună cu femeia.

– Hei, Ava.

Și iat-o și pe actuala regină a balului. Blondă, la fel ca mama ei, dar plină de viață. Obraji rotunzi, buze trandafirii, întruchiparea drăgălășeniei tinereții. Îi zâmbi lui Tess, apoi plecă de lângă mama ei și se așeză lângă alte două adolescente, la o masă de la fereastră.

– Putem discuta în particular? întrebă doamna Winchester, făcând semn din cap înspre spatele magazinului.

Tess era singură pe tură, dar se îndreptă spre holul minuscul de lângă baie. Ian le putea vedea, dar nu auzea ce spun.

Doamna Winchester fu singura care vorbi, gesticulând cu mișcări la fel de ascuțite ca tot restul corpului. Când în sfârșit îi veni și lui Tess rândul să spună ceva, părea să-și fi păstrat calmul în fața asaltului. Doamna Winchester clătină din cap, în mod evident respingând ceea ce spusese Tess. Între timp, fiica ei, Ava, făcea un efort evident să nu se uite la maică-sa.

Curiozitatea pe care o încerca îl enerva. Indiferent ce dramă s-ar fi petrecut la câțiva pași distanță, nu avea legătură cu el. Își luă gogoașa care mai rămăsese și cafeaua și lăsă un dolar bacșiș pe masă. Nu-i plăcea să o lase singură pe Bianca.

capitolul 3

Furtuna începu într-o vineri, prima zi din martie, la o lună după ce Tess începuse să lucreze la Hornul Spart. Plouă toată ziua și ziua următoare. Până duminică dimineața, temperatura scăzuse sub zero, iar ploaia se transformase în lapoviță. Poorhouse Creek se involburase și prinsese viteză. În loc să se ducă la muncă,

ar fi vrut să se ghemuiască într-o pătură la fereastră și să privească cum apa se apropia încetul cu încetul de ușa ei din spate.

Cu o seară în urmă, Honda ei CR-V abia dacă trecuse prin zonele mai joase, deja inundate, de pe drumul care urca dinspre șosea. Sub nici o formă nu avea cum să mai ajungă în oraș cu mașina acum, după ce nivelul apei crescuse chiar și mai mult. Va trebui să meargă pe jos - mai mult de un kilometru si jumătate pe Muntele Runaway, iar asta n-o să fie nici pe jumătate la fel de rău ca drumul la urcuș, de la întoarcere. Pentru o slujbă pe care o luase dintr-o toană.

Serviciul de telefonie mobilă era destul de slab aici, dar avea suficient semnal cât să dea de Phish, care era în Nashville, mahmur după un concert rock. Când îi spuse că nu putea ajunge la lucru, nici nu voi să audă.

-. .. să te duci acolo... Vocea îi răsuna întrerupt, din cauza conexiunii proaste. ... se bazează... Alianța Femeilor... întâlnirea lunară...

- Drumul e inundat. Nu pot să ies cu mașina.

- ... ai mai venit pe jos. Ai spus... mișcare...

- Am venit pe jos când era vreme frumoasă.

- ... fată de munte acum, nu o sclifosită de la oraș...

- Cine ești tu și ce-ai făcut cu șeful meu de treabă? mormăi ea.

Dar legătura se întrerupse.

Bombănind, băgă niște blugi uscați, o pereche de pantofi fără toc și o lanternă într-o pungă de plastic, pe care o îndesă apoi în rucsac. Își încălță cea mai veche pereche de adidași pe care o avea, își trase pe cap gluga gecii de ploaie și ieși în lapoviță și negură.

În timp ce cobora de pe munte simțea cum frigul îi pătrunde până la oase si era absolut oribil, dar nu atât de oribil pe cât avea să fie la întoarcere. Cu drumul îngropat pe alocuri în aproape un metru de apă, Tess se ținu pe poteca îngustă de alături.

Când în sfârșit ajunse în oraș, trotuarul era un adevărat patinoar și aproape căzu când se apropie de Hornul Spart. Lumina strălucea veselă prin ferestrele aburite. În ciuda vremii, sau poate tocmai datorită ei, cel puțin zece oameni erau adunați înăuntru. Savannah, în colanți și un tricou cu două numere mai mari, aștepta nervoasă.

– Ai întârziat.

– Bună și ție!

Tess își agăță geaca de ploaie în camera din spate și-și schimbă adidașii și blugii uzi leoarcă cu hainele uscate pe care le adusese cu ea. O oglindă dintr-o veche reclamă la Campari îi arăta că părul ei era la fel de sălbatic ca vremea de afară. Îl prinse într-o coadă la spate și scoase standul de prezervative de după o masă ruptă.

– O s-o încurci dacă le vede Phish, spuse Savannah, în timp ce-și lua haina ca să plece.

– Ai de gând să-i spui?

– Poate. Își scărpină absent abdomenul din ce în ce mai proeminent. Băieților nu le plac prezervativele.

Tess înghiți vreo câteva comentarii acide. Expusese deja de o săptămână prezervativele și singura persoană care se plânsese până acum fusese Kelly Winchester. Se întâmplase în aceeași zi în care Ian North trecuse pe acolo. Kelly era liderul social al orașului și soția lui Brad Winchester, senatorul zonei. Phish nu-i spusese încă nimic în legătură cu prezervativele pe care le scosese la înaintare, așa doamna Winchester probabil că nu ajunsese încă la el. Dar, din câte aflase Tess despre puterea familiei Winchester, era sigură că, odată ce doamna Winchester stătea de vorbă cu Phish, prezervativele aveau să dispară.

Momentan, privea vânzarea de ieri – către un adolescent despre care aflase că era fratele mai mic al lui Savannah – ca pe o victorie majoră.

Phish avea dreptate cu privire la clienți. Veneau șuvoi pe ușă, anunțând vreme din ce în ce mai rea. În cele din urmă veni vestea că șoseaua se inundase și că orașul era în mod oficial tăiat de restul lumii. Toată lumea părea să aibă o atitudine filosofică.

- Se întâmplă de câteva ori pe an, spuse Artie, clientul căruia refuzase să-i vândă țigări. De obicei primăvara, dar nu întotdeauna.

Deși jurase că nu mai trece pe la Hornul Spart pe tura ei, Artie apărea cu regularitate.

Fiona Lester, proprietara pensiunii Peruca Mov își scutură haina.

- Mai țineți minte când am avut alunecarea aia de teren lângă ferma Ledbedder? Au căzut și pietre...

Ceilalți clienți se amestecară în vorbă.

- Mai rea a fost furtuna de zăpadă din 2015.

- A fost nevoie de două zile până să ne scoată plugurile la lumină. Ar fi durat și mai mult dacă Brad nu s-ar fi ocupat personal.

Tess nu-l întâlnise pe domnul Winchester, dar știa că orășenii se mândreau că unul de-al lor ocupa o funcție statală atât de importantă. Îl mai auzise și pe Phish bodogănind uneori despre felul în care Winchester controla atât bugetul, cât și locurile de muncă din oraș.

Până și Courtney Hoover ajunse la Hornul Spart spre sfârșitul după-amiezii. Courtney era clienta cea mai nesuferită a lui Tess. Cândva, Courtney locuise în Tempest cu familia, dar lucra acum ca recepționeră la un hotel aflat la 50 de kilometri distanță. Ambiția ei cea mai mare era să ajungă vedetă pe Instagram, așa că petrecea extrem de mult timp făcându-și selfie-uri provocatoare.

- Hei, Tess!

Accentul ei o ducea cu gândul la petale de magnolie strivite.

- Bună, Courtney.

Astăzi, Courtney își îndesase silueta de invidiat într-o rochie strâmtă cu decolteu în V și cizme înalte până la genunchi. Pudra pe care și-o aplicase în strat gros pe față dădea tenului ei o strălucire stranie. Studie meniul scris pe oglinda din spatele tejghelei, deși comanda întotdeauna o *mocha* medie.

Tess își șterse mâinile pe șorț.

– Cu ce să te servesc?

Tess îi prepara *mocha* lui Courtney în exact același fel în care i-o făceau Phish, Michelle și Savannah, dar Courtney nu se plângea decât de cea a lui Tess – prea mult espresso, prea puțină frișcă, ciocolată „veche" și tot felul de alte pretexte.

– Vreau o *mocha* medie.

Stratul de luciu de pe buzele lui Courtney era gros ca lacul de pe puntea unei corăbii. O privi pe Tess cu o expresie critică.

– Ai fost bolnavă, Tess? Nu arăți prea bine.

– Sunt sănătoasă tun, spuse Tess. Doar că nu sunt o frumusețe naturală.

În timp ce Courtney încerca să-și dea seama dacă vorbise serios sau nu, Tess întinse mâna după lapte.

– Câți urmăritori ai acum?

Lui Courtney îi plăcea să fie întrebată și poate că asta ar fi împiedicat-o să se plângă de cafea.

– Aproape trei sute. Am câștigat încă patru săptămâna trecută.

– Impresionant.

– E mai greu decât ai crede. Își dădu pe spate extensiile blonde. Du-te lângă bolul de banane. Hai să facem un selfie.

Singurul motiv pentru care Courtney voia un selfie cu Tess era ca să-l poată intitula *Frumoasa și Bestia*, dar Tess se sprijini într-un cot pe tejghea, în vreme ce Courtney își schimbă de vreo cinci ori poziția. Totuși, nu fu mulțumită de nimic din ce văzu.

– Ei, asta e. O să mai încerc altă dată, când o să am ocazia să-ți aranjez părul.

– Bună idee.

Tess scoase cafeaua. Courtney sorbi delicat și decretă că era prea sărată.

– Ingredientele sunt aceleași, spuse Tess.

– Ceva s-a schimbat. E sărată.

– Vrei mai bine un cappuccino?

– Nu contează!

Se întoarse nervoasă.

Până la ora 15, Alianța Femeilor își anulase întâlnirea și localul se golise. Până la 16, bocănitul burniței în ferestre se transformase într-o furtună de gheață în toată regula. Tess ar fi trebuit să țină deschis până la 17, dar, când se făcu 16.30 și nu mai apăru nici un client, întoarse semnul pe care scria ÎNCHIS.

Se gândi o clipă să-și petreacă noaptea în camera din spate mai degrabă decât să urce pe întuneric muntele bătut de furtună, dar ideea de a-și improviza un pat din cutii de carton și din pătura mâncată de molii pe care murise labradorul lui Phish era o perspectivă chiar și mai puțin îmbietoare. Avea o lanternă, haine cât de cât groase și simț practic. O să reușească.

Aruncase sare în fața cafenelei, dar mai încolo trotuarul era acoperit de gheață, așa că se ținu pe lângă clădiri. Șoseaua era straniu de tăcută. Nu trecea nici un tir, nici o motocicletă cu toba spartă. Trotuarul se termina la Cocoșul. Abia dacă putea să deslușească drumul pietruit acoperit de apă, darămite cărarea care urca pe munte. Cu ajutorul lanternei o găsi însă în cele din urmă și începu urcușul. Totul era acoperit de gheață și, chiar și cu lanterna, îi era greu să-și țină echilibrul.

Vântul îi suflă gluga de pe cap. Lapovița îi coborî pe gât și ace de gheață îi împunseră obrajii. Localnicii o asiguraseră că vremea nu putea ține mult, dar asta nu o ajuta cu nimic acum.

Adidașii îi alunecau pe iarbă și căzu pentru a treia oară, udându-se și mai tare și înghețând și mai rău. Toate astea pentru un salariu minim la o cafenea care nici măcar nu era o cafenea, într-un orășel de la capătul lumii. Mâinile îi pulsau de durere și degetele de la picioare începuseră să-i amorțească. Când ajunse în sfârșit la cabană, era un dezastru și tremura toată.

Firește, soba pe gaz se stinsese, așa că se înfășură în pături până când se opri din tremurat. De ce crezuse vreodată că era o idee bună să vină aici?

„E numai vina ta, Trav! Tu ai vrut să ne mutăm în Tennessee, nu eu."

Era prea obosită să plângă și prea înghețată ca să danseze.

Ceva o trezi în mijlocul nopții. Furtuna încă mai izbea în pereții cabanei, dar acesta era alt sunet, suficient de puternic încât să se audă dincolo de lapoviță și vuiet.

Un clopot de biserică. Suna iar și iar. Dangăte prelungi și adânci.

Se rostogoli pe spate, orientându-se încet în camera urâtă cu tapetul floral în dungi, în locul dormitorului galben însorit pe care ea și Trav îl zugrăviseră împreună.

Închise ochii. Clopotul continua să bată. Tare. Insistent.

Se cufundă mai adânc între pături. Biserica din vârful muntelui căzuse de mult timp în ruină. Trebuie să fie clopotul școlii. Și asta după ce Ian North făcuse atâta caz că dădea ea muzica prea tare! Iar acum, la unu noaptea, i se părea perfect normal să...

Ochii i se deschiseră brusc. Cu un geamăt, se dădu jos din pat și înșfăcă primele haine uscate pe care le găsi. Câteva minute mai târziu, ieșea pe ușă.

*

Lumina care strălucea la ferestre dovedea că generatorul școlii funcționa. Intră fără să mai bată la ușă și-și scoase haina.

– Bianca! Unde ești?

North răspunse din dormitorul de la parter.

– Aici. Grăbește-te!

„Să fie o alarmă falsă!" Sarcina Biancăi era la doar 36 de săptămâni. Nu ar fi fost pentru prima oară când Tess aducea pe lume copii prematuri, dar în situațiile de până acum avusese acces la monitoare fetale și la o cameră pentru urgențe neonatale. Aici nu avea nici un fel de echipament: nici stetoscop, nici instrumente, nici seringi, nici fire de sutură... Mai rău decât orice, nu avea tragere de inimă. Și totuși, era acolo.

Se forță să înainteze spre dormitorul de la parter și păși peste prag.

Încăperea era un amalgam reconfortant de tonuri gri blânde, lămpi de nichel și perdele subțiri și albe. Bianca stătea întinsă, dezvelită pe un pat jos. O cămașă de noapte argintie îi era răsucită în jurul corpului, fața îi era contorsionată într-o expresie de panică.

– Tess! E prea devreme! Mi s-a rupt apa și am contracții. Nu... Nu trebuia să se întâmple încă.

Tess simți o strângere de inimă. Nu păreau să fie contracții false, și în Tempest nu exista doctor. Chiar dacă ar fi putut ajunge la cel mai apropiat spital pe vremea asta, tot era la 80 de kilometri distanță.

Căută prin buzunare un elastic cu care să-și prindă părul.

– Bebelușii sunt niște încăpățânați. Fac numai cum vor ei.

Comentariul ei ridică o clipă colțurile gurii Biancăi. Cu părul bine fixat, Tess veni lângă pat. Bianca îi prinse mâna și i-o strânse cu putere.

– Mi-e frică.

– O să fii bine, spuse Tess, cu falsă siguranță. Am adus pe lume mai mulți copii decât pot să țin minte, știu ce trebuie să fac. Cât de dese sunt contracțiile?

– Cam la șase minute, spuse North, din spatele ei. Se desprinse cu blândețe din strânsoarea Biancăi.

– Mă duc să mă spăl.

Mâna Biancăi se strânse în pumn.

– Grăbește-te!

North o conduse până la baie, dar, în loc să o lase acolo, intră după ea. De îndată ce se opri în fața chiuvetei, îi văzu în oglindă maxilarul puternic și părul prea lung.

– Bianca a spus că ai asistat la nașteri și ai adus copii pe lume. E adevărat?

Intensitatea lui făcea ca încăperea micuță să pară claustrofobică.

– E adevărat.

– Ce înseamnă asta, mai exact? Ai adus copii pe lume de una singură?

Ce ar fi făcut dacă i-ar fi spus că nu? Întinse mâna după săpun și începu să frece. Oricât de celebru, de talentat sau de bogat ar fi fost omul ăsta, nu-l plăcea. Nu-i plăcea că era atât de rigid când venea vorba de soția lui. Nu-i plăcea să o vadă pe Bianca agățându-se acum de el, doar ca să se răstească la el în clipa următoare.

– Sunt moașă asistentă, licențiată. Am mai adus copii prematuri pe lume.

„Dar nu fără ajutor."

În oglindă, îi văzu umerii căzându-i. Nu mai părea atât de agresiv.

– Nu... nu reușesc să prind legătura, spuse el. M-am gândit că poate ajunge un elicopter. Trebuia să plecăm la Knoxville peste două zile. Trebuia să fie suficient timp.

– Copilul tău nu a primit notificarea.

Ian tresări, și Tess regretă că vorbise atât de aspru. Avusese de-a face cu mulți tați dificili, ar fi trebuit să știe cum să se poarte.

– Am nevoie să-mi aduci câteva lucruri.

Îi înșiră o listă: prosoape curate, dezinfectant, foarfece sterilizate, ață, orice fel de bandaje putea găsi, o carafă cu apă rece.

– Aveți pături de primire? Orice pentru copil?

– Nu. Bianca a spus că o să fie totul trimis din Manhattan.

– Atunci fă unele. Din cel mai moale și mai curat material pe care-l găsești. Două sau trei.

Ian nu-i ceru să repete lista, ci plecă numaidecât să facă ce-i spusese.

Tess o ridică pe Bianca și o sprijini pe perne, apoi îi pipăi abdomenul în timp ce-i cronometra contracțiile.

– O să dureze o vreme. Vrei să te plimbi prin cameră?

Bianca o privi din pat cu ochii albaștri mari și întrebători ca ai unui copil.

– Pot să fac asta?

– Sigur. Mersul face bine. Poți să stai sub duș sau în patru labe... Cum ți se pare ție mai bine. Nu există reguli.

Se dovedi că Bianca se simțea mai bine să nască în baie.

Ian reapăru în timp ce Tess o ajuta pe Bianca, încă îmbrăcată în cămașa de noapte, să intre în apa caldă. Trânti cu o bufnitură lucrurile pe care le adusese pe dulapul din baie.

– Ce faci? Ar trebui să fie în pat!

Tess auzise mai mult decât suficient de la nelicențiatul Doctor North.

– Femeile nasc altfel în ziua de azi decât nășteau la jumătatea secolului trecut.

– Dar...

– Să stai întinsă în pat e cel mai puțin productiv travaliu, dar pune totuși niște cearșafuri curate, în caz că se hotărăște să nască acolo.

– În caz că?

La centrul de nașteri, Tess adusese pe lume copii de la mame ghemuite pe podea sau înghesuite în spații înguste. Un număr surprinzător de viitoare mame își doreau să se strecoare între pat și perete.

– Dacă ai o folie curată de plastic, pune-o sub cearșaf ca să salvezi salteaua.

– Dă-o dracului de saltea!

Ieși grăbit.

Materialul diafan al cămășii Biancăi plutea ca un nor de fum în jurul trupului ei. Tess îi masă umerii, se îngriji ca apa să rămână caldă și respiră împreună cu ea în timpul contracțiilor. Din fericire, firea egocentrică a Biancăi o împiedica să se molipsească de tensiunea lui Tess.

– Voiam medicamente! strigă Bianca, la finalul unei contracții puternice.

Nu era o opțiune în cazul de față.

– Medicamentele sunt supraapreciate, spuse Tess, masându-i blând scalpul. Corpul tău va ști exact ce să facă.

Se ruga să fie adevărat.

– Unde e Ian? Îl vreau pe Ian!

– Sunt aici.

Apăru în ușa băii, dar nu se uită la ea.

– Nu-ți pasă! mârâi Bianca. Nici măcar n-ai putut să te prefaci că ești fericit când am rămas însărcinată!

– Erai tu suficient de fericită pentru amândoi, spuse el, încet.

Tess văzuse destule femei descărcându-se pe soții lor în timpul travaliului și se întinse spre robinet.

– Se răcește apa. Hai s-o încălzesc puțin.

În cele din urmă Bianca vru să iasă din cadă. Tess îi scoase cămașa udă și-i dădu un halat.

– Hai să facem câțiva pași.

Se învârtiră prin camera principală. North stătea lângă ferestre, privind în noapte. Acum că adusese lucrurile de care era nevoie pentru naștere, părea că nu mai știe ce să facă. Dar Tess era de părere că tații ar trebui să se implice activ, mai ales când exista o tensiune atât de puternică în căsnicie.

- Plimbă-te cu ea, îi spuse. Sprijin-o de tine când are o contracție.

- Nu! exclamă Bianca. Te vreau pe tine! Vreau să mergi tu cu mine, Tess.

North păru ușurat, încă o bulină neagră pentru el.

Tess continuă să se plimbe cu Bianca. Când începeau contracțiile, Bianca se sprijinea de corpul lui Tess. Trecură așa 20 de minute... 30... Contracțiile erau mai apropiate și fiecare din ele dura mai mult.

Bianca îl ceru pe Ian, care o ținu așa cum o ținuse Tess. Bianca se sprijini pe el.

- Știi că te iubesc.

- Știu, spuse el.

Bianca începuse să obosească și în cele din urmă vru să se întindă. Tess încercă să o așeze cât mai comod, dar începuse partea grea a travaliului. Bianca se întindea după soțul ei, îi strângea mâna, apoi îi dădea drumul brusc. Pe măsură ce contracțiile creșteau în intensitate, gemetele ei joase și guturale se auzeau tot mai tare. North se așeză la capul patului, de unde să nu poată vedea ce se întâmplă. Tess strecură un prosop curat sub coapsele Biancăi.

Bianca își dădu capul pe spate și țipă când o cuprinse următoarea contracție.

- Dacă se întâmplă ceva... promite-mi, Tess... Lui nu-i pasă! Promite-mi că o să ai grijă de copilul meu.

Tess îi mângâie piciorul.

- Ești puternică și sănătoasă. O să ai singură grijă de copilul tău.

Contracția se potoli, dar ochii Biancăi erau frenetici. Îi strânse mâna lui Tess cu o forță supranaturală.

– Te vreau pe tine! strigă Bianca. Promite-mi!

Tess ridică privirea spre Ian, care stătea cu buzele strânse și chipul posomorât.

– Dacă mi se întâmplă ceva, promite-mi că o să ai grijă de copilul meu.

– Oh, scumpo... Nu pot să-ți promit asta. Nu...

Încă o contracție. Încă un țipăt care îi sfâșie gâtlejul.

– *Trebuie!*

– *Promite-i!* exclamă North. Pentru Dumnezeu, promite-i!

Și dintr-odată apăru creștetul unui căpșor mic de tot, zbârcit ca o prună din cauza presiunii.

– Se vede capul, spuse Tess, ca s-o încurajeze. Te descurci grozav. Întoarce-te într-o parte acum. Așa. Stai să te ajut.

Din poziția asta, copilul primea mai mult oxigen și ruptura avea șanse să fie mai mică.

Îi ordonă lui North să apuce piciorul de sus al Biancăi. După reacția lui, ai fi crezut că-i cere să țină o cobră, dar făcu ce-i ceruse.

– Așa, e bine. Perfect.

North privea oriunde, mai puțin înspre locul din care avea să apară odrasla lui.

Cordonul ombilical era înfășurat în jurul gâtului bebelușului. Tess i-l trecu peste cap fără dificultate.

La următoarea contracție apăru și un umăr micuț. Tess îl ridică blând și așteptă, murmurând cuvinte de încurajare.

Apăru și celălalt umăr și, la următoarea contracție, bebelușul îi alunecă în mâini.

Tess scoase un oftat adânc de ușurare.

– Ai o fetiță!

Tess ținu copilul cu capul în jos ca să se scurgă fluidele, apoi îl așeză pe pieptul gol al Biancăi. Era total lipsit de apărare. O creatură a mării adusă de valuri pe țărm.

– O fetiță, spuse Bianca cu glas slab. Uite, Ian... o fetiță.

– Văd.

Vocea lui era răgușită.

„Respiră, fetițo!" Tess freca ușor trupul micuț cu un prosop. Mângâie de-a lungul curbelor năsucului minuscul ca să elimine resturile de fluid rămase acolo. „Știu că plămânii tăi mici și fragili nu vor încă să funcționeze, dar va trebui să o facă."

Vocea Biancăi răsună ca și cum ar fi venit din altă cameră.

– Nu plânge. N-ar trebui să plângă?

– Las-o puțin. Nu-i ușor să te adaptezi. Placenta e încă atașată, așa că primește oxigen.

Secundele trecură una după alta. Apoi micuțul bebeluș trase încetișor aer în piept... apoi încă o dată... un scâncet micuț, ca un ciripit de pasăre...

Tess zâmbi.

– Așa, scumpo!

Bianca începu să gângurească în timp ce mângâia spatele bebelușului. Tess scoase placenta. Cordonul încetă să mai pulseze, nu mai era o sursă de viață. Tess îl legă. Îl tăie.

Apoi totul se prăbuși dintr-odată.

– Mi-e frig. Mi-e atât de frig.

Capul lui Tess țâșni în sus. Bianca începea să se albăstrească la față. Tess simți cum se zburlește pielea pe ea.

– Dă-ți jos cămașa! îi comandă lui Ian.

Bărbatul o privi ca prostit.

– Dă-ți jos cămașa! exclamă ea, luând copilul. Ține-o lipită de pielea ta. Încălzește-o!

Îi aruncă bebelușul în brațe.

Bianca se înecă și vomită. Sângele îi țâșni dintre picioare.

– Ce se întâmplă? strigă North. Ce se întâmplă cu ea? De ce se îneacă?

Tess făcu eforturi să înțeleagă ce se întâmpla. Nu mai văzuse niciodată așa ceva. Dar știa ce este.

Embolie amniotică.

Cu o claritate înfricoșătoare, cuvintele dintr-o prelegere de demult îi năvăliră în minte ca și cum le-ar fi auzit doar cu o zi în urmă.

„Una dintre cele mai rare complicații într-o sarcină... Celulele au reușit să pătrundă în sângele mamei și provoacă o reacție alergică... Lichid amniotic, piele fetală, chiar și un fragment dintr-o unghie a copilului... Tuburile bronhice se contractă... căile respiratorii se închid..."

Ultima parte și-o amintea cu exactitate. „Adesea rezultă în moartea mamei."

Era o complicație atât de rară, atât de dezastruoasă, încât cele mai multe moașe ajungeau la pensie fără să se fi întâlnit vreodată cu ea. O complicație cu o rată de mortalitate de 80 la sută...

Tess înșfăcă un prosop și îl îndesă ca să oprească sângele. Mintea îi căuta cu disperare o soluție – orice! – ca să poată opri inevitabilul.

Era amețită, îi era greață.

– Ce e cu ea?

Mirosul dulceag și înecăcios de sânge îi umplu nările. Făcu un efort să se adune cât să poată vorbi.

– Șoc anafilactic. Are o reacție alergică la celulele bebelușului.

O reacție alergică *fatală*.

– E ceva rar... fără o cauză anume.

De parcă asta ar fi fost o alinare.

Bianca țipă de durere și țipătul îi acoperi cuvintele pe care încerca să le spună. Chiar în timp ce Tess încerca

să oprească sângele care ieșea șuvoi din ea, tensiunea Biancăi scădea. În curând nu va mai putea să respire. Avea nevoie de catetere arteriale, de intubare, de un ventilator. Și chiar și cu toate intervențiile medicinei moderne, femeile tot mai mureau din cauza asta. Fără aceste intervenții... Tess făcu un efort să-și stăpânească panica.

– Nu înțeleg! strigă el. De ce nu faci nimic?

Pentru că nu mai putea face nimic.

„Soția ta moare, și eu nu pot să o salvez." Nu putea rosti cuvintele cu voce tare. Nu-i putea spune că, în doar câteva minute, viața Biancăi avea să fie întreruptă de o complicație atât de rară, atât de catastrofică, încât era aproape de neînțeles.

Era neputincioasă. La fel de neputincioasă pe cât fusese atunci când murise Trav. Inima îi bătea atât de tare, încât o simțea în gât. Toată experiența, toți anii de pregătire nu contau la nimic.

Bianca începuse să scoată niște sunete oribile. I se închidea gâtul. Tess trebuia să ia o decizie imposibilă. Putea să facă o traheotomie fără anestezie, folosindu-se de ce găsea prin casă. Cea mai brutală și barbară traheotomie cu putință. Și la ce bun? N-o s-o salveze, n-o s-o facă decât să se chinuiască mai mult.

– Nu poate să respire! Fă ceva!

Ridică privirea spre Ian North. Îi văzu frica și uluirea în timp ce bebelușul stătea uitat la pieptul lui. Cu o clipă în urmă soția lui gângurea cu noul lor născut în brațe, acum soția lui murea. Tess clătină din cap, spunându-i fără cuvinte ce nu-i putea spune cu voce tare.

Gura i se schimonosi. Mârâitul lui, animalic mai mult decât uman, o străpunse parcă.

– Nu poți să lași să se întâmple asta!

Tess se întoarse cu spatele. Își ura neputința, se ura pe sine. În timp ce Bianca se chinuia să respire, Tess îi mângâia părul, luptându-se să nu lase lacrimile să cadă, încercând să calmeze, să aline.

Ochii Biancăi se învârtiră frenetic prin încăpere, căutând copilul – copilul care stătea uitat la pieptul tatălui său. Scoase iar un țipăt de durere. Ochii ei o găsiră pe Tess. Abia dacă se puteau concentra, și totuși vorbeau.

– Îți promit, șopti Tess în timp ce Bianca aluneca spre inconștiență. Îți promit.

Douăzeci de minute mai târziu, Bianca era moartă.

capitolul 4

Trupul inert și însângerat al Biancăi.

North. Încremenit ca o piatră de mormânt.

Copilul.

Tess se forță să se ridice de pe marginea patului. Luă copilul din brațele lui. Își înghiți țipătul care i se ridicase în gât. Era prea mult. Era mult prea mult. Așa ceva n-ar fi trebuit să se întâmple.

Dar multe altele n-ar fi trebuit să se întâmple în viața ei și totuși se întâmplaseră.

North se mișcă. Câteva clipe mai târziu, ușa de la intrare se trânti. Era singură. Singură cu o femeie moartă și un bebeluș neajutorat.

Cu mișcări amorțite, înfășură copilul în folie de plastic, apoi în pătura pe care o confecționase North. Își deschise fermoarul hanoracului și cuibări trupușorul micuț lângă pielea ei. Se așeză pe canapeaua din sufrageria întunecată, cu spatele la ușa închisă a dormitorului în care Bianca zăcea nemișcată și rece. Prietena ei vorbăreață, preocupată numai de sine. Prietena pe care nu putuse să o salveze. Pentru prima oară în cariera ei, Tess pierduse o mamă și nimic nu îi putea alina durerea.

Orele trecură secundă cu secundă. Nu putea să țipe. Nu putea să plângă. Furia lui Tess cauzase toate astea. Străpunsese membrana placentei, făcuse sângele Biancăi să fiarbă, până nu se mai putuse coagula. Tess își

îndreptă respirația înspre pruncul firav, mic cât o păsărică. Pierduse mama. Nu putea pierde și copilul.

Numără secundele dintre respirațiile fetiței, își încordă auzul ca să surprindă scâncetele micuțe, tresăririle aproape imperceptibile care dovedeau că era încă în viață. O lumină rozalie începu să pătrundă tiptil pe fereastră. Fusese cea mai lungă noapte din viața ei. Acoperi ochii bebelușului, ca să-i protejeze.

Se făcuse complet dimineață când auzi elicopterul. Tatăl absent al bebelușului probabil că reușise să sune la Urgențe.

Mii de ace îi săgetară picioarele când se ridică. Micuța, lipită de ea, încă respira singură. Încă trăia.

Pe fereastră, privi elicopterul aterizând în luminișul dintre clădirea școlii și râpa care se deschidea dincolo de acesta. Fusese prea multă liniște, acum era zgomot.

Doi medici năvăliră pe ușa din față, rămasă neîncuiată.

- Garda Națională, doamnă.

Vocea lui Tess răsună răgușită și sugrumată:

- Mama este în dormitor.

Unul dintre medici dispăru. Cel de-al doilea, aproape un copil, se apropie de ea. Tess era conștientă că arăta probabil ca o sălbatică în hainele pătate de sânge și încercă să vorbească cu autoritatea profesiei pe care n-avea să o mai exercite niciodată.

- Sunt asistentă. Bebelușul s-a născut cu o lună mai devreme. Respiră singură, dar trebuie dusă la spital. Mama... Abia putea articula cuvintele. Embolie amniotică.

Cel mai simplu răspuns, chiar dacă nu se putea dovedi fără autopsie. Răspunsul științific. Dar Tess știa că nu era așa. Furia ei o omorâse pe Bianca.

Scoaseră trupul lipsit de viață al Biancăi pe o targă cu roți.

- Iau eu copilul.

- Nu. Va trebui să ne luați pe amândoi.

Nu era mama fetiței și se aștepta la împotrivire, dar tânărul dădu din cap.

Tot drumul cu elicopterul, nu văzu nimic altceva decât bebelușul din incubatorul portabil și leșul acoperit din fața ei. Când ajunseră la spital, Ian North nu se vedea pe nicăieri.

În ciuda felului în care arăta, asistenta șefă de la unitatea de terapie intensivă a secției de neonatologie o lăsă să rămână cât timp bebelușul fu conectat la un monitor și i se montă o perfuzie.

– A avut un început dur, spuse asistenta, dar ai făcut totul corect și micuța rezistă pe propriile puteri.

„Nu totul", își spuse Tess. „I-am pierdut mama."

Fetița cântărea 1,950, o greutate decentă pentru un prematur, dar brățara de identificare arăta ca un cauciuc de mașină pe glezna ei. După ce bebelușul fu instalat în siguranță în incubatorul de la terapie intensivă, asistenta o trimise pe Tess de acolo.

– Du-te și spală-te, spuse ea blând. Avem noi grijă de ea.

Tess era murdară, epuizată, înfrântă. Îl văzu pe Ian North prăbușit într-unul din scaunele de vinil din sala de așteptare, cu brațele sprijinite pe coapse, cu capul atârnându-i. O jachetă groasă, cu glugă, zăcea abandonată pe scaunul de lângă el. Noroiul uscat de pe ghetele și blugii lui sugerau că făcuse pe jos drumul până în oraș și probabil că așa reușise să cheme ajutoare.

Făcu un efort de voință și se apropie de el.

– Îmi pare rău.

Vocea îi era seacă, lipsită de emoție, rostind cea mai nepotrivită scuză imaginabilă.

Ridică privirea spre ea. Ochii lui erau morți. Nu-i explică, nu-i spuse că nu ar fi putut să o salveze pe Bianca. De unde putea ști dacă așa era? Nici o explicație nu i-ar fi putut aduce soția înapoi și nu merita să fie iertată.

– Ai vorbit cu doctorul despre copil? întrebă ea.

North încuviință scurt din cap.

– Ai... văzut-o?

– Nu.

– Ar trebui s-o vezi.

North își înhăță geaca și se ridică de pe scaun.

– Ia tu hotărârile medicale. Am semnat documentele.

Scoase un teanc de bani din buzunar, i-l îndesă în mână și o luă spre lift. N-o da în bară și cu asta.

Ușile liftului se închiseră. Ian se sprijini de perete. Când devenise așa de ticălos? La fel de rău pe cât fusese taică-său?

Bianca nu mai era. Bianca lui, atât de frumoasă și de fragilă... Inspirația lui, povara lui, piatra lui de încercare, pedeapsa lui...

Își frecă ochii. Încercă să slăbească funiile care îi strângeau pieptul. Străbătuse kilometri întregi pe întuneric, se târâse printre copaci și tufișuri înghețate, abia reușise să nu cadă în apă când se întinsese încercând să prindă semnalul. Trebuia să cheme ajutoare. Trebuia să facă povestea asta să se sfârșească altfel.

Bateria lanternei se terminase, dar mersese mai departe, uneori reușind să evite copacii căzuți și rădăcinile încurcate, alteori nu. Când în sfârșit ajunsese la șoseaua inundată, încercase să oprească o mașină, dar nu erau multe pe drum, iar cele care treceau din când în când nu erau dispuse să se oprească pentru un vagabond murdar.

Se crăpa de ziuă când reușise în sfârșit să dea un telefon. Poliția statală venise și-l luase la scurt timp după aceea și îl dusese la spital, unde fusese plasat într-un mic cabinet pentru consult. În cele din urmă, o asistentă socială venise să-i spună că fiica lui sosise și că o putea vedea. O trimisese la plimbare.

Venise apoi o doctoriță și-i explicase:

– Nu putem fi siguri încă, dar toate semnele sugerează embolie amniotică. O complicație fatală fără intervenție chirurgicală.

Faptul că ceea ce se întâmplase avea un nume nu schimba cu nimic lucrurile. Bianca nu mai era.

Liftul nu se mișcase. Uitase să apese butonul.

Doctorița vorbise cu el despre copil. Nu-și amintea prea multe din ce-i spusese. Nu-i păsa.

Dar lui Tess Hartsong îi păsa și, pentru că el nu avea inimă, aruncase totul în cârca ei – dervișul dansator nefericit.

Și asta fusese tot.

Ușile liftului se deschiseră. O femeie de pe cealaltă parte îi aruncă o privire și făcu repede un pas în spate. Simțea mâncărimi în ochi. Își simțea gâtul de parcă l-ar fi frecat cu șmirghel.

Bianca era moartă și era vina lui.

Teancul de bani pe care North i-l aruncase înainte să plece îi ardea palma. Nu voia banii lui. Îi întorsese spatele fiicei lui, pusese hotărârile de viață și de moarte în seama unei persoane pe care abia o cunoștea. Era greșit. Dar Tess recunoștea mult prea bine durerea și aproape că înțelegea.

O asistentă îi găsi o trusă igienică și o salopetă de spital. Nu s-ar mai fi putut uita vreodată la hainele alea pline de sânge, așa că le aruncă la gunoi. Ezită doar când ajunse la hanoracul lui Trav, dar acum și acesta mirosea a sânge și a moarte. Îl îndesă în coș împreună cu blugii, apoi se închise într-o cabină de toaletă și vomită.

Adormi într-un fotoliu extensibil din secția de terapie intensivă.

Chipul torturat al Biancăi. „Ajută-mă! De ce nu mă ajuți?"

Sângele strâns în jurul gleznelor lui Tess. Un ocean de sânge, care o trăgea în adâncurile lui. Brațele-i erau ca de plumb. Picioarele îi lipseau...

Se trezi din coșmar sărind ca arsă. Pielea dintre sâni îi era udă de transpirație. Clipi. Încercă să-și amintească unde era.

Era seară. Bebelușul era în incubator, cuibărit între pături aranjate în formă de potcoavă, cu o perfuzie, cu canulă pediatrică în nările minuscule, cu electrozi montați pe piept. Așa cum se întâmplă adesea cu bebelușii prematuri, arăta ca o broască.

- Hai să o lăsăm 24 de ore, spuse asistenta, după care poți să o iei în brațe.

Tess nu voia să o ia în brațe. Nu voia să o contamineze mai mult decât o făcuse deja. Dar cunoștea protocolul spitalului. Toți bebelușii aveau nevoie de contact piele-pe-piele cu mamele lor – prematurii mai mult decât ceilalți. Doar că Tess nu era mama ei. Micuța nu avea mamă și, în clipa de față, nu avea nici tată. Pielea lui Tess era singura piele pe care putea conta.

Ieși în grabă din salon. Coridorul era pustiu. Se sprijini de perete și se forță să respire. Se forță să facă ceea ce trebuia.

Voluntarii de la biroul de informații o îndrumară spre o pensiune la doar câteva străzi distanță. De acolo se duse la cel mai apropiat magazin de unde-și cumpără un rând de haine și câteva produse esențiale de toaletă cu banii lui Ian North.

Potrivi ceasul de lângă pat să sune peste exact o oră, dar nu reuși să adoarmă de frică să nu revină coșmarul. În cele din urmă se ridică, făcu un duș și se duse înapoi la spital, unde se așeză din nou în fotoliul de lângă bebeluș.

Înspre dimineață, asistenta scoase copilul din incubator și-i ceru lui Tess să-și deschidă bluza pentru ca bebelușul să-i poată simți pielea. Tess rugase zeci

de mame să facă același lucru, dar ea nu era mama acestui copil și degetele îi tremurau în timp ce-și deschidea nasturii.

Puse fetița în poziția corectă, ridicată și lipită de pieptul ei, cu capul întors ca să poată respira. Asistenta le acoperi pe amândouă cu o pătură ca să nu le fie frig.

Bianca ar trebui să-și țină bebelușul în brațe. Sau North. Dar nu era decât Tess.

Pruncul se cuibări la sânul ei. „Nu e nimic acolo pentru tine, micuțo. Nu e nimic acolo."

Următoarele zile trecură ca o ceață. Tess află de la asistente că North se interesase de situație la telefon, dar pe ea nu o contactase. Îl sună pe Phish. Rețeaua de bârfă a orașului își făcuse datoria și toată lumea știa despre copil și despre moartea Biancăi. Tess nu întrebă ce spuneau oamenii, dar Phish nu era un tip subtil.

– La naiba, Tess! Numai despre asta vorbește toată lumea. Nimeni nu știa că ești asistentă și acum circulă o grămadă de povești pe tema asta. Oamenii spun...

– Îmi imaginez. S-a deschis drumul?

– Da. Vrei să vin să te iau?

– Nu. Am... Trebuie să mai stau o vreme aici.

Tess începu să hrănească bebelușul. În fiecare zi o ținea ceva mai mult. Fetița, micuță cât o păsărică, cu doar un scutec pe ea, se odihnea pe pielea lui Tess, cu o pătură caldă acoperindu-le pe amândouă. Avea un puf de păr negru sub bonețica de nou-născut. Tess îi număra respirațiile și asculta protestele micuțe pe care le scotea.

Va trebui să angajeze un avocat. Nu avea licență de practică în Tennessee, iar Ian North cu siguranță avea să o dea în judecată. Poate că legile de bun samaritean ale statului o s-o protejeze. Poate că nu. În orice caz, taxele legale o s-o ruineze, dar nu avea încă suficientă energie cât să-i pese.

O zi trecu în alta. Phish sună. Le punea pe Savannah și pe Michelle să-i țină locul, iar asta cu siguranță avea să le facă să o antipatizeze și mai mult. Vorbea cu asistentele atunci când avea nevoie și schimba cele câteva cuvinte necesare cu proprietarii pensiunii unde se ducea doar ca să facă duș și să-și schimbe hainele. Altfel, ținea copilul în brațe și se gândea la Bianca.

La o săptămână după ce sosiseră, doctorul o informă că bebelușul avea să fie externat a doua zi dimineață. Tess nu simți decât groază. Încă nu-l văzuse pe North. O să vină măcar? Și ce-o să se întâmple cu bebelușul ăsta neajutorat dacă n-o să apară?

Toate milieurile, penele de păun și îngerașii de porțelan din pensiunea în stil victorian îl sufocau. Lui Ian îi plăceau spațiile mari și libere: zidurile înalte de ciment, pânzele largi, orizonturile goale.

Băgă mâna în buzunar după un șervețel. Răceala care era acum pe terminate nu-l supărase prea rău. O răceală avea limitele ei. Mai devreme sau mai târziu trecea, spre deosebire de alte dezastre.

Își petrecuse ultimele zile în Manhattan. Bianca nu mai avea rude în viață, dar avea cunoștințe de afaceri. Evitase să le răspundă la întrebările despre copil și aranjase slujba memorială.

Ușa din față se deschise.

Tess se opri sub arcada care ducea în salon. Purta o pereche de blugi și un pulover alb și larg, iar părul negru și cârlionțat îi cădea pe lângă față. Nu era machiată. Era obosită și trasă la față. Dar vie. Funcțională. În ciuda cearcănelor de sub ochi, era solidă și practică. Tot ceea ce nu fusese Bianca. Tess Hartsong era o creatură a pământului, nu a cerului. Gata să se dezbrace în lenjerie intimă și să danseze furioasă pe cântecul ei funebru. Ar fi vrut să o facă să danseze pentru el, să elibereze prin dans toate emoțiile pe care nu le putea rosti în cuvinte.

Ochii ei întunecați – de culoarea violetului de mangan – se fixară asupra lui. Vedeau prin el. Judecau.

Și de ce să nu-l judece?

O singură mișcare neîndemânatică în camera asta aglomerată ar fi dezlănțuit un dezastru în domino de flecuștețe victoriene. Trebuia să o facă odată. Să plece de aici.

Privi spre fruntea și nu spre ochii ei. Trebuia să-i spună că o ierta. Așa era cinstit.

– În legătură cu ce am spus la spital...

„Nu strica și asta."

Dar, dacă o ierta, pierdea avantajul.

Chiar avea de gând să se folosească de vina pe care o simțea? Să o folosească împotriva ei? Doctorii confirmaseră ce-i spusese Tess despre cauza morții Biancăi, dar urma să se facă autopsie. Asta însemna să-i taie trupul perfect. Și Ian era vinovatul. Nu Tess. Chiar Ian. Dar avea nevoie de ceva de la ea. Și sentimentul de vinovăție era o unealtă puternică.

Privi înspre șemineul cu bolurile de sticlă, urnele de email, oglinda aurită și ceasul de marmură. Ochii i se fixară pe tabloul prost executat cu marea învolburată izbindu-se de stânci.

Nu putea s-o facă.

Își drese vocea.

– Ce am spus la spital... A fost nedrept. Știu că nu puteai face mai mult.

– Știi?

Nu putea suporta și vina ei. Se simțea el, unul, destul de vinovat. Nu ar fi trebuit să se lase înduplecat de rugămințile Biancăi de a veni în Tempest cu el. Ar fi trebuit să rămână cu ea în oraș, dar fusese atât de insistentă...

Continuă să vorbească, bâlbâindu-se:

– În legătură cu bebelușul ăsta...

– Fiica ta.

– Sunt niște complicații.

*

Complicații? Tess încercă să se calmeze, dar îl vedea în fața ei, dur și distant. Nu mai era tras la față, așa ca ea. Arăta aproape respectabil, în pantaloni de culoare închisă și cămașă albastră. Proaspăt bărbierit. Părul încă lung, dar aranjat.

Înăbuși panica pe care o simțea crescându-i în piept.

- Da, sunt complicații. Bebelușii prematuri sunt fragili și au nevoie de îngrijire specială.

- Despre asta vreau să vorbesc cu tine.

Se apropie.

- Vreau să te angajez să ai grijă de ea.

- Să mă angajezi?

Cu siguranță era nebun.

- Până când rezolv totul. Câteva zile. Cel mult o săptămână.

- Asta e imposibil.

Nu mâncase, nu dormise aproape deloc în ultima vreme. Trăia doar din adrenalină și trebuia să se odihnească.

- Există persoane special calificate pentru a avea grijă de prematuri.

- Nu vreau pe cineva străin. Te plătesc oricât îmi ceri.

- Nu e vorba de bani.

Stătuse cu fetița în spital. Nu putea să se pună într-un pericol emoțional și mai mare. Bărbatul ăsta. Copilul ăsta. Îi aminteau de propriile eșecuri.

- O să iau niște recomandări de la fetele de la spital și o să dau câteva telefoane.

- Nu vreau pe altcineva. Tu ești deșteaptă. Ești competentă. Și nu-mi vinzi rahaturi.

- Apreciez încrederea pe care mi-o acorzi ținând cont de cele întâmplate, dar nu vreau s-o fac.

O privi fix în ochi și lovi sub centură.

- Presupun că ai uitat.

- Am uitat?

– Promisiunea pe care i-ai făcut-o Biancăi. Chiar înainte să moară.

La spital, Ian se asigură că îi fuseseră administrate toate vaccinurile și ascultă instrucțiunile despre resuscitarea bebelușilor, în urma cărora se simți cuprins de o sudoare rece. Îi spuseră despre scaune de mașină și despre ceva numit îngrijirea în stil cangur – despre care spera că Tess știa tot ce era de știut, pentru că el, unul, cu siguranță n-o să facă așa ceva. Încercă să se concentreze pe formularul pentru certificatul de naștere pe care i-l dăduseră. Scrisul lui abia dacă era inteligibil.

Tess stătea în cealaltă parte a sălii. Nu se uita la el. Nu vorbea.

Ian se opri din scris.

– Îmi cer numele copilului.

Tess se ridică de pe scaun și veni spre el. Luă foaia. Îi luă pixul din mână. Scrise ceva, apoi îi dădu totul înapoi.

Wren Bianca North.

Nu era bine, dar pe-aproape.

Asistenta veni după ei, dar Ian rămase unde era și numai Tess se duse cu femeia. Minutele trecură unul după altul. Se foi în scaun. Era un bărbat dur. Nu era sentimental. Își exprima identitatea prin munca lui. Și numai așa. Era felul lui de a trăi. Felul în care voia să trăiască. Și acum asta.

Tess apăru cu bebelușul. Încercă să nu se uite la nici una din ele.

Nu-și spuseră nimic în lift.

În cele din urmă, ușile se deschiseră. În timp ce treceau prin holul de la intrare, oamenii le zâmbeau, văzându-i ca pe niște părinți iubitori care își duceau comoara acasă. Ar fi vrut să o rupă la fugă. Să scape de toată lumea. Voia ca totul să fie iar ca înainte, când putea bloca lumea cu pensulele și spray-urile lui, cu posterele,

șabloanele și picturile murale. Când o comandă nouă, o expoziție nouă într-o galerie, o armată de critici care să facă ceva pe munca lui însemna ceva.

Când încă mai știa cine era și ce însemna munca lui.

O lăsă pe Tess atât cât să se ducă să-i aducă mașina în fața spitalului. Cu o zi în urmă, îi luase cheile din cabană și angajase un puști să se ocupe de restul – să instaleze un scaun de mașină și să aducă mașina din Tempest la spital. Era și mașina lui aici. Tess va trebui să ia bebelușul cu ea.

Orice altă variantă era de neconceput.

capitolul 5

Tess conduse ca pe ace până în Tempest. Nu fusese niciodată stresată la volan, însă niciodată până acum nu avusese un nou-născut prins cu centurile de siguranță pe bancheta din spate. Din fericire, nou-născutul dormea, dar asta se putea schimba în orice clipă.

Dincolo de promisiunea pe care i-o făcuse Biancăi pe patul de moarte, mai era ceva ce o determinase să accepte oferta lui North. Un motiv egoist pe care abia acum începea să-l înțeleagă. Pentru că Wren avea nevoie de atenția ei, Tess putea câștiga o oră sau poate chiar mai multe fără să se gândească la Trav. Pruncul firav îi adusese un moment de respiro.

Privi în oglinda retrovizoare, încercând să vadă copilul. Degeaba. Înțelegea de ce era mai bine ca scaunele pentru bebelușii foarte mici să fie așezate cu spatele, dar deja oprise de două ori la marginea drumului ca să se asigure că Wren încă mai respira. Se luptă cu impulsul de a opri și a treia oară.

Afișul mâncat de vreme cu ALIANȚA FEMEILOR DIN TEMPEST trecu pe lângă ea. Urcă încet, cu mare grijă, drumul de munte plin de hârtoape, până la cabană. North o luase înainte și rămăsese că se întâlnesc

acolo, dar Land Cruiserul lui alb murdar nu se vedea pe nicăieri.

Bebelușul alunecase în colțul scaunului de mașină și fesul de culoarea lavandei îi stătea strâmb pe capul ca de păpușă. Se trezi când Tess o scoase din scaun. Nu părea prea fericită și, când Tess intră cu ea înăuntru, începuse deja să plângă – un sunet nefiresc de strident, venind dintr-un trup atât de micuț.

– Șșșt... Dă-mi o șansă, te rog!

Era frig în cabană. Frig și umezeală. North ar fi trebuit să aprindă soba micuță și să descarce lucrurile pe care îi ceruse să le cumpere, dar nu făcuse nici una, nici cealaltă. Nu avea decât trusa de bază pe care i-o dăduseră când plecase cu bebelușul din spital și o eșarfă port-bebe verde-închis pe care i-o făcuse cadou asistenta ei preferată de la Terapie intensivă. Era furioasă pe el că nu făcuse ce-i spusese. Wren, între timp, se pusese și mai tare pe plâns.

Tess o lăsă jos doar atât cât să-și scoată geaca, să-și desfacă bluza și să-și pună pe ea port-bebeul. Repoziționă copilul pe pielea ei goală, îi lipi obrazul de sânul ei și se înfășură în șalul pe care îl luase de pe spătarul canapelei. Nu era încă ora mesei, așa că se învârti prin încăpere până când, legănată de mișcările ritmice, Wren adormi la loc. În tot acest timp, absența lui North o făcea pe Tess să spumege de furie.

Abia după ce Wren se liniști, se duse în debaraua din spatele bucătăriei să vadă ce e cu soba.

Nu mergea și nu se putea târî pe podea ca să investigheze cu un bebeluș lipit de corp. Lipsa de căldură din cabană o îngrijora. Cum putea s-o încălzească pe Wren? Unde era North? Hotărâseră că vor avea împreună grijă de Wren, dar se părea că era singură. Era oare posibil ca intenția lui să fi fost de la bun început să-i pună bebelușul în cârcă și să spele putina?

Wren se trezi și începu să se agite. Tess scoase un biberon. În timp ce măsura laptele praf, se gândi la propriii sâni.

– Îmi pare rău, șopti ea. Va trebui să te mulțumești cu asta.

Mâncatul era o treabă grea pentru Wren, care avea tendința să adoarmă după ce trăgea doar de câteva ori din biberon. Tess îi acorda timpul de care avea nevoie, masând-o ușor pe spate ca să râgâie și ținând-o în poziție verticală. Când în sfârșit masa se termină, erau amândouă epuizate. Tess se așeză pe canapea și se sprijini într-un colț, strângând mai bine șalul în jurul lor.

Simțea inima lui Wren bătându-i pe piele. Vedea cum tremură pleoapele micuțe, ca niște scoici. Îi auzea respirația înceată și dulce. Poate că North făcuse pană. Mai degrabă, o ștersese înapoi în Manhattan. Fără să-și dea seama, adormi.

Sângele îi trecu de pulpe, i se ridică până la mijloc. Bianca țipă.

Tess trebuia să ajungă la ea. Trebuia să o salveze. Dar sângele nu o lăsa să se miște. Se zbătu să scape din puterea lui. Nu mai avea picioare. Nici brațe. Bianca alunecă în vârtejul roșu.

Se trezi cu un țipăt surd. Își frecă ochii, încercând să scape de coșmarul groaznic și auzi o mașină oprindu-se afară. Se uită la telefon. Trecuseră două ore.

Dar nu North, ci Phish fu cel care intră pe ușa cabanei. Purta un pulover hippy cu modele indiene și avea în mână o pungă albă, de hârtie. Coada subțire îi atârna pe spate.

– Hei, Tess. Se șterse pe preșul din fața ușii și arătă spre copil. Povestea asta ne dă peste cap programul de lucru. Michelle mă tot bate la cap s-o angajez pe soră-sa.

– I-am spus lui Ian North că o să am grijă de copil încă vreo săptămână. Cred că ar fi mai bine să o angajezi.

– Nici pomeneală! N-ai cunoscut-o. Puse punga albă pe masă și veni să se uite la copil. Frate, ce mică e!

Părea că o critică, și Tess se simți pe loc ofensată.

– E mult mai puternică decât pare.

– Te cred pe cuvânt.

– Este.

Phish ridică mâinile.

– Hei, ușurel...

– Am nevoie de cafea. Își trecu încet picioarele peste marginea canapelei, ca să n-o trezească pe Wren. Acolo sunt gogoși?

– Preferatele tale.

– Ești un sfânt. L-ai văzut pe Ian North prin oraș?

– Nu.

Phish se îndreptă spre bucătărie să pună de cafea.

– Ticălosul! Își masă picioarele în care i se puseseră cârcei. Te uiți tu la sobă? Nu avem căldură.

Phish ridică din umeri și se duse să se uite. Apăru peste câteva clipe.

– Nu merge.

– Serios? N-am observat.

Phish era imun la sarcasmul ei.

– Poate că ai rămas fără gaz.

– Tocmai mi-a fost livrată o butelie.

Se auziră roți pe pietrișul de afară. Cu bebelușul în brațe, Tess se duse la fereastră și văzu Land Cruiserul oprind în fața casei. Se trase în spate ca să nu expună bebelușul la curent în clipa în care North intră pe ușă, lăsând capul în jos ca să aibă loc.

Dacă ar fi țipat, ar fi speriat-o pe Wren, așa că trebui să se mulțumească să șoptească printre dinți.

– Unde ai fost?

– Am avut ceva de făcut.

Umplea întreg spațiul cu trupul lui – făcând plafonul să pară prea jos, pereții prea apropiați.

- Serios? Și eu la fel. Ar fi trebuit să fi ajuns de câteva ore! Băgă mâna sub șal ca să scoată copilul din marsupiu. Ține-o până mă uit eu la sobă.

North făcu un pas înapoi.

- M-am uitat eu deja. De-asta am întârziat. Îți trebuie una nouă.

- Vrei o cafea? întrebă Phish, din bucătărie.

Ochii lui North căzură pe punga de patiserie.

- Nu, mersi.

Tess își trase brațele din bretelele din eșarfă și șuieră cu voce joasă:

- Cum adică îmi trebuie o sobă nouă?

- Asta pe care o ai e mai bătrână decât tine. Se pare că nu ai primit mesajul meu.

- Ce mesaj?

- Mesajul pe care ți l-am lăsat pe telefon, în care-ți spuneam că mă duc să găsesc pe cineva ca să-ți repare soba.

Uitase că-și dăduse telefonul pe silențios ca să nu o trezească pe Wren, dar, ținând cont de atitudinea lui generală, de unde era să știe că nu fugise și nu le întorsese spatele?

- Ți-am comandat una nouă, spuse el. Vestea proastă e că modelul de care ai tu nevoie e greu de găsit și o să dureze.

- Cât?

- Câteva săptămâni.

- *Săptămâni?* Nu pot să țin un nou-născut aici fără căldură!

- Așa e. Va trebui să stai la vechea școală.

Tess se lupta cu două gânduri deodată: costurile unei sobe noi și ideea de a sta în vechea școală. Cumva o s-o scoată la capăt cu prima, dar școala...? Nu cu toate amintirile de acolo.

- Este ultimul loc în care m-aș duce.

– Nu există alternativă decentă. Îți mut eu acolo tot ce-ți trebuie, după care o să mă mut în oraș. O să fii numai tu acolo.

– În oraș? Ți-ai pierdut mințile? Chiar îți închipui c-o să te las s-o ștergi în Manhattan și să mă lași singură cu copilul tău?

Phish, încă lângă aparatul de cafea, le urmărea cu interes schimbul de replici. Phish era imprevizibil. Era posibil să păstreze totul pentru el precum la fel de posibil era să povestească totul, cu lux de amănunte, oricui îi trecea pragul la Hornul Spart.

– N-o să meargă așa, spuse ea.

– Trebuie.

North păru să decidă că patronul cafenelei auzise suficient din discuția lor și luă punga de gogoși.

– Pot să iau și eu una?

– Nu mă întreba pe mine, zise Phish.

– Sunt ale mele, i-o întoarse Tess.

– Mai am în mașină, spuse Phish, întorcându-se spre North. Un dolar bucata. Ea e angajata mea, de-asta le primește pe gratis.

North se uită lung la Tess.

– Nu prea mă place, nu?

Tess scrâșni din dinți.

– Nimeni nu te place. Oamenii te consideră arogant.

North dădu din cap.

– Mi se pare cinstit.

Dintr-odată, Phish păru jenat.

– Am uitat de pierderea ta. Nu am cunoscut-o, dar sunt sigur că a fost un om bun. Se grăbi să iasă pe ușă. Mai am gogoși în mașină. Din partea casei.

La scurt timp după ce le aduse o pungă cu gogoși vechi de-o zi, Phish își luă tălpășița. Scurta pauză îi oferise lui Tess ocazia să-și facă ordine în gânduri și, de îndată ce Phish ieși pe ușă, se repezi asupra lui North:

- Nu o să-i întorci spatele fiicei tale. Este responsabilitatea ta. Dacă-ți trece numai prin cap să o abandonezi...
- Nu o abandonez! O să-ți dau tot ce ai nevoie.
- Nu e vorba despre ce am nevoie eu. E vorba despre nevoile ei!

Expresia lui împietrită îi spunea totul. Scoase bebelușul din marsupiu.

- Nu contează. Îmi dau demisia.

Reușise în sfârșit să-l scoată din sărite.

- Nu poți să faci asta!

Tess întinse mâna liberă după o pătură.

- Ia-o. Nu vreau să mai fac parte din povestea asta.

North făcu un pas înapoi.

- Bine! Ai câștigat. Ce vrei?

Voia să fie tată pentru omulețul ăsta din brațele ei, dar asta avea să mai dureze o vreme.

- Să nu o părăsești.
- Vrei să rămân și eu la școală?

Era ultimul lucru pe care îl voia. Înfășură bebelușul în pătură.

- Dacă acolo va fi ea, acolo trebuie să fii și tu.

Și tot acolo o să fie și Tess. Fusese atât de fixată pe ideea că tatăl și fiica trebuiau să rămână împreună, încât nici nu se gândise cât de groaznic avea să fie să împartă spațiul cu el. Dar nu vedea nici o alternativă.

- Dacă-ți trece numai prin cap să o părăsești, ești pe cont propriu. M-am făcut înțeleasă?

Buzele lui abia dacă se mișcară.

- Cu vârf și îndesat.

Wren începuse iar să se foiască.

- Trebuie să mă schimb și nu poți s-o amâni la nesfârșit. Mai devreme sau mai târziu va trebui s-o iei în brațe.
- Mai târziu. Sunt răcit, ai uitat?
- Se pare că ți-a trecut.

Se opri înainte să spună mai multe. Dacă va fi nevoită să coexiste cu el, trebuia să găsească un fel de înțelegere. Știa acum în câte feluri se putea deghiza durerea adâncă, așa că trebuia să facă ce jurase că nu va face niciodată, atunci când venise în Tempest.

Își păstră vocea calmă. Ochii uscați.

– Îți înțeleg durerea mai bine decât crezi. Mi-am pierdut soțul. Era tânăr, nu ar fi trebuit să moară.

Așa cum vorbea, părea puternică, de parcă totul se întâmplase cu mult timp în urmă, de parcă își revenise. Atât de departe de adevăr.

– Îmi pare rău să aud.

Nici un pic de milă. O afirmație directă.

– Îți spun doar ca să nu crezi că sunt lipsită de suflet. Dar ai o fiică și fiica ta are nevoie de tatăl ei. În clipa de față, s-ar putea să nu pară prea mare consolare pentru faptul că ți-ai pierdut soția, dar lucrurile s-ar putea să se schimbe în scurt timp.

Cuvintele păreau goale, dar ar fi putut fi adevărate. Dacă ea și Trav ar fi avut un copil... Dar Trav nu fusese pregătit.

North puse gogoașa neterminată pe vraful de ziare.

– Încă nu te-ai prins, nu-i așa?

– De ce să mă prind?

Își frecă cicatricea de pe mână.

– Bianca nu era soția mea.

Wren scoase un mieunat de protest. Tess îl privi cu ochi mari.

– Dar...

Bianca îl numise în repetate rânduri „soțul" ei și, având în vedere că nu ar fi putut fi vreodată considerată o mare reprezentantă a valorilor tradiționale, Tess nu-și putea imagina că i-ar fi fost rușine că era însărcinată fără să fie măritată.

– Atunci, de ce spunea că ești soțul ei?

North își luă cheile.

– Trebuie să fac câte ceva pe acasă. Mă întorc după voi.

– Stai! Nu poți să pleci așa...

Dar se pare că putea.

Ian își scoase haina și o aruncă pe canapeaua din casa școlii. Cămașa i se lipise de piept din cauza transpirației. Mințise când spusese că avea ceva de făcut aici. Mințise pentru că Tess ar fi vrut o explicație și, când venea vorba de el și de Bianca, explicațiile erau complicate.

Privi în jurul camerei deschise. Casa asta din vârful muntelui ar fi trebuit să fie ascunzătoarea perfectă. Fără proprietari de galerii psihopați, fără apostoli aspiranți care să-i bată la ușă. În Manhattan, toți cei din lumea artei voiau câte ceva de la el: aprobarea lui, îndrumarea lui, banii lui. Crezuse că o să poată scăpa aici. Că o să poată să înțeleagă cine era el ca artist la 36 de ani, când nu mai putea fi un puști rebel. Că o să găsească o direcție, un sens. Apoi însă cedase rugăminților Biancăi de a veni cu el. Acum ea era moartă și el trebuia să facă față urmărilor morții ei – inclusiv enervantei Tess Hartsong și bebelușului care stătea mereu lipit de ea.

Privi înspre spatele casei, înspre ușa care închidea camera în care murise Bianca. Auzi, îi spusese lui Tess că erau căsătoriți!

Deși Bianca nu mai era, North continua să o aștepte să-l sune, așa cum făcuse de atâtea ori.

– Ian! Am obținut un contract nou. Un magazin temporar pentru o linie vestimentară masculină fantastică. E un designer uimitor! De-abia aștept să-l cunoști.

– Mă duc în Aruba weekendul ăsta cu Jake... E incredibil. O să vezi. Nu am mai simțit niciodată așa ceva pentru nimeni.

– Ethan vrea să mă mut cu el. Oh, Doamne... E fantastic. Nu-mi pasă că e actor. El e altfel.

– Ian, am avut o zi oribilă. Pot să vin la tine?

– Ian, viața e groaznică. Aduc niște vin.

– Ian, de ce trebuie oamenii să fie atât de îngrozitori? Vii să mă iei?

Și acum îi lăsase încă o încurcătură pe care să o rezolve. Și o s-o rezolve. Ca întotdeauna.

Școala era caldă, dar, fără Bianca care să vină să o întâmpine, lui Tess îi părea pustie. Ian o luă înspre ușa deschisă cu geamantanul ei într-o mână și cu lucrurile pe care îi ceruse să le comande pentru copil în cealaltă.

– Voi două puteți să stați în dormitorul meu, la etaj.

Vocea lui era la fel de aspră ca o furtună de gheață.

În clădirea școlii nu erau decât două dormitoare, ceea ce însemna că lui îi rămânea cel de aici. Camera în care...

Umbra morții Biancăi plana pretutindeni. Instinctiv, Tess o strânse pe Wren cu mai multă putere în brațe. Părea imposibil să poată locui în aceeași casă cu el, chiar și numai câteva zile, dar cum altfel ar fi putut crea o legătură cu acest copil pe care până acum îl respinsese?

– N-o să mă vezi prea mult, spuse el, dispărând în susul scărilor. O să fiu în studio.

Tess privi în jur. Încăperea era scăldată în lumină. Parcă Bianca nu fusese niciodată acolo. Nu mai erau șlapi abandonați la intrare. Nu mai erau reviste de modă, sticle pe jumătate goale sau ambalaje de dulciuri împrăștiate peste tot.

Privirea i se opri pe ușa închisă.

Mai devreme sau mai târziu va trebui să intre acolo. Dacă nu rezolva acum problema asta, n-o să se poată gândi la nimic altceva. Cu Wren adormită în port-bebe, Tess se apropie de ușa închisă. Inspiră adânc, simțind cum o doare pieptul, și apăsă clanța.

Patul nu mai era. Perdelele fuseseră smulse de la ferestre. Covorul dispăruse, lăsând goală podeaua din lemn. Iar restul... Era ca și cum și-ar fi pictat sentimentele peste tot pe pereții cândva gri-deschis.

Forme răsucite acopereau suprafețele într-o paletă de griuri, nuanțe de alb murdar și bejuri fumurii. Pictase cercuri și spirale, și rotocoale, și arcade. Câteva forme se răsuceau înspre tavan. Altele se prăbușeau și se revărsau pe podea. Un peisaj de durere mut, cu toate nodurile și încâlcelile pe care le cunoștea atât de bine.

- Totul este aici. Șopti cuvintele pentru sine, pentru Wren. Fiecare emoție.... I se ridică în gât. Fiecare... sentiment.

Vorbi din spatele ei, cu voce răgușită:

- Ieși!

Venindu-și în fire, se răsuci pe călcâie.

Spre deosebire de haosul din camera de la parter, dormitorul mare de la etaj era liniștit și ordonat, cu pereți masculini, negru cărbune, ce contrastau cu bordura albă. Pe jos era un covor în dungi gri și albe puternice, iar mobila era simplă - un pat mare cu o tăblie zdravănă, o comodă și două noptiere. O lampă pentru citit, din crom curbat, se arcuia peste un fotoliu la picioarele căruia era un taburet din același material.

Îi explicase lui North ce însemna îngrijirea cangur și cât de important era contactul piele pe piele pentru bebelușii prematuri. Îi explicase cum reglează temperatura corpului, cum stabilizează respirația, cum scade riscul de mortalitate infantilă etc. etc. etc., dar nu era sigură că o ascultase. Nu-i spusese însă și cât de epuizant putea fi.

Din fericire, Wren nu plânse când Tess o așeză în pătuțul portabil pe care North îl adusese sus - un cuibușor mic și galben, numai bun de cuibărit în el.

O s-o lase acolo doar până își întindea puțin spatele, atât cât să scape de junghiurile care se instalaseră acolo.

Aranjă o zonă pentru schimbat pe comodă. Deschise sertarele, sperând că North eliberase măcar unul pentru lucrurile lui Wren. Găsi în schimb șosete groase și lungi până la genunchi și boxeri de culoare închisă, negri și bleumarin – totul simplu și masculin, fără nimic din îndrăzneala pe care o manifesta în artă. Tricouri simple, blugi, două pulovere de toată ziua. Doar mirosul subtil de mușchi de lemn și de cedru sugerau ceva mai exotic.

Comandase totul pentru Wren de la un magazin foarte simandicos din Manhattan. Salopețele de lux, saci de dormit extrem de scumpi, căciulițe și șosețele de bebeluș în culori pastelate mai scumpe decât orice căciulă sau șosetă pe care o avusese vreodată Tess.

Lăsă lucrurile lui Wren pe comodă, verifică să se asigure că fetița mai respira încă și se duse la cele două ferestre ale încăperii. Durerea îi era prea bine cunoscută. La fel și furia. Amândouă o schimbaseră enorm. Acum, privind peisajul nefamiliar de afară, se întrebă cine era oare, fără greutatea lor care s-o apese.

Atât de multe se întâmplaseră azi, încât aproape că nici nu se gândise la Trav. În ciuda efortului de a avea grijă de Wren, în ciuda sentimentului de vină și de durere pe care îl încerca pentru moartea Biancăi, începea să simtă o senzație stranie de adaptabilitate. Era ceva atât de nou, încât o făcea să simtă că-și pierde echilibrul.

Două scaune de lemn și o bancă de fier erau așezate într-o grădină micuță de sub fereastră. Era mijlocul lunii martie și copacii erau încă golași, dar primăvara ar fi putut să sosească în orice zi în Tennessee. Oare grădina o să revină la viață cu forțe proprii sau vor trebui plantate flori noi? Și în grădină, și în sufletul ei.

Razele aurii ale soarelui care apunea peste Apalași se întindeau deasupra copacilor și pe cerul care prinsese culori rubinii. Lăsă frumusețea să pătrundă în ea.

– Ia uită-te, Wren! șopti ea. Uită-te numai!

– Nu cred că e prea atentă, spuse North.

Umplea întreaga ușă, și apariția lui o tulbură dintr-odată. Oare el ce vedea când privea lumea? Când o privea pe ea?

– Credeam că trebuie să stea în marsupiul ăla al tău, zise North, cu voce aspră.

Carevasăzică, o ascultase până la urmă.

– S-a plictisit.

Răspunsul ei îi aduse aminte că existase o vreme când fusese amuzantă. Toți prietenii ei erau de părerea asta. Iar pe Trav putea să-l facă să se tăvălească pe jos de râs.

North nu râse. Se uită la salteluța pentru schimbat și la toate lucrurile de bebeluș de pe comoda lui.

– O să-mi iau lucrurile de aici.

Ținând cont că în dormitorul de la parter nu era nici un fel de mobilă, Tess se întrebă unde o să și le pună. Atelierul lui ocupa aproape toată partea din spate a etajului. Poate că o să se mute acolo.

Îl privi ducându-se la comodă.

– Câți ani ai?

– 36. De ce te interesează?

Era cu un an mai mare decât ea.

– Am văzut unul din tablourile tale grafice, în alb-negru, acum câțiva ani. Un autoportret. N-ai fost prea generos cu tine.

– Nu era nevoie.

Deschise sertarul de la mijloc. Cel în care erau boxerii monocromi.

– De ce te-ai înfățișat în felul ăsta? întrebă ea. Mai mult schelet decât carne?

– De ce fac orice din ceea ce fac?

Înșfăcă vraful de haine pe care le pusese pe salteluța de schimb și o lăsă singură.

Ian aruncă lucrurile pe canapeaua lungă și mov din atelierul lui. Încăperea mirosea a lemn proaspăt, de la rafturile pe care le construise. Prietenii Biancăi aranjaseră locul ăsta, cu luminatoarele mari și cărămida la vedere, ca un al doilea studio, un loc în care să se retragă când aveau nevoie de inspirație în meseria lor de decoratori. Dar izolarea se dovedise mai romantică în imaginația lor decât în realitate – iar el exact izolarea asta și-o dorea mai mult decât orice.

Adăugase mai multă lumină, rafturi și o canapea mare și mov. Instalase stația pe care o folosea pentru proiectele de artă digitală, care variau de la șabloane pentru perete până la spectacole uriașe de lumină pe care le proiecta pe zgârie-nori. Dar manipularea grafică, deși îl captivase cândva în uriașă măsură, își pierduse farmecul. Avea nevoie de altceva. De ceva...

Cum mama dracului ar fi putut să-și dea seama de ce anume cu tot haosul ăsta? Era la fel ca și când ar fi fost în Manhattan.

Se gândi la dormitorul Biancăi, de la parter. Văduva Hartsong nu i se părea o femeie prea sofisticată, dar înțelesese. Nu era sigur că-i plăcea asta. Ba da, era sigur. Nu-i plăcea.

Dimineața veni prea devreme. Tess coborî împleticindu-se la parter, cu Wren în curbura cotului. Ian apăru din dormitorul din spate când Wren își termina biberonul. În blugi și o cămașă de flanel mototolită, părea că aparține acestor munți – era la fel de mare și de colțuros ca peisajul din jur.

– Cafea, mârâi ea, înainte ca North să apuce să rostească vreun cuvânt. Și nu vorbi cu mine. M-a trezit de trei ori peste noapte. O urăsc.

– Așa se explică de ce-i săruți creștetul capului.

– Sindromul Stockholm. Am căzut pradă vrăjii persoanei care mă ține captivă. Este o strategie de supraviețuire.

Poate că mârâitul era felul lui de a-și exprima amuzamentul, dar se îndoia.

– Stai jos, spuse el. Fac eu cafeaua.

Nu auzise niciodată o ofertă făcută cu mai puțin entuziasm.

– Și pe tine te urăsc! Tu ai dormit toată noaptea și ai fost deja afară, deși nu e nici șapte încă.

– Cineva trebuie să păzească democrația în țara asta.

Făcuse o glumă? Intrase în bucătărie și nu-și putea da seama.

Masa lungă ocupa partea de nord a livingului deschis. Suprafața aspră fusese dată cu un strat gros de lac, ca să nu se strice. Contrastul dintre bordura albă a pereților și lemnul întunecat – masa, podeaua din scânduri late și strălucitoare, etajerele de sub ferestre – făceau ca încăperea să fie un locșor confortabil pe timp de iarnă, dar putea la fel de bine să fie un refugiu răcoros în cele mai toride zile de vară.

North apăru din bucătărie cu două căni de cafea, o puse jos pe a ei și se așeză la capătul opus al mesei, la aproape doi metri distanță. Dacă nu ar fi fost atât de scorțoasă din cauza lipsei de somn, i s-ar fi părut amuzant.

– Oh, uitasem, spuse ea, tărăgănat. Tu încă mai crezi că fetele au bube. Lasă, până ajungi în clasa a șasea o să-ți treacă.

Gura îi tremură.

– Vin mai aproape dacă promiți să nu vorbești.

Își împinse cana la mijlocul mesei.

– Nu-mi face vreo favoare. Își dădu la o parte părul din ochi. Am nevoie să împrumut una din cămășile tale. Ale mele nu sunt destul de mari și pentru Wren, și pentru mine.

Hanoracul lui Trav ar fi fost destul de mare ca să le cuprindă pe amândouă – hanoracul îmbibat cu sângele Biancăi pe care îl aruncase fără nici o ceremonie în coșul de gunoi din spital.

Făcu un efort să-și revină.

– Și te anunț că va trebui să te scoli și tu măcar o dată pe noapte.

– Nu știu ce trebuie să fac.

– Îți arăt eu.

– Nu e necesar.

– E foarte necesar. Poți s-o atingi, să știi. Nimic din ce s-a întâmplat nu e vina ei.

– N-am spus că ar fi.

Își duse cana înapoi în bucătărie.

– Prinde!

Se răsuci pe călcâie, ridicând instinctiv mâinile. Tess îi așeză blând în brațe bebelușul strâns înfășat.

– Ce naiba...?

Tess se dădu în spate.

– Am nevoie să mă spăl pe dinți, să fac un duș și mi-ar plăcea să folosesc toaleta fără să țin un bebeluș în brațe. Va trebui să te descurci.

– Dar...

– Descurcă-te!

În timp ce se îndepărta, Wren începu să plângă. Tess ezită, apoi se forță să meargă mai departe. Wren tocmai mâncase. Nu putea să-i facă ea nimic mai mult decât ce putea să-i facă și North.

– Te-am angajat! strigă în urma ei.

– Consideră că-mi iau pauza prevăzută în legea muncii.

capitolul 6

Jumătate de oră mai târziu, după ce-și făcuse duș și se spălase pe cap, Tess se întoarse la parter. Ian aproape că nu se mișcase. Stătea în picioare, lângă fereastra bucătăriei, la doar câțiva pași de locul în care îl lăsase. Wren plângea și, în loc să o plimbe, o ținea de parcă ar fi fost o grenadă pe punctul să detoneze. Orice speranță că ar fi putut sparge gheața dintre ei lăsându-i împreună se spulberă.

- Nu fac asta, spuse el, cu expresia împietrită.

- Înțeleg.

Se duse să-și mai toarne o cană de cafea. Încruntarea lui se transformă într-o adevărată furtună în timp ce Tess simțea cum o cuprinde furia.

Îi întinse nervos bebelușul.

- Trebuie să mă duc să lucrez.

Tess cuibări copilul în îndoitura cotului, și începu să rearanjeze păturica, dar se opri brusc. Mâna îi rămase nemișcată pe materialul moale, iar în gând îi încolți ideea că poate înțelesese totul greșit, de la bun început. Se duse după el.

- Wren nu este a ta, nu-i așa?

North se opri.

- Ce te face să spui asta?

- Dacă ar fi copilul tău, nu cred că ai putea s-o ignori, așa cum faci de când a apărut. Veni după el în sufragerie. Deși, ținând cont de atitudinea ta în general fermecătoare, e posibil să mă înșel.

- Da, e posibil.

Se îndreptă spre ușa de la intrare și-și luă geaca.

- Cum poți să spui că am ignorat-o? Doar ești aici, nu-i așa?

Ușa se închise în spatele lui.

Tess privi fetișoara nefericită a lui Wren - fruntea îi era încrețită, năsucul turtit și limbuța răsucită

ca un chips de cartof în timp ce urla. Oare intuiția lui Tess era corectă? Dar, dacă Ian nu era tatăl lui Wren, de ce-i dăduse voie să-i treacă numele pe certificatul de naștere? Și dacă era totuși tatăl ei...?

Prea multe întrebări fără răspuns. Susținând cu grijă coloana fragilă a bebelușului, ezită, apoi se îndreptă spre dormitorul Biancăi. Deschise ușa și păși înăuntru.

Încăperea era un pântec de durere. Nu putea înțelege cum un bărbat care picta cu atât de multă emoție putea să-și respingă cu atâta răceală propriul copil. Dacă nu cumva privea ea greșit lucrurile. Poate că tocmai toată emoția asta era motivul pentru care refuza să se apropie de ea.

Wren începuse să se liniștească. Tess îi privi fața de broscuță.

– Nu sunt mămica ta, scumpo.

Însă în clipa de față, pentru micuța orfană atingerea lui Tess era cea mai familiară. O strânse la piept. Avea în spate ani de experiență de detașare profesională și era mult prea lucidă ca să se atașeze de acest copil, care nu era al ei. Dar al cui era?

– Fac tot ce pot, Bianca, șopti ea, în camera pustie. Crede-mă. Fac tot ce pot.

Ian trebuia să scape de casa asta, de ea. Văduva Hartsong vedea prea multe.

O apucă înspre cărarea care urca pe munte. Deși crescuse la oraș, se simțea cel mai în largul lui în natură. Făcuse o parte din Traseul Apalașilor, urcase Muntele Whitney în timpul unei furtuni de zăpadă și străbătuse întreaga rută John Muir. Fusese și pe munții din Europa, fără să care prea multe în rucsac în afară de un set de lenjerie de schimb și drogurile pe care reușise să pună mâna la acea vreme.

O rafală a vântului puternic de martie îl făcu să regrete că nu-și luase o geacă mai groasă. Dar nu era încă pregătit să se întoarcă.

Vechiul foișor de foc se înălța înspre est. Urcase în el de vreo câteva ori, însă astăzi avea nevoie să-și simtă picioarele înfipte în pământ.

O ciută cu coada albă traversă cărarea, chiar în fața lui. Ian părăsi poteca și o urmă până la pârâu. Când se apropie, auzi, pe lângă clipocitul obișnuit al apei, încă un sunet. Ceva ca un vaiet care venea dinspre ce mai rămăsese dintr-o veche distilerie.

Grăbi pasul. Descoperise distileria într-una din primele lui plimbări pe munte, își dăduse seama ce era după pietrele de râu aranjate în formă de U, care marcau locația unui cuptor abandonat. O damigeană găurită din cupru, de două sute de litri, zăcea într-o parte, lângă o găleată galvanizată fără fund și câteva borcane sparte acoperite de praf și mizerie. Însă atenția îi fu atrasă de rămășițele vechiului boiler, cu plăci ruginite de metal, pe care întreprinzătorii de altădată marcaseră semne cu toporul. Acum un copil era prins dedesubt.

- Doare!

Piciorul copilului era prins sub cea mai grea secțiune a boilerului deteriorat.

Ian se duse grăbit la el.

- Nu te mișca, Eli.

Băiatul ridică spre el fața murdară, mânjită de lacrimi. Avea ochi căprui, uluitor de mari, și părul des și șaten, cu bretonul tăiat drept deasupra sprâncenelor.

- A căzut pe mine.

- Văd și eu asta.

Ian se mai întâlnise cu Eli.

În limbaj modern, Eli era un copil *lăsat liber* să cutreiere pădurile fără supraveghere, așa cum nici un copil de opt ani de la oraș nu și-ar fi putut măcar imagina.

Opt și *jumătate*, îi spusese Eli.

Deși avea mereu fața murdară și se vedea că era tuns acasă, puștiul părea bine îngrijit, iar pe trupul lui bine legat nu se vedeau mai multe vânătăi decât pe corpul oricărui băiețel de vârsta lui.

– Nu e cel mai grozav loc în care să-ți bagi tu nasul.

Bucata de metal era mai grea decât părea și avea marginile periculos de ascuțite. Ian avu mare grijă când o ridică. Când o dădu la o parte, din tăietura vizibilă prin blugii rupți ai lui Eli țâșni sânge. Prea mult sânge.

Ian aruncă geaca deoparte și-și desfăcu nasturii de la cămașă.

– Pun pariu că doare.

– Sunt... sunt puternic.

O nouă lacrimă își croi drum prin harta desenată în noroiul de pe fața lui.

– Sigur că ești.

Ian își scoase cămașa, rămânând doar în tricou și legă strâns o mânecă în jurul piciorului băiatului ca să oprească sângerarea.

– Promite-mi că n-o să te mai apropii de locul ăsta de acum înainte.

– Cred că nu.

Mototoli restul cămășii pe pieptul lui Eli, apoi îl ridică în brațe cu foarte mare grijă.

Eli scânci.

– Doare.

– Sigur că doare. Hai să te duc acasă.

Eli se lipi de pieptul lui Ian.

– Nu trebuie să mă duci în brațe, ca pe un bebeluș.

– Știu că nu. Dar mă antrenez pentru triatlonul Ironman. Trebuie să mai lucrez la rezistență.

– O să participi la Ironman?

– Poate.

Sau poate că nu. Alergatul și înotatul erau una, dar 180 de kilometri pe bicicletă nu sunau deloc îmbietor

pentru un om căruia îi plăcea să aibă contact direct cu pământul.

Părinții lui Eli aveau o fermă. Ian văzuse acoperișul căsuței lor sub muchia dinspre vest. Încetini pasul când fața băiatului se schimonosi de durere.

- Ce mai face mama ta? întrebă el, ca să-i distragă atenția.

- Încă e tristă.

- Îmi pare rău să aud.

În ultima lor conversație, Eli îi dezvăluise că mama lui trebuia să aibă un copil, dar că „ceva a mers prost și acum plânge mult".

Eli strânse mai mult brațele pe după gâtul lui Ian.

- Tata zice că o să fie mai bine în curând.

Ian dădu din cap.

- Asta e bine.

Păși cu grijă peste un lăstar care căzuse de-a curmezișul potecii.

- Ce-ai mâncat în ultima vreme? Cântărești o tonă.

De fapt, micuțul de opt ani era ușor ca o pană.

Eli se strâmbă.

- Fasole. Am mâncat aproape toate conservele pe care le-a pus mama astă-vară, dar în curând o să iasă ceapa verde.

Eli vorbea ca un fermier cu experiență. Ian continuă să-l țină de vorbă în timp ce urca panta. Îl întrebă ce păsări noi mai identificase, dacă văzuse vreun urs, cum progresa proiectul lui despre îngrijirea albinelor – Eli făcea școala de acasă. În cele din urmă, ferma scheletică apăru în fața lor.

Casa utilitară avea pereții din lemn nevopsit și două panouri solare pe acoperișul de tablă. Pământul proaspăt săpat din partea stângă indica locul în care se afla grădina de legume. Pe lângă casă, mai erau un vechi hambar de tutun, un țarc pentru capre și un coteț înconjurat cu plasă de sârmă. Totul era împrejmuit

cu un gard din sârmă ghimpată, păzit de doi câini care lătrau și de un bărbat deșirat, care se apropia nervos, cu o pușcă în mână.

– Stai pe loc!

Ian nu se pricepea cine știe ce la arme, dar știa suficient despre ele cât să recunoască un AR-15.

– Tată!

– Eli?

Bărbatul miji ochii în soarele dimineții.

– Eli a avut un mic necaz, strigă Ian.

– Rebecca!

Bărbatul o luă la fugă spre ei prin curtea bătătorită. Avea încă pușca în mână, dar nu o mai ținea îndreptată spre pieptul lui Ian. Se chinui să deschidă poarta cu o singură mână, în timp ce o femeie slabă, cu păr șaten, ieși pe ușa din față.

– Ce este?

– Eli!

Băratul sprijini pușca de stâlpul porții și veni în fugă spre ei.

– Ce s-a întâmplat?

– Eli și-a tăiat piciorul într-o bucată de metal de la vechea distilerie, explică Ian.

– La naiba, Eli! Ar fi trebuit să știi că n-ai ce căuta acolo.

Mama lui Eli veni în grabă lângă fiul ei, cu o mână la gură.

– Nu a fost vina mea! declară Eli, din brațele tatălui său.

Mama lui încerca să-l liniștească. Îngrijorarea i se citea în fiecare cută a feței.

– Nu spune nimeni că a fost.

– Eu spun! se rățoi taică-său. Trebuie să fii mai deștept, Eli.

Ian făcu un pas în spate.

– E posibil să aibă nevoie de cusături.

- Nu vreau cusături! urlă Eli.

- Lasă-mă să văd.

Mâna mamei tremura în timp ce începu să desfacă încetișor cămașa în care era înfășurat piciorul fiului ei.

Ian o opri.

- Trebuie să o lăsați acolo până ajunge la un doctor. E o tăietură destul de adâncă.

- Oh, puiule...

Femeia îi dădu bretonul la o parte din ochi.

Avea în jur de 30 de ani, nasul prelung și ochi triști, ușor întorși la colțuri. Ea și Eli aveau același păr închis la culoare și bretoane aproape identice. Totuși, părul ei cădea drept pe spate și avea nevoie să fie spălat.

Bărbatul dădu din cap înspre Ian.

- Mulțumim pentru ce ai făcut. Ne ocupăm noi de aici.

Ceva din atitudinea lui încordată îi spuse lui Ian că n-o să se ducă la nici un doctor.

- Are nevoie de îngrijiri medicale.

- Știm să ne purtăm singuri de grijă, spuse ferm bărbatul.

Spre deosebire de soția lui, bărbatul avea o constituție robustă și păr sârmos, șaten-deschis. Nu era înalt – avea cam 1,75 – dar umerii lați și bicepșii umflați îi trădau forța fizică.

Din câte se părea, familia trăia din ce producea ferma, probabil la nivel de subzistență, fără banii necesari pentru o vizită la doctor.

Nu era treaba lui, dar nu le putea întoarce spatele.

- Este o asistentă în vechea clădire a școlii, spuse el, cu jumătate de gură. Sunt sigur că ar accepta să se uite la Eli, la schimb pentru niște ouă proaspete. E una din fanaticii ăia care nu mănâncă decât produse naturale.

O minciună gogonată, dar oamenii aveau mândria lor.

- Trebuie să-l ducem, Paul.

Tonul rugător din vocea soției lui sugera că bărbatul era un om greu de convins.

Era evident după expresia lui Paul că nu voia să cedeze, dar, fie pentru că știa că soția lui avea dreptate, fie pentru că nu voia să facă spectacol în fața unui străin, dădu scurt din cap.

Barele îndoite și parbrizul spart al vechiului Dodge Ram sugerau că fusese zdravăn muncit, timp de ani buni. Rebecca urcă pe bancheta din spate, cu Eli în brațe, iar Ian se așeză în față.

Nu era o familie tipică muntenilor din Tennessee. Aveau accent sudic, dar nu foarte pronunțat. Trăiau la fermă de cinci ani. Rebecca îi spuse lui Ian că ea și Paul se cunoscuseră în primul an de studenție la UT, dar nu-i dezvălui nimic mai mult decât numele lor de familie – Eldridge.

Tess plimba copilul prin cameră când intrară în casă. Mișcarea protectoare pe care o schiță fu subtilă – își puse mâna pe căpșorul fetiței, o trase mai aproape de ea –, dar lui Ian nu-i scăpă. Însă imediat ce văzu băiatul în brațele tatălui său, Tess deveni dintr-odată întruchiparea profesionalismului.

– Puneți-l pe masă.

Înclină capul înspre masa cea lungă din sufragerie și, previzibil, îi întinse copilul lui Ian. După ce-l cărase pe Eli, bebelușul îi părea ușor ca aerul în brațele lui, dar asta nu însemna că-i făcea mai multă plăcere să o țină.

– Salut, puștiule. Eu sunt Tess. Ian, îmi aduci te rog trusa de prim ajutor? Este deasupra sobei.

Ultima oară când se uitase, nu fusese nimic deasupra sobei, doar o cutie de metal cu motive de Crăciun, pe care o găsise acolo când cumpărase casa. Acum găsi o cutie mare și galbenă pe care probabil că Tess o adusese cu ea. După cât era de mare, era evident că nu risca să mai fie vreodată prinsă nepregătită într-o situație de urgență.

O auzi pe Tess trimițând-o pe Rebecca în bucătărie, să se spele pe mâini. Trecură unul pe lângă celălalt în dreptul ușii.

Eli era întins pe masa cea mare, cu una din perenele de pe canapea sub cap. Tess îi tăiase blugii și îl lăsase doar în tricou și într-o pereche de boxeri cu supereroi pentru care îi spunea chiar în acel moment că îl invidiază. Paul pășea dintr-o parte a încăperii în cealaltă, prin fața etajerelor de la ferestre.

Ian așeză trusa de prim ajutor lângă ea și, având grijă ca Eli să nu-l audă, o informă că singurele îngrijiri medicale pe care o să la primească băiatul vor fi ale ei.

Nu aveau de gând să-l ducă la doctor.

Tess dădu scurt din cap. Bebelușul i se foi în brațe și-și contorsionă fața mai mult decât și-ar fi imaginat că e cu putință. În mod previzibil, începu să plângă. Tess ridică o clipă capul, apoi însă își reîndreptă numaidecât atenția asupra lui Eli.

- Hai să vedem care e problema aici, spuse ea pe un ton blând și liniștitor, în timp ce începea să desfacă garoul improvizat din mâneca de flanel a cămășii. Îmi plac puștii aventuroși. Ce te-a prins? Un urs? Sau... nu-mi spune... o veveriță zombi?

Eli îi zâmbi printre lacrimi.

- Nici una, nici alta.

Începu să-i povestească despre distilerie și despre cum îl salvase Ian. Tess părea fascinată de poveste, dar Ian își dădea seama că atenția îi era de fapt concentrată la ceea ce era de făcut.

În timp ce Ian aranja copilul mai bine în brațe, Rebecca reapăru din bucătărie și Tess îi ceru să desfacă una din rolele de tifon din trusa de prim ajutor.

- O să mă uit acum, îi spuse lui Eli. Sper să nu mi se facă rău.

Eli zâmbi din nou printre lacrimi.

- Nu cred că o să ți se facă.

– Să sperăm.

Aruncă pe jos cămașa îmbibată de sânge, examină repede rana și apăsă compresa ca să oprească sângele care începuse iar să țâșnească.

– Parcă ai spus că e ceva grav.

– Și nu e?

– Grav e atunci când îți atârnă piciorul, retezat pe jumătate. Ce ai tu aici e mult mai ușor de reparat.

– Metalul în care s-a tăiat era ruginit, îi spuse Ian.

– Și au trecut doi ani de când a făcut vaccinul antitetanos.

Rebecca îi aruncă o privire soțului ei, care încă se mai plimba agitat prin fața ferestrelor.

– Va trebui să i-l facem iar.

– Nu vreau injecție! se smiorcăi Eli.

Tess îi zâmbi liniștitor.

– Nu cred că o să fie nevoie. Se uită la Rebecca. Nu atât rugina cauzează problemele, cât mai degrabă tipul de bacterie care se formează în aceasta. Dar, dacă a fost vaccinat acum doi ani, ar trebui să fie în regulă, după ce curățăm rana. Partea proastă, Eli, e că va trebui să scot toate chestiile alea urâte din tăietură. O să fiu cât pot eu mai atentă, dar mă tem că tot o să doară. E-n regulă să plângi. Ian plânge tot timpul și uită-te la el cât e de mare.

Ian își mușcă limba ca să n-o contrazică.

– Tatăl meu nu plânge, spuse Eli, cu convingere. Dar mama, da.

– Pe domnișoara Tess nu o interesează toate astea, spuse Rebecca repede.

Ian ajunsese să o cunoască pe domnișoara Tess destul de bine până acum și bănuia că era de fapt chiar foarte interesată, dar își ascundea bine curiozitatea.

Tess îi spuse lui Paul să-l ducă pe Eli la chiuveta din bucătărie, unde începu să curețe rana sub apă, după care o dădu cu soluție de betadină. Eli se comportă remarcabil de bine, ținând cont cât de dureroasă trebuie

să fi fost procedura pentru el. Până și bebelușul se liniști, numai ca să se pună iar pe plâns, la scurt timp după aceea. Ian își aminti ce spusese Tess despre contactul cu pielea, dar afurisit să fie dacă avea să-și scoată tricoul.

După ce Tess fu mulțumită de felul în care fusese curățată rana, îi spuse lui Paul să-l ducă pe Eli înapoi pe masa din bucătărie. Acolo o unse cu o cremă cu antibiotic și o închise cu un bandaj chirurgical, mare și neobișnuit, cu niște benzi adezive ca niște balamale.

- Este un tip relativ nou de bandaj, folosit de unii doctori ca să evite cusăturile, explică ea, în timp ce-l ajuta pe Eli să se ridice în șezut. Am auzit lucruri bune despre el, dar nu l-am folosit niciodată și aș fi mai liniștită dacă l-ați duce să îl vadă un doctor. Îmi imaginez că ar rămâne o cicatrice mai mică, dacă l-ar coase.

- Cicatricele nu contează, spuse Paul. Dacă el o să fie bine.

Tess nu insistă. Le explică cum să îngrijească rana și cum să identifice semnele de infecție, în caz că apăreau.

- Veniți cu Eli peste două zile, ca să văd cum merg lucrurile, bine?

- Mulțumesc! Cu un gest impulsiv, Rebecca o cuprinse în brațe pe Tess. Nu știu cum ți-am putea mulțumi.

- Spune cât îți datorăm, zise Paul înțepat.

Ian se amestecă în discuție.

- Am negociat deja eu pentru tine, Tess. Știu cât preț pui pe alimentele naturale și m-am gândit că ai aprecia dacă Eli ar trece pe-aici cu niște ouă proaspete, când o să se simtă mai bine.

Cu o expresie comică, Tess se uită la Eli de parcă nu-i venea să creadă.

- Pe bune? Ai face asta?

Eli dădu viguros din cap, apoi ridică privirea spre taică-său.

- Pot?

Paul dădu scurt din cap.

– Sigur.

După ce Eli și părinții lui plecară, Tess începu să strângă.

– Mă ocup eu, spuse Ian, aruncându-i fetița în brațe de parcă ar fi fost contagioasă.

Tess o băgă la loc în eșarfă. Puse la loc trusa de prim-ajutor pe care o asamblase cât timp Wren fusese în spital. În tot acest timp, Ian lucra eficient. Strânse cămașa și bandajele pline de sânge, apoi șterse masa. Ridică privirea și îl văzu frecând chiuveta.

– A fost frumos ce-ai făcut pentru Eli.

– Credeai că l-aș fi lăsat acolo?

– Greu de spus.

Rearanjă marsupiul, privind felul economic în care se mișca și întrebându-se cine era de fapt omul ăsta.

– Tot nu înțeleg, spuse ea. Puteai să angajezi zeci de bone competente. De ce m-ai ales pe mine? Nici măcar nu mă placi.

Se întoarse spre ea.

– Cine a zis că nu te plac?

Cuvintele lui nu erau chiar provocatoare, dar pe-aproape.

– *Tu* ai spus că nu mă placi.

– N-am spus asta niciodată.

– Expresia ta o spune. Tonul tău. Mă privești batjocoritor de fiecare dată când mă vezi.

– Nu e adevărat.

– O faci chiar acum.

– Așa e fața mea. N-am ce-i face.

Tess își puse o mână în șold.

– Atunci, ce zici de asta? Poate că eu nu te plac pe tine.

– E de înțeles. Nu sunt cel mai fermecător tip din lume.

– Am observat.

Dar era talentat. Foarte talentat. Și părea că nu voia să-și folosească talentul. Iar Tess începea să suspecteze

că poate - poate! - era și mult mai uman decât voia să arate.

Era înfășurată într-un șal și goală de la brâu în sus, când cineva bătu la ușa din față. Temându-se ca nu care cumva rana lui Eli să se fi redeschis, Tess strânse mai bine șalul în jurul ei și al lui Wren.

Trei adolescente - două albe și una de culoare - stăteau de cealaltă parte. O recunoscu pe Ava, fiica neplăcutei Kelly Winchester, dar pe celelalte două nu le cunoștea. Una dintre ele avea aparat dentar, părul șaten-deschis și câteva coșuri pe frunte. Cealaltă avea un zâmbet nesigur și o bentiță de plastic, roz aprins, care îi ținea părul ridicat de pe fața în formă de inimă.

Tess aștepta ca una din ele să spună ceva, dar fetele evitau să o privească în ochi. În cele din urmă, rupse ea tăcerea.

- Cu ce vă pot ajuta?

Ava își trecu agitată limba peste buze.

- Ăla e bebelușul?

- Da. Ce-ar fi să intrați? Nu vreau să o expun la frig.

Ava era una din acele rare adolescente cu părul drept, blond și strălucitor, cu ten alb și curat, cu dinți perfecți, fără ajutoare din metal.

- E trist că mama ei a murit.

- A fost greu.

Ava înclină capul înspre celelalte două fete.

- Ea e Jordan și ea e Imani. Dacă ai vreodată nevoie de un baby-sitter, toate trei ne pricepem la copii.

- O să mai treacă o vreme până când Wren o să aibă nevoie de baby-sitter.

- Așa o cheamă?

Ava întinse mâna ca să atingă capul fetiței, dar Tess se trase repede înapoi.

– Este încă foarte fragilă, așa că nu las multă lume să o atingă. E posibil să fii răcită și să nu știi încă.

– Femeile ar trebui să nască în spitale, cu doctori adevărați, spuse Ava cu atâta fermitate, încât Tess își dădu pe dată seama că repeta ceva ce auzise de la altcineva, probabil de la mama ei cea înțepată.

– Asta nu este întotdeauna posibil.

Jordan, fata cu aparatul dentar, se uitase până atunci prin încăpere și le întrerupse:

– Mama și tatăl meu au făcut școala aici.

– Și părinții mei la fel, zise Ava. Și bunica, și bunicul.

– Ai mei au fost nevoiți să meargă la școală în Jackson, zise Imani.

Celelalte două fete dădură din cap.

– Pentru că negrii nu puteau merge la aceleași școli cu albii, pe atunci, spuse Ava. Mai sunt și acum pe-aici câțiva albi cărora nu le place că avem prieteni de culoare.

Imani își dădu ochii peste cap.

– Ai o prietenă de culoare. Nu vorbi ca și cum ar fi mai mulți. Apoi, adresându-i-se lui Tess: Sunt pentru ele ca talismanele alea cu *Prieteni pe viață*, ca să nu pară că sunt la fel de rasiste ca părinții lor.

– Părinții mei nu sunt rasiști, protestă Ava.

– Ne-ar plăcea de Imani și dacă nu ar fi negresă, spuse Jordan, cu sinceritate.

Imani părea mai degrabă îngăduitoare decât ofensată. Tess zâmbi. Hotărî că-i plăceau toate trei fetele, până și Ava cea perfectă, pe care ar fi urât-o cu patimă pe când avusese vârsta lor.

Celelalte două începuseră să se agite. În cele din urmă, Ava scoase o hârtie galbenă, împăturită, din buzunarul gecii.

– Am auzit că tu ai scris asta.

Tess recunoscu broșura pe care o înghesuise lângă prezervativele care stârniseră indignarea lui Kelly Winchester. *Ce trebuie să știi despre sexul în siguranță*.

- Suntem în clasa a zecea, spuse Jordan. Dar nu ne învață chestii de-astea la orele de educație sanitară.

- Tot ce ne spun este să nu o facem, explică Imani. Este o oră exclusiv despre abstinență.

- Mandatată de stat, spuse Ava.

Termenii pe care îi folosea îi aminteau lui Tess că tatăl adolescentei avea pregătire juridică.

- Și nu o facem! adăugă Ava atât de repede, încât Tess se întrebă dacă nu cumva mințea. Toate suntem virgine. Dar chestia e că...

- Și eu, și Ava avem prieten, spuse Imani. Și...

Nu termină și în cameră se lăsă tăcerea.

- Și, spuse Tess, vă gândiți să faceți sex?

- Nu!

Ava și Imani scuturară cam prea viguros din cap.

- Avem doar câteva întrebări. Despre lucruri pe care s-ar putea să fie nevoie să le știm când... când o să fim mai mari.

- Am încercat să căutăm pe Internet, spuse Ava, dar... Făcu semnul ghilimelelor cu degetele în aer. „Control parental".

- Cu ei ați vorbit? întrebă Tess. Cu părinții voștri?

Se uitară la ea de parcă ar fi coborât de pe planeta Neptun.

- Tata e pastor la Biserica Apostolică Îngerii Focului, explică Imani. Este foarte strict și este în comitetul școlii.

- Iar tatăl meu este Brad Winchester. Probabil că ai auzit de el.

Tess încuviință din cap.

- Eu nu am încă un iubit, spuse Jordan. S-ar putea să am. Și mama spune că toate fetele care fac sex înainte să se mărite fac SIDA.

- Asta nu e adevărat, spuse Tess. Dar este ușor și să iei SIDA și să rămâi însărcinată, și tocmai de-asta trebuie să aveți grijă de voi.

Wren începuse să se agite și era ora ei de masă. Tess avea și așa destule pe cap și nu-i trebuiau trei adolescente curioase, care să se uite la ea de parcă ar fi deținut toate misterele sexului. Trebuia să le trimită acasă, la părinții lor.

Dar dacă părinții le închideau gura și refuzau să stea de vorbă cu ele? Se întâmpla mult prea des.

– Așteptați să-i pregătesc biberonul, apoi putem sta de vorbă. De ce nu luați loc?

Câteva minute mai târziu, în timp ce Wren trăgea adormită din biberon și fetele stăteau așezate pe canapea, Tess își aminti de câte ori o avertizase Trav să nu-și bage nasul în treburi care nu o priveau. Îi mai spusese și că era prea critică cu cei din jur, dar asta în special când îi punea la îndoială gusturile muzicale.

O aduse pe Wren mai aproape de corpul ei.

– O să încep prin a vă spune că nu mi se prea o idee prea grozavă ca niște copii de vârsta voastră să facă sex.

Vorbiră toate deodată:

– Nu o să...

– Niciodată...

– Eu nu...

Tess ridică mâna care îi rămăsese liberă.

– Aveți destule pe cap în momentul de față – școala, părinții, presiunea celor de vârsta voastră – și, oricât de drăguț ar fi un băiat, viața sexuală începută prea devreme poate complica lucrurile. De prea multe ori, fata e cea care iese în pierdere.

– Da, de exemplu dacă face sex și află ceilalți, spuse Ava, din proprie inițiativă. După care toată lumea spune că e o stricată.

– Nu-mi place deloc să aud cuvântul ăsta folosit la adresa femeilor, zise Tess. Dacă ea este stricată, atunci și el e la fel.

Jordan dădu din cap.

– Așa zic și eu.

- Poate că nici el nu e mai pregătit decât ea, spuse Tess. Și poate că fata e cea care face presiuni asupra lui. Sau poate că nu e chiar atât de drăguț pe cât crede ea.

- Connor este superdrăguț, spuse Ava, cu toată sinceritatea.

- La fel și Anthony, zise Imani.

Șalul îi alunecă de pe umărul gol și Tess îl puse la loc.

- Dar, din câte mi-ați spus despre orele de educație sanitară, e posibil să nu știe nici ei cu mult mai multe decât voi.

Imani își făcu de lucru cu o scamă de pe brațul canapelei.

- Mulți băieți zic că nu e chiar așa mare lucru.

- Și că, dacă ai crampe, în felul ăsta îți trec, spuse Ava.

Jordan se trase de o șuviță de păr.

- Am auzit că nu poți să rămâi însărcinată prima oară. Dar eu nu cred. Nu e adevărat, nu?

- Categoric nu este adevărat, spuse Tess.

Ava își prinse buza rozalie între dinți.

- Și dacă un băiat îți spune că se desparte de tine, dacă nu faci sex cu el?

Tess trase aer în piept ca să se calmeze.

- Înseamnă că ai avut mare noroc, pentru că, dacă un băiat îți spune așa ceva, poți să fii sigură că e un dobitoc și trebuie neapărat să te desparți tu de el.

Jordan se uită fix la Ava, care spuse:

- Dar nu poți rămâne însărcinată dacă o faci în piscină sau în cadă, nu? Sau în picioare.

- Oprește-te!

Wren tresări, speriată de exclamația lui Tess.

- Scuze, micuțo!

Tess îi mângâie obrazul, apoi se întoarse la cele trei fete.

- Poți să rămâi însărcinată din orice poziție, dacă stai jos sau în picioare, culcată, în mașină, pe o trambulină - deși asta ar fi cam greu de executat. Ideea e că, dacă

sperma ajunge în vagin, poți să rămâi însărcinată. Și, dacă sexul nu e așa mare lucru, de ce pierdem atât de mult timp gândindu-ne la asta?

Surprinse o mișcare cu coada ochiului și-și dădu seama că North se întorsese și că rămăsese în fața ușii. Judecând după expresia de pe fața lui – uluire amestecată cu enervare generală – se părea că era acolo de ceva vreme.

Le zâmbi larg fetelor și se ridică.

– Dacă mai aveți întrebări, vă rog, vorbiți cu părinții voștri.

– Dar...

– Promiteți-mi că o să luați măcar în calcul să vorbiți cu ei.

Trei perechi de ochi de cățeluși trădați îi întâlniră pe-ai ei. Ava își dădu pe spate părul de invidiat.

– Da, de parcă aș vrea să fiu închisă în cameră pentru tot restul vieții.

Tess vru să-i spună să aibă mai multă încredere în părinții ei, dar, după cum o văzuse pe Kelly Winchester, probabil că temerile Avei erau întemeiate. Tess simți că o cuprinde vechea frustrare pe care o simțea când întâlnea părinți nerealiști și școli care se încăpățânau să implementeze o programă care lăsa adolescenții dureros de vulnerabili. Și, dacă dădea înapoi, cu ce era ea mai bună?

– Dacă mai aveți întrebări, mai veniți peste două zile. Chiar în timp ce spunea cuvintele, bănuia că face o greșeală. Și să nu rămâneți însărcinate până atunci.

Fetele chicotiră, îi mulțumiră cu vocile lor ca ciripitul de pasăre și se întoarseră să plece. Rămaseră consternate când în sfârșit îl observară pe North în ușă.

– Nu vă faceți griji în legătură cu el, spuse Tess. Lui nu-i pasă decât de propria persoană.

Ian făcu un pas într-o parte ca să lase fetele să treacă în grabă pe lângă el. Ușa se închise în urma lor, apoi

North îi adresă una din acele priviri care spuneau că nu-i venea să creadă ce auzise.

- Vreau să mă asigur că am înțeles bine... Nu numai că ți-ai deschis o clinică aici, dar acum ții și ore de educație sexuală în casa mea?

- Scrie pe hârtie toate întrebările pe care le ai. E foarte important ca băieții să fie la fel de bine informați ca și fetele. Și nu le-am invitat eu. Au apărut la ușă. Și înainte să-ți începi rutina de Prinț al Întunericului, ar trebui să știi că două din fetele astea au șanse uriașe să rămână gravide în cel mai scurt timp.

- Nu e problema ta.

Tess îi atinse obrazul lui Wren.

- Nu-l lăsa pe omul rău să te sperie, scumpo. O să-ți pun niște usturoi în păturică.

North pufni, apoi trase dintr-un cuier cămașa de flanel, în carouri roșii și negre, pe care o purtase în dimineața în care îl văzuse prima oară. I-o aduse. Dar, în loc să plece, rămase unde era, cu ochii ațintiți asupra ei.

Abia atunci își dădu Tess seama că șalul îi alunecase din nou de pe umăr. Mult. Dezgolindu-i aproape toată partea de sus a unui sân. Îl trase repede la loc, de parcă ar fi fost o fecioară scandalizată.

- Gândește-te ce faci, Tess, spuse el. Gândește-te cum te-ai simți tu dacă ai fi părinte și o străină ar începe să vorbească despre sex cu copilul tău.

- Am dreptate!

Chiar și ei i se părea că sună prea sigură de ea.

North își înclină doar o idee capul, apoi începu să urce scările.

Auzi ușa studioului închizându-se deasupra, apoi rămase privind cămașa preț de câteva secunde, înainte să-și aducă aminte că ea i-o ceruse. Lăsă șalul și-și puse cămașa, închizând-o peste ea și peste Wren, lăsând afară doar fața copilului.

Era o senzație greșită. Cămașa nu mirosea ca hanoracul lui Trav. Mirosea în schimb a natură. Ce o deranja cel mai mult era că nu avea o glugă în care să se ascundă.

Wren scoase un gângurit. Pentru ea, cămașa lui North era foarte bună. Ea nu avea amintiri cu Trav vărsând cafeaua pe hanorac, nu știa de câte ori îl ridicase de pe cine știe unde și-l rugase din tot sufletul ca măcar o dată, o singură dată, să-l pună și el în dulap și să nu-l mai arunce pe unde se nimerește.

Era oare trădare că Tess se gândea în ultima vreme mai mult la moartea Biancăi decât la a lui Trav? Dacă totuși ar mai fi putut face ceva pentru ea? Cu toată agitația din ultima vreme – Bianca, îngrijirea lui Wren, urgența medicală a lui Eli – furia care o alimenta de atâtea luni întregi își găsise o nouă țintă. Ian North.

Privi înspre scări. Avea nevoie de răspunsuri și n-o să-l lase să-i mai închidă gura.

capitolul 7

Două lucarne generoase luminau studioul spațios. Pardoseala era nouă, din lemn tare, rece și deschis la culoare, diferită de nuanțele închise pe care le găseai în restul casei. Pe pereți nu erau agățate tablouri viu colorate – nu erau postere incendiare cu rachete care să țâșnească din coifuri de petrecere, nu erau șabloane de patru metri care să aștepte să fie lipite pe cărămidă sau pe pânză și să fie aduse la viață cu un spray de vopsea.

North era așezat la computer, cu spatele la ea.

– Nu te-am auzit să fi bătut la ușă.

– Ciudat. Intră și mai mult în cameră, cu Wren, ușoară ca un fulg, în brațe. Ești cu adevărat un om al misterelor. Sunt curioasă. Ai vreun pic de personalitate – în afară de partea întunecată și misterioasă?

Se întoarse spre ea.

- Am multă personalitate.

- Detașat? Morocănos?

North se ridică de la birou, fără să pară afectat de insultele ei. Statura lui impunătoare, maxilarul puternic și brațele lungi și musculoase păreau irosite pe cineva care nu era nevoit să ridice nimic mai greu decât un trafalet.

- Doar pentru că refuz să afișez pentru toată lumea orice emoție pe care o simt preț de zece secunde nu înseamnă că sunt detașat.

Lui Tess nu-i scăpă insulta ascunsă.

- Nu sunt superficială, spuse ea, sec. Și, dacă Wren nu este fiica ta, atunci a cui este?

- Nu-mi place să fiu întrerupt când lucrez.

- Probabil că jucai Solitaire online. Și, dacă ai fi artistă, ai fi întreruptă tot timpul - copii, soți, prietene, livrări... Așa merge treaba la noi. Iar Wren are prioritate. Chiar și înaintea muncii tale. A cui este?

North își îndesă o mână în buzunarul blugilor tociți.

- Și dacă ți-aș spune că e a mea? Te-ar face să pleci și să mă lași în pace?

Ea îi adresă aceeași privire sugestivă - *ești un idiot* - pe care i-o adresaseră ei mai devreme cele trei adolescente.

- Îți par proastă?

- Îmi pari o pacoste cu P mare.

- Chiar nu este posibil să purtăm o discuție directă?

- Nu-mi plac discuțiile - directe sau de orice natură. Și nu pot să lucrez când dau de tine oriunde mă duc.

- Ghinion. M-ai târât în situația asta încâlcită și vreau să știu în ce m-am băgat.

- Tu fă-ți treaba, spuse el, brusc. De restul mă ocup eu.

Tess nu dădea înapoi.

- Promit să nu stabilesc contact vizual în timp ce vorbești. Știu că te intimidează.

- Nu mi-e frică să stabilesc contact vizual cu tine.

I-o dovedi. Ochii lui, întunecați ca păcatul, se fixară într-ai ei și o priviră intens, până când Tess avu senzația că putea vedea tot ce ar fi vrut să-i ascundă – furia, vina pentru moartea Biancăi, rușinea de a nu fi fost în stare să treacă peste pierderea singurului bărbat pe care îl iubise vreodată. Ea fu cea care întoarse capul prima, îndreptându-și atenția spre Wren.

– Unuia din noi trebuie să-i pese de ea.

– Crezi că mie nu-mi pasă? Întinse o mână spre fereastră. Stai acolo. Pe scaunul ăla.

Tess privi înspre scaunul cu spătar drept pe care i-l indicase.

– De ce?

– Pentru că nu ai nimic mai bun de făcut în momentul ăsta.

Era suficient de curioasă cât să se așeze pe locul pe care i-l arătase. North își ridică până la coate mânecile cămășii din denim, scoțând la iveală antebrațele lungi și musculoase, făcute parcă pentru a tăia lemne. În loc să apuce un topor însă, North luă un caiet de schițe. Tess îl privi lung.

– Vrei să mă desenezi?

– Să nu te aștepți la ceva măgulitor.

Tess se foi, stânjenită.

– Mă miră că poți chiar să desenezi. Credeam că folosești doar trafalete, șabloane și spray-uri.

– N-am spus că sunt foarte bun. Mișcă-ți picioarele spre stânga.

Se simțea mare și stângace, dar făcu așa cum îi ceruse.

– Dacă mă desenezi cu coarne mov sau îmi faci vreo bulă cu cuvinte, te dau în judecată.

– O să țin minte.

– Poți să mi-o dai după aia, ca să o vând pe eBay?

Înclină capul și o privi cu ochi mijiți. O șuviță răsucită îi căzu pe frunte, dar nu-i răspunse.

– Cam cât crezi că ar putea să facă?

North aduse un al doilea scaun cu spătar drept sub lucarnă și se așeză pe el.

- Întoarce-ți partea de sus a corpului, ca să fii cu fața spre mine.

- Nu mi te-am imaginat niciodată cu un caiet de schițe în mână. Cu un arzător, da, dar...

Își puse o gleznă pe genunchiul opus, își propti caietul de schițe pe coapsă și o studie. Tess privea stânjenită peretele din spatele capului său.

- Nu glumesc cu eBay-ul. Mi-ar trebui o mașină nouă. Și nici un yacht nu mi-ar strica.

Creionul începu să se miște pe hârtie.

Tess își puse un picior peste celălalt, apoi reveni la poziția inițială.

- Sau o casă în Toscana. Poate cu o livadă de măslini. Sau un deal cu viță-de-vie.

Alte dungi apăsate, trasate cu creionul. O pauză.

Rupse hârtia din caiet, o mototoli și o aruncă pe jos. Tess o privi rostogolindu-se înspre canapeaua mov.

- Bianca mi-a spus că nu lucrezi. Că ai un blocaj.

- Așa a spus?

Deschise o pagină nouă în caiet și începu iar să deseneze.

- Ai fi putut să mă lași măcar să mă pieptăn mai întâi. Marele Ian North vrea să mă deseneze și părul meu arată ca un cuib de șobolani. O să mă desenezi cu mustață, nu-i așa?

- Nu sta picior peste picior.

Nu era conștientă că-și încrucișase picioarele.

Nu mai putea suporta tensiunea, așa că se uită la Wren. Îi înregistră mișcările micuțe – zvâcnirile, oftaturile. Din nou auzi sunet de hârtie ruptă și văzu un alt cocoloș aterizând pe podea. Se concentră iar asupra feței de broscuță a bebelușului. Își reglă respirația după a ei...

Tresări în clipa în care degetele lui îi atinseră obrazul. Nu-l auzise când se mișcase. Îi ridică ușor bărbia.

Atingerea lui era ușoară, abia simțită, și totuși percepu o zvâcnire înăuntrul ei, ca un puișor care sparge cu ciocul prima gaură minusculă în coaja de ou. Nimeni nu-i mai atinsese fața de atâta vreme. De când...

Simți cum i se strânge gâtul. Șalul îi alunecă pe sân. Îl trase la loc.

North lăsă mâna să-i cadă și se întoarse cu spatele la ea.

– Tatăl lui Wren este un bărbat pe nume Simon Denning. Este fotojurnalist. Specializat în zonele fierbinți de pe mapamond.

Presiunea din gâtul ei se înmuie.

– Mă bucur.

– De ce anume?

– Că nu ești tu tatăl ei.

North începu să deseneze din nou, cu întreaga atenție concentrată asupra schiței.

– Eu și Bianca nu am fost niciodată iubiți.

Tess căzu pe gânduri.

– Asta e greu de crezut. Te iubea.

– Da. Și mă ura în aceeași măsură.

– Pentru că nu o iubeai la rândul tău.

– Gata cu vorba. Mă concentrez.

– Erai atât de protector cu ea. Exagerat de protector. Încercai să o ții departe de mine. Ce te temeai că i-aș putea face?

În clipa în care cuvintele îi ieșiră pe gură, Tess simți cum i se strânge gâtul.

– Îmi pare rău, eu...

– Liniște. Încerc să mă concentrez.

O oprise, o admonestase. Tess întoarse capul.

– Nu pot să înțeleg de ce-ți este atât de greu să o ții în brațe pe Wren.

Nu se aștepta să-i răspundă, dar o făcu, vorbind atât de încet încât abia îl putea auzi.

– Nu e indicat să stau pe lângă lucruri fragile.

Felul în care o spusese... atât de stoic. Aproape că o făcea să-i pară rău pentru el. Aproape.

- Dacă nu o iubeai, de ce era cu tine?

Pumnul lui lovi caietul de pe genunchi.

- Pentru că *eu* eram singurul pe care putea conta. Și gata cu întrebările.

Tess îi aranjă părul negru al lui Wren într-o crească Mohawk.

- Și iată-ne acum, împreună, având grijă de un bebeluș care nu este al nici unuia dintre noi.

North mai dădu o pagină.

- Avocatul meu încearcă să-l găsească pe Denning. Ar trebui să aflu ceva în câteva zile.

Wren scoase un scâncet. Tess mângâie cu degetul lobul urechiușei care ieșea de sub căciuliță.

- Mi se pune cârcel.

North mormăi:

- Operele de artă necesită sacrificii.

- Aia nu e o operă de artă. Este doar o schiță cu o femeie obișnuită, cu mustață. Și trebuie să-i schimbi scutecul lui Wren.

Asta chiar îl făcu să râdă. Pentru prima oară. Tess oftă și se ridică.

- Haide, Wren. Mergem la toaleta fetelor.

- Nu am terminat.

- Am terminat eu.

- Ai idee câte femei își doresc să le desenez?

- Trilioane?

- Poate că nu chiar atâtea. Dar cel puțin cinci, asta îți garantez.

Tess râse, apoi își dădu seama că nu-i plăcea să vadă această latură mai relaxată a lui. Îl făcea să pară mai uman decât își dorea ea să fie.

În timp ce închidea ușa în urma ei, auzi sunet de hârtie ruptă în două... în trei... în patru.

*

A doua zi, pe drumul înapoi din Knoxville, după primul control pediatric al lui Wren, Tess, tresări amintindu-și clipa în care îi atinsese fața. Senzația pe care i-o trezise... O hiperconștientizare a propriului trup – îi amintise, cu surprindere, că era încă o ființă sexuală. Remarcabil, ținând cont de cât era de obosită, din cauza lipsei de somn. Se simțise – nu chiar puternică, dar... ceva mai puternică. Nu ca un animal rănit. Parcă și-ar fi înmuiat degetul de la picior într-o versiune mai veche a ei – mai dură și o idee mai cinică.

Îi plăcuse să se măsoare cu el, în acel duel verbal. O făcea să vrea să se ducă iar să-l înfrunte, să-l sâcâie, să-i solicite răspunsuri la întrebări pe care părea hotărât să le evite. Sau îl lega totuși ceva de Bianca? Și de ce încercase să o izoleze pe Bianca?

În următoarele zile, abia dacă îl văzu pe bărbatul împreună cu care locuia. Mașina lui dispărea și reapărea. Îi auzea pașii ritmici în atelierul de deasupra, unde poate că lucra sau poate că nu. Îl auzea în spatele ușilor închise ale dormitorului aproape gol al Biancăi, noaptea, când se trezea ca s-o hrănească pe Wren. Găsea dovezi că mâncase – farfurie murdară, un cotor de măr în coșul de gunoi –, dar nu îl vedea niciodată mâncând. Dispărea în pădure ore întregi și o dată îl bănui chiar că rămăsese acolo peste noapte.

Soții Eldridge nu mai veniseră cu Eli, și asta o neliniștea. Dacă rana se infectase? Privi pe fereastră și-l văzu pe Ian curățând tufișurile din spatele casei. Ataca ramurile mai groase cu o toporișcă și le aranja apoi frumos, ca lemne de foc.

O înfofoli pe Wren și se aventură afară, ieșind pe ușa din spate. Cerul era acoperit de nori și mirosea a zăpadă, dar Ian își scosese geaca și-și suflecase mâinile cămășii de blugi. O cicatrice palidă forma o semilună deasupra încheieturii lui.

- Unde a învățat un băiat de oraș ca tine să taie lemne? întrebă ea.

Ian își șterse sudoarea de pe frunte cu mâneca.

- E posibil să fi petrecut cam prea mult timp la diverse școli pentru tineri recalcitranți. Sunt locuri grozave ca să înveți câteva abilități de bază.

- Cum ar fi să supraviețuiești în sălbăticie?

- Și asta. Și cum să pornești o mașină din fire sau cum să faci un șiș dintr-o periuță de dinți. Cei mai mulți nu știu asta, dar există o metodă corectă și una greșită de a jecmăni cetățenii nevinovați.

- Vastitatea cunoștințelor tale mă uluiește.

- Mă bucur că sunt apreciat.

- Doar că tu nu ai jecmănit pe nimeni.

- Dar aș fi putut, dacă aș fi vrut să o fac. Își mută privirea înspre un pâlc de copaci, lângă un pârâu din spatele casei. Mă gândeam că construiesc o căsuță în stejarul ăla de-acolo. Un fel de studio în aer liber.

Tess nu știa prea multe despre artiști, dar știa câte ceva despre psihologia umană. Construirea unui studio într-un copac putea fi ceva productiv, la fel de bine cum putea fi doar o altă formă de tergiversare - un fel de a se minți pe sine însuși că muncește, fără să facă de fapt ceva.

- Sunt îngrijorată în legătură cu Eli, spuse ea. Părinții lui ar fi trebuit să-l aducă la control. L-ai mai văzut?

- Nu. Dar pot să fac un drum până acolo să văd cum se mai simte.

- M-aș simți mult mai bine dacă l-aș vedea cu ochii mei. Dar mă tem că Honda mea nu poate să urce până acolo. Pot să împrumut Land Cruiserul tău?

- Mă duc eu. Paul are tendința să-și întâmpine vizitatorii cu pușca.

- De ce face asta?

- Familia Eldridge face parte din categoria așa numiților survivaliști. Vor să fie autonomi, ca să fie

pregătiți în eventualitatea unui dezastru: pandemie, at nuclear, colaps economic, al treilea război mondial, u meteorit, orice. Sincer să fiu, o parte din ceea ce fa ei e de bun-simț - au provizii de mâncare, baterii, apă. Cel mai important este că îngrijesc pământul. Dar prea mulți dintre ei sunt propagandiști paranoici. Spune-mi după ce să mă uit și trec eu pe acolo.

– Nu. Trebuie să-l văd eu. N-o să mori dacă rămâi cu Wren o oră.

– N-ai de unde să știi asta.

Tess oftă.

– Bine. Mergem împreună.

North nu era prea încântat, dar părea să recunoască o cauză pierdută, atunci când întâlnea una.

Interiorul Land Cruiserului antic al lui Ian, cu tapițeria de piele uzată, cu butonul de radio lipsă, cu bordul plin de zgârieturi, nu era chiar la fel de traumatizat ca exteriorul, dar asta era tot ce putea spune despre el.

Tess se așeză pe bancheta din spate, lângă Wren, strângând în mână suportul pentru braț.

– Te-ai gândit vreodată să folosești o parte din averea ta de milioane ca să pui niște arcuri noi la mașina asta?

– N-ar mai fi la fel.

– Asta era și ideea.

Pe Wren, pe de altă parte, n-o deranjau smuciturile și zgâlțâiturile. Ea adormise.

Ferma soților Eldridge arăta exact așa cum o descrisese Ian. Cu excepția panourilor solare de pe acoperiș și a camionetei Dodge Ram ce părea chiar și mai antică decât mașina lui Ian, ar fi putut foarte bine fi o fermă de la începutul secolului 20. Când opriră în dreptul gardului, doi câini maro și fioroși năvăliră lătrând înspre ei.

Rebecca ieși neînarmată în ușa casei. Nu și Paul Eldridge. Acesta apăru din hambarul de grâu ținând în mână pușca despre care o avertizase Ian. Eli veni după el, părând că nu suferă câtuși de puțin de pe urma accidentului.

- Rămâi aici! îi comandă Ian, apoi ieși din mașină și se îndreptă spre Paul și Eli.

Rebecca se apropie de gard, mișcându-se încet, ca și cum fiecare pas ar fi fost un efort pentru ea.

Ignorând ordinele lui Ian, Tess coborî din mașină. Ajunse la poartă în același timp cu Rebecca.

- Îmi pare rău că a trebuit să vii până aici.

Tenul tern al Rebeccăi, părul ei nespălat și unghiile roase până în carne erau dovada unei veți grele.

- Piciorul lui Eli se vindecă foarte bine. Ar fi trebuit să te anunț. Nu vrei să intri? Ar fi plăcut să mai vină și la mine o femeie.

Tess o extrase pe Wren din scaunul de mașină și intră în urma Rebeccăi.

Spre deosebire de exteriorul nevopsit, interiorul avea pereți de culoare verde pal și câteva note feminine: o pernă decorativă cusută de mână în nuanțe strălucitoare și un șir de felinare de hârtie pastelată întinse deasupra unei mese mari, de familie. O măsuță mai mică, plină de manuale și pixuri marca locul în care Eli își făcea școala de acasă. Alături erau expuse lucrările lui de artă, montate în rame simple decorate cu rămurele și pietricele pictate.

Rebecca privi cu jind înspre Wren.

- Cât are?

- Aproape două săptămâni. S-a născut înainte de termen, dar se ține bine.

Fără nici un avertisment și cu un suspin aproape imposibil de auzit, Rebecca se întoarse cu spatele.

- E totul bine?

Ce întrebare stupidă! Evident, nu era.

– Trebuie să încetez să mai plâng. Îi supără pe Paul și pe Eli.

Se întoarse încet înapoi spre ea, cu lacrimile încă curgându-i pe obraji. Felul în care ochii i se lăsau în jos la colțuri o făceau să pară și mai vulnerabilă.

– Am pierdut o sarcină acum două luni.

Tess puse o mână pe brațul Rebeccăi.

– Îmi pare atât de rău!

– Aproape că intrasem în patru luni. Se uită melancolic la Wren. O să-mi treacă.

Aceleași cuvinte pe care Tess și le spusese de atât de multe ori.

– Durerea vine și pleacă după cum vrea ea.

– De ani întregi îmi mai doream un copil. Rebecca încercă să se adune, dar nu-și putea dezlipi ochii de Wren. Ești atât de norocoasă că o ai.

– Nu e a mea. Eu am doar grijă de ea, pentru moment.

– Ce vrei să spui?

Rebecca arătă înspre masa din bucătărie și, după ce luară loc, Tess îi oferi un rezumat foarte trunchiat a celor întâmplate. Făcu tot ce putu să se rezume la fapte și să se detașeze de emoții, dar, când termină, Rebecca începuse din nou să plângă.

– Mi-e atât de rușine că mă pierd în felul ăsta cu firea.

– Și eu m-am pierdut cu firea, chiar de mai multe ori.

– Ce-o să se întâmple cu fetița asta dulce?

– O să fie îngrijită, spuse Tess, cu mai multă convingere decât simțea.

Rebecca își desprinse cu greu ochii de la Wren și se ridică de la masă.

– Vrei o cană de ceai? Cultiv chiar eu plantele.

Tess nu era mare amatoare de ceai de plante, dar acceptă.

Eli intră în cameră în timp ce plantele erau la infuzat. Tess îi verifică rana și văzu că se vindeca bine. Băiatul se întoarse repede la bărbații de afară.

– Tata îi arată lui Ian turbina de vânt.

– Este cel mai recent proiect al lui Paul, spuse Rebecca, când ușa se trânti în urma fiului ei.

Puse pe masă două căni asortate și se așeză în fața lui Tess. În spatele ei, mai multe sticle de diverse forme și mărimi reflectau lumina în pervazul ferestrei.

– Nu suntem nebuni, să știi. Vrem doar să fim pregătiți.

Ceaiul mirosea a lavandă, măceșe și lămâiță – arome care lui Tess îi plăceau foarte mult, dar pe care nu ținea musai să le bea. Luă totuși o sorbitură. Ceaiul era surprinzător de delicios. Poate că n-ar trebui să aibă atât de multe prejudecăți.

– Pregătiți pentru ce?

Rebecca ridică privirea spre Tess.

– După ce s-a născut Eli, nu mă puteam gândi decât la cât de precară este existența noastră pe această planetă. Nu mă refer doar la gunoaie și deșeuri, la plasticul care ne sufocă oceanele, dar și la oameni nebuni cu arme nucleare, germeni pe care nu i-am identificat încă, atacuri cibernetice care pot să dezactiveze întreaga rețea energetică a țării. Am hotărât că trebuia să avem grijă de noi.

Tess își spuse că anxietatea evidentă a Rebeccăi ar fi fost mai bine tratată cu medicamente decât cu acest stil dificil de viață, dar își dădu seama că iar emitea judecăți față de ceilalți, așa că nu zise nimic.

– Ce părere ai despre ei? îl întrebă Tess pe Ian, pe drumul de întoarcere.

– Eli e un puști grozav. Iar asta spune multe despre părinții lui. Dar Paul crede prea mult în conspirații guvernamentale, după părerea mea. Nu-mi dau seama cum poate cineva cu un dram de minte să creadă că guvernul nostru este suficient de bine organizat încât să ascundă extratereștrii sau să însceneze aselenizări, darămite

să confiște armele tuturor. Un lucru trebuie să recunosc însă: băiatul ăsta e priceput, nu glumă.

Se întoarseră la vechea școală mai repede decât i-ar fi plăcut. Simțea că începe să înnebunească închisă în casă. În ciuda salariului de mizerie și a colegilor nesuferiți, îi era dor de Hornul Spart. Și nici nu-i plăcea că trebuia să-l lase pe Phish într-o situație dificilă, deși acesta îi spunea mereu că poate să stea cât timp are nevoie.

Ian se întorsese la treabă și curăța iar tufișurile din spate. Și-ar fi dorit să poată să se bage în pat și să tragă un pui de somn, dar Wren nu era dispusă să-i facă pe plac. În timp ce o sălta în port-bebe, Tess cerceta etajerele. Nici măcar cel mai incitant roman nu i-ar fi putut capta atenția, dar descoperi un volum dedicat artiștilor stradali internaționali, încă unul despre lucrările artistului britanic Bansky și un al treilea intitulat *IHN4: Povestea unui rebel*. Sub titlu erau cuvintele: „Cum fiul uneia dintre cele mai bogate familii din America și-a abandonat moștenirea și a adus arta stradală din ghetouri în galerii".

Wren se puse pe plâns când Tess încercă să se așeze, așa că puse cartea pe blatul din bucătărie și începu să citească.

North și-a petrecut anii adolescenței ca un artist de graffiti convențional, vandalizând garnituri și stații de metrou. Dar, pe măsură ce a crescut, s-a maturizat și viziunea lui. Desenelor grafice inspirate din jocuri video pe care le realiza în tinerețe le-au luat locul lucrări mai detaliate, cu conștiință socială, unele chiar fanteziste, cum ar fi cea în care a transformat grilajul de fier al unei patiserii într-o cușcă de grădină zoologică, desenând în jur mai multe animale sălbatice evadate, sau când a transformat cărămizile neregulate ale unui zid din oraș în dinții din față lipsă din gura unui copil.

În ultima vreme a manifestat semne de deziluzie în timp ce speculanții din lumea artei achiziționează la propriu zidurile pe care au apărut lucrările lui – le cumpără de la proprietarii clădirilor, plătesc pentru reparații, apoi vând lucrările pentru profituri colosale – toate acestea fără permisiunea autorului.

Citi despre familia lui Ian – despre tatăl ostil, care se opusese întotdeauna pornirilor artistice ale fiului său și care murise în urma prăbușirii unui avion de mici dimensiuni, și despre mama lui, o frumusețe din înalta societate cu o predispoziție pentru autodistrugere. Nu se pomenea nimic despre moartea acesteia, așa că probabil că fusese încă în viață în momentul publicării volumului.

„Arta stradală“, spunea Ian citat într-un pasaj, „a furat arta dintr-un muzeu de elită și a adus-o în calea oamenilor obișnuiți“.

Tess încă se mai gândea la ce citise în timp ce-i făcea rapid baie lui Wren în chiuveta din baia de la etaj. Ian vârî capul pe ușă. Spre deosebire de ea, el nu era tras la față și sub ochii lui nu erau cearcăne căpătate în urma trezirilor repetate de peste noapte. Îi venea să-i rupă gâtul.

– Ce vrei? mârâi ea.

– Ai musafiri.

– Musafiri?

– Oh, da.

Vocea îi era încărcată de sarcasm.

Tess o înfășură pe Wren într-un prosop, trecu pe lângă Ian împungându-l cu cotul și coborî la parter.

Opt adolescente stăteau în holul de la intrare. Ava, Imani și Jordan, împreună cu încă cinci prietene curioase.

*

O oră și jumătate mai târziu, după ce fetele plecară în sfârșit, Ian năvăli la parter, arătând ca și cum o grenadă i-ar fi explodat prea aproape de cap.

– Au întrebat despre *sex anal!*

Tess se foi stânjenită.

– Puștii din ziua de azi...

– Și tu le-ai răspuns!

– Nu te-a obligat nimeni să asculți.

– Ai idee de la ce depărtare se aud vocile astea de adolescente? Traversă încăperea cu pas apăsat, îndreptându-se spre două dulăpioare de lemn. Ascultă, Tess, știu că încerci să faci un lucru bun, dar, crede-mă, este o idee foarte, foarte proastă.

Era oarecum de acord cu el în privința asta. Wren se cuibări la pieptul ei.

– Și ce sugerezi să fac?

Deschise amândouă dulăpioarele și scoase o sticlă de whisky dintr-unul din ele.

– Îți sugerez să le spui să se ducă acasă și să discute cu părinții lor.

– Nu crezi că am încercat? Dar cele mai multe dintre fetele astea au părinți care par să trăiască într-o realitate alternativă. Cât despre orele de educație sanitară... Nu li se vorbește decât despre abstinență. Este *ilegal* ca o școală publică sau vreun profesor să le spună altceva.

Ian deșurubă capacul și turnă whisky într-un pahar mare, cu fundul gros.

– Nu e problema ta.

Tess se afundă cu un oftat în pernele de pe canapea.

– Știu. Ai dreptate.

– Sigur că am. Dar... Stai. Ai spus că am dreptate? Lasă-mă o clipă să-mi revin. Luă o gură de whisky, apoi se uită lung la ea. Hai, dă-i drumul. Spune ce nu vrei să spui.

îi putea citi mult prea ușor gândurile. Învârtea între degete nasturele de jos al cămășii de flanel pe care o împrumutase.

- Am văzut cum poate ignoranța sexuală să distrugă viețile unor copii. Nu pot să nu le ofer informații pentru că...

Nu termină propoziția. Se simțea prea expusă.

- Nu te lasă conștiința.

O spusese sec, dar nu cu răutate. Cum putuse un om atât de egocentric să-și dea seama de lucrul ăsta?

Ian lăsă jos paharul și scoase o sticlă de vin din bufet.

- E ca atunci când ai refuzat să vinzi țigări la Hornul Spart, nu?

Învârti tirbușonul și scoase dopul de plută.

- De unde știi despre asta?

- Nici măcar un pustnic ca mine nu scapă de elementele mai savuroase ale bârfei din oraș.

Umplu un pahar cu vin și i-l aduse. Era aproape ora cinci, așa că de ce nu?

- Vreau ca fetele să aibă respect pentru sine, spuse ea. Nu vreau să facă sex doar pentru că-și închipuie că numai așa își pot face un prieten. Și nici nu vreau ca fetele să insiste și să oblige un băiat să facă sex, înainte ca el să se simtă pregătit. Bău lung din pahar. Doamne, ce bun e vinul ăsta!

- Mă bucur că-ți place. Mai luă la rândul lui o gură de whisky. Și trebuie să te dai deoparte.

- Știu.

Puse paharul pe masă. Eșarfa îi rănea umărul și, când Ian se duse la fereastră, scoase atât port-bebeul, cât și copilul de sub cămașa de flanel. Înfășură fetița, care era goală, cu excepția unui scutec, în păturica pe care o așezase pe brațul canapelei.

- Ce faci când pleci în pădure?

- Mă plimb. Ce credeai?

Evita un răspuns direct. Așeză copilul înfășat pe pernă, lângă ea. Când își întinse umerii înțepeniți, vârfurile sânilor i se frecară de cămașa moale. Chiar dacă Ian era cu spatele la ea, se simțea dezarmată fără sutien și își strânse brațele la piept.

– Te gândești la Bianca?

– Firește.

– Și eu mă gândesc la ea. La cum a avut încredere în mine.

Retrăise de mii de ori clipa în care Bianca începuse să sângereze, căutând un detaliu care îi scăpase, negăsind nimic... și tot nu reușise să-și accepte neputința. Rezistă impulsului de a da paharul peste cap.

– De ce m-a făcut să cred că erați căsătoriți?

– Bianca putea fi extrem de flexibilă când venea vorba de adevăr.

– Mi se părea că o sufocai.

Se întoarse de la fereastră cu un râs aspru, lipsit de veselie.

– Dacă prin asta vrei să spui că m-ai văzut încercând să controlez atât cât puteam o parte cât mai mare din viața ei, atunci ai dreptate. Strânse degetele pe pahar și vocea îi deveni amară. Și uite ce bine s-a terminat totul.

Își plimbă degetul pe buza paharului.

– Încercai să o ții în siguranță.

– Doar ca să o omor, în cele din urmă.

– Oh, nu! Să nu îndrăznești! Sări ca arsă de pe canapea. Nu tu te-ai ocupat de nașterea ei. Doar unul din noi are povara asta pe umeri.

Îndreptă paharul spre ea.

– Oprește-te aici! Doctorii cu care am vorbit mi-au explicat clar cauza morții.

– E doar o presupunere. Nimeni nu poate fi sigur până nu vin rezultatele autopsiei. Și chiar și atunci...

- Nu-ți face asta, spuse el, cu voce gravă. E vina mea. Nu ar fi trebuit niciodată s-o las să vină aici.

- Ba aici este vina ei, zic eu. Ar fi putut pleca oricând.

- Era însărcinată. Femeile însărcinate nu gândesc întotdeauna limpede.

- Și știi asta din vasta ta experiență cu femeile însărcinate?

Ian ridică din umeri.

Tess se lăsă pe brațul canapelei și se uită la Wren, ca să se asigure că micuța nu se hotărâse între timp să înceteze să mai respire.

- Tot nu înțeleg de ce încercai să o ții departe de mine.

- Ai citit *Marele Gatsby?*

- Firește.

- Bianca era ca Daisy Buchanan. Unul din acei oameni fără griji. Impulsivi. Își îndesă degetul mare de la o mână în buzunarul din față al blugilor. Se lipea de câte cineva, forma o legătură extrem de intensă. Exact ca cea pe care am văzut că începea să o formeze cu tine. Apoi exploda din cauza cine știe cărei insulte imaginare. După care cădea în depresie.

- Încercai să previi asta. Se gândi la Wren. Bianca mi-a spus că nu erai bucuros că era însărcinată.

- Avea tendința să acționeze impulsiv și apoi să-și piardă interesul.

Atât de mult din tot ce crezuse despre Ian North se dovedea a fi neadevărat.

- S-a supărat și pe tine?

- De nenumărate ori. Dar n-o ținea mult.

- De ce?

Ian se îndreptă spre pian.

- Este o poveste lungă și plictisitoare. Nu vrei s-o auzi.

- Glumești? Eu și Wren trăim pentru așa ceva. Spune-mi!

capitolul 8

– Nu îți spun, zise el.

Bebelușul începuse să se foiască. Tess coborî de pe brațul canapelei și o luă în brațe.

– N-o să suflăm un cuvânt. Nu-i așa, scumpo? E vorba despre vreo armă?

– Autodistrugerea intră în categoria asta?

– Dezamăgitor de banal, dar ne mulțumim cu ce primim.

O strânse pe Wren la piept.

Ian zâmbi. Doar umbra unui zâmbet autentic, dar chir și așa...

– Aveam 25 de ani. Tocmai ieșisem din închisoare, la care fusesem condamnat pentru încălcare de proprietate privată. Nu aveam un chior în buzunar.

Spre surprinderea ei, se așeză.

– Petrecusem un an în Europa și aveam o reputație bună printre ceilalți artiști, dar asta era tot. Nu mai eram un puștan și mă săturasem să fiu lefter, ceea ce e oarecum ironic, ținând cont că întotdeauna am disprețuit banii familiei mele, chiar dinainte să mă dezmoștenească.

– Să te *dezmoștenească*. Ce tare sună! Ca ceva din romanele de epocă.

North ridică o sprânceană, amuzat.

– Asta ni se întâmplă nouă, oile negre.

Dădu pe gât paharul de whisky și lumina se reflectă în cicatricea de pe mâna lui.

– Munca mea a încetat să mai însemne ceva. La fel și viața mea. Mă înecam în autocompătimire și mă pedepseam cu tot felul de droguri. Luam tot ce-mi pica în mână și dădeam totul pe gât cu vodcă. Am trăit pe canapelele prietenilor, până am rămas fără prieteni. Eram în mod continuu dat afară de la orice slujbă găseam, pentru că nu mă puteam trezi dimineața, după ce stăteam treaz toată noaptea pictând cu șabloanele cutii electrice

sau lipind postere pe ziduri. Tata îmi spusese întotdeauna că sunt un ratat. Îi dovedeam că avusese dreptate. Te-ai plictisit?

- Nici gând!

Știa că, dacă ar fi manifestat vreun pic de compasiune, s-ar fi blocat.

- Îmi plac siropurile astea, cu artiști torturați. Dă-i înainte.

Un colț al gurii lui zvâcni.

- Nu mă așteptam ca o femeie care refuză să vândă țigări să fie atât de lipsită de inimă.

- Am personalitate multiplă. Iar taică-tău pare un dobitoc. Hai, mai spune-mi.

- Tot ce voiam să fac – tot ce știam să fac – era să lipesc postere subversive și să realizez câteva picturi murale pe care nu le comandase nimeni. Dar începusem să mă plictisesc de statul în închisoare. Linia dintre artă și vandalism e foarte subțire și a început să nu-mi mai placă să marchez clădiri care nu erau deja abandonate. Voiam comisioane adevărate și nu primeam nici unul.

Lăsă paharul de whisky și se duse lângă vechea pianină.

- Când m-a găsit Bianca, era mijlocul iernii, iar eu eram leșinat pe niște scări de lângă un club de pe East 13. Atinsesem pragul de jos. Dar, în loc să treacă nepăsătoare, Bianca m-a îndesat într-un taxi și l-a pus pe portarul clădirii în care locuia să mă târască în apartamentul ei. M-a băgat la duș – cu tot cu haine –, a dat drumul la apă rece și m-a lăsat acolo până m-am trezit.

Tess o strânse mai tare pe Wren la piept.

- Puteai fi periculos. De ce și-a asumat un asemenea risc?

- A spus că a fost un gest impulsiv, sălbatic. Avea doar 19 ani, era pe culmile gloriei și se credea invincibilă.

Își puse coatele pe pianină, aproape de lampa în formă de clopot de sticlă care atârna din deschizătura din tavan.

– Avea bani, avea un apartament scump, avea orașul la picioare. Tot ce nu aveam eu. Era un copil. Eu, pe de altă parte, aveam 25 de ani, cu șase ani mai mult decât ea – eram un bărbat. Dar m-a primit în viața ei și m-a salvat.

Învârti globul pământesc cu degetul arătător.

– Mi-a închiriat un depozit și mi-a spus că am două luni să pregătesc o expoziție de artă underground. M-am certat cu ea, dar nu a dat înapoi. Opri globul punând palma pe el. Mi-a adus vopseluri, hârtie, pânze, foi mari de acetat pentru șabloane. Nu mai aveam nici un pic de mândrie. Am primit tot ce mi-a oferit.

– O mișcare deșteaptă.

Ian ridică din umeri.

– A angajat o echipă de constructori și a făcut vâlvă cu expoziția printre prietenii ei celebri. A costat-o peste 100 000 de dolari.

– Uau! De ce crezi că a făcut asta?

– Erau atât de mulți oameni în jurul ei care îi controlau cariera – impresari, fotografi, clienți. Cred că simțea nevoia să controleze și ea ceva – și m-a găsit pe mine.

Se uită fix la ea, fără să facă vreun efort de a-și feri privirea.

– În trei săptămâni, am vândut lucrări de peste un milion de dolari. Peste noapte, devenisem noua senzație din lumea artei. Totul a plecat de acolo. Datorită ei am azi o carieră.

– Ai o carieră pentru că ești talentat.

– Asta nu e adevărat. Ajunsesem la fundul fundului. Dacă n-ar fi fost ea, aș fi fost mort acum.

Tess se întrebă cum era oare să datorezi atât de multe unui om. Ian aprinse focul pe care îl pregătise în godin.

– Și Bianca s-a îndrăgostit de tine.

Nu negă.

- Se îndrăgostea ușor.

- Dar n-ai iubit-o și tu.

Închise ușa godinului. Flăcările îi evidențiau pomeții puternici și umbrele de sub ei.

- Ai văzut cum era. Seducătoare. Charismatică. Îi datoram totul și eram fermecat de ea. Da, am iubit-o. Dar așa cum își iubește un frate sora mai mică.

- Și ea voia mai mult.

Ian se îndepărtă de foc.

- M-a dat afară când și-a dat seama că n-o să se întâmple. Cam pe atunci am primit prima comandă pentru o pictură murală. Nu mai aveam nevoie de ea.

- Și totuși ai rămas în viața ei.

- Timp de două luni a refuzat să mă vadă – nu-mi răspundea nici la telefon. Apoi a intrat într-o relație proastă...

- Și tu ai fost lângă ea.

- Întotdeauna. Avusese grijă de mine. Acum aveam eu grijă de ea. Viața ei era o încurcătură după alta. Și eu o descurcam de fiecare dată.

Tess își frecă o bătătură de pe degetul mare.

- Când ai început să-i porți pică?

- Cum să-i port pică? Mi-a salvat viața. Aș fi făcut orice pentru ea.

- Ai făcut. Tess se uită la Wren, care stătea cuibărită în brațele ei. Și acum ai pe cap încă o încurcătură de-a ei de care trebuie să te ocupi.

- Cea mai mare de până acum.

Se prăbuși pe canapea.

- La cât de mult îți place să-ți bagi nasul în viața mea, nu mi-ai spus nimic despre a ta.

Lui Tess nu i se părea cu putință să-i poată povesti lui Ian North despre Travis Hartsong.

- Fostă moașă asistentă. Angajată în clipa de față ca dădacă de către un artist stradal enigmatic,

cu o personalitate cam acră care, recunosc, începe să nu mi se mai pară chiar atât de insuportabilă. În concediu pe perioadă nedeterminată de la postul de vânzătoare într-una din cele mai anoste cafenele din zona rurală a statului Tennessee. Fără planuri solide de viitor. Ce zici de asta?

– Acum cine evită subiectul?

Tess ridică bebelușul.

– Haide, Wren. E timpul să-ți schimbăm scutecul.

Era în vechea școală de zece zile. Paul Eldridge apăruse o dată ca să-l ajute pe Ian să bată stâlpii de susținere pentru studioul din casa din copac. Când nu lucra la aceasta, Ian era plecat într-una din excursiile lui pe munte, aducând cu el la întoarcere mirosul de aer proaspăt. Făcea orice, mai puțin să picteze.

Cu excepția a încă unui drum la pediatrul lui Wren și o excursie scurtă la ferma Eldridge, Tess nu mai ieșise din casă, iar natura o chema la fel de ademenitoare ca mirosul de gogoși dintr-un mall. Măcar dacă a treia săptămâna din martie nu ar fi venit cu o vreme atât de rece și aspră! Ar fi vrut să o scoată pe Wren la plimbare, dar era prea frig pentru un nou-născut.

Când nu mai suportă să stea închisă, puse pe canapea scoica lui Wren și, când Ian se întoarse de pe cine știe unde fusese, băgă fetița adormită înăuntru și-și luă haina.

– Ne vedem mai târziu.

Stătea în ușă, mirosind puternic a pin, așa cum alți bărbați miros a parfum scump.

– Unde de duci?

– Afară! Nu mai suport să fiu închisă în casă nici măcar un minut.

– Nu poți...

– Ba da, pot! Se răsuci pe călcâie spre el și-l împunse cu degetul arătător. Și bine-ar fi să o găsesc *în viață* când mă întorc.

Nu prea avea ce să-i facă ca s-o țină pe loc – poate doar s-o trântească la pământ.

În locurile umbrite se mai vedeau încă petice murdare de zăpadă și vântul îi înțepa obrajii, dar era afară și nu-i păsa. Malurile pârului erau tivite cu o crustă de gheață iar filamentele de alge care creșteau pe pietre se răsuceau în curenții repezi de apă asemenea părului unei vrăjitoare. Încă o scândură se slăbise în podul de lemn. Își aminti cum se legănase în dimineața în care North năvălise în viața ei.

Fără presiunea perpetuă a marsupiului, umerii i se relaxară. Dar, în clipa în care părăsi podul, simți că o cuprinde o stare de neliniște.

„Nu e indicat să stau pe lângă lucruri fragile", spusese.

Pe de altă parte, *fragil* fusese întotdeauna centrul vieții lui Tess. Bebelușii pe care îi adusese pe lume. Mamele speriate de care avusese grijă. Dacă Wren se trezea și începea să plângă? Oare North o s-o ia în brațe? O să verifice să se asigure că încă mai respiră? Wren fusese lipită de trupul lui Tess din ziua în care se născuse. Și acolo era locul ei. Lipită de trupul lui Tess.

Se întoarse și o apucă grăbită spre școală, dar se forță să se oprească. Se comporta ca o mămică speriată. Și nu era nici una, nici cealaltă.

Trase de câteva ori adânc aer în piept. Wren o să fie bine. Ian n-o s-o lase să moară. Și Wren avea nevoie de mai multe persoane care să aibă grijă de ea, până când apărea tatăl ei.

Și dacă tatăl lui Wren era un ticălos în care nu puteai pune nici o bază, așa cum fusese tatăl lui Tess? Sau un bețiv? Dacă începea să gândească așa, avea să-și piardă mințile cu siguranță. Se forță să meargă mai departe.

Ușa din spate era blocată și Tess o împinse cu umărul. Înăuntru, cabana era rece și umedă. Un loc atât de trist, încât nu-și putea imagina cum ar fi putut s-o aducă pe Wren aici. Va trebui să cumpere covoare. Și mobilă mai de Doamne-ajută. Doar că Wren n-o să vină niciodată aici. Până sosea mobila nouă, bebelușul o să plece. Tess putea lăsa totul exact așa cum era. Întunecat și neprietenos.

Casa școlii o transforma într-o răsfățată. Voia acum ceva mai drăguț. Pereți albi și curați, o canapea care să nu fie acoperită cu o cuvertură în care era descrisă o scenă de vânătoare englezească. Înainte nu-i păsase, dar îi păsa acum.

„Trav... Cred că încep în sfârșit să mă vindec."

Iar gândul acesta aduse după sine o tristețe cu totul nouă.

Aruncă o pungă în care mucegăiseră o salată și un castravete. Mâncă un măr pe care nu-și amintea când îl cumpărase și mai puse câteva haine într-o pungă. Aruncă o privire grămezii de jurnale profesionale care îi fuseseră trimise la oficiul poștal din oraș. *Jurnalul unei moașe. Jurnal internațional pentru sănătatea femeii.* Nici unul nu mai avea acum vreo legătură cu viața ei, dar le puse totuși în pungă, lângă haine.

Neliniștea atinsese acum cote maxime și se întoarse în fugă la școală.

Îl găsi pe North învârtindu-se de colo colo, ținând-o pe Wren în curbura brațului de parcă ar fi fost o minge de fotbal. Dar era în viață.

Veni nervos spre ea și-i vorbi într-un șuierat șoptit.

– A început să plângă! spuse, de parcă ar fi fost vina lui Tess.

– Nu mai spune! Ce ciudat! Strânse din dinți. Și nici măcar nu e *trei noaptea!*

Ian pricepu aluzia și o strânse pe Wren la piept, dar o ținu numai până când Tess își scoase haina, după care i-o întinse la loc.

- Avocatul meu nu reușește să dea de tatăl lui Wren, așa că iau avionul mâine până în Manhattan ca să fac niște investigații pe cont propriu. Probabil că o să lipsesc câteva zile. E-n regulă?

Felul în care vorbise o făcea să creadă că nu prea îi păsa dacă era sau nu.

- Oricum nu s-ar putea spune că-mi ești de prea mare ajutor când ești aici.

- Când mă întorc, va trebui să lucrez. Vorbesc serios, Tess... Nu-mi mai permit să mă las distras de tine și de copil.

- O să discut cu ea acest aspect.

Privirea lui deveni critică.

- Ai început să slăbești?

Întrebarea lui o luă prin surprindere.

- Nu știu. De ce?

- Fața ta e mai slabă.

O spunea de parcă ar fi fost un lucru rău.

- Și ce?

- Nimic. Doar că nu ai nevoie să slăbești.

- Mulțumesc pentru opinie. Voi avea grijă să țin cont de ea.

Avu tupeul să pară jignit.

Coșmarul reveni în acea noapte, mai cumplit ca niciodată. Oare aceste vise cu sânge și groază o să înceteze vreodată sau o s-o bântuie tot restul vieții?

A doua zi de dimineață, când coborî la parter împreună cu Wren, Ian plecase deja.

În timp ce-și bea cafeaua de dimineață, Tess se gândi la coșmarul pe care îl avusese și apoi la fotografiile pe care le găsise când căutase pe Internet. Fotografii cu Ian braț la braț cu tot felul de femei frumoase, una mai

exotică decât cealaltă. Lovi cu piciorul tenișii pe care îi abandonase lângă scări. Nu voia să-l vadă întors la vreuna din fostele lui iubiri. Voia...

Nu știa ce voia. Poate că voia și ea un iubit? Cu doar câteva săptămâni în urmă, simpla idee ar fi fost de neconceput. Ian era de vină. O dădea peste cap să trăiască zi după zi alături de masculinitatea lui extremă.

Crezuse că sexualitatea ei murise odată cu Trav și o uimea să constate că fusese resuscitată de un bărbat care era, din toate punctele de vedere, exact opusul fostului ei soț. Dar poate că asta era și ideea. Poate că tocmai faptul că Ian era opusul lui Trav îi oferise subconștientului ei permisiunea de a se trezi la viață, fără să aibă senzația că-i era infidelă.

În ciuda ideilor năstrușnice care i se învârteau prin minte, nu s-ar fi dus niciodată în patul lui North. Dacă... sau când... o să mai facă sex, o să fie cu un bărbat ca Trav. Doar că ceva mai agresiv din punct de vedere sexual, așa cum Trav nu fusese niciodată.

Întotdeauna seducătoare. Niciodată sedusă.

Se bucura că nu-i spusese niciodată lui Trav că ar fi vrut să fie mai agresiv. Acum lăcomia ei sexuală i se părea deplorabilă. Ținând cont de cât de mult o iubise, nu-și putea imagina această conversație cu el. Ar fi fost atât de rănit.

Îi rearanjă creasta lui Wren.

– Distrage-mi atenția de la gândurile astea prostești, scumpo. Ce zici de puțină conversație?

Wren clipi din ochișorii adormiți și-și schimonosi gurița.

– Hai, nu plânge! Ai plâns destul azi-noapte.

Tess îi dădu biberonul, apoi își turnă niște cereale Cheerios într-un bol. În timp ce mânca, se gândea cu pizmă că ea era închisă în casă cu plângăcioasa asta mică, în timp ce Ian era poate cine știe pe unde, mânca în restaurante simandicoase și se rostogolea printre

cearșafuri cu o femeie frumoasă. Și poate că nu doar cu una.

Auzi o mașină și privi pe fereastră. Văzu o femeie pe care nu o cunoștea ieșind dintr-un SUV înnoroit și îndreptându-se spre casă.

Tess deschise ușa.

Femeia arăta ca un supermodel de 60 de ani, mare amatoare de yoga și admiratoare a stilului boho. Avea părul argintiu și strălucitor, împletit într-o coadă, tenul strălucitor și ochi de culoarea alunei cu linii delicate la colțuri, care trădau personalitate. Silueta ei subțire era înfășurată într-o tunică brodată. Purta blugi strâmți și ghete până la gleznă. O pereche de cercei lungi, turcoaz, îi atârna la urechi și un șirag de mărgele îi completa ținuta.

-Tu trebuie să fii Tess, zise ea. Eu sunt Heather.

Tess nu-și amintea să o fi văzut pe la Coșul Spart, dar orice musafir era bine-venit.

Heather păși înăuntru și deschise larg brațele, asemenea unui pastor care își întâmpină congregația.

-Ce spațiu magnific! Am vrut și eu să cumpăr școala, ca să-mi fac un atelier aici. Cică aș fi artist în lut. Lăsă brațele să-i cadă. Din nefericire, nu m-am priceput niciodată să gestionez banii. Îi aruncă o privire lui Wren. Ești o mică minune, nu-i așa? Mă duc să mă spăl pe mâini ca să pot s-o iau în brațe.

Văzu ezitarea de pe chipul lui Tess.

-Nu te teme. Sunt la zi cu toate vaccinurile și n-am mai fost bolnavă de ani buni.

-Mă bucur să aud, dar... cine sunteți și ce căutați aici?

-Nu ți-a spus Ian? Sunt Heather Lightfield. Sunt dădaca de rezervă. Își făcea griji că o să rămâi singură cât e el plecat și știe că Phish are nevoie de tine.

-Dădaca de...

-Phish i-a spus despre mine. Și Phish vrea să te întorci la Hornul Spart numaidecât.

– Știu. Dar Ian nu mi-a spus nimic despre o altă dădacă...

– Poate că s-a temut că n-o să-ți placă ideea. Îmi dau seama că s-a creat o legătură între voi.

Preț de-o clipă, Tess crezu că vorbea despre o legătură cu Ian, apoi însă își dădu seama că Heather se referea la Wren.

Heather se îndreptă spre bucătărie, vorbind tot timpul.

– Ian mi-a verificat toate recomandările, a dat nu știu câte telefoane să se intereseze de mine și a scos pe toată lumea din sărite cu întrebările lui. Poți să-l întrebi pe Phish.

Apa începu să curgă în chiuveta de la bucătărie.

– Am fost educatoare, spuse femeia, din cealaltă cameră. După ce am ieșit la pensie, am vrut să mă dedic întru totul pasiunii pentru ceramică. În schimb, am început să am grijă de copii. Mai fac din când în cât și câte o oală, dar nu atât de des pe cât intenționasem.

Reapăru din bucătărie, ștergându-și mâinile cu un prosop de hârtie.

– Încearcă mângâieri lungi, nu așa scurte și dese, Tess. Prematurilor nu le place așa.

Un lucru pe care Tess îl știa foarte bine, dar fusese atât de prinsă de pălăvrăgeala vizitatoarei neașteptate, încât începuse să-i bată încetișor fundulețul lui Wren, fără să-și dea seama.

– Ai experiență cu prematurii, spuse ea.

– Gemeni, la scurt timp după ce m-am mutat în Tempest. Am învățat repede.

Se duse înapoi în bucătărie. Tess se îndreptă spre ușă.

– Cum de nu te-am văzut niciodată la Hornul Spart?

Heather aruncă șervețelul în gunoi.

– Am fost aproape două luni în Kentucky. Am făcut ordine în casa mamei. A murit cu puțin înainte să împlinească o 100 de ani.

- Îmi pare rău să aud.

- Nu e cazul. A fost o ființă îngrozitoare. Heather tinse brațele după copil. Vino aici, îngeraș. Ce-ar fi să ci o baie, Tess? Sau să pleci la o plimbare? Sunt sigură ți-ar prinde bine câteva ore de relaxare.

Și fără alte argumente, Tess făcu ce-i sugerase Heather.) lăsă pe Wren pe mâna unei străine, care ar fi putut o maniacă dementă - dar nu era. Totul la Heather mana energie, competență și bunătatea caracteristică iipioților. Chiar și așa, de îndată ce ajunse la etaj, îl ună pe Ian.

- O femeie pe nume Heather Lightfield a apărut la ușă.

- E grozavă, nu-i așa?

- Există vreun motiv pentru care nu m-ai anunțat că voiai să mai angajezi pe cineva să aibă grijă de Wren?

- Nu am vrut să mă cert cu tine.

- De ce ne-am fi certat?

- Vorbești serios? La cât ești de protectoare?

Avea dreptate.

- M-am gândit că, dacă apuci s-o vezi pe Heather, o să te cucerească.

- E-n regulă.

Ian râse.

- Bine, e mai mult decât în regulă, recunoscu ea. Dar nu-mi permit să plătesc pe cineva să stea cu Wren. Probabil că cere mai mult decât câștig eu.

- De ce să plătești tu? S-a rezolvat deja.

- Dar...

- Ți-am spus că o să încerc să-ți ușurez cât mai mult situația și asta fac.

Nu îi spusese niciodată așa ceva.

- Și Phish începuse să facă pe nebunul. Și să nu mă întrebi cât o plătesc, pentru că am uitat. Nu mă pricep la bani. Nu m-am priceput niciodată. Cât timp mi-ajung

ca să-mi cumpăr vopseluri, sunt mulțumit. În plus, este un gest de autoconservare – a mea!

– Ce vrei să spui?

– Să spunem că de la atâta stat în casă ai început să te transformi... cum să zic? Într-o scorpie țâfnoasă?

– Bună alegere.

Auzi un râs scurt și înalt. În timp ce închidea telefonul, își dădu seama că Ian găsise o metodă eficientă de a le scoate pe ea și pe Wren din casă, ca să poată fi singur atunci când se întorcea.

Făcu o baie lungă, dar, înainte să apuce să-și usuce părul, era deja nerăbdătoare să se întoarcă la Wren. Când coborî din nou la parter, o găsi pe Heather învârtindu-se prin cameră – cu Wren în eșarfă – și recitând *Noapte bună, lună* din memorie.

Înclină capul spre Tess, dar nu o băgă altfel în seamă în nici un fel, până nu termină toată poezia.

Zâmbi.

– Niciodată nu ești prea mic ca să asculți literatură de calitate. Îi luă căpșorul lui Wren în palmă. Nu stau departe de Hornul Spart. Poți s-o aduci înainte să începi lucrul.

Toate se întâmplau prea repede. Voia să se întoarcă la slujba ei, dar cum putea s-o lase pe Wren?

Heather își dădu seama ce se petrecea în sufletul ei și zâmbi înțelegător.

– Scrie-i orarul – tot ce trebuie să știu. Ce-ar fi să te duci la o plimbare, ca să te gândești în liniște?

Din nou, Tess îi urmă ordinele lui Heather.

Aerul rece o trezi, îi dădu energie. Dar abia dacă mersese un kilometru și jumătate, când nevoia de a vedea că totul e în regulă cu Wren o forță să se întoarcă.

Heather era așezată pe podea, într-o poziție de meditație, cu picioare încrucișate și cu Wren cuibărită confortabil în poala ei. Ridică privirea, apoi atinse

cu vârful degetului spațiul micuț dintre sprâncenele lui Wren.

– Este uimitor cât de deschise îi sunt chakrele. Ești absolut minunată cu ea. Al treilea ochi a început deja să i se limpezească. E semn că va fi înțeleaptă.

Wren gânguri ca răspuns la atingerea lui Heather, și Tess încercă un irațional sentiment de mândrie aflând că al treilea ochi al fetiței era deja atât de bine dezvoltat. Ceea ce era un semn oficial că se transformase într-o mamă nebună.

Mamă *temporară*, își spuse, ca să nu uite. Asta era. Îi purta doar de grijă până ce Wren își găsea familia adevărată.

Prima zi departe de Wren fu absolut chinuitoare – lucru pe care Heather îl înțelegea, pentru că întreaga dimineață telefonul lui Tess bipăi, anunțând fotografii: cu Wren dormind, cu Wren mâncând, cu Wren murdărind scutecul. Ian îi trimise un mesaj prin care o anunța că o să lipsească mai mult timp decât crezuse, fără să-i ofere însă vreo explicație. Probabil că voia să petreacă ceva mai mult timp în patul vreunui fotomodel ispititor.

Știind că Wren era pe mâini bune, Tess ar fi trebuit să se relaxeze, însă atmosfera de la Hornul Spart părea să se fi schimbat. Poate că era numai în imaginația ei, dar clienți care altădată stătuseră la vorbă păreau să fie acum mereu grăbiți. Abia după vizita lui Courtney Hoover înțelese ce se întâmplase.

Aspiranta regină a Instagramului apăru la tejghea, cu fața proaspăt dată cu pudra ei de firmă strălucitoare. Ochii erau machiați într-un adevărat caleidoscop – vanilie, trandafir și prună, totul ancorat cu o dungă de tuș perfect trasată.

– Am auzit că te-ai întors.

– Nu mai avem mocha, minți Tess. E criză de boabe de cacao în Brazilia.

– Nasol.

Își strânse degetele în jurul telefonului omniprezent, etalându-și unghiile acrilice cu cristale încastrate la vârf.

– Atunci vreau doar o gogoașă. N-am mai postat de mult o fotografie cu mâncare.

Tess luă cleștele. Phish adăugase un nou sortiment de gogoși în cele trei săptămâni în care lipsise Tess, iar Courtney arătă cu degetul înspre cele lungi, cu glazură de ciocolată.

– Dă-mi una din alea.

Tess se întrebă dacă Ian știa de noul sortiment de gogoși de la Hornul Spart.

– Cum mai merge cu Instagramul? întrebă ea, ca să-și distragă atenția.

– Am postat mai multe filme. Asta e moda acum. Bătu cu unghia în sticla vitrinei. Nu aia. Pe cea din stânga glazura strălucește mai tare.

Când Tess așeză gogoașa mai fotogenică pe o farfurie, Courtney se aplecă spre ea și spuse cu voce joasă:

– Ar trebui să știi, Tess, că toată lumea vorbește despre tine.

– Oh?

– Sunt doar sinceră.

În orele pe care Tess le petrecuse după moartea lui Trav amorțindu-și simțurile cu tot felul de emisiuni TV care mai de care mai proaste, învățase un lucru. De câte ori cineva spunea că este „doar sincer", realitatea era că voia să fie crud.

Courtney își scoase portofelul.

– Multă lume consideră că e foarte suspect ce s-a întâmplat cu soția lui Ian North.

Tess simți cum i se oprește respirația în piept. Ar fi trebuit să se aștepte la asta.

– Bianca nu era soția lui, spuse ea, pe un ton măsurat. rau doar prieteni. Iar embolia cu lichid amniotic este ıgrozitoare, dar nu e câtuși de puțin suspect[.

Pe fundal, băieții de la The Dead începură să câte *ìrokedown Palace.*

Unghiile lui Courtney păreau niște crampoane în cli- ıa în care își întinse degetele pe tejghea.

– Sunt doar sinceră cu tine, Tess. Și, imediat ce ea a nurit, tu și Ian North v-ați mutat împreună. Oamenii ɔbservă lucrurile astea.

Tess aruncă bancnota de cinci dolari pe care i-o întinsese Courtney în sertarul casei de marcat și-i nu- mără restul.

– Am grijă de copil. Atâta tot.

– Sigur. De-asta ești acum aici.

Courtney băgă banii în portofel, închise poșeta și se duse cu gogoașa lângă fereastra de la intrare, unde pozä cu gâtul înclinat și cu extensiile de păr căzându-i pe spa- te și cu gogoașa ridicată deasupra buzelor depărtate.

#NebuniiCuGogoși

Tess aruncă două căni murdare în chiuvetă, dojenin- du-se pentru că se lăsa afectată de o persoană atât de înveninată cum era Courtney. Phish știuse cu siguranță că mulți oameni din oraș se întorseseră împotriva ei, dar probabil că se temuse că n-o să mai vină la lucru dacă afla din timp.

Telefonul bipăi iar. Se uită la ecran. Wren era adora- bilă, ghemuită în cuibușorul ei de pe salteaua de yoga a lui Heather, cu o bulinuță roșie pictată între sprâncene. „Nu-ți face griji“, scria în mesaj. „E ketchup organic.“

Tess începuse să se îndrăgostească de Heather. În același timp, își simțea brațele goale. De-abia aștepta să arunce șorțul, să fugă de privirile acuzatoare și să-și ia înapoi bebelușul.

Câțiva dintre *elevele* care veniseră la cursurile ei improvizate năvăliră pe ușă. Spre deosebire de adulți, ele se bucurară s-o vadă. Ava Winchester fu ultima care sosi.

– Tess! Te-ai întors! Înșfăcă o fată pe care Tess n-o cunoscuse încă și o târî spre tejghea. Tess, ea e Gabi.

Gabi avea o față rotundă și dolofană, păr roșu și cârlionțat și ochi verzi și pătrunzători. Aplecându-se peste tejghea, Ava coborî vocea:

– Gabi e în spectrul autist.

– Nu trebuia să-i spui asta! protestă Gabi.

– Și cum să te ajute dacă nu are toate informațiile? spuse Ava, mereu practică.

Într-o zi, hotărî Tess, Ava o să ajungă o asistentă socială de cea mai bună calitate. Dacă nu rămânea gravidă până atunci.

– Gabi vrea să vorbească cu tine despre știi tu ce.

Tess nu o întrebă pe Ava despre ce anume voia să vorbească Gabi cu ea. Știa deja.

– Aș fi bucuroasă să stau de vorbă cu tine, Gabi. Dar numai dacă vrei.

– Vrea.

– Nu o presa, Ava.

– Vrei să vorbești cu ea, Gabi, spuse Ava, insistent. Crede-mă. Tess e super.

Tess nu se simțea super. Simțea că se băgase în povestea asta mult mai adânc decât ar fi vrut. Îi distrase atenția Avei de la biata Gabi, care în mod evident era stânjenită, întrebând-o cum o să-și boteze copiii, când o să-i aibă.

– Nu *Wren*. Sincer, Tess, e un nume groaznic.

– Eram sub presiunea timpului.

Ava se duse lângă prietenele ei. Gabi, după ce-i aruncă o privire peste umăr lui Tess, se duse și ea la ele.

Michelle sosi jumătate de oră mai târziu. Burta îi crescuse în cele trei săptămâni și jumătate de când nu o mai văzuse Tess.

– Lucrez cu tine numai pentru că nu am încotro, spuse ea, în timp ce-și înnoda șorțul deasupra abdomenului umflat. Dar n-o să mă prefac că totul e în regulă. Biata femeie! Nici nu s-a răcit încă în mormânt și deja te-ai mutat cu bărbatu-său.

Până în acea zi, Tess nu se gândise nici o clipă cum părea aranjamentul lor în ochii oamenilor din oraș.

Căsuța lui Heather era foarte neconvențională, cu perdele diafane, cu beculețe și perne în oglindă. Tess o lipi pe Wren de ea și îi privi fețișoara dulce, ca de elf.

– Jur că a mai luat în greutate de azi-dimineață.

– Da, a terminat din prima toată punga de chipsuri pe care i-am dat-o, spuse Heather.

Gurița ca de boboc de trandafir a lui Wren se strânse într-un oval micuț, și Tess o sărută pe frunte.

– Doamna se crede amuzantă, dar noi știm adevărul, nu-i așa?

Heather avea un râs puternic, pentru cât era de mică.

Tess nu era prea nerăbdătoare să se întoarcă la vechea școală, așa că acceptă bucuroasă invitația la cină a lui Heather. Amestecul picant de quinoa, linte, broccoli și avocado era mult mai gustos decât ar fi crezut. După ce terminară de mâncat, Tess hotărî să ia taurul de coarne.

– Sunt sigură că ai auzit bârfele și aș vrea să știi... Nu am omorât-o pe mama lui Wren ca să pot să mă mut cu Ian. Vorbise ceva mai vehement decât intenționase. Noi doi abia dacă ne tolerăm unul pe celălalt.

Heather lovi lingura de servire de marginea vasului, ca să scuture excesul de quinoa.

– Dă-mi voie să-ți spun ce am învățat despre oameni de-a lungul timpului... Viața devine plictisitoare și teoriile conspiraționiste inventate fac ca existența oamenilor să devină mai interesantă. Îi atinse mâna lui Tess. O să treacă. Cu cât oamenii vor ajunge să te cunoască mai bine, cu atât mai repede se vor stinge bârfele.

Tess ar fi vrut să creadă că Heather avea dreptate, dar era mult prea realistă.

Se opri la cabana ei în drumul spre casa școlii ca să-și ia niște cercei pe care nu simțise nevoia să-i poarte până acum. Când se pregătea să plece, observă la ușa din spate niște pete de noroi pe care probabil că le făcuse ultima oară când fusese acolo.

Luă mătura și le curăță.

Ian se întoarse acasă odată cu lăsarea întunericului. Wren se potolise în sfârșit după o porție lungă de plâns, care o făcuse pe Tess să numere orele până când o să poată duce făptura diabolică înapoi la Heather.

Când Ian își așeză rucsacul lângă ușă, umerii lui făcură să se întindă cusăturile gecii de piele uzate - umeri care ar fi trebuit să susțină greutatea grinzilor, nu a șevaletelor, șabloanelor și spray-urilor de vopsea. Ian îi privi părul răvășit, blugii largi și cămașa pătată de lapte. Ca de obicei, păru nemulțumit de ce vedea. Dar nu din motivul pe care îl credea ea.

– Ai mâncat ceva cât am fost eu plecat?

– Doar un bol de terci. Am fost neputincioasă în lipsa ta.

Colțul gurii lui zvâcni în sus, apoi își reluă linia obișnuită, încrâncenată.

– L-am găsit pe tatăl lui Wren, spuse el. Dar e o problemă.

capitolul 9

Ian fusese atât de mult timp prins în crizele Biancăi, încât uitase cum era să fii cu o femeie capabilă să stea pe propriile picioare. Tess își strânsese părul într-un coc ciufulit. Nu era machiată. Decolteul bluzei albe, mototolite, era puțin câș - la fel ca ea. Sprâncenele drepte și negre

i se împreunau deasupra ochilor fascinanți, de culoarea prunei – nu era deloc bucuroasă să-l vadă.

– Vreau să aud totul, șopti ea. Dar dacă o trezești, te omor.

Ar fi vrut să o trezească pe ea. Nu-și amintea când simțise ultima oară o... o poftă atât de nestăvilită. Poftă stăvilită, sigur. Asta simțise de multe ori. Dar nu această pornire primitivă să o trântească pe jos și să o ia chiar acolo, în ușa de la intrare.

Îl enerva. Îl umplea de furie. Sexul era una, dar asta era mult prea de tot. Și niciodată nu reușise să creeze nimic de Doamne-ajută cât timp fusese implicat într-o relație. Nu era vina femeilor. El era cel cu o stare emoțională șubredă, fragilă.

Privind-o pe Tess urcând cu Wren la etaj, se gândi la Bianca. Chiar și fără complicațiile aduse de sex, relația lor storsese orice urmă de creativitate din el. N-o să recupereze niciodată zilele, săptămânile, lunile de productivitate pe care le pierduse ori de câte ori ea trecuse printr-o criză. Și totuși, dacă ar fi fost s-o facă din nou, n-ar fi schimbat nimic. Ea fusese lângă el atunci când nu fusese nimeni.

Auzi pașii lui Tess deasupra. Reveni la starea posomorâtă în care se simțea confortabil lângă ea și se duse la frigider să-și ia o bere rece. În ritmul ăsta, o să ajungă alcoolic până pleca ea.

Tess reuși să transfere micuța fiară în culcușul de lângă patul ei fără să o trezească. Wren lua în greutate și respira bine, ceea ce însemna că Tess putea sta puțin mai liniștită în pauzele în care nu o ținea în eșarfa de corp. Luă cu ea monitorul de supraveghere și coborî grăbită la parter, ca să-l ia la întrebări pe Ian.

Își scosese geaca de piele și-și suflecase mânecile cămășii de blugi până la cot, lăsând să i se vadă antebrațele lungi și musculoase.

– Ar trebui să faci muncă fizică, mormăi ea. Pun pariu că ai săpat șanțuri.

– Am pus și plăci de rigips și am condus stivuitoare, dar sper să fi lăsat acele vremuri în urmă. Se așeză pe canapea. De ce purtăm discuția asta?

– Fără vreun motiv.

În afară că avea nevoie de ceva care să-i distragă atenția de la brațele lui, pe lângă dorința lașă de a amâna momentul în care avea să afle despre tatăl lui Wren.

Se cufundă în canapeaua identică din fața lui, cu monitorul alături, și-și trase picioarele sub ea.

– Ce ai aflat? Cum a reacționat?

– Nu am vorbit cu el.

Își ridică gleznele pe măsuța de cafea. Spre deosebire de ale ei, șosetele lui nu erau găurite.

– Tipul e jurnalist fotograf și e în nu știu ce zonă de război de prin nu știu ce țară în clipa asta. Dar i-am localizat pe părinții lui. Locuiesc în New Jersey. Princeton. De-asta mi-a luat atât de mult până m-am întors.

– Știau de Bianca? Că era însărcinată?

– Nu. Dar e singurul lor copil și, după ce au trecut peste șoc, s-au bucurat să afle că au o nepoțică.

Tess se afundă în pernele canapelei.

– Și acum?

– Încearcă să-l contacteze, dar, fie că dau de el sau nu, vor să vină săptămâna viitoare să o cunoască pe Wren.

– Înțeleg. Luă între degete o ață care se desprinsese de pe brațul canapelei. Le-ai spus că s-a născut prematur?

– Da. Le-am mai spus și că este îngrijită de o asistentă profesionistă. Luă o gură de bere și așeză cu grijă sticla pe masă, privind-o cu atenție în tot acest timp. Wren nu este a ta, Tess.

Blândețea aspră din vocea lui o făcu să se zburlească.

– Ce-ți veni să spui asta?

– O spun pentru că te cunosc mai bine decât crezi.

Nu o cunoștea deloc. Nu știa cât de moartă fusese atâta amar de vreme, nu știa cât de mult îi plăcuse să râdă, cândva. Nu știa că avea o carieră pe care nu o mai putea practica niciodată, nu știa că nu avea habar ce o să facă în viitor.

- Abia dacă am fost câteva ore despărțită de ea din ziua în care s-a născut. Firește că m-am atașat. Se ridică de pe canapea. Mai știu și că este o situație temporară, dar asta nu înseamnă că sunt dispusă să o dau numaidecât unor bunici în vârstă, care nu știu nici cel mai mic lucru despre ce înseamnă să îngrijești un bebeluș.

- Abia au împlinit 60 de ani, iar doamna Denning se întorcea de la antrenamentul de tenis când am ajuns la ei acasă. Lui pare să-i placă mai mult să meargă cu bicicleta pe munte.

Învinsă, Tess se prăbuși la loc pe canapea.

O privea cu o expresie care, pe chipul oricui altcuiva, ar fi însemnat compasiune.

- Par să fie oameni de treabă.

- Grozav.

Ian își relaxă gleznele pe care le ținuse încrucișate și-i lăsă timp de gândire schimbând subiectul.

- Cât am fost plecat, mi-am dat seama că nu te-am plătit încă.

Tess luă monitorul și îl lipi de ureche, ca s-o poată auzi pe Wren respirând.

- Nu e nici o grabă.

- Wren are deja trei săptămâni.

- În mai puțin de o săptămână ar fi trebuit să fie nașterea ei oficială, spuse ea.

Ian se lăsă pe coapsa dreapta și scoase un cec din buzunarul stâng. Tess se trase instinctiv în spate în clipa în care el se ridică în picioare.

- Poți să mi-l dai mai târziu. Sau chiar deloc. O plătești pe Heather.

- Ăștia sunt banii tăi.

Stătea în picioare în fața ei, cu cecul în mâna întinsă. Tess nu muncise niciodată mai mult pentru niște bani, nu meritase niciodată niște bani mai mult decât îi merita pe aceștia. Toate orele de somn pierdute, kilometrii pe care îi străbătuse învârtindu-se prin cameră încercând să calmeze bebelușul, hainele pătate de lapte, grijile, stresul. Privi lung cecul, apoi închise ochii.

– Nu pot să-i iau.

– Ba sigur că poți.

– Discutăm altă dată.

Se jucă o vreme cu monitorul, încercând să ascundă durerea pe care o simțea în suflet. Canapeaua se afundă lângă ea.

– Ești obosită acum. O să lămurim chestiunea asta după ce o să ai parte de câteva nopți de somn bun.

Bunătatea lui aspră nu o mai surprindea așa cum ar fi făcut-o altă dată. Îi simțise această latură blândă, această sensibilitate pe care încerca din greu să o îngroape.

Făcu greșeala să ridice privirea.

Stătea atât de aproape... Degetele i se strânseră involuntar pe brațul canapelei. Privirile li se întâlniră. La început, nu văzu decât grijă pentru ea, dar, pe măsură ce pendula mare de pe perete măsura secundele de tăcere, ceva se schimbă. Își simți bătăile inimii la baza gâtului și începu să respire mai repede. Palma lui i se așeză pe genunchi ca o mângâiere și căldura lui îi pătrunse prin haine. Era ca și cum refuzul ei de a lua banii schimbase totul, construise un pod acolo unde, până acum, nu fusese decât o vale.

Scândurile casei gemură. O rafală de vânt făcu să se zgâlțâie ferestrele și ochii lui se închiseră pe jumătate. Marginile încăperii începură să se topească în umbre – pereții și ferestrele, plafoanele și ușile, toate se destrămau.

Pielea i se înfioră când o flacără se aprinse înăuntrul ei, sări de ici-colo, trecu granița înspre nucleul până atunci înghețat.

Nu putea întoarce capul și se părea că nici el nu putea.

Buzele lui se mișcară. Rosti un singur cuvânt, cu voce răgușită:

– *Dormitor.*

Tess se ridică. Fără să se gândească. Împinsă de sângele fierbinte care îi pătrunsese ca un torent în vene.

Dormitor.

Acum el ținea în mână monitorul. Pendula continuă să numere secundele în timp ce îl urma – nu spre dormitorul din spate, ci înspre cel de la etaj. *Dor-mi-tor. Dor-mi-tor.*

Ritmul ceasului urmărea silabele care i se învârteau în minte, dar nu erau ceea ce spusese el. Pentru că șoapta lui Ian fusese „*Atelier*".

Amețită, intră după el.

Încăperea era întunecată, dar nu aprinse luminile din tavan. Porni în schimb lampa care nu făcea mai mult decât să împrăștie o strălucire difuză. Tess rămase în ușa studioului și îl privi cum pune monitorul deoparte și începe să scoată lumânări albe și groase de pe rafturile de lemn. Una după alta, le așeză pe podea, în semicerc, în jurul canapelei de catifea mov.

Rămase o singură lumânare. O puse pe o poliță deasupra canapelei, se întoarse spre ea și îi făcu semn. Știa ce vrea. Nu știa. Păși între lumânări și se așeză pe perna din capăt, sub lumânarea izolată pe raft.

Ian aprinse un chibrit și îl atinse pe rând de fitilul lumânărilor de pe podea. Când flacăra îi ajunse prea aproape de degete, suflă în chibrit ca să-l stingă, apoi aprinse altul. Umbre dansau pe pereți și în aer se simțea puternic mirosul de sulf.

Respirația lui Tess se înteți în clipa în care se ridică în picioare, în fața ei. Mâna i se îndreptă spre părul ei. Trase ușor de panglica cu care era prins în creștetul capului, și o cascadă ciufulită i se revărsă pe umeri. Mâna lui rămase acolo, începu să i se răsucească prin păr.

Tess încercă să găsească o replică spirituală - ceva, orice - care să detensioneze atmosfera încărcată dintre ei, atât de electrizantă încât se mira că nu ieșeau încă scântei. Mâna lui îi alunecă din păr până la primul nasture al bluzei. Încheieturile îi mângâiară pielea când îl deschise. Mirosul de sulf îi umplu nările.

Deschise și următorul nasture, apoi următorul. Bluza i se desfăcu într-un V adânc. Cu vârful degetului, îi trase în jos cămașa de pe un umăr, expunându-i umflătura sânului deasupra sutienului uzat, din dantelă.

O împinse ușor înspre brațul canapelei. Picioarele ei se întinseră automat pe celelalte perne. Îi scoase tenișii, pe care îi așeză în afara semicercului de lumânări. Îi scoase o șosetă - numai una - din piciorul de deasupra. Degetele lui îi cuprinseră blând glezna goală. Cu degetul mare apăsă în adâncitura de acolo și-i mângâie locul sensibil.

Nu-i stătea în fire să fie pasivă. Nu avea experiență în zona asta. *Întotdeauna seducătoare, niciodată sedusă.* Și totuși, iat-o acum, lăsându-l pe el să facă totul.

Îi mângâie obrazul cu degetul mare și îi rearanjă o șuviță de păr. Bluza îi căzu și mai jos pe umeri, dar el tot nu era mulțumit. Prinse închizătoarea sutienului între degete și-l lăsă și pe acesta să alunece.

Tess se vedea în tot acest timp. Curbura goală a umărului, rotunjimea sânului. Bluza căzută pe cot și bretea-ua subțire și albă a sutienului lăsată pe braț.

Abia dacă își desprinse ochii de la ea în timp ce propti un bloc uriaș de hârtie pe un șevalet în formă de H. Luă un creion lat și începu să traseze dungi largi și agresive.

Nimic misterios, nimic reținut. Fără hârtii rupte, mototolite și aruncate pe jos.

Tess stătea sprijinită pe brațul canapelei, cu bluza pe jumătate căzută, cu picioarele ridicate pe perne. Cu o singură șosetă, uitându-se la el. Privindu-l.

Lumânările pâlpâiră. Flacăra scăzu. Mâna lui liberă se îndreptă spre nasturii propriei cămăși. Era frig în atelier, dar îi deschise pe cei de sus. Broboane de transpirație îi străluceau la baza gâtului în timp ce creionul ataca hârtia.

Pe măsură ce minutele se scurgeau, Tess se simțea din ce în ce mai încinsă. Ar fi vrut să tragă bluza jos de pe ea, să-și scoată sutienul. Să scape de blugi, de lenjerie... Dar nu o să facă nimic din toate astea. Dacă voia mai mult de la ea, Ian North va trebui să vină să ia. N-o să-i ușureze situația. Nu așa cum făcuse cu Trav.

Întotdeauna seducătoare, niciodată sedusă.

Lumina era difuză, dar nu într-atât încât să nu vadă că și el era cuprins de dorință. Îl tot aștepta să distrugă desenul pe care îl crease. Să iasă din spatele șevaletului și să vină la ea. Însă mâna în care ținea creionul se mișca fără întrerupere. O line curbă. Una dreaptă. Una ondulată.

Un pas în față. Unul în spate. Oprește-te. Piruetă. Addagio, allegro.

N-o să facă ea prima mișcare. Nu din nou. În acest nou capitol al vieții ei – oricât de haotic ar fi fost – n-o să mai fie niciodată ea cea care să cerșească sexul. Avea nevoie să fie dorită – dorită în aceeași măsură în care dorea.

Muncește. Trebuie să muncești pentru asta.

O șuviță de păr îi căzuse pe frunte, dar era prea absorbit de ceea ce făcea ca să observe. Exista într-o uniune perfectă și torturată cu hârtia și creionul. Tess privea un geniu la lucru.

Și în acea clipă înțelese.

Da, era mistuit de dorință. De dorință pentru arta lui. Pentru creație. Nu pentru ea. Ea era doar o cale de a-și atinge scopul. Marele artist încerca să o folosească ca să străpungă pâcla ce îl ținea în loc. Nu era o seducție carnală. Totul era numai și numai despre munca lui.

Își lăsă picioarele să cadă pe dușumea. Lumânările pâlpâiră. North ridică privirea spre ea și clipi, ca și cum s-ar fi întors de undeva de foarte departe.

Păși printre lumânări și-l lăsă singur în atelier.

Ian aruncă din mână creionul și-și apăsă degetele mari în orbite. Nu-și dădea seama exact unde greșise - știa doar că stricase totul. Deși făcuse apel la întreaga lui voință ca să se stăpânească, să păstreze controlul, reușise totuși să o jignească.

Tess Hartsong nu era o femeie pe care să o iei lipită de un zid. Dar i-ar fi plăcut. Simțea un instinct primar uluitor de puternic să facă exact asta.

Ceea ce l-ar fi transformat într-un ticălos de primă clasă. Se făcea vinovat de multe lucruri, dar niciodată nu profitase sec de o femeie. Și nu dovedise oare acest lucru în clipa în care se îndepărtase de Tess, când aceasta se întinsese pe canapea? Când se dusese în schimb la șevaletul lui?

Își îngădui în sfârșit să se uite la ce desenase. Piciorul ei gol, desenat în multe detalii. O schiță delicată a umărului. Curbura gâtului.

Era o porcărie. O porcărie sentimentală și dulceagă.

Rupse hârtia de pe șevalet. El nu făcea așa ceva. El crea lucrări uriașe, îndrăznețe. El tăia șabloane imense cu cuțite X-Acto. El dădea formă zidurilor cu acid și înălbitor, cu arzătoare și trafalete. El lucra la scară mare, fără să aibă loc de vechi și rafinat, de tern sau de banal.

Se duse la fereastră și o deschise larg, ca să se răcorească. Îndârjirea și determinarea lui Tess, gura ei sarcastică,

forța de care părea să nu fie conștientă... toate acestea îi distrăgeau atenția. Și, poftim, ajunsese acum să facă desene bune de pus pe felicitări. Era un clișeu. Un artist care trebuia să ducă o existență egoistă. Poate că Picasso reușise să creeze capodopere cu toate nevestele și amantele din viața lui, dar Ian era făcut din alt material. Dacă voia să iasă odată din blocajul în care se afla, trebuia să-și înfrâneze emoțiile și pasiunile sexuale. Așa fusese întotdeauna. Și așa o să fie mereu.

O bandă înghețată de singurătate se înfășură în jurul lui. Se plecă și suflă în lumânări. Una câte una, flăcările tremurară, apoi se stinseră.

Wren se trezi la 5 dimineața, fără intenția de a se mai culca la loc.

-Ai muri dacă ai dormi și tu nițel mai mult măcar o dată, afurisită mică ce ești? Spune! Ai muri?

Se părea că da.

De cealaltă parte ferestrei, soarele strălucea. Tess crăpă geamul. Aerul era rece și proaspăt. Parcă primăvara ar fi sosit peste noapte. Cele petrecute cu o noapte în urmă în atelier păreau un vis. Canapeaua. Lumânările. Ce crezuse că o să se întâmple? Mai rău, ce își dorise să se întâmple?

Era prea curând. Nu era încă pregătită să înfrunte această latură a ei care se trezise la viață. O mânca pielea. Trupul ei voia să se miște. Să danseze. Trecuseră săptămâni întregi de când nu mai dansase.

În schimb, o schimbă pe Wren și-i dădu biberonul.

-Acum, te rog, nu vrei să te culci la loc?

Wren scoase limba micuță și roz.

-Tu chiar ai făcut ce-am văzut eu?

Tess își îndesă picioarele în teniși.

-Bine, domnișoară. S-a încălzit afară și, dacă ești suficient de puternică încât să fii obraznică, ești suficient de puternică și să te obișnuiești cu lumea de afară.

Înfofoli bebelușul într-o salopetă și o căciulă groasă, o băgă în eșarfă și ieși din casă.

Păsările sărbătoreau sărutul neașteptat al primăverii cu ciripituri zgomotoase. În loc să se îndrepte spre cabană, Tess alese cărarea care urca pe munte, spre biserica penticostală abandonată. Două veverițe căutau ghindele pe care ele și suratele lor le ascunseseră toamna trecută. Vechiul foișor de foc se ridica în depărtare. Căciulița lui Wren îi alunecă pe o sprânceană, dar fetița era trează și foarte atentă, privind fix dansul de umbre și lumină în timp ce treceau pe sub copaci. Tess auzi un câine lătrând în depărtare. Oare unul din cei ai familiei Eldridge?

Poteca se deschise într-un drum forestier pe care credincioșii veniseră cândva la biserică. Ce mai rămăsese din clădire se apleca acum peste fundație. Pereții de lemn erau acoperiți de buruieni și printr-o spărtură din acoperiș, lângă horn, creștea un copac. O gaură largă se deschidea acolo unde fusese cândva ușa. Prin ea, Tess putea vedea fereastra spartă din spatele altarului.

În ciuda stării de degradare, biserica era o imagine prietenoasă, scăldată în soare și înconjurată de trilurile păsărilor. Înspre est, ultimele șuvițe de ceață se desfăceau într-un mic luminiș. Printre ele, o siluetă se mișca încet, cu o coreografie metodică.

În ciuda aerului răcoros al dimineții, Ian era la bustul gol. Mușchii pieptului i se conturară perfect în clipa în care întinse un braț, apoi pe celălalt, într-o pantomimă înceată, controlată și puternică în același timp. Vrăjită, Tess îl privi întorcând brațul. Schimbându-și poziția mâinii. Fiecare mișcare era perfect controlată.

Ridică un genunchi. Apoi ridică piciorul în laterală, cu un control absolut. Trase genunchiul, apoi îl împinse iar cu putere în față. De două, de trei, de patru ori... Trunchiul îi rămânea perfect nemișcat, piciorul pe care se sprijinea sigur de parcă ar fi fost ancorat cu rădăcini

adânc înfipte în pământ. Ridică și celălalt genunchi. Încă o dată, în echilibru perfect.

Mări ritmul într-un adevărat balet de arte marțiale, lăsându-se încet pe vine, întinzând mâinile și picioarele.

Tess se întrebase cum își păstra mușchii atât de bine conturați. Acum știa.

Nu o văzuse și Tess nu voia s-o vadă. Era un ritual intim. Wren scânci, dar Ian era prea departe ca s-o audă.

Se simțea oarecum stânjenită că văzuse această latură privată a lui. Fusese de la bun început conștientă de fizicul lui impunător, dar era cu totul și cu totul altceva să vadă cu ochii ei.

Cu cât afla mai multe despre Ian North, cu atât lucrurile deveneau mai complicate.

După ce se petrecuse în atelierul lui cu o seară în urmă și după ce văzuse în acea dimineață, Tess nu era nerăbdătoare să-l vadă numaidecât pe Ian, conștientă că va fi un moment delicat. Dar se făcu în așa fel încât nu se întâlniră decât abia după-amiaza.

În timp ce o înfășura pe Wren într-un prosop cald, după ce-i făcuse băiță în chiuveta de la bucătărie, Tess auzi voci venind din cealaltă încăpere. Voci adulte, nu de adolescente.

Ian intră în bucătărie.

- Iar ai musafiri.

Îl privi întrebător. Spre surprinderea ei, întinse brațele ca să o ia pe Wren. Tess îi dădu bebelușul umed, înfășurat în prosop și ieși în urma lui.

Doi oameni așteptau în sufragerie, iar Tess nu avea chef de nici unul din ei. Kelly Winchester, mama Avei, stătea în picioare, lângă un bărbat înalt și masiv, îmbrăcat la costum și cravată, care nu putea fi altcineva decât soțul ei, bărbatul despre care Tess auzise atât de multe.

Senatorul statal Brad Winchester avea o față lată și sprâncene angulare, care aproape că se întâlneau la mijloc. Avea trăsături plăcute, echilibrate, și părul complet grizonant - cu siguranță prematur, fiindcă Tess știa că nu împlinise încă 40 de ani. Atât el, cât și Ian aveau staturi impunătoare, însă Winchester avea o constituție mai solidă. Pe lângă el, soția lui, subțirică și blondă, care fusese atât de vehementă la Hornul Spart, părea cumva mai mică.

- Domnișoară Hartsong, spuse el, cu vocea sonoră a unui comentator de radio sau a unui politician de carieră. Sunt convins că înțelegeți motivul pentru care ne aflăm aici.

Sosise timpul să dea socoteală. Tess strâmbă din nas și arătă spre canapea.

- Luați loc.

Kelly se așeză, dar când văzu că soțul ei nu o face, sări înapoi în picioare, ca împinsă de un resort. Kelly nu avea entuziasmul fiicei ei, Ava. Părea în schimb aspră și înțepată, de la trăsăturile ascuțite până la oasele proeminente ale gâtului.

- Te-ai întâlnit cu câțiva dintre copiii noștri, spuse Winchester.

- Fără acordul părinților acestora, spuse Kelly, împreunându-și mâinile în față și făcând ca diamantele de pe degete să reflecte lumina soarelui de după-amiază. Ava ne-a spus totul.

Tess se îndoia profund de acest lucru.

- Ce v-a spus, mai exact?

- Că le vorbești despre sex și despre metode contraceptive.

Judecând după tonul vocii lui Winchester, ai fi crezut că Tess le învățase pe fete cum să facă bombe artizanale.

- Ai de gând să negi?

Tess își aminti că dreptatea morală era de partea ei; cel puțin, așa credea.

- Fetele au venit la mine cu câteva întrebări specifice. Le-am răspuns.

- Nu aveai nici un drept! exclamă Kelly. Asta este responsabilitatea părinților.

- Într-adevăr.

Brad Winchester se zburli în mod vizibil.

- Insinuezi că nu știm să ne creștem copiii?

Tess făcu eforturi să înăbușe sentimentul de superioritate întemeiată, la care o femeie care pierduse ultima pacientă nu avea dreptul.

- Ava e o fată minunată. Ar trebui să fiți foarte mândri de ea.

Dacă sperase că lauda o să-l înmoaie pe Winchester, expresia sumbră a bărbatului îi dădu de înțeles că nu reușise.

- Suntem o familie foarte unită. Și avem aici o comunitate strânsă, cu standarde morale foarte ridicate. Nu ni se pare normal să ne încurajăm fetele de 15 ani să facă sex.

- Firește că nu.

Sprâncenele lui se apropiară și mai mult.

- Cu toate astea, le-ai dat toate informațiile de care aveau nevoie ca să se poată duce să-și facă de cap pe la spatele părinților.

- Școlile noastre au o programă extrem de sănătoasă, spuse Kelly. O programă care să corespundă valorilor noastre comunitare.

Tess încercă să-și muște limba, însă nu reuși.

- Atunci cum vă explicați că în Tempest este o rată foarte mare a cazurilor de sarcină în rândul adolescentelor?

Era un bluf. Habar nu avea cât de mare era rata orașului, dar putea să bănuiască, pe baza tuturor statisticilor care urmăriseră eficacitatea programelor educaționale bazate exclusiv pe abstinență.

Kelly tresări, dar își reveni repede.

– Statisticile arată că educația în favoarea abstinenței în clasele de gimnaziu scade în mod semnificativ activitatea sexuală.

– Fiica voastră nu mai e în gimnaziu.

– Fetele care practică abstinența nu sunt expuse bolilor cu transmitere sexuală, spuse Kelly, strângându-și brațele la piept într-un gest ce părea mai degrabă protector decât defensiv. Dacă ai fi văzut studiile, domnișoară Hartsong, ai fi aflat că aceste fete sunt în pericol mai mic de a fi prinse într-o relație abuzivă sau expuse bolilor cu transmitere sexuală. Și ai înțelege că exact aceste fete au o stimă de sine mai mare decât fetele care își încep prea tinere viața sexuală. Dacă fata mea practică abstinența, știe că un băiat o place pentru ceea ce este și că nu o folosește doar pentru sex.

Tess simțea că începe să i se încingă sângele în vene.

– Știu foarte bine ce arată studiile, doamnă Winchester. Dar aceleași studii arată și punctele slabe ale programelor. Adolescenții din programele care se bazează exclusiv pe promovarea abstinenței continuă să facă sex în același ritm ca și ceilalți adolescenți, însă fetele din programele astea ale voastre rămân mai des însărcinate, pentru că nu sunt învățate să folosească metode contraceptive. Încercă să vorbească ceva mai calm. Știu că părinții vor să creadă că e suficient să le vorbească copiilor despre abstinență și asta o să se și întâmple. Dar adolescenții nu s-au descurcat niciodată prea grozav să-și țină chiloții pe ei, iar asta n-o să se schimbe cu tot vorbitul din lume.

Winchester se umflă de parcă cineva i-ar fi injectat o doză de heliu.

– Și tocmai aici intervine influența parentală. Nu suntem niște țărănoi ignoranți, așa cum se pare că ne consideri dumneata.

– Nu consider...

Împunse arătătorul spre fața ei.

- Dumneata nu ești de aici. Nu faci parte din comunitatea noastră, dar se pare că-ți închipui că poți să apari din senin și să începi să ne spui cum ar trebui să ne organizăm școlile.

- Nu vreau să organizez nimic, domnul Winchester. Copiii dumneavoastră au venit la mine.

- Nu ar fi venit dacă nu ai fi expus chestiile alea la Hornul Spart, zise Kelly. Am venit să discutăm despre asta. Te-am rugat foarte respectuos să le scoți, dar ai refuzat.

Winchester se băgă peste nevastă-sa.

- Și acum am descoperit că i-ai umplut capul fetei noastre cu mizerii.

- Definește termenul de *mizerii*, spuse North, din spatele ei.

Tess uitase că era acolo. Făcu un pas în față, ținând-o în brațe pe Wren, înfofolită în prosop, trează și cu ochii mari. Spre deosebire de ea, Ian părea enervat.

- Recunosc mizeria când o văd, i-o întoarse Wincester.

- Și asta vezi când te uiți la fiica ta? contraatacă North.

Era o situație suficient de dificilă fără ca Ian să mai pună și el paie pe foc. Winchester făcu amenințător un pas în față.

- Nu pot să cred că ai spus asta.

Tess se băgă între ei. Tare i-ar mai fi plăcut să-l vadă pe North pocnindu-l pe umflatul de Brad Winchester, dar nu cu Wren în brațe.

- Domnule Winchester, am ani de experiență în sănătatea feminină și vă spun pe cuvânt că să le ordoni pur și simplu copiilor să nu o facă nu este chiar cea mai bună formă de educație sexuală. Dacă nu vreți ca Ava să mai vină aici, spuneți-i lucrul ăsta. Dar eu sunt asistentă.

„Am *fost* asistentă."

- Ar fi, din punct de vedere etic, o iresponsabilitate din partea mea să refuz să dau cuiva informații care să-l

ajute să rămână sănătos și, dacă fetele vor continua să apară la ușa mea cu întrebări, eu am să le răspund.

Până și ei i se părea că sună cam prea plină de ea, dar știa că are dreptate.

Un mușchi zvâcni în colțul maxilarului lui Ian.

- Vă sfătuiesc prietenește să nu vă puneți cu această femeie când vine vorba de etică. Nu e foarte flexibilă.

Lui Winchester nu-i plăcea să fie provocat.

- Dar etica dumitale, domnule North? Să trăiești împreună cu femeia care ți-a ucis soția?

- Cred că e timpul să plecați, spuse Ian, cu demnitate rece.

Poate că Ian nu era afectat, dar Tess era. La fel, se pare, și Kelly.

- Brad...

Îi luă brațul soțului ei, dar acesta o dădu la o parte.

- Mama copilului ăstuia nu e moartă nici măcar de-o lună, dar voi doi deja v-ați făcut cuibușorul. Poate că e cazul ca șeriful să se uite cu mai multă atenție la ceea ce s-a întâmplat aici.

Lui Tess i se tăie respirația, dar Ian nici măcar nu clinti.

- N-are decât.

- V-am avertizat.

Își înșfăcă nevasta și o trase spre ușă. Tocul cui al pantofului se răsuci sub ea și Kelly ar fi căzut, dacă bărbatu-său n-ar fi ținut-o atât de strâns.

Zgomotul ușii trântindu-se o sperie pe Wren, care ridică mânuțele în aer.

- Ei bine, zise Ian, a fost amuzant.

Îl așteptă să-i spună: „Ți-am zis eu". Când Ian nu o făcu, Tess spuse singură:

- Știu că m-ai prevenit că exact asta o să se întâmple.

- Nu contează. E un dobitoc.

-Un dobitoc puternic. Doar pentru că am dreptate, nu înseamnă că ar trebui să le spun oamenilor cum să-și crească propriii copii.

-Și tocmai de-asta trebuie să faci un pas mare în spate.

-Zvonurile despre Bianca... despre noi...

-Niște oameni imbecili. Știi ce mă îngrijorează pe mine cu adevărat?

-Habar nu am.

-Faptul că lumina ochilor tăi a făcut pipi pe mine.

I-o întinse pe Wren. Și, fără doar și poate, pe cămașa lui era o pată udă.

Tess luă fetița înfășurată în prosop.

-Foarte frumos, Wren.

Un colț al gurii lui tremură. Se îndreptă spre scări, dar se opri la jumătatea drumului și se uită la ea.

-Aseară, când ai pozat pentru mine... ești un subiect bun.

O sumedenie de sentimente se răscoliră înăuntrul ei. Îi răspunse cu o glumă, ca să le risipească.

-Da, și da Vinci mi-a spus același lucru, doar că el plătea mai bine.

I se păruse că fusese chiar foarte spirituală, dar Ian nu zâmbi. În schimb, spuse:

-Ai o față interesantă.

-Și un corp pe măsură.

„Taci din gură! Dacă asta e tot ce poți, ține-ți gura închisă!“

-E un corp bun, spuse el, pe ton de observator.

-Ar fi și mai bun dacă ar fi ceva mai puțin.

-Este uimitor cât de mult continuați să vă înșelați voi, femeile.

Și dispăru în sus pe scări.

Tess trebuia să se gândească la viitorul ei. Să plece din casa școlii. Să-și găsească o altă carieră. Se concentră

asupra celei mai simple dintre probleme și-l sună pe băiatul care ar fi trebuit să se ocupe de soba ei.

– Nu a venit încă, doamnă, îi spuse el. E complicat. Vă anunț când sosește.

În următoarele zile, lucră în tura de dimineața la Hornul Spart, în timp ce Heather avea grijă de Wren. Cu excepția câtorva bărbați cărora părea să le facă plăcere să stea de vorbă cu ea, atmosfera la lucru deveni-se chiar mai rece. Doar câțiva dintre clienți întrebau pe față de moartea Biancăi, dar îi simțea pe ceilalți vorbind-o pe la spate. Unul dintre clienții care nu o ocoleau era Artie, dependentul de nicotină. Apăru când i se termina tura, cu o șapcă nouă pe cap.

– La naiba, Tess. Când te-ai întors la lucru?

– Azi-dimineață. Dar Michelle o să apară în jumătate de oră, dacă vrei țigări. Deși sper că nu vrei. Serios acum, Artie. Trebuie să renunți la ele.

– Poate. Nu știu. Se sprijini de tejghea. M-am despărțit de iubita mea.

– Îmi pare rău să aud.

– Da. A ajuns la concluzia că nu sunt destul de bun pentru ea.

– Atunci, poate că n-a fost o ideea rea să vă despărțiți.

– Asta-mi tot spun și eu. Totuși... Frate, ce bună e! Își sprijini un cot pe vitrina de sticlă, exact deasupra gogoșilor lunguiețe. Ia zi, vrei să ieșim diseară?

– Nu pot. Nu ies cu fumători.

– Poate c-o să mă las.

– Lasă-te și mai stăm de vorbă.

– La naiba, Tess! De ce trebuie tu să fii așa?

Savannah îi aruncă o privire piezișă de lângă blender, unde stătea de o jumătate de oră să aranjeze niște căni.

– Ce frumos trebuie să fie să ai timp să flirtezi cu clienții în timp ce eu mă spetesc muncind!

Tess era recunoscătoare pentru un pretext de a pune capăt conversației cu Artie, așa că nu-i atrase atenția lui

Savannah că-și petrecuse aproape toată dimineața vorbind la telefon.

Tess se întoarse acasă la scurt timp înainte de amiază, în aceeași clipă în care Ian se întorcea de pe traseu. O scoase pe Wren din scaunul de mașină, fără să aștepte să o facă Tess. Deși nu interacționa cu fetița așa cum o făcea Tess – nu se maimuțărea și nu-i vorbea caraghios – părea că nu se mai teme să o atingă.

– Zi grea la muncă? întrebă el.

– Courtney Hoover – lucrează la unul din hotelurile mai fițoase, dar visul ei e să devină regină pe Instagram. Încă mă urăște. Nu-mi dau seama de ce. Iar oamenii care erau prietenoși înainte se uită acum la mine de parcă aș fi criminal în serie. Nu știu de ce. Din fericire, Ava Winchester și gașca ei au fost la școală pe tura mea, așa că nu mi-a pus nimeni întrebări despre prezervative cu arome sau despre sex oral.

Îi adresă un zâmbet leneș care o făcu să regrete că adusese vorba despre sex oral, apoi închise portiera cu mâna liberă.

– M-au sunat bunicii lui Wren. Vor fi aici într-o oră.

– La naiba!

Urcă în fugă scările.

capitolul 10

Tess nu ar fi trebuit să amâne atât de mult spălatul rufelor. Blugii și tricoul pătat de cafea nu sugerau prea mult profesionalism, iar Tess avea nevoie să se prezinte ca cea mai competentă dădacă din lume. Încercând să se calmeze, scoase la repezeală din sertar ultimul costumaș curat al lui Wren și coborî grăbită la parter.

Ian ieșea din bucătărie cu un sendviș în mână.

– Schimb-o!

I-o împinse în brațe și, fără să se mai obosească să-și pună geaca, o luă la fugă înspre cabana ei.

Când intră, lumina pătrundea prin draperiile deschise de la ferestrele din față. Avusese impresia că lăsase draperiile trase, ca să descurajeze eventualii străini care treceau pe acolo, curioși să privească înăuntru. Era sigură că le lăsase trase. Aproape sigură. Nu foarte sigură.

Urcă în fugă scările și-și înșfăcă cea mai bună pereche de pantaloni negri, o bluză simplă, albă, și un pulover gri, lung până la coapse. Simplu. Profesionist. Își strânse părul la spate și prinse cât mai multe șuvițe rebele cu putință în ceva ce aducea cât de cât cu un coc. Așa, ca afurisita de Mary Poppins. Cea din carte, nu din film.

Când se întoarse la vechea școală, gâfâia. Nu văzu nici o mașină necunoscută parcată în față, ceea ce însemna că mai avea timp să strângă lucrurile lui Wren, înșirate pe peste tot. În clipa în care intră însă, Ian apăru din bucătărie anunțând că Wren vomitase.

Tess se duse ca o săgeată la fetiță.

– Haide, Wren! Ajută-mă și tu!

– Nu pare să vrea să le facă oamenilor pe plac.

Tess luă bebelușul din brațele lui și începu să urce scările, când auzi o mașină oprind în față.

– La dracu'!

– Nț-nț-nț! Nu în fața copilului!

Ignorându-l, Tess se răsuci pe călcâie și coborî în fugă să ia șervețelele de hârtie din bucătărie.

– Arăți ca un gardian de închisoare așa îmbrăcată! strigă Ian în urma ei.

– Nu mă ajuți! îi răspunse.

– Hai, relaxează-te!

– Să nu-mi spui să mă relaxez! i-o reteză scurt.

Se auzi o bătaie în ușă. Sosiseră lupii.

– La dracu'! La dracu'! La dracu'!

Se duse în grabă la chiuvetă.

Ian vârî capul în bucătărie.

- Rămâi aici până te calmezi măcar atât cât să nu te mai porți ca o idioată. E un ordin.

Înșfăcă marginea blatului cu o mână și se forță să respire. Wren mirosea a lapte acru. Rupse un prosop de hârtie, îl udă și se strădui să o curețe cât putea mai bine.

Wren o privi cu ochi mari, bleumarin. Gurița începu să-i tremure. Fruntea i se încreți.

- Nu! șopti Tess. Nu, scumpo, nu. Te rog. Nu plânge.

Tess puse bebelușul pe umăr și o săltă ușor, folosind tehnica de la ora 2 dimineața, care părea uneori să o liniștească.

- Ți-am cerut eu vreodată ceva? Spune! șopti ea în creștetul pufos. În orice alt moment în afară de mijlocul nopții?

Auzi voci în sufragerie. Ian îi primise în casă.

Piciorușele și spatele lui Wren se încordară și scâncetul crescu în intensitate.

- Nu acum. Te rog, nu acum...

Bebelușul scoase un urlet sfâșietor.

O femeie intră ca o săgeată în bucătărie. Trebuia să fie trecută de 60 de ani, dar părea mai tânără. Șuvițe blonde, calde, îi străluceau în părul tuns bob, până la baza maxilarului. Machiajul era perfect – nici prea puțin, nici prea mult. Purta pantaloni albi, croiți la comandă, cu o curea neagră, un colier din argint și jad și o geacă tinerească, de blugi. Deși nu era o femeie înaltă, tocurile de zece centimetri ale botinelor crem o aduceau la o statură respectabilă.

- Ea este?

Întrebarea era retorică, pentru că femeia deja se apleca cu brațele întinse, gata să smulgă bebelușul agitat de la pieptul lui Tess.

- Oh, scumpo...

Tess avea voie să-i spună lui Wren *scumpo*, nu și caricatura asta de bunică, slăbănoagă și ieșită parcă dintr-o revistă de modă. Unde îi erau părul cărunt și creț,

sânii mari ca niște perne, mirosul de fursecuri? Această versiune modernă era o adevărată insultă la adresa bunicuțelor de pretutindeni.

– Pot să o iau în brațe? întrebă femeia.

„Nu, nu poți!“

– E puțin cam supărată acum.

Tess o strânse mai tare.

– Desigur.

Wren privi chipul cel nou și se opri numaidecât din plâns. „Trădătoareo!“

Ochii femeii se umplură de dragoste.

– Arată exact ca Simon în fotografiile de când era bebeluș.

O lacrimă se scurse peste genele de jos, bine date cu rimel.

– Aceiași ochi. Aceeași gură.

Apăru și un bărbat. Cu obrazul neted, proaspăt bărbierit, cu părul grizonant și hainele călcate la dungă, arăta de parcă ar fi venit direct de pe terenul de golf.

– Jeff Denning, îi spuse el lui Tess, cu o înclinare a capului enervant de prietenoasă. Ai cunoscut-o pe soția mea, Diane. Și pe cine avem noi aici?

– O cheamă Wren, spuse Tess, deși nici unul dintre ei nu părea să asculte.

Încă o lacrimă se scurse pe obrazul bunicii.

– Uită-te la ea, Jeff. Seamănă leit cu Simon. Și nasul... E nasul tău.

– Nu-i doresc să aibă nasul meu, zise bărbatul, zâmbind.

– Ai un nas minunat.

Soția lui nu-și lua ochii de la copil.

Doar cea mai detestabilă ființă de pe pământ ar fi refuzat să o dea pe Wren acestor bunici tineri, atletici și deja îndrăgostiți de ea. Tess o strânse mai tare la piept.

Două brațe familiare apucară copilul.

- Sunt sigur că vrei să o ții în brațe, spuse Ian, așezând-o pe Wren în brațele lui Diane.

Tess îi ura. Îl ura pe Ian. De la bun început nu-și dorise altceva decât să scape de Wren. Ar fi putut fi și traficanți de carne vie, și tot le-ar fi servit-o pe tavă. Ei bine, poate că nici chiar așa, dar ideea era că nu-i păsa. Nu așa cum îi păsa ei. Nici pe departe.

Wren se cuibări în brațele bunicii. Nu se mai agita, era perfect mulțumită. Diane scoase un suspin pe nasul al cărui vârf începuse să se înroșească.

- Nu ne-am așteptat la asta. Simon e singurul nostru copil și întotdeauna a fost hotărât să nu se căsătorească și să nu aibă copii.

- Ei, măcar una din două i-a ieșit până la urmă, mormăi Tess.

Ian o prinse de braț și o trase spre ușă.

- Ce-ar fi să mergem în sufragerie, ca să stăm mai comod?

- Nu le-o dau lor! șuieră Tess, în așa fel încât doar el să poată să o audă.

Ian îi strânse brațul, în semn de avertisment.

În spatele lor, Jeff era lipit de soția lui.

- Ai de gând să o ții toată ziua numai pentru tine?

- Da, exact asta am de gând. Știi de când visez să am un nepoțel. Nu-ți vine rândul până nu spun eu.

Vorbeau exact așa cum își vorbesc doi oameni de mult căsătoriți, care încă se mai iubesc.

Diane se duse lângă fereastră. Wren era vrăjită de argintul care sclipea în colierul bunicii ei.

- Uită-te la mânuțele ei! spuse Diane. Pun pariu că o să fie înotătoare, la fel ca Simon.

Tess o auzi pe Wren gângurind, ca și cum de-abia ar fi așteptat să sară în piscină. „Lingușitoarea!"

Jeff se dusese la fereastră, lângă soția lui, dar ridică privirea spre ei și le explică:

– Simon a fost într-o echipă de înot foarte competitivă, în liceu.

„Bravo lui!"

Probabil că Ian îi citea gândurile, pentru că o ciupi. O *ciupi!*

– Nu am reușit să dăm încă de Simon, spuse Diane. Dar acum că am văzut-o, nu încape îndoială că este a noastră.

Tess se zburli.

– O să fie foarte complicat. Extrem de complicat. Din punct de vedere legal, domnul North este tatăl lui Wren. Numele lui e trecut în certificatul de naștere.

Domnul North se încruntă.

– Asta se rezolvă.

Nu spusese nici măcar un cuvânt despre Bianca, și Tess era furioasă în numele ei. Toți trei păreau să fi uitat că Wren avusese o mamă care murise dându-i viață. O mamă care ar fi iubit-o. Care ar fi îngrijit-o... Dar imaginea Biancăi stând ore întregi cu un bebeluș adormit în brațe nu voia să se formeze în mintea ei. Îi era mai ușor să și-o imagineze pe Bianca dând o fugă să mănânce sushi și uitându-și fiica pe undeva pe drum.

– Sunt sigură că ați aflat că Wren s-a născut cu o lună mai devreme de termen, spuse Tess. Este vital pentru ea să aibă parte de cea mai bună îngrijire.

Se lansă într-o înșiruire detaliată a tuturor complicațiilor care puteau apărea în cazul bebelușilor prematuri, deși absolut nici una nu se aplica în cazul lui Wren în acest moment. După ce-i sperie îndeajuns, începu să-și înflorească propriile calități profesionale, punând accentul pe îngrijirile pe care le acordase bebelușilor după naștere, deși, în cele mai multe cazuri, intervenția ei se oprise în momentul în care îi adusese pe lume.

- Sunt convinsă că toți suntem de acord că cel mai bine e să lăsăm lucrurile așa cum sunt, în viitorul apropiat.

Ian se uita chiorâș la ea.

- Cât despre asta... spuse Jeff. Trebuie să vorbim cu Simon, dar știm că pentru el cariera este prioritară și nu este în poziția de a se ocupa de ea.

Tess își ținu respirația.

- Oricât de mult ne iubim fiul, spuse Diane, nu credem că se va așeza vreodată la casa lui. Așa că, firește, vom lua noi fetița.

Firește! Tess își găsi repede limba.

- Nu sunteți cam bătrâni pentru asta?

Până și ea își dădu seama că mersese prea departe.

- Nu că vreunul din voi ar arăta bătrân, se grăbi ea să adauge. Sunteți într-o formă fizică uimitoare. Dar să luați un nou-născut? O să aveți... cât? 80 de ani când va fi adolescentă.

- 75, o corectă Diane.

- Da. Dar, cu siguranță, așa ceva v-ar afecta stilul de viață. Îmi dau seama că sunteți foarte activi. Îmi imaginez că vă place să călătoriți. Să faceți plimbări cu bicicleta. Să jucați tenis. Să mergeți la campionate de shuffleboard. Va trebui să renunțați la atâtea lucruri pe care sunt sigură că vă place să le faceți.

- Știm că va trebui să facem sacrificii, spuse Diane. Dar fetița are nevoie de un cămin stabil, iar noi suntem singurii care putem să i-l oferim.

- Aveți și alte opțiuni. Ați putea...

- Tess. Ian se ridică în picioare și o trase de mână după el. Hai să facem o plimbare și să-i lăsăm câteva minute singuri cu Wren.

Aproape că o târî afară.

- Nu mă mai trage!

Nu o ascultă. O obligă în schimb să se îndepărteze de casă și traversară luminișul în care, cu mai puțin

de o lună în urmă, aterizase elicopterul. Când ajunseră în spatele copacilor, unde nu mai puteau fi văzuți din casă, se întoarse spre ea.

– Ce mama dracului îți închipui că faci?

– Sunt... îngrijorată. Atâta tot.

Mâna lui îi strânse umărul.

– Nu poți s-o păstrezi, Tess. Nu e a ta.

– Știu asta. Crezi că nu știu? Dar... i-am promis. I-am promis pe patul de moarte că o să am grijă de ea.

– Oamenii ăia sunt topiți după ea. Sunt bunicii de vis. Ce ți-ai putea dori mai mult?

Inima ei se răzvrătea în fața acestui raționament rece.

– Sunt doar bunici. Wren merită... merită mai mult.

Știa că era caraghioasă. Wren nu avea de unde să primească mai mult. Mama ei era moartă; tatăl era practic inexistent. Era norocoasă să aibă niște bunici care începuseră deja să se îndrăgostească de ea și care erau dispuși să facă sacrificii ca să o crească.

– Știu că vrei ce e mai bun pentru ea, spuse el, când Tess se îndepărtă. Dar are nevoie de familia ei.

„Eu sunt familia ei. Eu am fost primul om care a atins-o. Eu i-am dat să mănânce, eu am schimbat-o, eu am ținut-o lipită de trupul meu..."

Trebuia să înceteze să mai gândească așa și să raționeze ca o mamă temporară – una dintre miile de femei cu suflet bun care îngrijesc cu dragoste nou-născuți până când micuții pot fi reuniți cu familiile lor.

Ian veni lângă ea. Vocea îi era aproape imperceptibil mai blândă.

– O să fii bine.

– Firește că o să fiu. Tremura. Ieșise fără geacă, doar în pulover. Și știu că mă port îngrozitor.

– Nu îngrozitor, mârâi el. Ai o inimă mare. Așa ești tu.

Tess reuși să schițeze un zâmbet trist.

– Ei bine, e oribil.

– Îmi imaginez.

Se plimbară o vreme fără să vorbească, ea făcând frunzele să foșnească cu picioarele, el în tăcere. Se apropiară de vechiul foișor. Tess se opri. Își înfipse călcâiul în pământ. Ridică privirea spre el.

– Tu o iubești? Pe Wren? Măcar puțin?

Ian privi dincolo de ea, înspre pădure. Vorbi încet, alegându-și cuvintele cu grijă:

– Mă interesează ce se întâmplă cu ea.

– Dar nu o iubești, spuse Tess sec.

– Genul de iubire despre care vorbești tu nu e posibilă pentru mine.

– Ba sigur că este.

Ian clătină din cap, uitându-se în sfârșit în ochii ei.

– Nu, Tess. Eu nu sunt ca alți oameni. Sunt egoist. Emoțiile puternice mă încurcă, îmi afectează munca. Iar pentru mine munca este întotdeauna pe primul loc. De-asta am nevoie de spațiu.

– Înseamnă că Bianca a fost o adevărată povară pentru tine.

Un lucru pe care îl știa deja.

Ian o luă iar din loc și Tess îl urmă.

– Așadar, nu ai fost niciodată îndrăgostit?

– N-am spus asta. Am fost un adolescent obișnuit cât am stat la internat.

– De o fată?

Ian ridică o sprânceană.

– Da. De o fată.

Știa din *IHN4: Povestea unui rebel* că părinții lui îl trimiseseră la un internat la jumătate de continent distanță, dar tot i se părea ciudat când își imagina cum trebuia să fi arătat când îl găsise Bianca, leșinat pe o stradă.

– Relațiile importante nu au apărut decât după ce am împlinit 25 de ani, spuse el. Și atunci au început lucrurile să meargă prost.

– Ți-au frânt inima.

Rostise vorbele pe un ton suficient de zeflemitor cât să nu-l facă să se simtă prost.

– Nu, spuse el încet. Eu le-am frânt inima lor. Și nici una dintre ele nu merita asta.

– Oh. Încercă să înțeleagă ce îi spusese. Nu mi-ai lăsat impresia unui cuceritor nepăsător. Ești de treabă. Atunci când nu ești nesuferit.

– Apreciez complimentul, dar am suficiente păcate fără să mai adaug și altele pe listă. Nu mai frâng inimi.

– Zău, nu ești chiar atât de irezistibil.

Asta doar dacă ignora masculinitatea care emana din el cu fiecare respirație. Sau trăsăturile aspre... O agrafă îi căzuse pe gât. O băgă în buzunarul puloverului.

– Și de atunci n-ai mai fost decât cu prostituate?

– Bună încercare.

– Vrei să spui că ai făcut sex cu femei adevărate?

– Da, Tess. Cu femei adevărate. Acum putem vorbi despre altceva?

– Nu până nu mă dumiresc. Sexul cu femei adevărate implică în mod normal tot felul de emoții foooarte mari. Nu te sperie asta?

– Nu e nevoie de emoții *foooarte* mari dacă găsești partenera potrivită. Poate fi doar distracție.

– Și ne-am întors la prostituate, nu?

– Acum chiar că mă tragi de limbă.

Tess schimbă subiectul.

– Credeam că iubirea îi face mai productivi pe oamenii creativi.

– Poate pe unii. Dar nu și pe mine.

– Și ce lucruri îngrozitoare ți s-au întâmplat când te-ai îndrăgostit?

– Ți-am spus că sunt o ființă solitară. Am încetat să mai lucrez. Pregătește-ți replicile usturătoare.

– Pentru că...?

Își îndesă mâinile în buzunarele blugilor.

– Pentru că munca mea este ceea ce sunt. E melodramatic, știu, dar așa este. Duc o viață de egoism dedicat.

– Nu-i prea amuzant.

– Poate nu pentru tine, dar arta stradală nu e ca alte forme de artă. Își are rădăcinile în furie, este mai mare decât omul care o produce.

– Nu sunt prea sigură care e diferența dintre arta stradală și mâzgălelile întâmplătoare.

– Îți dai seama atunci când le vezi. Arta stradală nu înseamnă niște inițiale desenate cu spray-ul de niște vagabonzi pe orice suprafață le iese în cale. Nu există nimic în spatele unui asemenea gest. Îți amintești de băieții ăia din garajul din California? Jobs și Wozniak?

– Începuturile companiei Apple.

Ian dădu din cap.

– Putere pentru oameni. Asta era deviza lor. Și este și a noastră. Aducem arta oamenilor care nu au pus niciodată piciorul într-un muzeu. Artă pentru suflet. Artă cu un mesaj social. Artă care există doar ca să fie frumoasă.

– Asta faci tu.

– Dar cu siguranță nu am început așa. Când eram mic, de câte ori apăsam un spray era un *Du-te dracului!* la adresa lui taică-meu. Aia a fost terapie. Arta a apărut mai târziu. Arta stradală de calitate ar trebui să te facă să simți ceva – furie, curiozitate, veselie, recunoaștere.

Tess își mai scoase o agrafă din păr.

– Un șobolan uriaș pe zidul unei clădiri?

– Vorbești despre Bansky. Cu ce se hrănește șobolanul? De ce e acolo? E oare el ultimul supraviețuitor? Ne reprezintă pe noi sau ceea ce am pierdut? Și cum te simți când te privește șobolanul ăla uriaș?

Orice dorință de a-l lua peste picior păli când se gândi la propria ei durere mistuitoare.

– Dar cum poți să trăiești fără toate emoțiile astea mari?

– Trăiești pur și simplu.

– Ferindu-te să ajungi să ții vreodată la altcineva?

– Ești văduvă, Tess. Oricât de mult încerci să o ascunzi, știu că ai suferit. Așa că, spune-mi tu... la ce ți-a folosit dragostea?

Nu fusese nici ironic, nici răutăcios. Nu o spusese ca să o ia peste picior. Vorbise însă pe un ton adânc, care o făcea să creadă că voia într-adevăr să înțeleagă.

– Nu l-ai cunoscut, spuse ea.

– Atunci, povestește-mi.

Nu-și imaginase niciodată că ar fi putut să vorbească despre Trav cu Ian. Și totuși...

– Ne-am cunoscut la grădiniță. Trav mi-a rupt în mod intenționat creioanele cerate – fără nici un motiv. Și totuși, eu am fost pedepsită.

– Cum așa?

– E posibil să-l fi pocnit.

– Dragoste la prima vedere.

– Când m-am întors în clasă după ce fusesem trimisă în biroul directoarei, a scos limba la mine pe la spatele domnișoarei Rawling.

Ian zâmbi.

– Încă doare.

Tess zâmbi la rândul ei.

– Din acea zi, clasa s-a transformat într-un câmp de luptă. Eu desenam ceva, Trav îmi rupea desenul. El făcea o mașinuță din LEGO, eu i-o stricam.

– Pe viață și pe moarte.

– Mama lui a făcut cerere să ne mute în clase separate anul următor.

– Înțeleaptă mamă.

– Dar tot ne întâlneam în pauze. El mă fugărea și eu veneam după el cu un băț. El îmi punea porecle, eu îi puneam altele, mai urâte. Într-o zi a blocat toboganul ca să nu mai pot să ies, așa că am așteptat să se suie pe bară și l-am tras de acolo.

– Să nu subestimezi niciodată puterea unei femei supărate.
– I-am spart un dinte. Din fericire, era unul de lapte.
– Măcar atât.
– Nu râde. Era foarte serios.
Ian rânji.
– Nu râd. Mă gândesc doar ce norocos am fost că nu te-am cunoscut atunci. Și când s-a sfârșit războiul vostru?
– Abia la 12 ani.
– E un miracol că ați supraviețuit atât. Prin ce minune s-au schimbat lucrurile?
– Și-a rupt piciorul.
– Dinte spart. Picior rupt. Nu e de mirare că ai ales o carieră în domeniul medical.
– A fost un accident, dar mama m-a pus să mă duc la el acasă și să-mi cer scuze.
Coafura ei de Mary Poppins se desfăcuse. Scoase din păr ultima agrafă și elasticul.
– Era în pat și părea atât de trist... Trebuia să mergem în excursie cu școala în weekendul ăla. Toată lumea numai despre asta vorbea, și acum Trav nu mai putea să vină. A țipat la mine, dar în tot timpul ăsta făcea eforturi mari să nu plângă. M-am simțit atât de prost, că i-am spus că n-o să mă mai duc nici eu în excursie.
– Inima ta de gheață s-a topit.
– Nu chiar. Deja nu mai aveam voie în excursie după povestea cu piciorul.
– Dar nu i-ai spus și lui asta.
– I-am spus, la un moment dat. Își trecu elasticul de păr pe încheietura mâinii. Până la urmă, ne-am petrecut weekendul cu excursia uitându-ne la filme cu Jim Carrey în camera lui. După asta, am fost cei mai buni prieteni. S-a bătut chiar și cu un băiat din clasa a opta care mă trăsese de breteaua de la sutien.
– Îmi imaginez că te-ai fi putut descurca și singură, dar, chiar și așa... a fost o dovadă de cavalerism.

– L-am făcut să se despartă de Lorrie Wilkins. Între noi fie vorba, se folosea doar de el ca să-l facă gelos pe Charlie Dobbs.

– N-o să spun nimănui. Așadar erați prieteni și doar atât. Până când...?

– Până în clasa a douăsprezecea. Nici unul dintre noi nu avea partener pentru bal, așa că am hotărât să mergem împreună, ca amici. Până la sfârșitul serii, eram mai mult decât atât.

– Tu și discursurile tale despre sexul în adolescență...

– Am așteptat ceva mai mult, dar nu foarte mult. Și, spre deosebire de puștii de pe-aici, noi avusesem parte de o educație sexuală de calitate. Păși peste o rădăcină. Ne-am căsătorit la două săptămâni după ce am terminat eu facultatea. Trav și-a schimbat de două ori specializarea, așa că la el a durat ceva mai mult.

– Ați fost împreună din clasa a douăsprezecea?

– De două ori, ne-am mai văzut și cu alte persoane. Dar n-a ținut, la nici unul din noi. Se opri și ridică ochii spre el. Ai dreptate, Ian. Dacă nu iubești niciodată, iubirea nu o să te rănească. Dar nu pot să-mi imaginez cum ar fi fost să nu-l fi iubit pe Trav.

– Ai suferit din cauza asta.

Așa era. Dar parcă suferința care făcuse atâta vreme parte din ea începuse să treacă.

– Sperăm să nu dureze mai mult de două săptămâni, le spuse Diane, când se întoarseră.

Soții Denning aveau de gând să ia avionul înapoi spre New Jersey în acea seară, dar, de îndată ce erau întocmite documentele legale preliminare, intenționau să se întoarcă după Wren.

– Cu siguranță o să vorbim și cu Simon până atunci, spuse Diane, privind-o topită pe Wren.

Jeff își trecu brațul pe după umerii soției lui.

– O să anulăm excursia pe care o planificasem. Praga și Budapesta. Eram foarte încântați. Sărbătorim patruzeci de ani de căsnicie.

– Nimic nu e mai important decât familia, spuse Diane, cu hotărâre.

În cele din urmă, după ce făcură zeci de fotografii cu telefonul, o luară din loc. Diane privea în urmă, ștergându-și lacrimile de la ochi.

Ian se închise în atelier. Tess se învârti prin casă, apoi o înfofoli pe Wren și se duse înapoi la cabană, ca să ia hainele pe care le aruncase acolo. Wren îi simți proasta dispoziție și începu să se agite. Tess trase de câteva ori adânc aer în piept să se calmeze, apoi începu să strângă prin cameră. Când termină, se duse la ferestrele din față. Se încruntă și trase draperiile.

La Hornul Spart, Artie îi spuse lui Tess că nu mai fumase de două zile și se dădu iar la ea.

– Întotdeauna ți-au plăcut femeile cu balcoane mari, comentă rânjind domnul Felder, de la postul lui de la masa din colț.

Artie se înecă cu cafea și Tess îndreptă cleștele de servire înspre masa din spate.

– Nu mă interesează cât de bătrân ești, domnule Felder. Genul ăsta de comentarii sunt nepotrivite și jignitoare.

– Am 90 de ani, domnișoara mea aprigă, iar asta înseamnă că pot să spun orice idioțenie îmi trece prin cap.

– Nu pe tura mea, i-o întoarse ea. Încă un comentariu și te arunc afară.

– Nu poți să mă maltratezi, rânji bătrânul, cu superioritate. Te dau în judecată.

Tess trânti cleștele pe tejghea.

– Să-i ia cineva bastonul până nu vin să-i ard una cu el.

– L-l iau eu.

Artie se întinse după baston.

– Ce e cu tine, Orland? Nu poți să spui porcării dintr-astea în fața unei doamne.

Doamna Watkins, președinta Alianței Femeilor din Tempest, ridică privirea din volumul *Dilema omnivorului*, pe care îl ținea în mână.

– Nu e de mirare că cei din nord cred că toți suntem niște țărănoi pe aici.

La o masă alăturată, stătea o pereche de pensionari care se retrăseseră în Tempest. Bărbatul puse cafeaua deoparte.

– Le spunem foștilor noștri vecini din Boston doar că sunteți pitorești.

Tess îi plăcea pe cei doi pensionari. Spre deosebire de localnici, ei nu știau despre moartea Biancăi și nu împrăștiau zvonul că ea o lăsase anume pe Bianca să moară, ca să pună mâna pe Ian.

Cu excepția domnului Felder, clienții care se găseau în acel moment în cafenea erau – slavă Domnului! – persoane plăcute, dar nu la fel stătuseră lucrurile în ultimele două zile. Tatăl lui Imani, domnul Peoples, pastorul, își făcuse apariția și, deși fusese mai politicos decât soții Winchester, mesajul lui fusese la fel de clar: „Nu ne mai corupe fiicele!"

O femeie în ultimul trimestru de sarcină, pe care Tess nu o recunoștea – dar care o recunoscuse în mod evident pe ea – plecă fără să mai comande, ca și cum s-ar fi temut ca nu cumva Tess să strecoare cine știe ce otravă ucigătoare de bebeluși în ceaiul ei cu gheață. Iar relația pe care o avea cu colegele de muncă se înrăutățise chiar și mai mult. Michelle își luase obiceiul de a-și proteja abdomenul cu mâinile ori de câte ori era nevoită să se apropie de Tess. Savannah o privea de parcă ar fi fost întruchiparea diavolului. Soțul lui Michelle, Dave, era singurul din familie căruia părea să-i facă plăcere compania lui Tess.

Orele se terminară și începură să apară puștii de liceu, dar Ava nu era printre ei. Tess bănuia că părinții ei îi interziseseră să mai vină la Hornul Spart atunci când era ea acolo.

La sfârșitul turei, se duse la mașină. Cineva scrisese cu degetul în praful de pe o aripă: *Târfă.*

capitolul 11

Freddy Davis, singurul polițist din oraș, apăru a doua zi dimineața la Hornul Spart. Era un bărbat mare și greoi, cu sprâncene stufoase, cu buza de sus subțire și cu o preferință pentru *macchiato* cu caramel.

- La ce oră termini azi, Tess?

Acum o invita și Freddy? Deși jumătate din oraș nici nu voia să se uite la ea, tot primise avansuri din partea bărbaților. Și nu putea să înțeleagă. Ce găseau bărbații din Tempest atât de interesant la o văduvă de 35 de ani, ușor supraponderală și cu părul imposibil de aranjat?

Târfă... Insulta scrisă în praf, pe mașina ei... Era târfă numai în mintea lor, lucru care n-ar fi deranjat-o atât de tare dacă nu s-ar fi întâlnit tot timpul cu Ian în miez de noapte, când cobora să-i încălzească laptele lui Wren, sau dacă n-ar fi trebuit să-i asculte sunetul pașilor prin atelierul în care numai Dumnezeu știe ce făcea, fiindcă se pare că de lucrat, nu lucra.

- Tura se termină la prânz.

Wren o ținuse trează toată noaptea și-și înghiți un căscat.

- Ai putea să treci pe la secție?

Îi vorbise pe ton oficial, prin urmare nu era o invitație socială. Dintr-odată, era cât se poate de trează.

- Ăăă... sigur.

- Ne vedem atunci.

Plecă fără *macchiato* cu caramel și fără altă explicație.

Secția de poliție a orașului Tempest ocupa două încăperi în clădirea mică a primăriei. Drapelul american era atârnat pe un perete, pe cel opus erau o tablă albă, certificate înrămate și o fotografie de la inaugurarea Centrului Recreațional Winchester. Tess răsuci în mână cureaua poșetei în timp ce se așeza pe scaunul portocaliu, din plastic.

Freddy luă un marker albastru și lovi cu el în capacul unei cutii de prânz goale.

– Am câteva întrebări în legătură cu soția artistului. Femeia care a murit.

Degetele i se strânseră pe cureaua poșetei.

– Bianca și Ian North nu erau căsătoriți.

– E neobișnuit în ziua de azi ca o femeie să mai moară la naștere.

Tess încercă să proiecteze un calm pe care nu-l simțea.

– Bianca a avut embolie cu lichid amniotic. Este o situație rară, însă aproape întotdeauna fatală. La spital se află raportul meu complet.

– Aș vrea să aud de la tine ce s-a întâmplat.

Tess își îndreptă spatele, amintindu-și că nu avea nimic de ascuns. Povesti ce se întâmplase, rezumându-se la fapte.

Freddy ascultă, fără să-și noteze, lăsat pe spătarul scaunului și învârtind markerul între degete.

– Ian North, spuse el când Tess termină. Artistul. Locuiești împreună cu el acum?

– Sunt angajata lui.

Tonul ei era defensiv, și Tess se forță să se calmeze.

– Am grijă momentan de copil, până va putea face alte aranjamente.

– Multă lume vorbește despre asta. Despre voi doi.

Nu putea ignora aluzia și simți cum roșește.

– Nu știam că bârfele răutăcioase intră în competența poliției.

– Uneori, e greu să faci diferența între bârfă și adevăr.

Era suficient. Tess se ridică de pe scaun.

– Nu mai am nimic de spus.

Freddy lăsă markerul să cadă într-o cană goală.

– Problema e că nu avem decât cuvântul tău. Autopsia pare să fie neconcludentă.

– Neconcludentă? Ce vrei să spui?

– Așa a spus medicul legist. Freddy se ridică, semn că putea să plece. Apreciez că ai venit. Te anunț dacă mai aflu ceva.

Știa că se putea întâmpla asta – embolia cu lichid amniotic era greu de confirmat, chiar și cu autopsie –, dar tot simți că i se întoarce stomacul. Cu mâna apăsată pe burtă, se grăbi înapoi la mașina ei.

Și iată-l din nou. Alt mesaj. De data asta, scris în praful de pe capotă. *Curvă.*

Tess știa că până la urmă avea să-i spună lui Ian despre mesajele de pe mașină, despre raportul de autopsie, despre vizita la secția de poliție. În clipa de față însă, emoțiile ei erau prea intense. Iar faptul că Wren era agitată nu făcea decât să înrăutățească situația. Nu părea să o doară nimic și nu avea febră. Era doar într-o dispoziție proastă, așa cum se întâmplă adesea cu bebelușii.

A doua zi, la cafenea, aproape că adormi în picioare în timp ce Phish îi arăta niște chitanțe pe care voia să le verifice. Dacă ar fi putut să doarmă măcar patru ore fără întreruperi...

Dar nu-i era sortit. În acea noapte, la scurt timp după ce Tess o așezase pentru a doua oară pe Wren în culcușul de lângă patul ei, fetița începu din nou să scâncească. Tess nu se mișcă. Poate că, dacă nu scotea nici un sunet, Wren o să adoarmă la loc.

Dar Wren era mult prea deșteaptă ca să se lase păcălită și se puse pe plâns de-a binelea.

– Wren, te rog! Taci naibii odată!

Tess își îngropă fața în pernă.

Wren se simți jignită și începu să urle mai tare.

Cu un geamăt, Tess se întinse să o ia lângă ea. Poate că o să reușească să se calmeze fără să se ridice.

Wren nici nu voia să audă. Se încăpățâna să fie plimbată prin cameră.

Tess se ridică, ridică fetița la piept și-i mirosi capul. Când simți mirosul călduț de bebeluș, se gândi ce mecanism puternic de supraviețuire era acesta pentru protejarea creaturii egoiste, care nu făcea altceva decât să murdărească scutecele și să vomite, cunoscută drept puiul de om. Oare Jeff și Diane o s-o plimbe așa când o să fie țâfnoasă?

Tess se învârtea dintr-un colț al dormitorului în celălalt. Ochii o usturau de oboseală.

Ușa se deschise și în lumina ce pătrundea din hol se contură o siluetă înaltă și familiară, îmbrăcată doar în boxeri și tricou. Ian părea la fel de prost dispus ca și Wren.

– Să nu țipi la ea! zise Tess. Nu-și dă seama ce face.

– Nu am obiceiul să țip la bebeluși. Oricât de mult mi-aș dori.

Când se apropie, Tess simți cum o învăluie mirosul lui intoxicant de masculin. Mai întâi mirosul lui Wren, acum al lui Ian. Trebuia să-și astupe nările.

– Dă-mi-o mie, spuse el. Tu ai nevoie să dormi.

Nu-i venea să creadă că auzise bine. Nu se oferise niciodată să o țină în brațe pe Wren și totuși, tocmai asta făcuse. Ar fi trebuit să fie recunoscătoare, dar nu avea pe deplin încredere în el. Spre deosebire de Heather, Ian nu știa cum să facă diferența între un tip de criză de bebeluș și altul sau cum să-i rotească piciorușele ca la pedalare dacă avea gaze.

Tess își spuse să înceteze. Trebuia să accepte ideea că nu era ea singura ființă în măsură să aibă grijă de Wren.

– S-a făcut.

Se forță să-i dea bebelușul și se sui înapoi în pat.

Ian nu ieși numaidecât din cameră, dar era prea obosită ca să-l întrebe de ce. În cele din urmă însă, auzi ușa dormitorului închizându-se în urma lor.

„O să fie bine. Wren o să fie bine."

Tess avu din nou coșmarul în acea noapte. Era mereu la fel. Sângele. Țipetele Biancăi. Neputința lui Tess de a ajunge la ea. Puțin înainte de 6, renunță la încercarea de a adormi la loc.

Când se ridică din pat, simți rămășițele cinei de seara trecută învârtindu-i-se în stomac. Trebuia să se asigure că Wren era bine. Traversă holul liniștit și băgă capul în atelier. Nu era nimeni acolo. Sufrageria era goală și casa cufundată în tăcere. Probabil că ieșise afară cu Wren. Dar geaca lui era încă în cuier. Atunci nu mai rămânea decât o singură cameră în care puteau fi.

Dormitorul Biancăi.

Tess nu mai intrase acolo din după-amiaza din urmă cu trei săptămâni, când ea și Wren veniseră să locuiască în casa școlii. Ușa era mereu închisă, așa că fusese ușor să evite încăperea.

Ezită, apoi apăsă clanța.

Linii de lumină perlată deschideau spiralele cenușii care urcau pe pereți. Când o văzuse ultima oară, încăperea nu fusese terminată. Acum în ea era un pat dublu simplu – altul decât cel în care murise Bianca. Acesta nu avea tăblie nici la cap nici la picioare, doar o saltea și arcuri într-o ramă metalică. Ian era întins pe spate, cu capul sprijinit pe un turn de perne, cu cearșafurile negre răsucite în jurul lui. Își scosese tricoul și Wren dormea dusă, ghemuită pe pieptul lui gol, cu genunchii sub ea, cu funduletul în sus, cu obrazul lipit de pielea lui. Mâna lui Ian era curbată protector în jurul ei.

Bebelușul dormea pe burtă, ceea ce era absolut interzis în pediatria modernă, dar nu exista nici un risc, pentru că avea capul mai sus decât restul corpului. Poate

că alții ar fi strâmbat din nas văzând-o pe pieptul lui, dar Wren părea să fie în deplină siguranță.

Un nod de tandrețe, durere și jind i se ridică în piept. Cât de mult își dorise să-l vadă pe Trav așa – cu copilul lor –, dar Trav fusese el însuși prea mult copil ca să poată fi tată.

Trav... O tristețe nostalgică o învălui. Tristețe, nu durere. Era timpul. Era timpul să-l lase pe Trav.

Închise încet ușa și-și puse adidașii și geaca lui Ian. Îmbrăcată încă în pantalonii de pijama, cu mânecile lungi ale gecii căzându-i până peste degete, păși afară, într-o nouă zi, învăluită de mirosuri de rouă, pământ și frunze putrezite. Atât de multe aspecte care nu-i fuseseră clare în timpul căsniciei îi erau clare acum. Ea fusese adultul în relația lor, persoana responsabilă – o povară pe care refuzase să o admită.

Își strânse brațele în jurul corpului. Trav fusese iubirea tinereții ei – iubirea fetei care fusese ea cândva – însă durerea, timpul, viața asta nouă – copilul ăsta – o schimbaseră.

Traversă curtea. În stânga, căsuța din copac a lui Ian avea acum o platformă. Sentimentele pe care le nutrea pentru Ian North nu semănau deloc cu dragostea pe care i-o purtase lui Trav, însă nu mai putea nega cât de puternic se simțea atrasă de el. Când era cu el, se simțea sigură. Se simțea ea însăși, suficientă sieși. Nu trebuia să-l crească, să-l țină de mână, să-l dojenească. Ian North era un bărbat care știa exact cine este, știa cu precizie care îi era locul în lume.

Tivul pantalonilor de pijama trecea prin roua umedă în timp ce înainta pe potecă. Era complex, tulburat și misterios. Un om care ajunsese să accepte felul în care trebuia să-și trăiască viața. Închis. Poate că tocmai acea detașare emoțională îi explica farmecul sexual atât de puternic. Pentru că îl dorea. Nu se mai mințea. Voia să facă sex cu el – sălbatic, murdar, frenetic. Genul de sex

la care se gândise cu mult înainte să moară Trav. Genul de sex pe care își imagina că Ian – atât de hotărât să rămână detașat emoțional – i l-ar putea oferi.

Și putea să-l aibă. Nu trebuia decât să ceară.

Singurul lucru pe care n-o să-l facă.

Dacă Ian o voia, va trebui să facă el primul pas. Femeia sexuală agresivă poate că era o fantezie puternică, dar nu era fantezia ei. Avea nevoie să fie ea obiectul dorinței – cea căutată, nu cea care caută.

Apetitul sexual al lui Trav nu fusese niciodată atât de puternic ca al ei. Era întotdeauna dispus – nu putea spune că nu –, dar ea trebuia să facă prima mișcare.

– Provoacă-mă, frumoasa mea sexy. Îmi place când mă provoci.

– Ce-ar fi să mă provoci tu pe mine de data asta? îi spunea uneori.

La care Trav răspundea:

– Arată-mi cum.

Lui Trav îi plăcea ca totul să fie ușor. Râdea ușor, îi făcea ușor complimente, firea lui relaxată făcea la fel de mult parte din el ca și părul arămiu și veșnicul lui optimism. Trav nu judeca, nu critica. Aprecia oamenii pentru ceea ce erau. Și tocmai de aceea atât de mulți îi căutau compania. Și tocmai de aceea îl iubise. Îi trecuse cu vederea neajunsurile: faptul că nu reușea să păstreze un serviciu sau atitudinea nepăsătoare vizavi de părțile practice ale vieții. Într-o zi, își spunea Tess, el o să fie cel care o să calculeze impozitele și o să repare piciorul scaunului, în loc să lase totul în seama ei. Într-o zi, își spunea, o să fie atât de copleșit de dorință, încât o s-o tragă în pat, o s-o dezbrace și o să facă dragoste cu ea de parcă ar fi fost cea mai irezistibilă femeie de pe pământ.

Dar nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat. Trav nu era așa.

Apele pârâului spumegau sub podul pe care îl traversă. Privi înspre locul în care un copac căzut crease o cascadă în miniatură. Ian era o specie nouă pentru ea. Un bărbat – un bărbat matur, în toată firea – care nu avea nevoie să fie cocoloșit.

Ajunse la cabană și descuie ușa din spate. Perdelele erau trase, exact așa cum le lăsase, dar ceva era schimbat. Lângă ușă era o pereche de adidași. Adidași care nu-i aparțineau.

Făcu un pas înăuntru, cu băgare de seamă.

Kelly Winchester dormea dusă pe canapea.

Era ghemuită, complet îmbrăcată. Un taior cu etichetă de firmă zăcea abandonat pe covor. Își trăsese pe umeri cuvertura veche pe care Tess o aruncase pe spătarul canapelei.

Tess simți cum i se strânge stomacul când constată că-i fusese încălcată proprietatea. Și încă de Kelly Winchester! Își aminti toate micile indicii pe care le trecuse cu vederea – noroiul, perdelele pe care le găsise deschise când ar fi trebuit să fie închise. Nu era prima oară când Kelly venise aici. Dar de ce?

Kelly nu se mișcase. Tess dădu să se apropie de ea, dar se opri. Se gândi o clipă, apoi ieși pe unde intrase, făcând cât mai puțin zgomot cu putință. Nu se vedea nici o mașină, ceea ce însemna că Kelly urcase pe jos până aici. Dar de ce? Nu era nimic care să merite furat și, dacă intenționase să-i vandalizeze locuința în semn de răzbunare, ar fi făcut-o până acum.

Tess avea atât de multe întrebări fără răspuns.

Și avea și o armă.

Văzuse ceva la soții Winchester care nu se potrivea cu imaginea pe care o afișau. În loc să o înfrunte pe Kelly, ce-ar fi să mai rămână o vreme în joc? Familia Winchester era o forță politică și financiară în Tempest. Animozitatea lui Kelly vizavi de Tess era reală, iar Brad

era în mod evident un om dur, nemilos. O luaseră în [illegible] pe Tess şi toate atuurile erau la ei.

Mai puţin ăsta.

Tess ştia acum un secret pe care nu-şi imagina că Kelly l-ar fi dorit făcut public. Nu era o armă prea puternică şi era foarte posibil să nu se aleagă cu nimic din toată povestea, dar Kelly nu deranja pe nimeni stând în cabană, iar Tess putea să o confrunte oricând ar fi dorit. De ce să nu aştepte să vadă ce-o să urmeze?

În timp ce urca poteca pentru a se întoarce la casa şcolii, hotărî că era încă un lucru pe care n-o să i-l spună lui Ian. Cel puţin, nu încă. Nu era un om care să creadă în subtilităţi şi ar fi insistat asupra unei confruntări imediate. Era posibil să aibă dreptate, după cum la fel de posibil era să nu aibă.

Ian şi Wren erau amândoi treji când se întoarse. Ian stătea într-unul din şezlongurile din living şi îi dădea biberonul. Îşi pusese o gleznă pe genunchiul opus şi o ţinea pe Wren ridicată pe coapsă. Probabil că murdărise salopeta de peste noapte, pentru că era îmbrăcată cu una nouă.

Ian ridică privirea spre Tess.

- E diavolul în persoană.

- Adevărat.

Tess nu-şi imaginase că o să observe biberonul pentru masa de dimineaţă din frigider, dar se pare că-l observase. Şi fiindcă nu părea că schimbase laptele praf cu bere, putea să se relaxeze. Doar că era imposibil, cu el îmbrăcat doar în blugi şi maiou. Un maiou atât de vechi şi de ros, că i se vedea pielea prin el. Nu se bărbierise, părul îi era răvăşit după somn şi mâna îi părea uriaşă în jurul biberonului micuţ.

Îşi dădu seama că se uită fix. Se aplecă repede să-şi suflece la loc tivul pantalonilor de pijama.

- Mulţumesc că ai luat-o aseară.

– Probabil că am avut un episod de nebunie.

– Chiar și așa, a fost un gest drăguț.

În timp ce-i punea geaca înapoi în cui, își aminti că nu purta sutien pe sub tricou. Probabil că nu o să observe.

Observă. Se uită fix la ea, fără să facă vreo încercare să fie subtil. Privirea îi alunecă de pe sâni pe coapsele ei într-un fel care era teoretic ofensator –, dar numai teoretic. Nici măcar nu apucase să mănânce ceva la micul dejun și deja simțea furnicături în stomac.

Apoi realitatea o izbi ca o rafală rece de vânt. Îi studia trupul cu ochi de artist în timp ce ea se uita la el ca o nimfomană. Își scoase adidașii, apoi îi împinse la o parte cu piciorul.

– Ai simțit cum îi miroase capul?

Privirea lui alunecă din nou pe sânii ei.

– N-aveam cum să nu simt.

– Grozav, nu?

– Mai grozav decât ce iese pe partea cealaltă. Ți-am lăsat ceva de curățat în baie.

– Ce galant ești.

Ian zâmbi.

În loc să i-o ia pe Wren din brațe, Tess urcă în camera ei și a copilului. Strâmbă din nas în clipa în care intră în baie. Nu exagerase. Curăță, apoi făcu un duș. Unul rece.

Când coborî din nou, o găsi pe Wren în scoica ei, pe blatul din bucătărie. Ian prăjea ouă, ceea ce era neobișnuit, ținând cont că, în mod normal, micul lui dejun consta într-o cafea neagră. Fură o felie de bacon prăjit, lăsat să se usuce pe un prosop de hârtie.

– Care e ocazia?

Ian puse două ouă pe o farfurie, adăugă o felie de pâine prăjită și niște bacon, apoi i le întinse.

– Nici una.

– Nu pot să mănânc tot ce-i aici! Adică *pot*, dar n-ar trebui.

- De ce nu?

- Doar un bărbat care nu a fost niciodată nevoit să se întindă pe pat ca să-și tragă fermoarul la blugi poate să pună o astfel de întrebare.

- Care e treaba cu femeile frumoase și greutatea? Tu te uiți vreodată în oglindă?

Cuvântul *frumoase* o uluise în asemenea măsură, încât rămăsese blocată, cu farfuria în mână, holbându-se la el ca o proastă.

Putea jura că-i vede buza curbându-se.

- Vouă, femeilor, vă place tare mult să vă lăudați că sunteți mult mai profunde decât bărbații, mult mai mature din punct de vedere emoțional. Spuneți că noi suntem, în esență, niște babuini și nu facem altceva decât să râgâim și să ne scărpinăm la subraț.

- Niciodată...

- Dar răspunde-mi la o întrebare, isteațo. Dacă voi, femeile, sunteți atât de conștiente, de mature și de înțelepte, cum se face că atât de multe – împunse spatula spre ea – sunteți așa de nemulțumite de corpurile voastre incredibile?

- Incredibile? reuși să îngaime, cu voce răgușită.

- Nu contează. Du-te să mănânci.

- Ție... chiar îți place corpul meu?

Parcă ar fi avut 14 ani. Dar, când se gândi cât timp pierdea să-și catalogheze defectele – părul răzvrătit, sânii prea plini, absența totală a golurilor din șolduri – își dădu seama că avea dreptate.

- Da, îmi place, zise el, tărăgănat.

- Oh. Împinse pâinea la o parte de pe marginea farfuriei. Din punct de vedere artistic, nu?

- Artistic, da. Sclipirea obraznică din ochii lui sugera că o ia peste picior. La ce credeai că mă refer?

Capitulând și renunțând la orice urmă de demnitate, se cufundă și mai adânc.

– Pentru că arăt ca unul din heruvimii ăia dolofani pe care îi pictau Renoir și prietenii lui?

– Mai pune vreo zece kile pe tine și atunci poate – poate – o să ajungi până acolo.

Nu era tocmai un zâmbet superior. Un bărbat ca Ian North nu se preta la așa ceva. Dar își schimonosi gura într-o expresie care o trimise cu gândul la asta.

– Mi se răcesc ouăle.

Dar nu se gândea la ouăle de pe farfurie, ci la cele din interiorul ei, cele nefolosite, pe care ovarele ei le produceau cu conștiinciozitate. Dar pentru cât timp?

Wren își schimonosi fețișoara și scoase unul din chiotele ei încântătoare. Tess se sprijini de blat și înmuie colțul feliei de pâine prăjită în gălbenuș.

– Tu nu mănânci? întrebă ea.

– Am mâncat deja.

Nu mai putea amâna.

– S-a întâmplat ceva ce cred că ar trebui să știi. Își făcu de lucru cu pâinea. L-ai cunoscut pe Freddy Davis?

Ian se opri în drum spre chiuvetă.

– Polițistul din Tempest? Am avut plăcerea, la scurt timp după ce am venit aici. Auzise cu ce mă ocup și a venit să mă prevină să nu-mi treacă prin cap să vandalizez orașul cu mâzgălelile mele.

Tess zâmbi.

– Trecutul te urmărește pretutindeni.

– N-au fost niciodată mâzgăleli, Tess. Se prefăcu ofensat. Erau mesaje eliberatoare.

– Iartă-mă, te rog!

Râsul ei păli.

– Freddy m-a chemat la secție acum două zile. Ca să-mi pună întrebări în legătură cu moartea Biancăi.

Ian aruncă tigaia în chiuvetă și înjură printre dinți.

Tess se uită la el.

- A spus că a ținut legătura cu cei de la medicina legală. Au terminat autopsia și au catalogat cauza morții Biancăi drept neconcludentă.

Îi pierise pofta de mâncare. Puse farfuria pe blat.

- Și în tot orașul se vorbește despre noi doi. Cum că m-am mutat aici imediat după moartea Biancăi. Am explicat cât se poate de clar că mă aflu aici doar ca să am grijă de Wren, dar...

Ian smulse prosopul de vase.

- Mă duc să vorbesc cu el. Să-l lămuresc. Am discutat amândoi cu doctorii atunci. Au spus că autopsia s-ar putea să nu ne dezvăluie mai multe decât știm deja. Ce crede altcineva nu are nici o importanță.

- Are importanță pentru mine.

Wren gânguri și dădu din piciorușe.

- Eu vreau să rămân aici.

Pentru prima oară, o spusese cu voce tare. În ciuda faptul că avea un singur prieten aici – unul și jumătate, dacă îl punea la socoteală și pe Phish –, munții din jur începuseră să-i pară la fel de necesari ca aerul sau ca apa. Voia să rămână.

- Cum aș putea deveni o parte din comunitate cu umbra asta plutind deasupra mea?

- Să nu îndrăznești să-i lași pe idioții ăia să te afecteze.

- Bună! Eli stătea în ușa bucătăriei, îmbrăcat într-un tricou vechi cu titani și cu niște blugi de care erau agățați mărăcini. V-am adus niște ouă.

Le puse pe blat, lângă Wren. Nu părea să se lase mai mult pe un picior decât pe celălalt, ceea ce însemna că se vindeca bine.

- Bebelușul vostru e foarte mic.

- Noi doar ne ocupăm de ea acum, spuse Ian. Nu e a noastră. Iar data viitoare, ar trebui să bați la ușă.

- Am uitat. Eli se uită la Wren. Poate că îl aduceți o dată să o vadă pe mama. Poate o mai înveselește.

Tess se îndoia profund că micuța Wren ar fi putut s-o facă pe Rebecca să uite de sarcina pe care o pierduse.

– E fetiță. O cheamă Wren.

– Miroase foarte bine aici. Acolo e bacon? Noi nu avem porci, dar, uneori, tata mai dă câte ceva la schimb pentru carne.

– Vrei și tu? întrebă Ian.

Eli se foi și se uită la aragaz cu ochii unui copil care ar fi vrut bacon, dar care fusese instruit să nu ceară niciodată nimic.

– E prea mult pentru noi, spuse Tess. Și ar fi păcat să-l aruncăm.

– În cazul ăsta, cred că pot să iau.

În timp ce Tess își mânca ouăle acum reci, Ian prăji restul de bacon și Eli devoră mâncarea așa cum doar un copil de opt ani poate să o facă – chiar și unul mic pentru vârsta lui.

Vorbi cu Ian despre o vulpe pe care acesta din urmă o văzuse în pădure și despre spectacolul de licurici ce avea să urmeze și pe care amândoi îl așteptau cu nerăbdare.

– Este un fenomen care are loc în doar câteva locuri din America, explică Ian. Iar East Tennessee este unul din ele. Mii de licurici se aprind toți deodată.

Din nou, era uimită de cât de multe știa un orășean ca Ian North despre natură.

– Cică anul ăsta o să se întâmple la mijlocul lui iunie, îi spuse Eli. Cred că bebelușului tău i-ar plăcea.

Bebelușului *ei*, repetă Tess în gând, după ce Eli plecă. Dar Wren nu era a ei.

– Jeff Denning a sunat cât timp erai la duș.

Ian puse vasul gol de cafea în chiuvetă.

– Au reușit în sfârșit să dea de fiul lor.

Bucata de pâine prăjită îi rămase în gât.

– Bianca a neglijat să-l anunțe că urmează să fie tată. Jeff nu a spus-o pe șleau, dar e clar că fiu-său nu e tocmai

încântat, pentru că le-a dat mână liberă alor lui. Le-a spus să facă ce vor.

– Poftim?

Ian se întoarse în sfârșit spre ea.

– Vin să o ia pe Wren săptămâna viitoare. Peste șase zile.

Șase zile. O înșfăcă pe Wren și fugi din bucătărie.

Ian nu știa de ce crezuse că micul dejun o s-o ajute să primească mai bine vestea. O să-i fie greu lui Tess să o piardă pe Wren, dar știuse că o să urmeze acest moment. Supraviețuise pierderii soțului ei. Era suficient de puternică să supraviețuiască și acum. Și, cu Tess și Wren plecate din casă, o să poată și el în sfârșit să-și revină din bezna de creativitate în care se cufundase.

Începuse să plouă, dar avea nevoie să-și limpezească gândurile, așa că-și înșfăcă geaca. Îi plăcea să audă din plin sunetul pădurii, care era acum atenuat, așa că lăsă gluga jos și, până ce ajunse la foișorul de foc, gulerul cămășii îi era la fel de ud ca blugii.

Urcă treptele alunecoase și intră, aplecându-se. În ciuda mirosului de praf și de umezeală, îi plăcea aici. Era liniște. Era pustiu. Nu rămăseseră multe în urmă, doar un vechi aragaz cu patru ochiuri, care nu mai funcționa, o masă șubredă, din lemn și două scaune cu spătar drept. Ferestrele erau încă intacte și mai curate decât la prima lui vizită, grație unei mături vechi cu care curățase cea mai mare parte a pânzelor de păianjen.

Astăzi plafonul de nori era foarte jos și nu se vedea mare lucru, dar, într-o zi senină, puteai zări la kilometri depărtare.

Trase unul din scaune și-și propti picioarele pe pervazul ferestrei. Voia ca Tess să pozeze iar pentru el. Voia să mai facă un desen din ăla siropos, lipsit de îndrăzneală, de înverșunare, de revoltă – lipsit de orice sens. Voia să o deseneze goală. Fiecare parte a ei. Să-i capteze

senzualitatea cu peniță și cerneală: felul în care savura mâncarea, felul în care își trecea degetele prin păr, felul în care mângâia piciorul paharului. Felul în care își ridica brațele ca să se întindă și felul în care trăgea de buza de jos cu cea de sus. Văzuse cum i se face pielea de găină doar când își atingea încheietura mâinii cu propriile degete, totuși părea să nu fie câtuși de puțin conștientă de această latură a ei.

Acum trebuia să decidă cât de departe era dispus să meargă cu această pornire, pentru că un lucru era cert: dacă o captura pe coală pe savuroasa văduvă Hartsong, avea cu siguranță să adâncească bezna.

capitolul 12

Ian se întoarse dintr-una din plimbările misterioase, cărând noroi în holul de lemn lustruit la fel cum își închipuia că făcuseră cândva generații de școlari. Se schimbă în haine uscate și plecă imediat cu mașina, fără să-i spună unde se duce.

Îi era mai greu azi lui Tess să o lase pe Wren cu Heather. Ar fi vrut să se ghemuiască în pat, cu bebelușul în brațe. Să se joace cu smocul ei de păr și să se întrebe dacă ochii ei aveau să păstreze acea culoare albastru-închis pe care o aveau acum. Voia să admire felul în care i se rotunjeau obrajii și să privească cum i se strâmbă sau țuguie gurița. Să-i miroasă capul și să prețuiască fiecare moment pe care îl mai avea.

Se forță să facă ce trebuia – o sărută pe Wren pe căpșor și plecă la Hornul Spart.

Acum, ori de câte ori era la lucru, stătea ca pe ace. Îi privea pe toți cei care intrau, încerca să ghicească cine credea că ea îi provocase moartea Biancăi și cine îi vandaliza mașina. Femeile în special păreau deosebit de ostile. Și cică femeile ar trebui să țină una cu alta!

Michelle avea cearcăne adânci sub ochi și spatele o durea din ce în ce mai tare, pe măsură ce sarcina înainta.

- Nu știi cum e să ai travaliu precipitat, cum am avut eu cu Savannah, spunea ea, oricărui client intra în cafenea și era dispus să asculte. Nu poți să-ți imaginezi cât de înfricoșător este.

Tess putea să-și imagineze, pentru că ea văzuse așa ceva. Travaliul precipitat avea loc atunci când bebelușul se năștea la mai puțin de cinci ore de la prima contracție. Unele mame nășteau chiar în mai puțin de trei. În loc să se simtă norocoase că aveau un travaliu atât de scurt, mamele nu aveau timp să se adapteze la violența contracțiilor. Deși copiii erau sănătoși, unele femei ajungeau să aibă depresie postnatală sau chiar stres posttraumatic, în vreme ce altele reușeau să uite totul. Michelle nu părea să fie una din acestea.

O înfruntă pe Tess, care ștergea vitrina de gogoși.

- Dacă intru în travaliu precipitat și ești prin preajmă, promite-mi de pe acum că n-o să pui mâna pe mine.

- Michelle, ultimul lucru pe care mi-l doresc ar fi să aduc pe lume copilul tău.

Ultimul lume pe care și-l dorea Tess era să mai aducă pe lume orice copil. Simplul gând o amețea. Ceva ce-i oferise cândva atât de multă bucurie și satisfacție era acum schimonosit în imaginile din coșmarul ei.

Michelle goli interiorul cafetierei în coșul de gunoi, vărsând zaț umed pe jos.

- Să găsești pe cineva care să mă ducă la spital cât mai repede. Să nu-l aștepți pe Dave.

În cele câteva discuții pe care le avusese cu soțul lui Michelle, Tess descoperise că principalul țel al existenței lui Dave Phisher părea să fie să se țină cât mai departe de viețile tumultoase ale soției și fiicei lui.

- Așa o să fac, spuse Tess.

Savannah se băgă în vorbă din cealaltă parte a localului, unde stătea savurând un *latte* cu aromă de alune.

Era ziua ei liberă, dar îi plăcea să vină și să se uite la ele cum muncesc.

- O cred în stare pe Tess să încerce să aducă ea pe lume copilul, doar ca să se dea mare.

Tess trânti prosopul pe tejghea.

- Jur pe Dumnezeu, dacă n-ai fi gravidă, te-aș târî pe aleea din spate și te-aș lăsa lată.

Savannah pufni în derâdere.

- Am fost gimnastă, să știi.

- Și eu am fost o scorpie. Stai puțin. Încă mai sunt.

- Asta așa e, spuse domnul Felder, de la masa lui obișnuită, de lângă raftul de cărți. Ai încercat să mă dai afară, săptămâna trecută.

- Ia mai tăceți cu toții! exclamă Michelle. Dacă ați fi trecut vreunul din voi prin travaliu precipitat, așa ca mine, ați fi mai înțelegători.

- Dacă mai aud un singur cuvânt despre travaliul tău precipitat, încep să urlu! contraatacă Savannah.

Ignorându-și fiica, Michelle arătă mai întâi înspre mizeria pe care o făcuse pe jos, apoi spre Tess.

- Curăță aici. Mie mi-e prea greu să mă aplec.

Tess înșfăcă mopul și-și vărsă nervii pe zațul de cafea.

În timp ce se ducea să o ia pe Wren, băiatul de la magazin sună să o anunțe că-i venise soba și că putea să i-o instaleze săptămâna următoare. Îi spuse unde găsea cheia de rezervă și se gândi să-i spună și să o sune pe Kelly Winchester, dacă nu reușea să intre.

Când ajunse la Heather, o găsi împreună cu Wren pe veranda din față. Nu trecuseră decât vreo câteva ore, dar Tess putea să jure că bebelușul își ținea capul cu mai multă forță și că-i mai crescuseră câteva șuvițe de păr negru. Cât de curând, Wren avea să termine liceul.

Iar Tess n-o să fie acolo să o vadă.

*

- Viața mea e prea complicată acum ca să mă văd cu un bărbat, îi spuse ea lui Artie a doua zi, când apăru să o invite iar în oraș.

Cu totul întâmplător, cu doar o oră mai devreme, Tim Corbett, berarul local, o invitase și el, deși acesta fusese ceva mai subtil decât Artie.

- Ți s-a pus pata pe artistul ăla, nu? zise Artie. Așa zice toată lumea. Că poate n-ai încercat suficient de mult să-i salvezi nevasta.

- Du-te dracului!

- Hai, n-am spus că zic eu asta. Zi, ieși cu mine sau nu?

- Nu, nu ies cu tine.

- Deci ți s-a pus pata pe el. Știam eu.

- Fă-mi o favoare Artie, și nu mai fi dobitoc.

În acea după-amiază, când Tess și Wren se întoarseră acasă, fură întâmpinate de miros de vopsea proaspătă. Nu vopsea artistică, ci lavabilă, pentru pereți. Urmări mirosul până în dormitorul Biancăi.

Podeaua era acoperită cu mai multe cârpe și într-un colț era o scară. Ian termina ultimul perete. Toate spiralele și unghiurile chinuite din încăpere dispăreau pe rând, înlocuite de un strat proaspăt din vopseaua originală – gri pal. Dar Ian nu refăcuse pur și simplu decorul. Deasupra griului, aplica un strat transparent, în care erau fixate cristale micuțe. Doar porțiunea de perete dintre ferestre rămăsese neterminată.

Tess privi în jur, simțindu-se copleșită.

- Am senzația că am intrat într-o geodă. Biancăi i-ar fi plăcut la nebunie.

Ian făcu un pas în spate, ca să-și studieze munca.

- Așa este.

Tess o întoarse pe Wren în brațe. Da, erau aburi de vopsea, dar fetița avea nevoie să vadă asta.

- Wren, așa era mama ta.

– În zilele ei bune, adăugă Ian.

– Dar eu cred că așa era inima ei tot timpul. Nu am dreptate?

Ian lăsă jos pensula.

– Da. Chiar dacă strălucirea ei era prea des îndreptată în direcții greșite.

– De ce te-ai hotărât să faci asta acum?

– Era timpul, pur și simplu.

Fiindcă își luase și ea rămas-bun de la Trav, Tess înțelegea.

Lumina se schimbă când soarele fu acoperit de un nor, dar încăperea încă mai strălucea.

– Am ratat o ocazie extraordinar de importantă, spuse Tess. Ziua lui Wren ar fi trebuit să fie acum două zile - atunci ar fi trebuit să se nască. Ne-am hotărât să pregătim o cină adevărată în seara asta și ești invitatul nostru.

– Mă simt onorat.

– Așa și trebuie. Nu am dreptate, Wren?

Wren căscă, plictisită de amândoi.

Tocmai primiseră o livrare de alimente proaspete și, în timp ce Wren dormea, Tess pregăti cartofi umpluți la cuptor și pui prăjit. În bucătărie mirosea dumnezeiește.

– De ce n-ai gătit așa pentru mine de la bun început? spuse Ian, când aromele îl atraseră în bucătărie.

Tess amestecă pentru ultima oară salata.

– Pentru că tu nu mănânci.

– Ba mănânc.

– Mâncare congelată, la zece noaptea, cu gust de mâncare de pisici.

– Acum știu ce-am ratat.

În timp ce mâncau, făcură conversație ca oamenii normali. Și le fu ușor, chiar și după ce se trezi Wren. Aveau păreri asemănătoare în politică, gusturi muzicale diferite și urau cu aceeași patimă filmele de groază. Ian îi spuse că se ducea în oraș a doua zi și o rugă că aibă

grijă să nu se fi terminat toate gogoșile cu glazură până ajungea el.

- Nu cred că e o idee bună să vii la Hornul Spart când sunt eu acolo, spuse ea.

- De ce-ți faci griji?

- Nu-mi fac chiar griji. Dar nu văd de ce aș alimenta bârfele. Și așa se vorbește destul.

- Când ești atacat, singura soluție este să ataci la rândul tău.

- Tu ești un haiduc. Așa faci tu. Dar nu e stilul meu.

- Preferi să te ascunzi?

Tess se zburli.

- N-aș spune că mă ascund când lucrez la Hornul Spart.

- Ba te ascunzi, când nu vrei să fim văzuți împreună în public.

- Încerc să nu stârnesc și mai multe valuri. Ajută-mă și tu.

Nu-i promise că n-o să vină, dar nu se mai certă cu ea.

Cina se terminase de mult, dar, în afară de momentul în care Tess îi pregătise biberonul lui Wren, nici unul din ei nu se mișcă. Începură să discute despre artă. Ian descrise desenele rupestre din Paleolitic drept originile artei stradale și pe Michelangelo drept primul artist celebru. Vorbi despre litografiile lui Daumier, despre punțile lui Seurat și despre moderniștii avangardiști. Tess se aștepta să pufnească disprețuitor când îi mărturisi pasiunea ei pentru Mary Cassatt. În schimb, Ian îi spuse despre Berthe Morisot, o altă reprezentantă a curentului impresionist pe care credea că Tess ar fi apreciat-o.

Ultima lingură de înghețată de mango li se topise de mult în boluri când o surprinse, aducând vorba de mama lui.

– Când eram mic, mă ducea la Metropolitan, la Whitney, la Guggenheim – în funcția de dispoziția de moment.

– Frumoasă amintire.

– N-au fost prea multe. Se lăsă pe spătarul scaunului, complet relaxat. Era o femeie mondenă, frumoasă și alcoolică, care abia dacă putea să-și poarte sieși de grijă, darămite să mă apere pe mine de taică-meu.

Simțul dreptății se aprinse în Tess.

– Din câte am auzit, ar fi trebuit să fie aruncat în închisoare pentru abuz asupra unui minor. De ce se purta atât de îngrozitor cu tine?

– Era un dobitoc. Dar mai era și faptul că nu eram copilul lui.

Tess se îndreptă în scaun. Lansase bomba cu tot atâta nonșalanță cu care cineva îți spune cum va fi vremea mâine.

– Nu era tatăl tău?

– Nu. Dar nu a aflat despre aventura mamei decât abia când eu aveam vreo cinci ani. Prea târziu ca să-și mai retragă numele.

Tess o puse pe Wren pe celălalt umăr.

– Lucrul ăsta nu e menționat în biografia ta.

– Nu mă ascund, dar nici nu trâmbițez chestiunea. Dintr-o loialitate nemeritată față de mama, presupun. Este internată acum într-un institut de îngrijire pentru persoane cu demență. Mă iubea, dar tot întorcea capul atunci când bărbatu-său mă lovea – mă lăsa pe mine să fiu pedepsit pentru aventura ei. Personalitatea ei s-a schimbat odată cu boala. Azi n-ai putea întâlni persoană mai dulce.

Tess simți că o cuprinde furia.

– Nu-mi pasă cât de dulce e acum. Ar fi trebuit să-și apere copilul.

– Nu toate femeile sunt atât de tenace ca tine, Tess. Zâmbi. Habar nu are cine sunt atunci când mă duc

și o văd, dar se agită tot timpul în jurul meu – încearcă să-mi dea prăjituri, își face griji să nu răcesc, mă plimbă și mă prezintă tuturor, chiar dacă nu-și aduce aminte cum mă cheamă.

– De ce nu a divorțat tatăl tău, în loc să-și verse nervii pe tine?

Singurul lucru bun pe care Tess putea să-l spună despre propriul ei tată. Poate că o abandonase, dar nu o lovise.

– Să divorțeze ar fi însemnat să recunoască, chiar și numai față de el însuși, că făcuse o greșeală. Expresia lui deveni mai dură. Orgoliul era totul pentru el. Venera numele familiei North de parcă ar fi fost o relicvă sfântă. Îți poți imagina cum îl înfuria să vadă acest nume scris cu spray-ul pe tomberoane și toalete ecologice.

– Și tatăl tău biologic?

– Un actor. A făcut vreo două filme prin anii 1980, apoi cariera lui s-a prăbușit. Am avut o întâlnire de neuitat acum zece ani și nici unul din noi nu mai are dorința de a retrăi experiența.

– Ai trecut prin momente oribile în copilărie. Și totuși, vorbești total lipsit de pasiune despre asta. Cum reușești?

– Nu sunt o persoană emoțională, Tess. Știi doar. Sunt pragmatic. Abordez viața dintr-o perspectivă analitică. Asta nu înseamnă că nu am sentimente. Doar că nu le las să mă conducă. O doză sănătoasă de detașare face viața mult mai ușoară.

Tess văzuse furia din lucrările lui și nu credea această explicație, mai ales când se gândea la mama lui. Femeia care susținuse că îl iubește nu intervenise niciodată ca să-l protejeze de coșmarul la care îl supunea tatăl lui. Era oare posibil ca Ian să nu simtă prea puțin ci, dimpotrivă, prea mult?

– Nu e cazul să fii atât de afectată, spuse el. La 17 ani, m-am răzbunat. L-am bătut de i-a sunat apa în cap.

Nu a putut să cheme poliția pentru că ar fi însemnat să aducă și mai multă rușine asupra numelui North decât o făcuseră până atunci arestările mele.

– Unii oameni pur și simplu n-ar fi trebuit să se nască.

Wren scoase un fel de șuierat. Tess o lipi de gâtul ei.

– Nu tu, scumpo. Tu cu siguranță trebuia să te naști.

Și soții Denning veneau peste numai cinci zile să o ia.

Tess nu putea face nimic cum trebuie la muncă. Încurca comenzile, scăpă din mână o tavă cu căni și, când intră Freddy Davis, se arse la espressor. Nu voia decât să fie cu Wren. Uneori însă, asta era chiar mai rău decât să fie separată de ea. Îi absorbea sunetele micuțe pe care le scotea – scâncete, căscaturi, sforăituri de bebeluș. Era absolut delicioasă.

Ea și Ian nu repetaseră momentul apropiat din timpul cinei, dar, în fiecare zi când se întorcea de la Hornul Spart, i-o lua pe Wren și-i comanda să se odihnească.

Rămase acasă în ultima zi înainte să fie nevoită să o dea pe Wren soților Denning și o ținu mereu lipită de trupul ei. La culcare, se sprijini de tăblia patului și o ținu în brațe toată noaptea.

– O să fie bine, micuța mea, șopti ea. O să aibă grijă de tine. O să aibă.

Dar de Tess cine o să aibă grijă?

În ciuda celor mai bune intenții, se îndrăgostise de această micuță creatură. Era o dragoste feroce, necondiționată, mai puternică decât orice și-ar fi putut imagina. Își spusese să nu se atașeze, dar se întâmplase. Cum ar fi putut să nu se întâmple? Își petrecuse zilele, nopțile, săptămânile cu gâgâlicea asta lipită de inima ei.

Bebelușul dormi mai bine decât dormise de săptămâni întregi, scoțând din când în când niște icnete înfundate. Pe măsură ce orele întunecate se scurgeau, Tess îi absorbi mirosul, îi sărută obrajii îmbujorați, își trecu

degetele peste fontanela moale. Copilul ăsta era al ei. S-ar fi dat viața pentru Wren. Nu putea să renunțe la ea. Dar trebuia.

Când primele raze de soare se strecurară în încăpere, totul se învârtea în jurul ei. Wren, pe de altă parte, era trează și gata de o nouă zi.

Tess o duse la parter și îi dădu biberonul, trăgând cu nesaț în piept mirosul ei. Mânca mult mai ușor acum decât mâncase la început. Ochii ei priviră într-ai lui Tess. Își strânse mânuța ca o stea de mare în jurul degetului lui Tess.

Ian apăru din camera din spate, cu părul ud după duș și cu cicatricea de pe gât scoasă în evidență de apa caldă. Își trăsese pe el o pereche de pantaloni scurți gri și un tricou. Nu spuse nimic când trecu pe lângă ea și se duse să-și facă o cafea.

Wren termină tot biberonul fără probleme.

Tess îi cuprinse capul cu mâna când Ian îi aduse o cană.

- Ea nu știe că nu sunt mama ei.

- O să fie bine îngrijită.

Dacă nu ar fi avut-o în brațe pe Wren, Tess s-ar fi năpustit asupra lui. Era rece. Lipsit de inimă. Un om care nu părea să înțeleagă nici o altă emoție în afară de furie.

El fu cel care îi strânse lucrurile lui Wren, în timp ce Tess stătea cu ea în brațe în dormitorul strălucitor. El îi împachetă biberoanele, laptele praf. El scoase salopețelele din sertar și puse pachetul de scutece în scoică. Puse și eșarfa lângă scutece, dar Tess nu și-i putea imagina nici pe Diane, nici pe Jeff purtând așa ceva. O s-o lase pe Wren să plângă noaptea, singură și speriată în pătuțul ei?

Gândul o umplea de fiori reci.

Auzi sunetul roților pe pietrișul de afară.

- Au venit, spuse Ian, deși nu era nevoie.

Dădu din cap.

Ian ieși să-i întâmpine.

Întreg trupul îi fu dintr-odată acoperit de transpirație rece. O să moară. Nu putea face asta. Nu putea să-și dea copilul unor străini. Stomacul i se întoarse pe dos. Se întinse după geacă și după sacul de plimbare al lui Wren. Cu degetele tremurându-i, deschise capsele și băgă bebelușul înăuntru.

Vocile erau tot mai aproape. Ian se pregătea să-i bage în casă. Ieși în fugă din cameră, trecu prin bucătărie și ieși pe ușa din spate. Traversă în goană pajiștea, strângând-o pe Wren la pieptul ei.

Căsuța din copac al lui Ian nu avea încă pereți. Nu se putea ascunde acolo. O luă ca o săgeată înspre pădure, cu inima bătându-i să-i spargă pieptul. Gâfâia, respirând tot mai greu. Se afundă și mai adânc printre copaci.

– E-n regulă, îngerașul meu... E-n regulă.

Plămânii îi ardeau. Nu se putea duce la cabană. Era primul loc în care o s-o caute. Biserica veche... o ruină. O tăie printre tufișuri și se îndreptă spre foișorul de foc, fără să știe ce o să găsească acolo. Știa doar că trebuia să fugă.

Sui treptele putrezite din lemn cu un braț în jurul copilului și cu o mână strângând balustrada fragilă.

– Nu te teme. Ești cu mine. Nimeni n-o să te ia de la mine. Nimeni.

Ajunse în vârf. Ușa era blocată. Împinse cu umărul. Cedă. Închise ușa în spatele ei și se sprijini de ea, trăgând guri mari de aer.

Wren o privea cu ochi plini de încredere. Nu vedea o femeie nebună.

Lacrimile i se vărsară printre gene. Se lăsă să alunece pe lângă perete și se așeză pe podeaua murdară. Îndoi genunchii și lipi copilul de ea.

– O să mergem în Wisconsin. Vocea îi era răgușită din cauza lacrimilor, dar continuă: Sau în Arizona. Am prieteni acolo. Sau în Canada. Doar noi două.

O să ne ducem undeva unde să nu ne poată găsi nimeni...

Și tot așa, și tot așa. Un scenariu nebunesc, imposibil, după altul. În timp ce Wren asculta, mulțumită să fie ținută în brațe.

Nu știa cât timp trecuse atunci când o găsi. Ușa foișorului se deschise scârțâind. Intră și se uită la ea, cum stătea ghemuită într-un colț.

- Tess...

Felul în care îi rostise numele. Atâta tristețe. Știa. Înțelegea.

Ba nu.

- Dă-mi-o, Tess.

- Nu! Nu ți-o dau.

Se lăsă într-un genunchi în fața ei.

- Nu face asta.

- E a mea!

Își strecură degetele în părul ei, îi atinse tâmplele cu degetele mari.

- Nu. Nu este.

Îi dădu mâna la o parte.

- Ție nu-ți pasă! Tu nu înțelegi!

Mișcarea bruscă, tonul strident din vocea ei o făcură pe Wren să plângă.

- Ba înțeleg, spuse el. Hai, dă-mi-o.

Wren se puse și mai tare pe plâns. Pieptul ei micuț se mișca în spasme.

- Nu poți. Nu poți să o iei.

- Trebuie.

Se zbătu, încercă să-l oprească să i-o ia.

- Tess... Tess, te rog...

Îi luă bebelușul din brațe.

- Nu! Se ridică în picioare, clătinându-se. Te rog, nu face asta!

- O să fie bine.

Erau aceleași cuvinte pe care le spusese ea copilului. Dar se înșela. Nimic nu o să mai fie vreodată bine.

– *Dă-mi-o înapoi!*

Cutele din colțurile gurii lui se adânciră.

– Rămâi aici, spuse el, încet. O să-ți fie mai ușor.

Deschise ușa turnului de foc și, cu bebelușul plângând în brațe, dispăru.

– Nu! Se repezi spre ușă, se împiedică și căzu în genunchi. Nu!

Apoi urlă. Urlă din adâncul sufletului ei.

Ian știa că n-o să poată uita niciodată urletul acela sălbatic. Acoperi urechile bebelușului cu mâna, ca să nu audă cum i se frânge inima lui Tess Hartsong.

Ținu fetița în brațe în timp ce îi mințea pe soții Denning.

– Wren era agitată și Tess a scos-o la o plimbare.

Soții Denning nu erau niște oameni suspicioși și luară de bună explicația lui.

– Ea unde este? întrebă Jeff. Trebuie să-i mulțumim.

– A rămas deoparte. S-a atașat de Wren și e mai ușor așa pentru ea.

Diane își apăsă mâna pe inimă.

– Desigur. Înțelegem. Și nu putem să vă mulțumim niciunuia îndeajuns pentru ce ați făcut.

Nu era nevoie să fii specialist ca să-ți dai seama că erau amândoi agitați. Diane își umezea întruna buzele. Jeff își făcea de lucru cu gulerul de la cămașă.

– Am avut multe de făcut ca să ne pregătim pentru venirea copilului. Nu-mi amintesc ca Simon să ne fi dat atât de mult de lucru.

– Eram mai tineri atunci.

Diane trase cu dinții de buza de jos.

– M-am rugat să fiu bunică, dar recunosc că nu mi-am imaginat că o să fie în felul ăsta.

-Ciudat cum viața ți se poate schimba cu un singur telefon, spuse Jeff. Ești un pensionar liniștit și nu ai altceva de făcut decât să-ți planifici următoarea excursie. Și, dintr-odată, primești un telefon de la un artist celebru care-ți spune că ești bunic.

Diane învârtea între degete pandantivul de argint.

-Suntem dispuși să facem orice sacrificiu pentru ca Wren să știe că e crescută de doi oameni care o iubesc.

Erau oameni buni, dar Wren nu-i cunoștea. Nu așa cum o cunoștea pe Tess, sau chiar pe Ian. El fusese cel care notase programul lui Wren în acea dimineață - cât de des mânca, cât lapte trebuia să primească, unde erau datele medicale - tot ce ar fi trebuit să scrie Tess, dar nu o făcuse. Era surprins de cât de multe observase, fără să-și dea seama. Dar, când încercase să o facă pe Tess să se uite peste notițe ca să vadă dacă totul era în ordine, aceasta refuzase să vorbească.

Soții Denning nu știuseră dacă era o idee bună să ia un bebeluș prematur într-un avion, așa că veniseră din New Jersey cu mașina. Ian continuă să țină bebelușul, în timp ce discuta cu Jeff despre aspectele legale și-și dădură unul altuia datele de contact ale avocaților. Tess avea dreptate în legătură cu felul în care mirosea capul lui Wren.

După ce terminară de vorbit, Diane și Jeff începură să-i care lucrurile lui Wren în Lexusul lor. Jeff se întoarse după ultimul drum la mașină și se uită la bebeluș.

-Are o privire foarte poznașă.

Ian o știa destul de bine pe Wren și bănuia că erau doar gaze.

Sosise momentul. Ian o duse pe Wren la mașină. Îi susținea fundulețul cu mâna și o simți cum eliberează un vânt lung și satisfăcut. Avusese dreptate în legătură cu gazele.

Afurisitul de copil alesese exact acel moment ca să privească fix în ochii lui și ar fi putut să jure că avea

o expresie satisfăcută. Nu putea să creadă că i se păruse vreodată că arată ca o veveriță.

- Aveți numărul meu, spuse el. Sunați dacă aveți întrebări. Absolut orice. Zi sau noapte.

- Sigur.

Jeff deschise portiera din spate a sedanului. Ian se aplecă s-o pună pe Wren în scaunul de mașină.

O sclipire roșie înregistrată cu colțul ochiului îi distrase atenția.

Tess țâșni dintre copaci.

Era roșie la față, dar nu avea privirea sălbatică, nu părea nebună - așa cum arătase mai devreme, în turn. Părea sănătoasă la minte și foarte hotărâtă.

- Stați!

Se apropia cu pași apăsați, cu aburul ieșindu-i din cârlionții negri, cu nasul roșu, cu ochii duri.

- Trebuie să stăm de vorbă.

- Tess? Diane se întoarse. Fruntea i se încreți în semn de îngrijorare. Draga mea, știu că e greu pentru tine.

- Nu ai idee cât de greu.

Tess se opri în fața lor. Încă respira greu, dar maxilarul îi era încleștat.

- Uite care îi treaba. Wren e a mea. Fiul vostru a fost doar un donator de spermă. Eu am avut grijă de ea din ziua în care s-a născut. Și o vreau.

Parcă i-ar fi împușcat cu tranchilizante. Nimeni nu mișca. Se grăbi să spună mai departe:

- Uitați-vă la ea. Îi merge de minune. Nu vedeți? Eu o cunosc așa cum nu o cunoaște nimeni. Știu ce înseamnă plânsul ei - dacă-i e foame, dacă-i e somn, dacă e pur și simplu supărată pe lume. Știu cum îi place să fie ținută în brațe și...

- Tess! o opri Ian. Nu e cinstit față de Diane și de Jeff.

- Nu-mi pasă de Diane și de Jeff!

Jeff ridică brusc capul și Diane păru rănită.

Tess se înmuie.

- Nu vreau să spun asta. Este evident că sunteți oameni buni, iar Wren nu și-ar putea dori niște bunici mai grozavi. Dar sunteți bunici!

Cuvintele ieșiră mânate de un șuvoi de iubire, nevoie și disperare.

- Ea e a mea! Puteți să o vedeți de câte ori vreți, dar e a mea. Puteți să fiți bunici, așa cum v-ați dorit întotdeauna. O să v-o trimit de sărbători. În vacanța de vară. Semnez orice document vreți ca să vă protejați drepturile. Dar locul ei e lângă mine.

- Oh, Tess!

Izbucnirea lui Tess trezise instinctul matern în Diane.

- Ne dăm seama cât îți este de greu. Dar Wren e a noastră.

Buzele lui Tess se subțiară și mârâi:

- De ce? Fiindcă băiatul vostru i-a tras-o maică-sii?

- Tess... spuse Ian încet. Ajunge.

Jeff nu avea la fel de multă compasiune ca soția lui și maxilarul i se încordă.

- E sânge din sângele nostru.

- Dar eu sunt singura mamă pe care o cunoaște! strigă Tess. Sunt un om bun! Un cetățean bun. Sunt puternică și sănătoasă. Sunt întreagă la cap. În cea mai mare parte a timpului. Sunt o persoană etică și... Ian, spune-le! Spune-le că sunt un om bun și competent.

- Ești un om extraordinar, Tess, dar...

- Îți îngreunezi și mai mult situația, spuse Diane.

- Are nevoie de o mamă adevărată! exclamă Tess. De o mamă tânără. De cineva care să o iubească necondiționat. Nu că voi n-ați iubi-o, dar... O parte din energie o părăsise. Are nevoie de mine.

- Ne dăm seama cât de mult înseamnă pentru tine, spuse Jeff, mai calm. Dar ar însemna să fie crescută de o mamă singură și nu asta ne dorim pentru Wren. Merită o familie.

Diane întinse mâna ca să-i atingă brațul lui Tess, dar se răzgândi.

– Femeile cresc tot timpul singure copii care ajung foarte bine. Dar nu asta ne dorim pentru nepoata noastră. Poate că noi suntem doar bunici, dar suntem doi. Fetele au nevoie de un tată. Sau, în cazul de față, de un bunic. Ca să le spună că sunt frumoase și sunt iubite. Ca să le arate cum se poartă un bărbat bun cu o femeie.

Își frânse mâinile.

– Tess, eu nu am avut asta. Am fost crescută de o mamă care era atât de obosită și de plictisită, încât nu avea niciodată timp pentru mine. Și mai erau și iubiții ei...

Diane își strânse și mai tare mâinile și se schimbă brusc la față.

– Nu aș suporta ca Wren să treacă prin ce-am trecut eu din cauza lor.

Jeff își trecu brațul pe după umerii soției lui.

Diane fusese agresată. Asta era problema. Ian își dădea seama acum, la fel cum își dădea seama că Tess nu o să accepte situația.

Își îndreptă brusc umerii.

– Bianca ar fi fost o mamă singură.

– Dacă mama lui Wren ar fi trăit, Simon ar fi făcut ceea ce trebuie, spuse cu fermitate tatăl lui. Tu nu pari să ai un stil de viață stabil și bănuiesc că nu ai nici o situație financiară sigură. Și, din câte am înțeles, lucrezi la o cafenea. Poate că bunicii nu sunt cea mai strălucită opțiune, dar noi suntem doi și tu ești singură.

Tess se uită la el. Clipi. Ajunsese la capăt. Nu mai avea argumente. Se întoarse la Ian, dar nu exista nimic ce ar fi putut el să spună ca să îndrepte lucrurile. Și detesta asta. La fel cum detesta felul în care îl privea încruntată, ca și cum ar fi fost vina lui – ceea ce poate că era, ținând cont că el fusese cel care o târâse în toată povestea.

Se uită fix la el și clătină din cap.

- Nu le-ai spus.

Simți un fior rece și neplăcut pe ceafă.

Făcu repede un pas spre el.

- Aveam de gând să o luăm încet. Să le spunem mai întâi alor noștri. Dar îmi dau seama acum că nu o să meargă.

- Tess...

Ignoră nota de avertisment din vocea lui. Își trecu în schimb brațul printr-al lui și vorbi repede.

- Aveam de gând să așteptăm până la anul, dar, dacă este atât de important pentru voi, putem să ne căsătorim mai devreme. Uitați-vă la noi. Suntem senzaționali. Ian este în apogeul profesional. Singurele probleme cu legea le-a avut în tinerețe și au fost legate de cariera lui - și priviți cât de bine i-au servit. Nu s-a mai atins de ani buni nici de droguri, nici de alcool. E mai bogat decât merită cineva să fie. Mai mult decât atât... Gâtul i se mișcă în clipa în care înghiți. O iubește pe Wren și n-ar face niciodată nimic să o rănească. Ar trebui să-i vedeți împreună. Parcă ar fi o singură persoană. Îi dă biberonul, o scoate la plimbare. Cel mai mult lui Wren îi place să doarmă pe pieptul lui. Uneori, mi-e greu să-l fac să mi-o dea înapoi.

Ian făcu un efort să scape de paralizie.

- Tess!

Îl străpunse cu privirea.

- Știu că am stabilit să nu spunem nimănui, dar ce mai putem face acum? Se răsuci pe călcâie și se adresă din nou soților Denning: Doi părinți. Doi părinți stabili, iubitori și implicați. Nici unul dintre ei nu este infractor sau agresor de copii. Nu asta vă doriți pentru ea?

Spre groaza lui, cei doi bunici ezitară, părând dintr-odată nedumeriți. Tess îl aruncase în cea mai încâlcită situație

pe care și-ar fi putut-o imagina și, în timp ce încerca să-și cântărească opțiunile, dădu lovitura fatală.

– Și ce mai contează încă o zi?

Încă o zi pentru ce?

Trase adânc și tremurând aer în piept.

– Luați-o cu voi. În seara asta. Găsiți o pensiune chiar la șosea. Au întotdeauna camere și o să stați bine acolo.

Îi dădu repede înainte, fără să lase pe nimeni să intervină.

– Aveți lucrurile ei. Țineți-o cât vreți și gândiți-vă la ce v-am spus. Cercetați-vă inimile și hotărâți ce e mai bine pentru ea. Pentru ea. Nu pentru voi.

Făcu o mișcare ciudată cu mâinile, de parcă ar fi alungat niște găini.

– Hai, plecați acum! Sun la Peruca Mov și le spun să vă pregătească cea mai bună cameră.

I-o luă pe Wren din brațe.

– Să fii cuminte la bunicul și bunica, scumpo. Mami te iubește.

Îi sărută căpșorul lui Wren, se aplecă pe bancheta din spate a Lexusului și-i puse centura.

Apoi ieși.

– Pregătesc micul dejun pentru toată lumea mâine-dimineață. Ian face cea mai bună cafea, iar ouăle mele Benedict sunt o senzație. Să zicem la 10. Ca să putem dormi cu toții mai mult. Gata. Am hotărât.

Jeff și Diane aveau amândoi expresia pe care o are o căprioară prinsă între farurile mașinii, pe șosea. Ian nu putea decât să-și imagineze ce expresie avea el. Dar Tess era o adevărată forță – atât de competentă, atât de *autoritară* –, și gogomanii făcură exact ce le spusese.

Jeff se îndreptă spre scaunul de la volan.

– Păi, dacă sunteți siguri...

– Sigur, e o nimica toată! ciripi femeia cunoscută drept Tess Hartsong.

Deschise portiera din spate pentru Diane cu o mână și o împinse în mașină cu cealaltă.

- Hai, plecați! Distracție plăcută!

Și, în clipa următoare, Tess făcea ca o caraghioasă cu mâna în spatele Lexusului care se îndepărta.

O înșfăcă de umeri.

- Tu! În casă! Acum!

capitolul 13

Tess ar fi vrut să alerge după mașină. Să aibă superputeri și să o apuce de bara din spate și să o oprească cu un scârțâit.

Dacă Wren se hotăra să nu plângă până îi sărea inima din piept între patru și șase după-amiaza? Dacă nu se trezea de trei ori în noaptea asta? Sau uita să producă unul din scaunele ei explozive? Dacă nu-i punea la încercare?

Tess își riscase întreaga viață.

- Ai *auzit* ce-am spus?

Era vocea damnării. Plana asupra ei, mai mare chiar și mai feroce decât îi păruse la prima lor nefericită întâlnire. De data asta, o venă îi pulsa la tâmplă.

- Ce te-a apucat?

Pumnii i se strânseră în aer.

- Ți-ai pierdut mințile? Ce-ți poți închipui că o să câștigi mințind în halul ăsta? Și asta nu e o simplă minciună. E încununarea tuturor minciunilor care au fost spuse vreodată!

Și-i dădu așa tot înainte, cu vorbe atât de arzătoare, că pielea ar fi trebuit să-i fie numai bășici până acum. O apucă de cot și o împinse până la ușă, dar se opri brusc și începu să țipe din nou.

- Cum anume te aștepți tu să se petreacă lucrurile? În ce colț întunecat al minții tale ai ajuns la concluzia că șarada asta ar putea să țină?

Îi răspunse cu sinceritate:

– A fost singurul lucru la care m-am putut gândi.
– Poftim? Nu te-ai *gândit* deloc!
Îi prinse brațul pe care îl agita prin aer.
– Le-ai notat tot ce trebuie să știe, da? Le-ai spus că trebuie să doarmă pe spate și că e nevoie să aibă răbdare cu ea, până-și bea biberonul. Și... dacă se întâmplă ceva? Dacă încearcă să ne sune și nu avem semnal? Le-ai dat și numărul doctorului? Gemu. Ce am făcut?
– Wren o să fie bine, spuse el. Tu, pe de altă parte, nu ești.
Nu putea să-l asculte acum, când poate că micuța Wren plângea și nu putea fi consolată. Trebuia să plece. Undeva. Oriunde.
Își înhăță telefonul – singura legătură cu bebelușul – și ieși în fugă, lăsându-l pe Ian spumegând.
– Întoarce-te imediat!
O luă la fugă spre cabană, singurul refugiu la care se putea gândi. „Te rog, Wren. Te rog să fii îngrozitoare azi. Hai că poți! Trebuie!"
Dar dacă nu era?
O pânză de păianjen i se lipi de față, o căprioară îi tăie calea. Picioarele ei loviră podul atât de tare, că scândurile ar fi trebuit să se rupă. Nu venea după ea – fie pentru că se temea să n-o omoare, fie pentru că-și dădea seama că avea nevoie de timp.
Intră în cabană. Era goală, slavă Cerului!
Când bătăile inimii i mai potoliră, o sună pe Fiona Lester de la pensiune și află că soții Denning tocmai se instalau. În mod firesc, Fiona era curioasă să afle de ce aveau copilul cu ei.
– Prieteni de familie, spuse Tess, bâlbâindu-se, apoi închise înainte ca Fiona să mai pună și alte întrebări.
Se asigurase că soții Denning nu plecaseră spre New Jersey cu Wren, dar asta nu o liniștea. Se puteau răzgândi în orice clipă. Trase nervoasă draperiile, apucă o mătură, apoi o lăsă să cadă. Ar fi trebuit să se bage

în pat și să doarmă, dar era prea agitată. Găsi o cârpă și o trecu de câteva ori peste praful care se strânsese în ultima lună, dar nu se putea gândi decât la Wren. Și cum o să iasă din dandanaua pe care o crease pentru ea și Ian?

Zări boxa pe Bluetooth și ieși cu ea afară. Ramuri căzute și frunze împrăștiate de furtună acoperiseră curtea. Așeză boxa pe masa de picnic, își scoase geaca și dădu drumul la muzică.

Justin Timberlake.

Lăsă cântecul să-i pătrundă în oase. „Hai, băiete! Fă-ți treaba! Du-mă în lumea ta și fă-mă să mă simt bine. Fă tu asta, Justin, pentru că eu sunt terminată."

Trecuse atâta vreme de când nu mai încercase să danseze ca să-și uite sentimentele. Își dădu capul pe spate. Părul îi căzu până aproape de talie. Copacii se învârteau deasupra ei în timp ce se răsucea. Trase în piept mirosul de sconcs, de pin și de creuzot. Vântul rece îi trecea prin păr, îi peria scalpul.

„Nu simt răul, J.T., pentru că tu ești cu mine."

Beyonce trecu apoi la comandă. Fantastica Beyonce.

„Tu ești mamă, Bey. Tu înțelegi. Ai grijă de copilașul meu, te rog!"

Mișcările ei erau din ce în ce mai puțin legate, din ce în ce mai haotice. O durea genunchiul. Dar nu se opri.

- Ești surdă?

Cuvinte din trecutul ei. De când îl văzuse prima oară.

Se opri. Trase mai mult oxigen în plămâni. Lăsă mâinile să-i cadă pe lângă ea și încercă să-și regleze respirația. Știa că n-o s-o lase mult timp în pace. Se mira chiar că o lăsase atât de mult să-și revină.

Stătea în exact același loc ca în prima dimineață. În loc de cămașa de flanel în carouri roșii și negre, purta acum un tricou alb, strâns pe corp. Părul îi era la fel de rebel – des și negru, ondulându-i-se la gât. Nu mai arăta

de parcă ar fi vrut să o strângă de gât, dar nici prea prietenos nu părea.

Îi închise boxa, la fel cum făcuse și prima oară, oprind-o pe Mama Bey.

– Îți dai seama că mâine-dimineață, când o să apară – dacă o să apară – va trebui să le spui adevărul?

– O să apară! exclamă ea. Trebuie!

Ian nu dădea înapoi.

– Va trebui să le spui că ai inventat toată povestea cu căsătoria.

Tess se prăbuși pe masa de picnic care continua să supraviețuiască prin cine știe ce minune și studie cărămizile sparte de sub picioare. Le împinse cu degetul mare.

– Ar fi chiar așa de îngrozitor? spuse ea, încet. Să ne căsătorim?

– Vorbești serios?

Frunzele se spulberau sub ghetele lui în timp ce înainta spre ea.

– Doar nu-ți imaginezi vreo clipă că o să intru în jocul ăsta al tău nebunesc!

– Poate. Se uită la el. Nu trebuie decât să le spui că ne căsătorim. După aia, putem să tragem de timp.

– Intenționează să facă parte din viața lui Wren! Cam cât timp îți imaginezi tu că o să țină?

Își puse mâinile în șolduri și începu să vorbească mai repede. Cuvintele se rostogoleau unele într-altele în timp ce încerca să găsească o soluție.

– Să zicem că va trebui să ne căsătorim. Ce mare chestie? Ce mai contează căsătoria în ziua de azi? Mai ales pentru noi doi. Cui îi pasă, în afara soților Denning? Ne pricepem să nu ne încurcăm unul pe celălalt și doar nu s-ar pune problema să locuim împreună. Tu poți să rămâi în singurătatea ta pe care o iubești atât de mult, iar eu... Ei bine, nu știu încă exact ce o să fac, dar n-o să te implic pe tine. Semnez orice contract prenupțial vrei

să-ți protejezi banii de care nu-ți pasă. N-o să fie *nici* diferență!

– Vreau să te *desenez*, nu să mă-nsor cu tine!

Tess clipi.

– Dacă am fi căsătoriți, ai putea să mă desenezi oricând ai vrea. Vine la pachet.

– Nu, mulțumesc.

Se răsuci pe călcâie.

Tess sări în picioare. Oricât de nebunesc ar fi fost, nu putea să renunțe.

– Ai citit vreodată despre acei oameni incredibili care fac gesturi mărețe? Gesturi care schimbă vieți pentru totdeauna? De pildă... donează un rinichi. Sau construiesc o școală. Sau... ridică o mașină de pe cineva. Asta ar fi. Un gest măreț.

Ian se răsuci spre ea.

– Ai nevoie de un rinichi? O să mă gândesc. Dar *nu* mă însor cu tine!

Își înfipse unghiile în palmă.

– Ar trebui să faci atât de puțin și viața ei s-ar schimba.

– Ți se pare că e *puțin* să te căsătorești?

– Tu nu vrei s-o păstrezi? Nici măcar puțin?

– Nu despre asta e vorba.

– Ba numai despre asta e vorba! Iar să fii căsătorit cu mine nu ar fi nici pe departe atât de îngrozitor pe cât crezi.

Nici măcar ea nu credea asta, așa că ducea muncă de convingere pentru amândoi.

– Suntem prieteni, într-un fel, dacă numești prieten persoana lângă care poți fi tu însuți. Pe care să nu fie nevoie să o impresionezi, în fața căreia să nu trebuiască să-ți ascunzi defectele. Am văzut amândoi latura cea mai urâtă a celuilalt. Cel puțin sper că e valabil în cazul tău, pentru că tu ai văzut-o pe a mea. Și, cât de curând, eu și Wren o să ne mutăm aici, în cabană. Nici n-o să știi că suntem prin zonă. Nu vezi? Nu s-ar schimba nimic.

– Doar că aș fi însurat, chestie care nu a făcut niciodată parte din planurile mele de viață.

– Doar până se usucă cerneala pe acte. Când o să știu sigur că e a mea pentru totdeauna, putem divorța.

Căută ceva – orice – care să-l convingă.

– Până atunci... poți să beneficiezi de cât sex vrei.

Una din sprâncenele lui negre se arcui brusc.

– Vrei să spui că *tu* poți să beneficiezi de cât sex vrei *tu*.

– Tot una. Dădu zor mai departe: Este cinstit să-ți spun. Eu... Înghiți în sec. Sunt foarte talentată în arta seducției.

Mult mai mult decât ar fi vrut să fie.

– Vorbești ca o curtezană din secolul al XVIII-lea.

– Dar cu o igienă mai bună.

Deși nu era chiar sigură că se spălase pe dinți în acea dimineață.

– Firește, va trebui să mă asigur că nu ai vreo boală cu transmitere sexuală. Pentru că eu nu am.

– Nici eu, iar asta e o nebunie.

Își trecu mâna prin păr.

Începea în sfârșit să-l înduplece? Inima ei epuizată o luă la galop. Ce ar fi putut să-i mai spună ca să-l convingă? Își trecu limba peste buze.

– Ce-ai zice de o tură de test?

– O...?

Visele ei de a fi sedusă se spulberară, dar aici era vorba de Wren, nu de sex.

– Un test. Cu condiția să iei serios în considerare propunerea mea.

Tăcerea lui era mai rea decât un refuz. Luă boxa de pe masă și o examină de parcă ar fi căutat defecte de fabricație. În cele din urmă, ridică privirea spre ea.

– Îți fac o contraofertă. Pozează pentru mine diseară. Nud.

Tess înghiți.

- Dacă sunt de acord, le spui că intenționăm să ne căsătorim? Doar că intenționăm?
- Nu.
- Atunci n-o fac.
Trecu boxa dintr-o mână în cealaltă.
- Posibil să nu le spun că ai mințit cu nerușinare, dar...
- Accept! spuse ea, repede.
- Dar... Numai dacă nu mă întreabă în mod direct. Spre deosebire de tine, eu nu am de gând să mint.
Nu era ce-și dorea, dar era mai bine decât nimic.
- S-a făcut. Acum te rog să pleci, ca să pot plânge în liniște.
N-ar fi putut să dispară mai repede.

Era prea agitată ca să doarmă și cabana i se părea sufocantă, așa că se spălă pe față, își trecu o perie prin păr și găsi al doilea rând de chei de la mașină. Se întoarse la vechea școală ca să-și ia mașina, apoi coborî în oraș.
Se plimbă pe culoarele de la Dollar General fără să vadă ce era pe rafturi, apoi se așeză pe banca de afară și încercă să se calmeze.
Când nu reuși, se ridică, doar ca să descopere că se așezase în ceva lipicios. Își curăță blugii cât putu mai bine, înainte ca teama care o făcuse să vină în oraș să o copleșească.
Trebuia să se asigure că soții Denning erau încă la Fiona, la pensiunea Peruca Mov.
Trecu pe lângă centrul de recreere Brad Winchester și pe lângă Biserica Apostolică Îngerii Focului. După cotitură, Peruca Mov apăru pe stânga. Încetini cât putu de mult.
Lexusul era acolo, dar asta nu o liniștea prea mult. Wren era prea fragilă ca să stea printre prea mulți oameni. Dacă erau și alți clienți la pensiune? Copii nevaccinați?

Fu nevoie de un efort suprem de voință ca să se întoarcă în oraș. Ajunse până în dreptul centrului de recreere înainte să fie nevoită să tragă pe dreapta.

Își lăsă capul pe volan în timp ce imagini îngrozitoare îi invadau mintea, una după cealaltă. Wren plângând atât de tare că-i ieșeau pete roșii pe față. Wren vomitând în scaunul de mașină. Wren cu un atac de diaree explozivă. Tess își dorise ca Wren să fie îngrozitoare cu bunicii ei, dar nu putea suporta gândul că ar fi putut face toate astea fără ca ea să fie acolo să o aline.

Se forță să se întoarcă la cabană. Covorașul din fața ușii era strâmb și pe masa din bucătărie era un manual, însă de data asta nu mai era de vină Kelly Winchester. Trecuse instalatorul și-i montase soba. Acum că nu mai conta, avea căldură.

Cu telefonul în mână, își târî picioarele până la etaj, se băgă sub pătură și se cufundă într-un somn agitat.

Semnalul sonor al telefonului o trezi înainte să prindă contur coșmarul. Căută prin pătură după el.

Era un mesaj de la Ian: „Unde ești?"

Miji ochii și tastă: „Într-o casă pe plajă, în Bora Bora".

„Ia-ți bilet de întoarcere. Cina aici, într-o oră. Gătesc eu."

„Nu mi-e foame."

Stomacul ei scoase sunete de împotrivire.

„Nu contează. Avem o înțelegere."

Desenul nud. De parcă ar fi putut să uite.

Se uită la ceas. Era aproape șapte. O durea capul și simțea în gură gust de șosete murdare. Se târî în baia acum caldă, umplu vechea cadă sprijinită pe picioare cu gheare, își scoase hainele murdare și se băgă în apă.

Avem o înțelegere.

Stând întinsă în apă se imagina întinsă goală pe canapeaua de catifea. Și cu ce scop? Chiar credea că farmecul ei sexual îndoielnic o să-l convingă să accepte să intre în povestea sucită pe care o concepuse dintr-un impuls?

Trebuia să se pregătească pentru orice avea să se întâmple în acea seară, dar singurul lucru la care se putu gândi fu să-și radă părul de pe picioare.

Apa se răci. Își uscă părul cu prosopul și-l pieptănă cu degetele. Blugii erau prea murdari ca să-i îmbrace la loc și transpirase în cămașă, dar, pentru că aproape toate lucrurile ei erau la casa școlii, nu prea avea din ce să aleagă.

Respinse rochia neagră și dreaptă pe care o purtase la înmormântarea lui Trav, la fel și treningul roz cu pete de leopard pe care colegele i-l cumpăraseră cândva în glumă. Nu rămânea decât rochia roșie de ocazie, cu fusta bogată și fără umeri, cu care mergea întotdeauna la petrecerile de sărbători.

Era ceva la rochia asta... Avea nevoie de o armură, iar rochia asta era ca un stindard de luptă. Și-o trase peste cap și tremură când materialul rece îi alunecă pe trupul gol. Fusta era largă, lăsând mult aer să-i pătrundă printre picioare și mai sus. De îndată ce ajungea la casa școlii, o să-și pună niște chiloți.

În timp ce-și strângea hainele murdare, se văzu în oglindă. Nemachiată, cu părul pieptănat doar cu degetele și îmbrăcată în rochia roșie de seară, arăta ca o petrecăreață mahmură care se întoarce acasă în zori, după ce a tras toată noaptea cocaină pe nas cu un regizor de filme independente.

Își puse balerinii argintii scofâlciți pe care îi ținea lângă ușa din spate și intră în mașină.

Ajunse la școală mult prea repede.

Când intră, simți miros de mâncare.

– Aici sunt! strigă el din bucătărie.

Se luă după vocea lui. Stătea lângă blatul de bucătărie îmbrăcat în blugi și un tricou bleumarin FIFA World Cup. Avea în față ingredientele pentru o salată, o sticlă de vin și două pahare pline.

O privi admirativ din cap până-n picioare.

– Foarte frumos.

– Mă schimb.

– Mai târziu. Îi întinse unul din paharele de vin. Este un cabernet foarte bun.

Tess dădu tot paharul pe gât și i-l întinse ca să i-l umple la loc.

– Am anticipat asta, spuse el.

– Ce?

– Nevoia ta presantă de a abuza de alcool. Îi umplu la loc paharul. Îmi place cum te-ai îmbrăcat pentru mine.

– Hainele de pe mine erau murdare. Mă schimb imediat ce termin de mâncat.

Vinul și aromele care emanau din cuptor o făcură să-și dea dintr-odată seama că-i era foarte foame. Atât de foame, încât aproape că uită că nu avea chiloți pe ea.

– Avem lasagna.

– Congelată?

Păru jignit.

– Îmi subestimezi abilitățile culinare.

– Garantat congelată.

Gura lui tremură.

– Ia niște farfurii.

Arăta plină de patimă, semăna cu a patra soție a unui magnat grec. Rochia roșie și picioarele goale. Haosul extravagant al părului precum cerneala căzut peste pielea măslinie. O femeie prea încrezătoare ca să se mai obosească să se machieze. Și sânii ei... Ian văzuse mulți sâni, dar aceștia erau excepționali. Bănuia de mult timp că nu erau pe deplini simetrici ceea ce îi făcea cu atât mai mult perfecți.

Strânse mizeria pe care o făcuse el cu salata și transferă ingredientele în două boluri. Pliurile rochiei îi foșneau în jurul picioarelor goale.

Scoase lasagna din cuptor.

-Am aprins soba. Hai să mâncăm în fața focului.
Tess ridică din umeri și duse salatele în living. Ian aruncă un pled de lână pe jos, în fața godinului, și aduse restul mâncării. Poate că masa ar fi fost mai comodă, dar nu ar fi avut o priveliște atât de captivantă. Mai întâi se așeză cu picioarele încrucișate, cu fusta trasă între genunchi, expunându-și picioarele goale. Mai târziu își mută picioarele într-o parte și rochia i se ridică până la jumătatea coapsei. Era o simfonie de stacojiu decadent și crem pământesc.

Și era îngrijorată. Era ușor să vezi cât era de supărată. Și el se gândise astăzi la Wren mai mult decât ar fi vrut. Îi umplu la loc paharul lui Tess, dar nu și pe al lui. Nici unul din ei nu vorbea prea mult.

În cele din urmă, renunță să mai încerce să mănânce și făcu lucrul la care se gândise întreaga zi. Luă blocul de schițe.

Tess înlemni, amintindu-și că-i promisese că o să pozeze nud. Ian nu se grăbi, alese un creion grafit 3B în vreme ce războiul dintre dorința compulsivă de a o desena și disprețul față de ceea ce avea să producă se porni din nou înăuntrul lui. Asta nu era artă. Desenele astea comerciale nu erau decât o diversiune, îl distrăgeau de la ceea ce ar fi trebuit să facă – atâta tot că nu știa ce anume. Cum ar fi putut să știe, cu toată nebunia din viața lui?

Focul strălucea prin ușa sobei. Tess se uitase la flăcări, dar ridică acum privirea spre el.

-Nu pricep. Nu înțeleg de ce vrei să mă desenezi.

Iar el nu avea nici o intenție să-i explice.

-Inspirația lovește în feluri ciudate. Ridică ochii din desen. Astăzi ești tu, mâine o să fie cine știe ce broscoi râios pe care o să-l văd prin pădure.

Râse. N-o mai auzise de mult râzând.

- Măgulitoare comparație. E bine că mă doare fix în cot de ce crezi despre mine.

- Nu e chiar cea mai bună atitudine față de un bărbat pe care încerci să-l convingi să te ia de nevastă.

Îi venea să-și tragă palme pentru ce spusese, fiindcă toată veselia pieri din ochii ei. Își coborî privirea.

- Acum vine partea în care trebuie să mă dezbrac?

Întrebarea ei îl enervă, deși n-ar fi trebuit, ținând cont că el o provocase.

- Nu trebuie să faci absolut nimic dacă nu vrei.

- Nu vreau. Puse paharul de vin pe măsuța de cafea de lângă ea. Dar o s-o fac.

Își duse mâinile la spate ca să desfacă fermoarul rochiei.

- Oprește-te!

Oricât de mult și-ar fi dorit să vadă mai mult, nu voia să vadă așa. Nu cu expresia îndurerată de pe chipul ei, care îl făcea să se simtă de parcă ar fi transformat-o într-o curvă ieftină.

- Am nevoie să-mi fi alături mâine, spuse ea.

Strânse mai tare creionul în mână.

- Știu asta. Rămâi așa cum ești.

Și așa, în loc s-o deseneze întinsă goală pe canapeaua mov din atelierul lui, îi pozā așa cum era. Cu picioarele trase într-o parte, cu fusta strânsă pe lângă coapse, cu capul aplecat. Era furios pe el însuși.

Tess își spuse că detașarea lui ar fi trebuit să o facă să se simtă ușurată. Ideea de a sta goală și pasivă în fața lui, de a-l lăsa să o studieze de parcă ar fi fost o insectă prinsă în ac, era mai mult decât deranjantă. În schimb, se simțea lamentabil, un eșec sexual. Ea își dorea mai mult, el de ce nu?

Întotdeauna seducătoare. Niciodată sedusă.

Se ridică în capul oaselor.

-Ai văzut suficient pentru seara asta?
-Ai început să obosești?
-Da.
O minciună. Somnul de după-amiază o revigorase.
Creionul lui încetă brusc să se mai miște.
-Nu pot să cred că ai încercat să mă cumperi cu sex.
Nu păruse furios la momentul respectiv, de ce era deranjat acum? Își trase genunchii sub ea.
-Nu aveam altă monedă de schimb.
Ian se ridică în picioare dintr-o singură mișcare abruptă.
-Aveai... caracterul tău. Inteligența ta. Aveai... Se luptă să găsească cuvintele. Știi să gătești!
Reacția lui o ului.
-De ce oare nu m-am gândit la asta? Intră în jocul meu abject cu planul de căsătorie și o să-ți fac niște chiftele.
Se apropie, planând asupra ei.
-Când o să ajungem în pat împreună, o să fie pentru că o să vrem amândoi să ajungem acolo. Nu pentru că te sacrifici ca o vestală virgină.
-Ai spus când o să ajungem în pat...
-Am spus.
-Dar...
-Nu te preface că nu înțelegi. O femeie ca tine emană sex prin toți porii.
Tess clipi.
-Ți se pare că eman sex?
-Știi exact ce vreau să spun. Ochii tăi. Părul tău. Corpul tău...
Tess înghiți.
-Pot să fiu de acord cu ochii și presupun că părul ține de preferințele personale, dar corpul?
-Gata. Ajunge!
Își trase tricoul peste cap.

capitolul 14

Trona deasupra ei, flăcările din sobă păreau să-i mângâie pieptul gol. Întinse mâna și Tess i-o dădu pe a ei. Acest gest simplu în care mâna lui mare se plia peste mâna ei mică părea mai intim decât orice trăise vreodată.

O trase în picioare. Tess privi în acei ochi întunecați, cu stavile argintii. Cum de i se păruseră vreodată reci? Își apăsă degetul mare în palma ei și trasă acolo un cerc delicios.

– Vreau să fiu sigur că ne înțelegem... Asta nu are nimic de-a face cu ce se întâmplă mâine.

„Ba are totul de-a face cu ce se întâmplă mâine."

Trasă iar un cerc în palma ei.

– Vreau să te aud c-o spui.

Dacă asta avea nevoie să audă...

– Nu are nimic de-a face cu ce se întâmplă mâine.

– Totul este despre această noapte.

Dacă lua acum blocul de schițe, n-o să i-o ierte niciodată.

– Nu iau anticoncepționale.

– Nici o problemă. Prezervativele alea care-ți plac atât de mult... Își atinse buzunarul blugilor. Nu mă prinzi niciodată fără ele, de când ești tu aici.

Tess zâmbi.

– Flatant.

Mâinile lui mari îi alunecară pe spate. Pielea i se electriză. Poate că această noapte putea fi un punct singular în timp pentru ei, deconectat de restul vieții lor.

Mâinile lui i se opriră când ajunseră pe talia ei.

– Mă omori! gemu el. Tot ce vreau e să te dezbrac și să te iau chiar aici. Dar...

„Nici un dar!"

– ... chestia asta ar putea strica totul între noi, în sute de mii de feluri.

– Pentru un bărbat care nu vorbește prea mult, ai zis destul.

Preluă ea comanda. Își prinse brațele pe după gâtul lui, se ridică pe vârfuri și-și depărtă buzele. Degetele i se jucau în părul des și aspru de la spate. Îi prinse buza de jos între buzele ei. Rămase acolo, ademenind.

Întotdeauna seducătoare. Niciodată sedusă.

Trupul lui apăsă dur într-al ei. Își împinse șoldurile și se frecă de el ca o pisică, dar își păstră limba cuminte, la locul ei. Lui Tess nu-i plăceau limbile.

Palma lui îi prinse fundul și doar țesătura subțire și roșie îi mai despărțea pielea de a ei. Îl așteptă să ducă mâna dedesubt.

Nu o duse.

În schimb, fură el sărutul. Preluă el comanda. De unde la început deținuse controlul, Tess era acum lipită de perete, cu fața prinsă între mâinile lui mari și pricepute.

Îi înclină ușor capul și-i ridică bărbia. Cu degetul mare îi mângâie centrul buzei de jos, depărtând-o ușor de cea de sus.

Își lăsă mâinile să-i alunece pe umeri, își aplecă spre ea capul și îi simți limba. Mai întâi testând doar, apoi alunecând înăuntru. Explorând.

Parcă ar fi fost sărutată pentru prima oară. Într-un mod cu totul și cu totul nou. Era o străină, prinsă pe un tărâm exotic. Oare chiar îi plăcea să fie sărutată așa?

Îi plăcea.

Gura lui nu se mai oprea. În câte feluri putea să o sărute?

Își puse mâinile pe perete, de-o parte și de cealaltă a capului ei. Își lipi pieptul de sânii ei.

Clipi și deschise ochii. Ai lui erau pe jumătate închiși. O s-o devoreze. O trecură fiori pe sub piele.

Îi prinse încheieturile și-i țintui brațele pe lângă corp. Tess fusese întotdeauna ușor claustrofobică și o prinsese

cu trupul lui ca într-o capcană. Nu simțea nevoia să se elibereze, dar nici nu se simțea în deplină siguranță.

Mirosul de fum de lemn. Mirosul lui. Totul o vrăjea.

Îi dădu drumul. Își coborî brațele până ajunseră să se odihnească pe șoldurile ei.

„Bagă mâna dedesubt. Sub rochia mea...", îl rugă în tăcere, dar Ian nu o ascultă. În schimb, se trase înapoi. Privirea lui o căuta pe a ei. Fruntea i se încreți.

O dorea. Simțea cât de mult.

– Dumnezeule, Tess...

Se desprinse de perete și îngenunche pe pătură. Patul ar fi fost mai confortabil, dar era prea departe. Ian îngenunche lângă ea. Flăcările strălucitoare le pictau brațele în ocru și auriu.

Se întinseră împreună. Ian gemu:

– Ești fantezia oricărui bărbat.

Își mușcă buza ca să nu-l contrazică.

O sărută iar. Și iar. Săruturi adânci, atât de amețitoare, încât Tess avea senzația că se îmbătase. Avea pieptul gol, dar încă mai purta blugii. Ea avea picioarele goale, dar încă mai purta rochia. Mâna lui îi găsi interiorul genunchiului. În sfârșit! Dar chiar și atunci, nu se grăbi, se mișcă încet. Îi sărută clavicula, curbura gâtului. Se opri când își dădu seama că nu purta lenjerie.

Era udă. Atât de udă, că se simțea jenată. Dar nu păru să-l deranjeze. Își arcui gâtul. Coapsele i se depărtară.

O atinse. Direct în centrul ei. Doar cea mai fină mângâiere. Apoi mai adânc. Mai ferm. Mai repede. Se destrămă.

Abia îi lăsă timp să-și revină, înainte s-o atingă din nou. Se cutremură din nou.

Avea nevoie de el în întregime. Trebuia să-l aibă. Își puse mâinile pe pieptul lui și-l dădu la o parte de pe ea. Întinse mâna după fermoarul blugilor. Simți ce era acolo. Gros și tare.

Îi opri mâinile înainte să apuce să desfacă fermoarul. Dintr-odată, se opri. Îl privi șocată și văzu expresia tulburată care îi trăgea în jos colțurile gurii.

- Nu are nici o legătură cu ce se-ntâmplă mâine, șopti ea.

- Mi-aș dori din tot sufletul să fie așa.

Se ridică și se îndreptă spre ușa de la intrare.

- Unde te duci?

- Afară.

De ce?

- Ghici.

- Oh...

Voia să-i spună că nu avea nevoie. Că o să aibă grijă de el, de tot. Dar ușa se închisese deja.

Cu pieptul încă gol, ieși afară în noaptea rece de aprilie.

Jena era prea mare ca să poată suporta gândul de a mai da ochii cu el când se întorcea, așa că se retrase ca o lașă în camera ei. Ce-ar fi putut spune, când știa că are dreptate? Cum putea această seară să nu fie legată de ce avea să se întâmple a doua zi? În ciuda exteriorului aspru, Ian era un om de onoare. Și în acest moment Tess ura asta la el.

Îl auzi întorcându-se în timp ce-și scotea rochia mototolită în ultimul hal, pe care nu avea să o mai poarte niciodată. Din baia de la parter se auzi apa curgând la duș. O făcuse să uite de Wren pentru o scurtă vreme, dar această escapadă magică departe de realitate se sfârșise. Soții Denning nu sunaseră să ceară sfaturi. Nu o imploraseră să vină și să le ia copilul urlând de pe cap. Jeff și Diane Denning se îndrăgostiseră de Wren din clipa în care o văzuseră. Era un lucru pe care Tess îl înțelegea mult prea bine.

*

A doua zi de dimineață, își făcu duș, se îmbrăcă și chiar se fardă, ca un fel de armură pentru ceea ce va urma. Era abia ora 7 când termină, iar soții Denning urmau să vină abia la 10.

Coborî la parter. Ușa dormitorului sclipitor era întredeschisă. Fără să privească înăuntru, știu că nu era nimeni acolo. Energia care învăluia întreaga casă atunci când era el prezent nu se simțea.

Se uită la ceas. Ce o să facă timp de trei ore? Era prea agitată ca să citească și ar fi înnebunit dacă ar fi rămas înăuntru, așa că-și puse adidașii și un fâș și ieși.

Trebuia să danseze ca să potolească tumultul dinăuntrul ei, așa că o apucă spre cabană. Dar se întoarse și o luă în direcția opusă. Ultima oară când urcase înspre biserica părăsită, o avusese în brațe pe Wren. De data asta era singură.

El era acolo, în mijlocul pajiștii învăluite în ceață. Tess se strecură printre copaci. Puterea ce se degaja din atitudinea lui o vrăjea. Brațele i se întindeau în lovituri măsurate, apoi picioarele îi intrau și ele în joc. Purta doar un tricou și o pereche de pantaloni scurți, gri. Chiar și de unde era ascunsă, Tess îi putea vedea musculatura pulpelor, forța coapselor.

Îl spiona ca o puștoaică de 15 ani, care pândește din tufișuri în speranța că o să-l zărească pe băiatul de care s-a amorezat.

Gata cu asta! Își îndesă mâinile în buzunarele fâșului și ieși dintre copaci.

Ian era atât de absorbit de antrenamentul lui, încât nu o observă din prima clipă. Tess alese cel mai plat ciot de copac și se așeză să-l privească. Își pierdu ritmul. Îl găsi din nou. Dar nu continuă mult timp.

Se apropie de ea, ștergându-și fruntea pe mâneca tricoului.

Era femeie în toată firea și era ridicol să roșească asemenea unei fetițe.

- Foarte frumos, domnule North. Ar trebui să vinzi bilete.

- Ce vrei?

Nu fusese nepoliticos. Mai degrabă îngrijorat.

- Încercam să evit stânjeneala de a doua zi. Nu că s-ar fi întâmplat ceva între noi azi-noapte. Fiindcă cuiva i s-a făcut frică.

Nu intenționase să fie atât de aspră, dar părea abordarea corectă.

- Nu mi s-a făcut frică.

- Mie așa mi s-a părut.

O sprânceană neagră se arcui.

- Nu trebuie să pari chiar atât de mândră de tine.

- Spre deosebire de tine, eu am obținut ce voiam.

Îndrăzneala ei îi dădea senzația că scotea la iveală femeia care ar fi trebuit să fie tot timpul. Din nefericire, el nu-i împărtășea impresia.

- Cred că am fost nebun.

- E foarte neplăcut să fii om de onoare, nu-i așa?

- Dumnezeule, Tess...

- Vorbind de Dumnezeu... și pentru că suntem practic într-o biserică... Știu că ar trebui să te iert pentru că nu ai vrut să-mi dai și mie din bomboanele tale. Se prefăcu căzută pe gânduri. Dar nu. N-ai să vezi.

Ian rânji.

- Nu mai e alta ca tine, Tess Hartsong.

Zâmbetul lui o topi. Așa ar fi arătat dacă ar fi fost crescut într-o altfel de familie, eliberat de povara copilăriei pe care părea să creadă că o lăsase în urmă, dar care continua să-l urmărească, nevăzută, pretutindeni. Tatăl care îl abuzase, dar, mai rău chiar... mama care nu-l iubise suficient cât să-l apere.

- De cât timp faci chestiile astea pe care le faci aici?

- Tae kwon do, în principal. De vreo zece ani. Mai exersez și într-un dojo retras, din Valley City.

- Care va să zică acolo dispari.

Valley City era la aproximativ 25 de kilometri distanță și doar puțin mai mare decât orașul Tempest.

Făcu semn din cap înspre rucsacul lui:

- Ai blocul de schițe la tine?

- Firește.

- Desenează ceva pentru mine. Dar să nu fiu eu. Arătă cu degetul. Fereastra aia. Aia acoperită de iederă.

Se uită înspre locul pe care i-l arătase, o fereastră laterală îngustă, cu arcadă. Geamul dispăruse și tâmplăria de lemn atârna în unghiuri ciudate.

Ian ridică din umeri și se duse să-și aducă blocul de desen.

- Să nu uiți să te semnezi după ce termini.

- Încă mai speri să scoți bani pe eBay?

- Trebuie să-mi asigur cumva pensia.

Ian pufni și se întoarse spre ea.

- Lasă-mă să stau eu în locul tău.

Tess se ridică și-l lăsă să lucreze. În timp ce Ian desena, înconjură biserica printre buruieni și se apropie de pârâul care curgea în spatele clădirii. Cea mai mare parte din vopseaua cândva albă a bisericii se cojise acum, lăsând să se vadă lemnul putrezit de dedesubt. Își imagină vocile penticostalilor auzindu-se din spatele acestor pereți. Credincioșii apropiindu-se în pas legănat de apele învolburate ale pârâului ca să fie botezați în numele Sfântului Duh. Se gândi la convingerea lor absolută că fiecare cuvânt din Biblie era adevărat. La abilitatea lor de a face abstracție de secole întregi de tradiție orală care existase înainte să fie transcrisă scriptura. O convingere atât de puternică ar fi fost reconfortantă, însă Tess prefera o abordare mai complexă a creștinismului. Totuși, simțea într-un fel o legătură cu acești penticostali. Nu credeau și ei în puterea vindecătoare a dansului spontan?

Găsi o zonă cu iarbă înaltă și împleti câteva fire. În timp ce încerca să-și lege cingătoarea improvizată în jurul taliei, Ian strigă de pe buștean:

- Am terminat.

Aruncă cingătoarea din iarbă și se duse să vadă.

- Oh, vai...

Nu știa sigur la ce se așteptase, dar în nici un caz la această redare desăvârșită. Fereastra și lujerii de iederă erau executate cu asemenea detalii impecabile, încât ar fi putut fi o gravură medievală. Însă fix în mijlocul ferestrei...

- Ăsta-i un *iepure!*

- Un iepure foarte frumos.

- Un iepure din desene animate. Ce mama naibii, Ian?

Zâmbi îngâmfat.

- Parcă voiai ceva pentru o investiție. Asta ți-am făcut.

- Cum așa, mă rog?

O privi cu exagerată compătimire:

- În mod clar, nu știi absolut nimic despre arta contemporană. Misterul adaugă valoare.

- Aha.

- Lumea artei o va lua razna încercând să înțeleagă ce reprezintă iepurele ăsta. Licitația ta de pe eBay o să depășească orice așteptări.

- Și ce reprezintă iepurele?

- Îmi plăcea Bugs Bunny când eram mic.

Tess zâmbi.

- Ar trebui să-i dau un titlu.

Îi luă blocul de desen din mână, se gândi câteva clipe, apoi scrise ceva. I-l dădu înapoi. Deasupra numelui său și a datei erau cuvintele: *Compoziție în creion și căcăreze de iepure.*

- Nu se poate!

- Din nefericire, nu am găsit căcăreze de iepure. Dar, cu titlul ăsta, ai mai scos încă o mie.

Tess izbucni în râs.

Ian zâmbi la rândul lui cu gura până la urechi. Arăta exact ca puștiul care îl iubise cândva pe Bugs Bunny.

*

Se întoarseră împreună. Îi arătă o balegă de urs pe potecă și urme de coiot. Îi arătă cum plantele începuseră deja să încolțească, cum primele flori apăruseră deja sub copacii cărora nu le dăduseră încă frunzele.

– Ai crescut la oraș, spuse ea. Mă tot întreb de unde știi atât de multe.

– Am petrecut mult timp în natură de-a lungul anilor. Drumeții, excursii cu cortul, plimbări cu canoea pe râuri. Iar artiștii sunt de obicei foarte buni observatori.

Oare cât de multe observase la ea?

Tensiunea care se domolise o idee reapăru când ajunseră la casa școlii.

– Trebuie să mă spăl, spuse el. Vezi să nu faci vreo cădere nervoasă până mă-ntorc.

– Nu fac prea des căderi nervoase.

Un mare neadevăr, ținând cont că era ceva ce i se întâmpla în mod regulat, în ultima vreme.

Ian dispăru în dormitorul strălucitor și ea se duse în bucătărie. O s-o dea de gol când veneau soții Denning? Îi spusese clar că nu o să susțină povestea ei cu căsătoria, dar mai spusese și că nu o s-o dea de gol. Decât dacă îl întrebau în mod direct.

Tess privi în jur, încercând să-și amintească de ce venise în bucătărie. Pentru că le promisese, ca o proastă, că o să le gătească ouă Benedict. Încercă să-și limpezească mințile suficient cât să adune ingredientele. Nu avea de unde să facă rost de bacon canadian, așa că trebuia să se mulțumească cu bacon obișnuit. Va trebui să prepare și sosul olandez, pe care nu-l mai făcuse decât o singură dată până atunci.

După cum era de așteptat, maioneza se tăie, untul și gălbenușul se separară într-un fel de griș care înota într-o zeamă apoasă. Ieși să caute semnal la telefon și îl prinse lângă bara din față a mașinii. Căută un videoclip pe YouTube ca să vadă cum să repare sosul. Când reuși

...in cele din urmă să-l dreagă, Ian se retrăsese în atelierul lui și simțea zeci de noduri în stomac.

Era ora 10? De ce nu veniseră încă?

Peste cincisprezece minute chinuitoare, auzi o mașină. Dădu fuga la fereastră și văzul Lexusul oprindu-se în fața școlii. Își apăsă mâinile pe stomac și se forță să respire de trei ori adânc înainte să dea fuga afară.

Chiar înainte să se deschidă portierele, o auzi pe Wren plângând în mașină. Aproape că smulse portiera din spate.

Wren se ghemuise într-un colț al scaunului de mașină, avea ochii umflați, gura căscată și-și scosese limbuța ca un chips de cartof printre gingiile roz și știrbe.

Tess desfăcu centurile cu mișcări frenetice, scoase fetița și o lipi de corpul ei. Wren se liniști numaidecât. Simți din nou impulsul să o ia la fugă înspre pădure și să se ascundă în foișorul de foc. Să facă acolo o căsuță pentru ele două, cu munții la picioare și cu noaptea luminată de stele.

Strânse copilul, murmurând ca să o calmeze. Cerându-și parcă iertare că o abandonase. Auzi zumzet jos de voci bărbătești. Treptat, trupul lui Wren se relaxă.

- Ai o atingere magică, spuse Diane.

Abia atunci Tess se întoarse spre ei. Jeff arăta elegant ca de obicei, dar Diane părea să nu-și fi amintit să se pieptene. Era dată cu ruj, dar nu-și machiase și ochii și, în locul lanțului gros de argint, pe puloverul ei negru era acum o pată de lapte.

- Wren e la fel ca tatăl ei, declară mândru Jeff. Și Simon făcea mare balamuc.

Diane întinse mâna și o puse pe căpșorul lui Wren.

- Eram mai tineri atunci.

- Poate fi epuizantă, reuși să spună Tess.

Diane îi răspunse cu un zâmbet obosit.

- Cu siguranță, am avut și nopți mai bune.

Un licăr de speranță apăru în sufletul lui Tess. Poate că planul ei funcționase. Poate că realitatea de a se ocupa de un nou-născut îi făcuse să-și dea seama că nu voiau să-și asume permanent acest rol. Poate că inimile li se înmuiaseră când văzuseră cât de repede reușise Tess să o calmeze pe Wren.

Diane însă îi zdrobi numaidecât speranțele.

- Este adorabilă. A meritat fiecare clipă de somn pierdut. Cum ar putea cineva să nu iubească această micuță creatură?

- Simt miros de bacon, spuse Ian. Să vedem ce ne-a pregătit Tess.

- Totul este mai gustos cu bacon, spuse Jeff, întruchiparea bunicului jovial.

Tess îi aranjă căciulița lui Wren. Bebelușul nu avea mirosul ei obișnuit. Mirosea în schimb a parfum și a after-shave.

Ian turnă cafea.

- Wren mi-a zâmbit aseară, anunță Jeff.

- Mie, nu.

Tonul aspru al lui Diane îi trezi din nou speranțele lui Tess, doar ca să se prăbușească încă o dată.

- Dar nu am uitat cum să fac un bebeluș să scoată aerul și ador felul în care-mi prinde degetul cu mânuța.

Wren adormise. Tess trebuia să o lase jos, ca să poată termina de pregătit masa. Sau să o dea înapoi bunicilor ei. Nu putea face nici una, nici cealaltă. Și nici nu putea să o poarte în eșarfă, pe lângă cuptorul încins.

O puse în brațele lui Ian. Slavă Cerului, acesta nu protestă, deși nu arăta tocmai fericit.

Sosul olandez îi ieșise excelent, dar ouăle erau prea tari și arsese marginile chiflelor englezești. Jeffs fu singurul care mâncă totul.

Tess abia dacă se atinse de mâncare. O ținea din nou în brațe pe Wren, prețuind fiecare clipă.

Diane împinse farfuria din față.

- Probabil că vă închipuiți că suntem înfiorător de demodați fiindcă insistăm ca Wren să fie crescută într-o familie stabilă, dar nu pot suporta gândul că ar putea rămâne cu aceleași cicatrici pe care trebuie eu să le port.

Tess își alese cu grijă cuvintele.

- Nu știu dacă este cinstit să pui semn de egalitate între experiența ta și cea a altor copii crescuți numai de mame.

- Ai dreptate. Doar că... Mama mea a avut cele mai bune intenții și îți garantez că printre acestea nu s-a numărat niciodată să cadă sub influența bărbaților abuzivi.

- Eu știu un singur lucru cu certitudine, spuse Jeff. Anume că noi ne dorim ce este mai bine pentru Wren. Formalitățile legale s-ar putea să mai dureze, dar cred că suntem de acord că nu este în interesul ei să așteptăm până sunt puse toate virgulele. Are doar o lună, trebuie să ne mișcăm repede. Să rezolvăm totul, până nu se atașează prea mult.

Tess dădu să le spună că Wren se atașase deja, dar Jeff nu terminase.

- Eu și Diane înțelegem schimbările pe care va trebui să le facem ca să creștem un copil la vârsta noastră, dar suntem mai mult decât dispuși să le facem. Avem noroc că putem angaja pe cineva să ne ajute.

- Să vă ajute?

Tess se îndreptă atât de brusc în scaun, încât Wren scoase un scâncet de protest.

- Te referi la o dădacă?

- Nu neapărat, dar...

Tess sări din scaun.

- Credeți că e cel mai bine să o despărți pe Wren de singura mamă pe care o cunoaște și să-i dați o dădacă?

Buzele lui Diane se strânseră.

- Nu asta este intenția noastră, Tess. Și poate că ar fi bine să-ți adresezi ție însăți această întrebare. Crezi că e cel mai bine pentru Wren să fie crescută de o femeie

care abia se descurcă de la o zi la alta, care în clipa de față nu pare să aibă o slujbă și ale cărei planuri de căsătorie sunt mai mult decât vagi?

– E viața ta, firește, se grăbi Jeff să adauge. Eu și Diane nu te judecăm decât în măsura în care alegerile tale o afectează pe Wren.

Tess vorbi cu toată fermitatea de care era în stare:

– Planurile noastre sunt vagi doar pentru că nu am avut nici un motiv să ne grăbim. Până acum, vreau să spun.

Nu se putea uita la Ian. Oare acum o s-o dea de gol?

Jeff se întoarse spre el.

– M-am interesat puțin de tine de când ne-ai contactat. Am înțeles că ai stârnit ceva valuri prin prima tinerețe.

– Niște valuri destul de mari, spuse Ian sec. Familia mea m-a renegat. Beam prea mult, mă drogam și trăiam pe străzi. Nu eram în stare să păstrez un loc de muncă, nu-mi păsa de nimic, mă interesa doar să-mi las semnul pe orice suprafață plană care-mi atrăgea atenția.

– Familia ta nu a fost familie! declară Tess. Ai avut noroc că ai scăpat de ei.

Jeff nu clipise în fața prezentării lui Ian.

– Admir un om care își asumă greșelile. Și recunosc și că te-ai revanșat, nu doar în carieră, ci și prin acțiunile de caritate.

„Ce acțiuni de caritate?" se întrebă Tess.

Ian nici nu voia să audă.

– Nu e nici un merit în asta. E ușor să scrii cecuri, nu e asta dovada unui caracter puternic.

– Ești prea modest, spuse Jeff. Cum rămâne cu timpul – ca să nu mai vorbim de banii – pe care-l dedici acestor centre comunitare?

Alt lucru de care nu știuse nimic.

Ian se încruntă.

- De câte ori au loc tăieri de buget, artiștii sunt întotdeauna primii vizați. O mare greșeală, când sunt, uneori, singurii salvatori ai unor copii în criză.

- Foarte lăudabil, dar Internetul nu ne poate spune lucrul cel mai important.

Diane privi spre nepoata ei, care dormea în brațele lui Tess.

- Știm că Tess o iubește pe Wren, dar tu?

- Ian o iubește pe Wren, spuse Tess. Ar face orice pentru ea. Doar că el nu-și exprimă atât de ușor sentimentele. Se întoarse spre el, implorându-l cu privirea. Nu ați putea găsi un tată mai bun.

Ochii lui îi întâlniră pe-ai ei. Asta era. Nu mai putea s-o dea pe ocolite.

Și, evident, Ian se ridică de la masă și se duse sus. Abandonând-o. Abandonând-o pe Wren.

Se terminase. Fusese prea mult pentru el. Tess clipi. Înghiți. O ridică pe Wren pe umăr, fără să se uite la Diane sau la Jeff.

Auzi clinchetul de metal în clipa în care Diane puse tacâmurile pe farfurie. Jeff își drese vocea. Wren scânci în somn. Apoi pași grei răsunară pe trepte și Ian se întoarse.

Adusese unul din blocurile lui de desen. Îl puse pe masă, în fața lor, și îl deschise la un desen care o înfățișa pe Wren dormind în brațele lui Tess. Dădu pagina. Wren plângând. Încă o pagină. Wren căscând. Era apoi un studiu cu urechile ei în formă de scoică și gura ca o petală de orhidee, cu buzița de sus ușor mai umflată. Desen după desen – fiecare mai delicat, mai eteric decât cel dinainte și nici unul nu ar fi putut fi executat cu spray-ul sau cu trafaletul.

Tess simți că o înțeapă ochii. Nu avusese nici cea mai mică idee că făcea desenele astea.

- Oh, vai de mine... Diane își puse o mână pe obraz și vocea îi rămase parcă în gât. Sunt... Sunt minunate.

Pentru prima oară, Jeff părea să fi rămas fără cuvinte și avu nevoie de câteva momente ca să-și revină.

– Cred că am primit răspunsul la întrebarea lui Diane.

Diane rămăsese privind o pagină în care era redat ciuful cârlionțat al lui Wren. Ridică ochii spre ei, evident tulburată.

– Oamenii pot rămâne logodiți timp de ani întregi. Se întâmplă foarte des. Noi... *eu* am nevoie să știu că ești dedicat pe termen lung. Că Wren va avea părinți.

– Vorbim ca doi bătrânei din alte vremuri, nu-i așa? spuse Jeff.

Diane respinse râsul conciliant al soțului ei.

– N-o să-mi cer scuze. Nu vreau să-mi petrec restul vieții întrebându-mă dacă nu cumva Wren o să ajungă victima unor iubiți abuzivi.

Tess își ridică bărbia.

– Nu am obiceiul să mă asociez cu bărbați agresivi.

– Nu e nevoie decât de unul singur, spuse Diane. În iad să-i putrezească oasele!

– Dar Ian? exclamă Tess. De unde știi că nu mă plesnește când suntem doar noi doi sau că... sau că nu este un pervers obsedat de fetițe?

– Este?

Tess nu avea dreptul să se simtă ofensată, având în vedere că ea deschisese discuția.

– Firește că nu!

– Nici nu credeam, spuse Diane. Am un simț deosebit de fin când vine vorba de secături. Chiar dacă se ascund în spatele celor mai respectabile imagini.

– Așa este, spuse Jeff. Un judecător. Unul dintre cei mai importanți oameni din oraș, dar Diane a știut. Și l-a dat în vileag.

Diane flutură din mână.

– Asta nu are nici o importanță acum. Trebuie să știu că legătura dintre voi e solidă.

Ian puse blocul de desen sub braț.

- Asta este între mine și Tess, spuse el ferm.
- Ian ne sugerează să nu ne amestecăm, zise Jeff.
Dar bunica leoaică nu se lăsa impresionată.
- Iar eu le supun amândurora... o să am grijă ca Simon să nu renunțe la drepturile parentale până ce nu voi ști cu certitudine că nepoata mea crește într-un mod cu adevărat sigur.
Tess o strânse mai tare pe Wren.
- Mi-aș da viața pentru ea.
Diane își coborî privirea.
- Sunt sigură că și mama mea gândea la fel.
- Ceea ce ne ceri tu nu este necesar, i-o întoarse Tess.
- E nedrept, recunosc, spuse Diane. Dar este necesar.
Tess pierduse. Nu doar bătălia, ci întreg războiul.
- Nu pot să fac asta.
- Atunci, avem răspunsul, spuse Diane încet.
- Așteaptă.
Jeff o prinse pe după umeri.
- Diane, de multă vreme ne dorim să vizităm Asheville-ul și e doar la două ore distanță. Hai să-i lăsăm singuri o zi, să se gândească, să discute ce și cum. Se uită la Tess. Îți promitem că vom face totul ca schimbarea să fie cât mai ușoară cu putință pentru Wren.

Îi ofereau lui Tess o mică păsuire. În mod previzibil, Ian dispăru îmbufnat în pădure de îndată ce bunicii lui Wren plecară, mormăind ceva despre puțină liniște.

Tess o hrăni pe Wren, o schimbă, încercând să nu se gândească – să nu simtă –, dar era imposibil. Diane și Jeff erau doi dintre cei mai de treabă și mai bine intenționați oameni pe care îi cunoscuse vreodată. Și nu era drept să-i urască în asemenea măsură. Cât despre Ian... El se comportase onorabil – mai mult decât onorabil. Ce îi cerea ea era nerezonabil și nu avea dreptul să fie supărată pe el pentru că refuza. Nu avea dreptul să fie supărată pe nici unul din ei. Dar era.

*

Ian plecase când coborî a doua zi de dimineață, dar Land Cruiserul lui era afară, așa că cel puțin nu o ștersese la Manhattan. În timp ce Wren termina biberonul, auzi o bătaie în ușă. Se întorseseră deja soții Denning? Sau erau alte adolescente? Nu putea face față nici uneia dintre aceste două situații, însă conștiința nu-i dădu voie să ignore bătaia în ușă. O băgă pe Wren în eșarfă și se duse să deschidă.

O femeie slabă și dreaptă ca o mătură, cu păr cărunt, drept și tern, stătea de cealaltă parte a pragului. Ar fi putut avea oricât între 40 și 60 de ani. Avea tenul aspru și bătut de vreme, semn că ridurile care îi brăzdau fața erau rezultatul muncii în aer liber. Spre deosebire de Rebecca Eldridge, femeia asta părea că face parte de generații întregi din munții care îi înconjurau.

– Iertare că vă deranjez, domniță. Eu sunt Sarah Childers, și soțul meu, Duke – el a rămas în mașină – s-a tăiat rău de tot la mână în burghiul de grădină azi-dimineață. Am auzit că l-ați ajutat pe băiețelul Eldridge când s-a tăiat la picior și v-aș fi tare recunoscătoare dacă v-ați putea uita la Duke.

Tess începu să spună tot ce trebuia să spună – că nu era medic, că nu avea practic nici un fel de echipamente medicale, că nu avea licență de practică pentru activități medicale în Tennessee. Dar ochii femeii se lipiseră deja de Wren.

– Domnul fie binecuvântat, da' tare dulcică mai e! Își puse mâna pătată de soare pe obrazul fetiței. Duke spumegă de furie că n-am vrut să-i cos eu mâna.

Ceea ce însemna că șansele ca Sarah Childers să-și convingă soțul să meargă la medic tindeau spre zero.

Tess se dădu la o parte din ușă.

– O să arunc o privire, doamnă Childers, dar, dacă rana e gravă, va trebui să meargă la doctor.

- Duke nu crede în doctori. Ultima oară când l-am cusut, Dumnezeu fie binecuvântat, mi-a leșinat pe podea și l-a durut capul o săptămână întreagă.

- Da, se întâmplă, de la contuzii, mormăi Tess, în timp ce doamna Childers se duse la mașină, după soțul ei.

Duke Childers era chiar și mai înăsprit de viață decât soția lui. Avea urechi mari, o mustață neîngrijită și șuvițe de păr cărunt care îi ieșeau de sub o pălărie veche, de culoare nedefinită. În jurul mâinii era înfășurat un prosop nu tocmai curat.

- Coase-mă și gata. Am treabă, spuse el, în loc de salut.

- De ce vorbești așa cu doamna? îl dojeni Sarah, în timp ce Tess se ducea după trusa de prim ajutor. Îmi cer scuze pentru soțul meu. Nu prea-i place că s-a rănit.

- Dacă ai fi făcut așa cum ți-am spus... mormăi el.

- Eu nu te mai cos, Duke Childers!

Tess îl conduse spre masa mare din living, care părea că începe să se transforme în masă chirurgicală.

- Luați loc, domnule Childers.

- Mă cheamă Duke, zise el. Montez garduri de când mă știu. Mare tâmpenie am făcut.

Tăietura din palmă era adâncă, aproape de degetul mare. Un jet de sânge proaspăt țâșni în clipa în care Tess înlătură prosopul. Chiar dacă ar mai fi avut setul de sutură pe care-l folosise pentru piciorul lui Eli, nu ar fi mers aici.

- E nevoie de cusături, zise ea.

- Domnul fie binecuvântat, pentru asta am venit, zise Sarah, ca și cum Tess nu pricepuse esențialul.

Tess apăsă o fașă de tifon curat peste rană.

- Eu nu sunt doctor. Nu am nici un fel de anestetic ca să calmez durerea și aveți nevoie de antibiotice.

Duke își trase buzele peste dinții strâmbi și galbeni.

– Se vede că nu ești de pe-aici. Aici, în munți, noi ne ajutăm unul pe altul. Să mergem, Sarah!

Tess știa când era învinsă și îl opri cu o mână pe umăr în clipa în care începu să se ridice de pe masă.

– O să doară îngrozitor.

Duke ridică din umeri.

– „Mult îi este dat să sufere dreptcredinciosului. Dar Domnul îl ajută să treacă peste orice năpastă." Psalmul 34.

– Bine atunci.

Tess se întinse peste bebelușul adormit ca să-i curețe și să-i coasă mâna lui Duke. parcă ar fi cusut piele de pantof, dar bărbatul abia dacă tresări.

Ian se întoarse tocmai când termina. Era în mod irațional furioasă pe el pentru că plecase într-una din expedițiile lui în natură și o lăsase să rezolve singură urgențele medicale.

– Tu ești artistul ăla? întrebă Duke, când Ian se așeză pe bancă și-și scoase bocancii.

Ian puse ghetele deoparte.

– Ian North.

– Am auzit că l-ai ajutat pe Pete Miller cu stupii.

Ian se ridică de pe bancă.

– Mai mult l-am încurcat.

– Da, așa a zis și el.

Duke își ținu mâna nemișcată în timp ce Tess mai făcea o cusătură.

– Femeia asta a ta se pricepe binișor la doftoricit.

Ian se apropie și privi peste umărul lui Tess.

– Presupun că vei putea să-ți răspunzi singur.

Probabil că văzuse suficient, pentru că se retrase repede.

– N-aș avea totuși încredere în ea să facă o operație pe cord deschis.

Bine punctat.

Tess efectuă și ultima cusătură și bandajă rana tocmai când Wren începea să se miște la pieptul ei.

- Chiar dacă ții rana curată, tot e o șansă mare să se infecteze fără antibiotice. Îi mângâie spatele lui Wren. Ai văzut vreodată o cangrenă? Poate la unul din câini? Așa o să arate și mâna ta. Și dacă-ți trece măcar o clipă prin cap că o să poți să dai fuga aici și să-mi ceri să ți-o tai, te sfătuiesc să te gândești mai bine, pentru că o să-ți spun să te întorci de unde-ai venit. Ai priceput?

Duke nu părea ofensat.

- Da, doamnă.

Ian zâmbi.

Tess îl puse pe Duke să-i dea cuvântul de onoare că o să se întoarcă peste câteva zile să-i verifice rana.

Ian îl privi cu înțelepciune.

- Te sfătuiesc prietenește să nu o faci să vină după tine. E foarte afurisită.

- Ca mai toate femeile.

După ce Duke și Sarah plecară, Tess privi bancnota de zece dolari mototolită pe care i-o aruncase în timp ce ieșea pe ușă.

- Domnul fie binecuvântat, mormăi ea.

Ian o ajută să strângă.

- Dacă ai de gând să te stabilești definitiv în Tempest, va trebui fie să ții ușa aia în permanență închisă, fie să-ți faci rost de documente legale, fiindcă am senzația că o să fie din ce în ce mai rău.

- Nu e normal! Femeile gravide se uită la mine de parcă se tem să nu le blestem copiii, în vreme ce oamenii ăștia vin aici de parcă ar fi clinică de urgențe. Nu vreau să fiu vindecătoarea satului!

- Atunci n-ar trebui să te pricepi atât de bine să ai grijă de oameni. Acum du-te și îmbracă-te. Heather o ia pe Wren ca să putem să plecăm câteva ore de aici.

- Să o ia pe Wren? Nu vreau s-o las. Și unde să plecăm?

– În lumea civilizată. Privirea lui alunecă peste blugii ei și peste puloverul pătat de salivă de bebeluș. Tu hotărăști, dar s-ar putea să vrei să te schimbi.

Încercă să se împotrivească, spunându-i că nu vrea s-o lase pe Wren, dar Ian era ferm. Nervoasă, își puse pantalonii de stofă, o bluză albă de mătase și un blazer croit pe corp.

În scurt timp, erau în drum spre Knoxville.

– De ce acolo?

– De ce nu?

Era evident că nu voia să-i spună nimic, așa că nu mai vorbi nici ea. Cu fiecare kilometru, atmosfera din mașină era tot mai încărcată. Dacă ar fi fost o zi normală și ei ar fi fost doi oameni normali, i-ar fi spus unde se duceau. Dar nimic din ce se întâmpla acum nu părea normal.

Când opriră în cele din urmă într-o parcare acoperită din centrul orașului, Tess regreta amarnic că acceptase să vină cu el. Ieșiră împreună în soarele după-amiezii. Ian mergea repede, și Tess lungi pasul ca să țină ritmul cu el, dar, oricât ar s-ar fi grăbit, tot rămânea în urma lui.

Se opri în cele din urmă în fața unei clădiri impunătoare din cărămidă roșie. Chipul îi era parcă tăiat în piatră – fruntea încruntată, ochii mijiți, gura strânsă.

Tess citi inscripția.

TRIBUNALUL DIN KNOXVILLE

– Ăsta este, Tess.

Era mai mult un șuierat decât o propoziție.

– Ăsta e gestul meu măreț.

Poate că el știa despre ce vorbește, dar ea, nu.

– Nu înțeleg. Ce...?

Intră în clădire înaintea ei. Tess se grăbi să-l urmeze.

– Ian! Vrei să te oprești? Despre ce e vorba? De ce...?

– Nu mai pune întrebări! mârâi el, răsucindu-se spre ea. Hai să terminăm odată prostia asta, ca să ne putem preface apoi că nu s-a întâmplat.

– Ce să terminăm?

Ochii lui se pironiră într-ai ei. Nu clipeau. Tess îl privea nedumerită. Secundele se scurgeau. Nu înțelegea.

Și apoi înțelese.

Avu senzația că ceva o izbește fix în piept, lăsând-o fără aer.

– Oh, Ian... Făcu un efort să respire. Asta e... Ești sigur?

– Pe toți dracii, nu! Nu sunt sigur! Mai ai și alte întrebări stupide?

Limba îi rămăsese lipită de cerul gurii. Clătină din cap.

Erau parcă mii de formulare de completat. *Locul nașterii. Părinții. Studiile.* Tess se opri când ajunse la întrebarea despre istoricul marital.

Data încheierii ultimei căsătorii:.........................

Motivul încheierii ultimei căsătorii:....................

Tess completă informațiile cu un nod în stomac – nu din cauza durerii care o imobilizase atât de multă vreme, ci din cauza emoțiilor pe care le încerci atunci când intri, pe nepregătite, într-o altă etapă a vieții.

Nu exista perioadă de așteptare, însă o ceremonie oficială trebuia programată în avans. Ian reuși cumva să convingă o persoană oficială – probabil prin amenințări, pentru că în nici un caz nu părea să o fi făcut prin farmecul personal – să săvârșească mârșava faptă.

Persoana oficială era o brunetă veselă, care abia dacă părea suficient de mare cât să dețină permis de conducere și care deveni considerabil mai puțin veselă pe măsura desfășurării scurtei ceremonii. Cine putea s-o învinovățească? Mirele sumbru și mireasa transfigurată nu erau chiar imaginea clasică a unor tineri îndrăgostiți.

Când sosi momentul ca Ian să-i dea un inel, rămase nedumerit preț de o clipă, apoi scoase un pix din buzunar, îi luă mâna lui Tess și desenă o linie circulară la baza degetului inelar.

De îndată ce totul se termină, Tess fugi la toaletă, se închise într-o cabină și încercă să absoarbă contradicțiile dintre nebunia gestului pe care tocmai îl făcuseră, complicațiile care decurgeau din acesta și fericirea extatică la gândul că Wren avea să fie acum a ei pentru totdeauna.

Dacă nu cumva soții Denning se răzgândiseră.

Când ieși, îl găsi pe Ian sprijinit de perete, cu brațele încrucișate, cu capul plecat. Un bărbat învins. Îi datora totul, dar nu putu decât să-i atingă brațul.

- Ce te-a făcut să te răzgândești? De ce-ai făcut asta?

- Pentru că tu ești mama demonului ăluia mic și tu ești cea mai potrivită persoană să o crească. Și, cu siguranță, asta și-ar fi dorit Bianca.

Încă un lucru pe care considera că i-l datora Biancăi. Deși își plătise de mult cu vârf și îndesat orice datorie.

capitolul 15

Pe drumul lung de întoarcere pe care îl străbătură în tăcere, Tess se uită tot timpul la verigheta ei din pastă de pix. Verigheta ei adevărată era ascunsă într-o cutie, în fundul sertarului de lângă noptieră. În timp ce studia cercul albastru din jurul degetului, își dădu seama că trebuia să revină la realitate. Totul se schimbase. Dacă soții Denning se țineau de cuvânt, Wren avea să fie a ei și Tess va trebui să-și facă ordine în viață. Asta însemna să găsească o slujbă serioasă, din care să poată trăi amândouă - lucru imposibil cu banii pe care îi câștiga la Hornul Spart.

Kilometrii treceau unul după altul. Oricât și-ar fi dorit să nu fie așa, nu se putea gândi decât la o singură

soluție. Trebuia să se întoarcă la meseria de asistentă. Nu avea altă soluție ca să poată asigura un trai decent pentru ele două.

Imaginile din coșmarurile ei îi reveniră în minte. *Sângele. Neputința.* Asistentă, da, dar nu moașă. Moașă n-o să mai fie niciodată. Poate o să găsească ceva în geriatrie sau dermatologie. Orice care să nu implice aducerea pe lume a unui prunc alunecos, cu capul țuguiat și acoperit de secreții. O slujbă în care să nu mai fie niciodată nevoită să privească cum o mamă se stinge sub ochii ei.

Până ce ajunseră la casa lui Heather ca să o ia pe Wren, Tess se resemnase. Nu simțea nici un fel de chemare nici pentru geriatrie, nici pentru dermatologie, dar o să facă ce trebuia să facă.

Heather deschise ușa, aruncă o privire spre chipurile împietrite ale lui Tess și Ian și trase o strâmbătură.

- Felicitări?

Tess se răsuci spre Ian.

- I-ai spus lui Heather ce intenționai să faci, dar nu mi-ai spus mie?

- Heather e ca Dumnezeu, răspunse el. Poți să-i spui orice.

Heather îi dojeni în timp ce i-o dădea pe Wren lui Tess.

- Bebelușii simt vibrațiile energetice din jurul lor. Aveți răbdare unul cu celălalt.

Ian și Tess răspunseră în același timp:

- Spune-i ei, nu mie!

- Eu am mereu răbdare.

Heather își trecu mătăniile printre degete.

- Ați avea amândoi de câștigat din niște ședințe de meditație.

- Mai ales el, spuse Tess.

Heather oftă.

Acasă, în vechea școală, nimic nu se schimbase. Bocancii lui Ian erau tot acolo unde îi lăsase. Vasele de dimineață rămăseseră în chiuvetă.

Tess o duse pe Wren în dormitorul de sus și reuși să o transfere în pătuțul ei fără să o trezească.

Se furișă în baie. Reflexia ei o privea din oglindă: piele ternă, ochi injectați, maxilar încordat. Arăta groaznic. Încercă să-și curețe cu apă și săpun inelul desenat cu pixul, dar pasta se încăpățâna să rămână acolo.

Luă monitorul și coborî la parter, unde îl găsi pe Ian întins pe canapea, cu un pahar plin de whisky. Îl ridică spre ea într-un toast batjocoritor.

– Asta e tot. Înțelegi, da? Tu și Wren nu mai sunteți răspunderea mea.

Simți un straniu sentiment de tandrețe față de el.

– Categoric, spuse ea. Ai făcut mai mult decât suficient. Mă ocup eu de aici.

Era rândul ei să facă un gest măreț. Se așeză lângă el, pe canapea. *Întotdeauna seducătoare. Niciodată sedusă.* Își trecu un picior peste coapsele lui și se urcă pe el. Ian o cuprinse cu mâna pe după talie.

– Ar fi cu mult mai bine dacă n-ai mai sta încruntată.

– Nu sunt încruntată!

La naiba! Era. Se forță să se relaxeze.

– Mai bine?

– Oarecum.

Dar una din mâinile lui rămase pe șoldul ei.

– Tess, nu e o obligație.

O bătaie puternică răsună în ușă. Tess sări și Ian mârâi.

– Ce mai e acum?

Era aproape ora 22.00. Prea târziu pentru vizite de plăcere.

Strângând din dinți, Tess se ridică din poala lui.

– Răspunde tu și spune-le că nu sunt doctor!

Ian se duse și deschise ușa.

-E... Tess e aici?

Era o voce de bărbat tânăr. Tess privi peste umărul lui Ian și văzu patru băieți de vârstă adolescentă de cealaltă parte a ușii. Îl recunoscu pe iubitul Avei, Connor, un puști frumușel, blond și atletic și pe iubitul lui Imani, Anthony, înalt și cu ochelari. Pe ceilalți doi și-i amintea vag de la Hornul Spart, un puști subțirel pe nume Noah și un uriaș roșcovan căruia toată lumea îi spunea Psycho.

Connor își îndesă mâinile în buzunare.

-Ava... ne-a... Ne-a trimis aici.

În seara asta? Trebuia să stea de vorbă cu ei în seara asta, la sfârșitul unei zile care fusese, cu siguranță, cea mai lungă din istorie?

-E târziu, spuse Ian.

-N-ați putea veni mâine? întrebă Tess. Sau poimâine?

-Oh, sigur... Da.

Se retraseră așa de repede, încât era sigură că n-o să mai vină.

-Stați!

Erau deja în capătul drumului.

Ian scoase un geamăt. În același timp, se dădu la o parte, șoptindu-i în ureche în timp ce Tess îi primea în casă pe băieți:

-Cea mai proastă idee de până acum.

Se duseră împleticindu-se la cele două canapele, dar se înghesuiră doar pe una din ele. Toți patru păreau construiți doar din mâini și picioare lungi cu care nu știau ce să facă. Ian avea dreptate. Chestia asta o să-i atragă și mai multe belele.

-Părinții voștri știu că sunteți aici? Nu contează. Firește că nu știu.

Toți patru deveniră pe dată pasionați de propriile picioare.

Tess se zbătea între sentimentul datoriei și instinctul de autoapărare. Datoria câștigă. Spre deosebire de fete,

era posibil ca aceasta să fie singura șansă pe care o s-o aibă cu băieții și trebuia să spargă repede gheața.

– Hai să eliminăm mai întâi o problemă. Nu vă mai faceți griji în legătură cu mărimea. Mai mare nu înseamnă întotdeauna mai bine. Nu-i așa, Ian?

Ian se opri cu scârțâit de frâne în drumul lui către scări. Cutele de pe frunte se adânciră, devenind adevărate șanțuri. Probabil că ea nu-și revenise încă după tot ce se petrecuse în acea zi, pentru că nu părea să aibă nici o problemă în a-și controla zâmbetul vesel și senin.

– Mai mare, mai mic... Toate sunt diferite, dar toate funcționează aproximativ la fel de bine, nu ești de acord?

– N-aș îndrăzni să te contrazic, spuse el, pe un ton care sugera că tare i-ar mai fi plăcut să o contrazică în multe, mai ales în intenția de a-l atrage în această discuție.

– Găsești niște hârtie și creioane pentru băieții ăștia?

– Nici nu știu ce altceva mi-ar plăcea mai mult să fac.

Nici măcar nu încercă să-și ascundă sarcasmul.

Băieții o să fie mai reticenți să se deschidă decât fetele și avea nevoie de o metodă eficientă ca să acopere aspectele esențiale și să-i trimită acasă.

– Scrieți toate întrebările pe care le aveți, oricât de stupide vi s-ar părea. Schimbați-vă scrisul, dacă vreți.

Uriașul care își spunea Psycho pufni, dar, după ce Ian le întinse câte o foaie de hârtie din agenda pentru cumpărături din bucătărie, se puseră toți pe scris.

Tess se uită la monitor ca să se asigure că Wren era bine și auzi sunetul liniștitor al sforăitului de bebeluș. Traversă încăperea și se așeză între Ian și scări, asigurându-se că nu poate să evadeze. Ian înțelese ce făcea și se aplecă să-i șoptească la ureche:

– Am și eu câteva întrebări.

– O să-ți dau și ție o broșură, îi răspunse ea, tot în șoaptă.

– Drăguț din partea ta, dar... mă întrebam... Privirea lui deveni obraznică. Cât de mare e prea mare?

Reușise să o intimideze și Tess se duse să adune întrebările băieților.

Dacă-ți rămâne penisul blocat?

Câți centimetri chiar e prea puțin? Pe bune.

E rău dacă tragi un vânt în timp ce ești în acțiune?

Cum fac sex lesbienele?

De câte ori poți să te masturbezi fără să însemne că ești pervers?

- Grozave întrebări, băieți, spuse ea, făcând eforturi să nu pufnească în râs. Dar prea multe ca să putem acoperi totul în seara asta. Așa că o să începem cu ce este mai important.

Se așeză pe canapeaua din fața lor.

- În primul rând, nu trebuie să o faceți doar pentru că vi se pare că o fac toți cei din jurul vostru. E un semn de imaturitate să faci sex înainte să fii pregătit. Există mii de motive bine întemeiate ca să așteptați.

- Eu sunt pregătit, se lăudă Connor.

- Și eu, zise Psycho.

- Serios?

Îndreptă biletele de hârtie spre ei.

- Atunci de ce nu a întrebat nici unul despre metode contraceptive? Sau poate vreți să deveniți tătici cât mai curând.

Le captase atenția.

Începu să le enumere informațiile de bază legate de metode contraceptive și de BTS, apoi aduse în discuție câteva dintre chestiunile mai delicate pe care le menționaseră fetele, inclusiv băi fierbinți, sex oral și – fără să se uite la Ian – sex anal.

Anthony, prietenul lui Imani, se aplecase în față în timp ce o asculta, cu brațele sprijinite pe coapse. Connor al Avei se tolănise pe pernele de pe canapea, cu o expresie îmbufnată. Psycho părea că ar fi vrut să-și ia notițe, iar Noah începu să-și roadă unghiile.

Le spuse încă o dată că era recomandabil să aștepte până să facă sex, apoi se întoarse la elementele de bază:

– Dacă-i spui vreodată unei fete că nu vrei să folosești prezervativ pentru că nu-ți place cum se simte sau îi spui că nu te iubește dacă îți cere să-ți pui unul... înseamnă că ești un dobitoc egoist și că nu-ți pasă decât de tine.

Cu un zâmbet îngâmfat, Connor își întinse brațele pe spătarul canapelei. Tess începea să-l antipatizeze din ce în ce mai mult pe iubitul frumușel al Avei.

– Și mai e ceva despre care nu m-ați întrebat nici unul din voi, spuse ea. Se numește acord.

Începu să spună mai multe, apoi îi veni o idee mai bună. Se întoarse spre Ian.

– Ian, poate vorbești tu despre asta. Din perspectiva unui bărbat.

În loc să dea înapoi, veni și se așeză lângă ea.

– E foarte ușor, spuse el, privindu-i fix în ochi. *Nu* înseamnă *nu*. Și *poate* tot *nu* înseamnă. Să zicem că fata e beată... Nu te bagi. Pentru că dacă e beată și tu profiți de situație și regretă atunci când se trezește, o să te simți ca un rahat. Ca să nu mai zicem că s-ar putea să ajungi la închisoare.

Tess rezistă impulsului de a aplauda, dar Ian nu terminase.

– Sunt băieți care își spun că o fată face doar pe nebuna și asta înseamnă că pot să fie duri. Asta se numește viol. Femeilor nu le e frică să vorbească și uite care îi treaba... Dacă renunți atunci când e cazul ești mai bărbat decât dacă încerci să le-o tragi tuturor femeilor pe care le vezi.

Direct și perfect spus.

Tess se ridică de pe canapea.

– Și vă rog din suflet să stați de vorbă cu părinții voștri. Știu că e jenant, dar încercați să așteptați până când sunteți cu ei în mașină, eventual la un drum lung. În felul ăsta nu trebuie să vă uitați la ei.

Doar Psycho păru să ia în calcul posibilitatea.

În timp ce băieții se ridicau de pe canapea, Tess se uită la Noah, care încă își mai rodea unghiile mâncate acum până în carne. El fusese singurul care nu spusese nimic.

- Încă un lucru. Am vorbit doar despre fete în seara asta, dar poate fi o vârstă dificilă pentru adolescenți. Poate că unii dintre voi sau unii dintre prietenii voștri... Poate că știu deja că le plac băieții mai mult decât fetele.

Toți izbucniră în hohote de râs la aceste cuvinte, Noah mai tare decât toți. Fără să se uite direct la nici unul dintre ei, Tess spuse:

- Să fii homosexual sau transsexual nu mai e azi așa o mare tevatură pe cât era cândva. Dar tot e dificil pentru adolescenți să înțeleagă ce se întâmplă cu ei. Dacă vrea cineva să vorbească cu mine despre asta, nu sunt greu de găsit.

Ian îi dădu un ghiont în coaste, apoi o șocă spunând:

- Nici eu. Nu îmi place intoleranța. Face viața prea meschină.

După ce închise ușa în urma băieților, Tess se prăbuși pe taburetele de lângă pianină.

- Tot ce mi-am dorit să fac – tot ce-mi doream cândva – a fost să aduc copii pe lume. Nu să mă asigur că nu ajung pe lume.

Ian ridică biletele pe care băieții își notaseră întrebările și se uită peste ele.

- Știi că o să plătești scump pentru seara asta, da?

- Știu.

Ridică unul dintre bilete și o întrebă, lăsând capul într-o parte:

- Chiar așa? De câte ori poți să te masturbezi fără să însemne că ești pervers?

Tess râse, apoi se ridică de pe scaun, când văzu pe monitor că Wren începuse să se agite.

– Trebuie să-i dau biberonul.
– Așa să faci.

A doua zi de dimineață, o puse pe Wren în eșarfă și se duse la cabana ei. După tot ce făcuse Ian, merita să-și redobândească intimitatea, așa că Tess trebuia să pregătească cabana ca să se poată muta acolo împreună cu Wren.

Casa era goală, draperiile încă trase. Și era cald. Prea cald. Ar trebui să-i trimită un bilet lui Kelly și să-i spună să oprească soba atunci când pleca.

Poate că făcea o greșeală lăsând povestea să continue, însă în clipa de față faptul că cineva îi intra neinvitat în casă era ultima ei grijă. Mult mai multe probleme își făcea în legătură cu relația complicată pe care o avea cu Ian și cu teama că soții Denning încă puteau să refuze să renunțe la Wren. Privi interiorul sumbru și deprimant al cabanei. Aici nu erau lambriuri albe și strălucitoare, pereții nu erau vopsiți în albastru-deschis, podeaua nu era din lemn lăcuit și nici sub ferestre nu erau rafturi cu cărți. Trebuia să facă ceva și să transforme cabana într-o casă adevărată.

O duse pe Wren la etaj și o așeză în mijlocul patului, departe de vaporii produselor de curățenie, cu gândul să se ducă să frece sănătos baia. Dar, când ajunse în dormitor, încremeni. Cuvertura era mototolită, o pernă la fel, cealaltă era pe jos.

Bucle Aurii fusese și aici.

– La naiba!

Tess intră nervoasă în încăpere. Era destul de rău să știe că Kelly dormea pe canapea. Dar asta era prea de tot.

O scândură scârțâi în spatele ei. Se răsuci pe călcâie și o văzu pe Kelly încercând să coboare pe nesimțite.

– Puteai cel puțin să faci patul!

-Am... Am venit să verific proprietatea. Era o gaură în acoperiș...

Kelly o luă în grabă pe scări.

-Oprește-te imediat!

Tess țâșni după ea, dar Kelly nu se oprea.

-Cabana... Cabana asta a avut mai multe probleme de-a lungul anilor. A fost construită înainte de Al Doilea Război Mondial, așa că e foarte veche.

Alergă spre ușa de la intrare, cu bluza de mătase scoasă din pantaloni și atârnând mototolită.

-Etajul a fost construit abia...

-Știu că ai venit aici pe ascuns.

Tess o ajunse din urmă. Kelly păli.

-Nu am...

-Te-am văzut. Acum o săptămână și jumătate. Dormeai pe canapea.

Kelly aproape ajunsese la ușă.

-Am... Ei bine, îmi cer scuze.

-Nu vreau scuze. Vreau să știu de ce vii aici.

Se împinse în fața lui Kelly și văzu ce voise să-i ascundă musafira nepoftită. Plânsese. Părul îi era lipit de-o parte a capului, machiajul i se ștersese și ochii îi erau înroșiți.

Kelly întoarse capul.

-A fost casa bunicii mele. Mă leagă multe amintiri din copilărie de locul ăsta. Când sunt stresată... Strânse pumnii pe lângă corp. N-o să se mai întâmple.

Tess o strânse protector în brațe pe Wren și se gândi la Ava și la prietenul ei neplăcut, Connor. Oare asta o îngrijora în asemenea măsură pe Kelly sau poate presiunea de a fi soția celui mai important cetățean al orașului?

Kelly trecu pe lângă ea.

-Trebuie să plec.

-Stai! Mă dor umerii de mă omoară. Ține-o puțin pe Wren.

Tess scoase bebelușul din eșarfă și-l așeză în brațele lui Kelly. Nu o dureau câtuși de puțin umerii, dar ceva din vulnerabilitatea femeii din fața ei o înduioșa.

Doar cei mai nesimțitori oameni puteau rezista unui nou-născut, iar Kelly nu era nici pe departe nesimțitoare. Brațele ei se închiseră instinctiv în jurul lui Wren, care nu părea prea încântată de schimbare. Tess își spuse că durerea acestei femei nu era treaba ei – nici măcar nu o plăcea pe Kelly –, dar părea că devenise o obsesie în ultima vreme să se amestece în viețile altora. În plus, îi era mai ușor să se gândească limpede la problemele altora decât îi era să le analizeze pe ale ei.

– Fac o cafea. Sau un ceai. Se spune că ceaiul face ca totul să pară mai puțin grav. Și aș avea nevoie de un sfat.

Kelly se îndepărtă de ușă.

– Vrei un sfat de la mine?

Tot avea să afle până la urmă de vizita de seara trecută a băieților, așa că de ce să nu-i spună acum? Poate că o să mai atenueze impactul.

Luă ceainicul de pe sobă și arătă spre masa din bucătărie.

– Cunoști orașul mult mai bine decât mine și se pare că iar am călcat într-o băltoacă.

– Cum?

– Patru adolescenți au venit aseară la casa din vechea școală. Băieți, de data asta.

Ceainicul era acoperit de praf, și Tess îl clăti la chiuvetă.

– Și, înainte să zici ceva, le-am să spus să stea de vorbă cu părinții lor.

Unul din scaune scârțâi în clipa în care Kelly se așeză.

– Nici n-au vrut să audă.

– Cine a fost?

– Băieți de pe aici. Copii buni. Cel puțin trei dintre ei păreau să fie copii buni.

Dacă i-ar fi spus numele lui Connor, ar fi trădat încrederea băieților. Puse ceainicul pe sobă și se întoarse spre masă.

Kelly o ținea pe Wren pe umăr. De unde stătea, Tess nu putea vedea dacă fetița avea ochii deschiși, dar nu părea să se agite.

- Dacă ai fi fost în locul meu, spuse Tess, și dacă ai fi bănuit să cel puțin unul dintre băieți e pe punctul de a face sex neprotejat, tu ce ai fi făcut?

Expresia lui Kelly deveni dură.

- Le-aș fi spus să se oprească. Adolescenții n-ar trebui să facă sex.

- Nu cred că ar fi fost un sfat prea eficient.

Tess nu-și putea ascunde vocea tăioasă, dar Kelly era prea captivată de propria nefericire ca să observe.

- Ei nu înțeleg că sexul le poate distruge viața, spuse Kelly clipind, făcând eforturi să-și stăpânească lacrimile. Sunt prea tineri. Cred că iubirea e veșnică. Nu înțeleg consecințele. Cred că le știu pe toate, dar nu știu nimic.

Pierdu lupta, și Tess văzu cum femeia pe care o antipatiza atât de mult se prăbușește sub ochii ei.

- Trebuie să-i faci să înțeleagă cât de dură poate fi viața. Cred că sunt îndrăgostiți, dar nu au idee ce înseamnă dragostea. Nu înțeleg că poate fi o capcană sexuală. Cum le poate distruge viețile. Trebuie să... Trebuie să se oprească înainte să se întâmple. Trebuie să le spui.

Wren începu să plângă. Tess o luă și o băgă la loc în eșarfă. Kelly își îngropă fața în mâini și Tess puse totul cap la cap.

- Asta ți s-a întâmplat ție.

- Scandalul orașului, spuse Kelly, cu amărăciune.

- Ai căzut în capcană.

- Oamenii încă nu au uitat. După atâta vreme... După toate activitățile mele caritabile... Alianța Femeilor. Comisia școlară. Totul....

– Și totuși, nu ai renunța la Ava pentru nimic în lume.

Kelly își șterse nasul cu dosul palmei.

– Este tot ce e mai important în viața mea.

Tess îi întinse un șervețel. Acum înțelegea de ce Kelly susținea cu atâta înverșunare abstinența. Rămăsese însărcinată în adolescență. Tess socoti în minte. Ava avea doar 15 ani, ceea ce însemna că Kelly era cu câțiva ani mai tânără decât Tess, deși părea mai în vârstă.

Kelly privi în gol.

– Eram cea mai populară fată din liceu. Și nici nu eram vreo afurisită. Eram drăguță cu toată lumea. Eram fericită. Apoi nu am mai fost.

Diamantele de pe verigheta ei străluciră în razele de soare în clipa în care își suflă nasul.

– Am rămas acasă cu un bebeluș în timp ce Brad s-a dus la facultate. Nu vreau o astfel de viață pentru fiica mea. Vreau să primească o educație și să găsească o carieră, să învețe să fie ea însăși.

– Vrei să aibă șansele pe care nu le-ai avut tu.

Ochii lui Kelly se întunecară, de parcă ar fi fost undeva departe.

– Eu dispar. Zi după zi, sunt tot mai mică.

Tess nu se așteptase la asta. Pe de altă parte, avusese parte de suficiente confidențe ciudate de-a lungul anilor.

Kelly își răsuci verigheta pe deget.

– Mă fac mică, tot mai mică, până când mă tem că o să mă trezesc într-o dimineață și o să fiu atât de mică, încât Brad nici n-o să observe că sunt acolo. Își apăsă degetele pe gură și țâșni de pe scaun. Trebuie să plec.

În ciuda bătăilor de cap pe care i le produsese această femeie, lui Tess i se făcu milă de ea.

– Poți să vorbești cu mine, dacă vrei. Sunt oaia neagră a orașului, ai uitat? Secretele tale sunt în siguranță.

Ceainicul fluieră, și Kelly se prăbuși înapoi pe scaun, ca și cum nu ar fi avut energie pentru nimic altceva.

-Nu am nici un secret. Uită ce-am spus. Mă port prostește.

-Nu mi se pare.

Tess opri ceainicul și puse întrebarea pe care fusese instruită să o pună.

-Te simți în siguranță acasă?

-Ce vrei să spui?

-Soțul tău te-a lovit vreodată?

Ochii înroșiți ai lui Kelly se lărgiră.

-Mă întrebi dacă Brad mă bate? Dumnezeule, nu! Rosti cuvintele apăsat, separându-le pe fiecare în parte. Brad e perfect. Problema e la mine.

Tess puse pliculețele de ceai în căni.

-Mă îndoiesc că este chiar perfect. Nu și când evident îți este frică să nu te zdrobească.

-Nu mi-e frică. Ți-am spus. Mă port prostește.

Nu mai spuse nimic.

Tess aduse pe rând la masă ceștile de ceai. Nu insistă.

Kelly privi în jur.

-Uneori îmi imaginez că locuiesc aici. Cândva, în spate erau o măsuță și două scaune din fier forjat. Eu și bunica dădeam ceaiuri acolo. Bunica mea... mă făcea să simt că sunt cea mai importantă ființă din lume.

Ochii ei își pierdură concentrarea, ca și cum ar fi alunecat în altă lume.

-Îmi imaginez că Ava vine să mă viziteze aici. Și Brad... Mi-l imaginez pe Brad stând la fereastră. Fără să poată să intre.

Mâna îi zbură peste gură.

-Nu pot să cred că am spus asta. Cred că sunt nebună.

-Nu ești nebună. Doar nefericită.

-Nu am nici un motiv să fiu nefericită. Am tot ce miaș putea dori. Totul! Mototoli șervețelul umed în mână. Doar că, el este atât de... mare. Totul la el e mare. Vocea. Apetitul. Ambițiile. Suge tot oxigenul din casă, până

ce nu mai poți să respiri. Ochii i se căscară, alarmați. Nu știu ce spun. E un soț bun. Un tată bun. Îmi dă tot ce vreau. Mă *iubește*.

Tess se așeză mai bine pe scaun, fără să spună nimic. Kelly strânse în palme cana caldă.

– Este... epuizant.

– Te-ai gândit să vorbești cu cineva? spuse Tess, blând.

– Cum adică?

– Ai multe pe suflet. Un consilier ți-ar putea fi de ajutor.

– Nu am nevoie de terapie! Dumnezeule! Brad ar fi atât de rănit!

Tess lăsă capul într-o parte și vorbi încet:

– Atunci cum o să rezolvi problema?

– Nu există nici o problemă. Totul e bine. Trec doar printr-o fază proastă, asta e tot. Împinse cana din față și se ridică. Îmi pare rău că a trebuit să asculți asta.

– Poate fi de ajutor să vorbești cu cineva.

Tess ezită, apoi cedă instinctului de bun samaritean și găsi un bloc de notițe de la clinica unde lucrase. Scrise numele și numărul ei de telefon.

– Nu am întotdeauna semnal, așa că nu știu cât de folositor o să fie. Îi întinse bucata de hârtie. Dacă ai nevoie să vorbești...

– Sunt sigură că o să fie bine, zise Kelly, dar băgă totuși biletul în poșetă.

Tess nu voia s-o spună, dar trebuia.

– Poți să folosești cabana de câte ori ai nevoie de un loc în care să te retragi.

– Serios? Mă lași să fac asta?

– Sigur.

– Mulțumesc. Kelly se jucă o vreme cu închizătoarea poșetei. Dacă se află cumva ce am spus mai devreme... aș aprecia dacă ai păstra conversația noastră pentru tine.

– Cu Wren să discuți. Are gura cam mare.

Kelly reuși să zâmbească pentru prima oară.

– Mulțumesc.

*

Kelly tocmai ieșise pe ușa din față, când cea din spate se deschisă și intră Ian. Atât de puternic și de sigur. Atât de cumsecade. În spatele exteriorului dur și aspru, era cel mai onorabil om pe care îl cunoscuse vreodată.

Arătă spre ferestrele din față.

- Mi s-a părut sau tocmai am văzut-o pe Kelly Winchester coborând poteca spre oraș?

- Nu ți s-a părut. Mai nou este prietena mea cea mai bună.

- Cum s-a întâmplat asta?

- Prin farmecul personalității mele.

- De ce am impresia că e ceva mai mult la mijloc?

- Pentru că ești mai perspicace decât pari. Ce cauți aici?

- Am venit să văd ce-i cu tine. Data viitoare când te hotărăști să dispari, lasă-mi un bilet.

- De ce?

- Pentru că ai după tine un bebeluș de șase săptămâni.

Se bucura că nu știa nimic despre mesajele de pe mașină.

Când Ian se duse la sobă și se aplecă să deschidă hornul, Tess își strânse degetele în adidași. Era ceva ce trebuia să rezolve numaidecât, înainte să mai treacă chiar și o oră.

- Wren doarme, spuse ea. Hai sus să oficializăm odată căsătoria asta.

capitolul 16

Ian se ridică de lângă sobă și-i adresă privirea lui caracteristică, cea printre pleoapele pe jumătate închise.

- Nu-mi place atitudinea ta.

- Atitudinea mea?

- Să oficializăm odată căsătoria asta. Parcă ai avea de bifat o listă cu ce trebuie să faci.

Poate că așa era. Odată ce treceau de asta, spera că se va putea relaxa din nou.

– Vrei să fii sedus? Pot să fac asta.

– Și încă foarte bine, sunt convins. Își sprijini un cot de polița aspră a sobei. Așa cum mi-ai spus de mai multe ori.

Nu mergea așa cum ar fi trebuit. Tess se simțea stângace, ca una din adolescentele care tot apăreau la ușa ei.

– Nu sunt sigură ce anume vrei.

– Știu că nu ești.

Își încrucișă gleznele, cu un zâmbet aproape îngâmfat. O scosese de pe fir și nu-i plăcea.

– Vrei s-o facem sau nu?

– Și uite-o iar. Încruntătura aia nesuferită.

– Gata! Plecă pufnind înspre scări. M-am săturat de jocul ăsta, oricare ar fi el. Dacă mă vrei, vino și ia-mă. Altfel, poți să te duci dracului.

O privi – apetisanta văduvă Hartsong – urcând scările. Era furioasă pe el și era și el furios pe sine însuși. Din ziua în care o văzuse, o dorise. Și poftim, când era gata să i se ofere, el ce făcea? Punea frână. Și nu o dată, ci *de două* ori! Orice alt bărbat i-ar fi dat drumul, nu și el. De ce? Pentru că era un dobitoc mult prea sensibil, de-aia.

Dar nu voia ca sexul să fie încă una din *responsabilitățile* de care se simțea obligată să se achite. Cum era cea față de Wren, față de puști, aparent față de Kelly Winchester. Și acum, pe toți dracii, față de el.

O auzi pe Wren începând să plângă deasupra. Și nu era asta absolut perfect? Un bebeluș care urlă, puștani care bat neinvitați la ușă, oameni care sângerează în sufrageria lui și, colac peste pupăză, era acum ceva ce nu-și imaginase niciodată că o să fie. Un bărbat însurat. Tempest nu fusese un refugiu pentru el. Fusese un ditamai dezastrul.

Urcă după ea și intră în cel mai apropiat dintre cele două dormitoare. Avea plafonul înclinat, două ferestre, tapet floral care se cojea și mobilier minim: un pat, o noptieră, o comodă. Tess o plimba pe Wren prin încăpere. Vorbi tare, ca să acopere plânsetele copilului.

- Soții Denning o să treacă în curând pe la noi. Vor să-i felicite pe proaspeții însurăței.

Furia lui Tess se preschimbă brusc în îngrijorare.

- Ai vorbit cu ei?

- Ceva mai devreme. Diane se simte ușor vinovată că ne-a împins să ne căsătorim atât de repede, dar cred că sunt amândoi ușurați că nu va trebui să-și asume răspunderea permanentă pentru Wren.

- Chiar o să mă lase să o păstrez?

- Așa se pare.

- Dar tatăl lui Wren? Dacă se răzgândește?

Wren țipă mai tare.

- Ei par siguri că asta n-o să se întâmple. Va dura o vreme până vor fi gata toate documentele legale, dar, cât timp le garantezi privilegii de vizitare rezonabile, nu cred că o să-ți stea în cale.

În timp ce Tess încă încerca să absoarbă noile informații, Ian băgă mâna în buzunar și scoase ceva.

- O să ai nevoie de asta.

Când deschise palma, Tess văzu un inel. Puțin mai lat de jumătate de centimetru, fusese lucrat manual, din ceva ce părea să fie fir electric de alamă.

- Nu prea am avut materiale, dar îți trebuia un inel pe care să-l porți în fața lor.

Îndoise și împletise sârma, creând spirale complicate și forme neașteptate. Era desăvârșit. Cu adevărat o lucrare de artist.

- E frumos.

Luă inelul din mâna lui și nu ezită decât o clipă înainte să-l pună pe același deget pe care purtase cândva

o bandă subțire de platină. Îl simțea ușor pe mână, cu toate laturile aspre netezite.

– Te costă o avere!

– Am găsit firele în șopronul din spate.

– Nu inelul. O mută pe Wren de pe un umăr pe celălalt, încă încercând să o calmeze. Avocații. Totul.

– Lasă asta. Altfel o să începi să socotești cât timp va trebui să mai petreci încercând să te revanșezi față de mine.

Zeci de focuri de artificii izbucniră în ochii ei.

– Ce ar trebui să fac, Ian? Spune-mi. Îți datorez totul! Cum aș putea să mă revanșez vreodată?

– Primul pas... Nu mai fi atât de enervantă! Veni spre ea. Acum dă-mi mie copilul. O s-o agiți iar.

Îi smulse din brațe dihania urlătoare și se îndreptă spre scări.

– Unde te duci? strigă Tess, când ajunseră pe treapta de jos. Așteaptă-mă!

Ian se uită la Wren, care se oprise brusc din plâns.

– Mama ta nu e nebună decât din când în când. Probabil că o să fii bine.

Întâlnirea cu bunicii lui Wren se desfășură mai bine decât ar fi putut să spere Tess. Când soții Denning plecară, atât ea, cât și Diane aveau ochii în lacrimi și Tess își promise sieși să se asigure că Wren va avea cu bunicii ei relația pe care aceștia o meritau. Copilul era aproape al ei.

Își strecură un deget în mânuța strânsă a lui Wren. Pleoapele bebelușului nu mai erau acum pufoase și punctele mici și albe din jurul nasului dispăruseră. Sentimentul de iubire o inundă pe Tess asemenea unui râu cu un curent atât de puternic, încât disloca tot pietrișul care se acumulase dedesubt. Muntele Runaway îi dăruise o viață nouă. În ciuda ostilității oamenilor din oraș și a amintirii nopții îngrozitoare în care o pierduse

pe Bianca, voia să rămână aici. Să o privească pe Wren crescând în lumina și umbrele muntelui. Greutatea dulce a copilului din brațele ei, copilul pentru care acum era responsabilă... Aceasta era noua ei viață.

Ian ieșise să lucreze la atelierul din casa din copac, un proiect care părea să meargă mult mai bine decât lucrările artistice. Fiecare lovitură puternică de ciocan răsuna înăuntrul casei. Spera să se elibereze de toată agresiunea, înainte să trebuiască să vorbească iar cu el.

Se duse la lucru în acea zi cu verigheta de alamă în buzunar. Savannah o ignoră, și Tess rezistă impulsului de a spune ceva în legătură cu picioarele exagerat de umflate ale colegei ei sau cu faptul că părea să fi plâns.

Sosi puștimea de după-amiază. Tess îi recunoscu pe Psycho, Jordan și Noah. Ava era cu Connor, și Tess detesta atitudinea posesivă cu care băiatul o ținea pe după umeri, ca și cum ar fi fost proprietatea lui personală. Noah și Psycho evitară să se uite la Tess, dar Connor îi adresă un zâmbet îngâmfat.

În prima pauză, se duse în camera din spate și luă o tablă veche și un marker negru. Pe partea mai curată a tablei, scrise mesajul:

Întâlnire comunitară!
Cum să discuți cu un adolescent despre sex

Adăugă o dată din săptămâna următoare, notă ora dedesubt – 20.00 – și locul, Hornul Spart.

Când ieși, îl văzu pe Phish în spatele lăzii cu înghețată. Trecu pe lângă el și așeză tabla lângă intrare.

– Ce mama naibii, Tess?! exclamă el. Dă-o jos!

Se întoarse la el și se aplecă în așa fel încât doar el să o poată auzi.

– Să nu te atingi de tabla aia. Dacă se mișcă de acolo, spun întregului oraș că vinzi marijuana în camera din spate.

Phish păru jignit.

– Împart cu prietenii ceea ce am, nu vând nimic!

– M-ai auzit. Nu mai sunt drăguță.

Se îndreptă spre ușă cu pas apăsat.

– N-ai fost niciodată prea drăguță! strigă el în urma ei.

Îi arătă degetul mijlociu și se duse să-și ia fiica.

Baia pe care i-o făcu lui Wren a doua zi de dimineață o epuiză, și Ian se oferi, oarecum, să se ocupe el de Wren în timpul turei ei scurte, de două ore.

– Cu condiția să-mi aduci gogoși.

– S-a făcut.

Phish era în toane proaste.

– Afurisiții ăștia dependenți de Internet. Își închipuie că pot să comande o cafea și să stea toată ziua pe Wi-Fi-ul meu. Și, dacă nu fac asta, zbiară despre politică sau îmi fac mie viața grea pentru că, la naiba, nu am gogoși fără gluten! Ce mama naibii, Tess?

– Viața e nasoală.

Îi dădu un pupic scurt pe obraz, ca să se revanșeze pentru atitudinea din ziua anterioară.

Courtney Hoover veni chiar înainte să i se termine tura. După ce-și făcu un selfie lingând marginea cănilor de cafea, veni lângă tejghea.

– Ce cauți în oraș, Tess? Credeam că ești în luna de miere.

Phish întoarse capul de lângă espressor.

– Ce lună de miere?

– N-ai auzit, Phish? Tess s-a măritat. Cu artistul. Ăla a cărui nevastă a murit în martie, în timp ce năștea copilul lor.

Îngâmfarea lui Courtney o făcu pe Tess să vadă roșu în fața ochilor.

– Chiar atât de meschină e viața ta că nu ai nimic mai bun de făcut decât să bârfești despre a mea?

Courtney nu se lăsă impresionată.

– Este uimitor, Tess, cum reușești să ții capul sus.

– Și fără să-mi fac nici măcar o poză în timpul ăsta!

Tess ieși nervoasă.

Și soțul, și copilul ei lipseau când se întoarse acasă. Câteva narcise galbene începuseră să-și arate capul printre buruienile din grădina neglijată din fața casei și o prigoare căra câtva fire de iarbă uscată pe care să le îndese în burlanul unde hotărâse să-și facă anul acesta cuibul. Tess șterse banca și se așeză. Cu toată dușmănia lui Courtney, suspiciunile comunității și cu toată afurisenia colegelor, Tess se simțea acasă pe Muntele Runaway. Și-o imagină pe Wren alergând printre copaci cu un genunchi bandajat și fața murdară. Văzu pervazul din dormitorul fetiței plin de pietre și pene colorate. O văzu pe Wren ieșind din pădure, călare pe umerii unui tată care știa să-i arate urmele de animale și...

Se scutură și-și îndreptă spatele. N-o să fie nici un tată.

Ca și cum mintea ei l-ar fi chemat, Ian apăru de pe cărare. Ar fi trebuit să pară ridicol cu Wren de-a curmezișul pieptului, dar o purta ca pe o bandulieră. Fetița era trează și foarte mulțumită în timp ce se apropia de Tess.

– Mi-a fost tare greu s-o țin să nu ronțăie iederă otrăvitoare și să nu mângâie urșii, dar de mers, merge nu glumă.

Dacă nu ar fi știut cât de mult l-ar fi deranjat asta, Tess și-ar fi aruncat brațele în jurul lui și i-ar fi spus că e cel mai bun bărbat pe care îl cunoscuse vreodată.

În schimb, îi îndreptă lui Wren căciulița strâmbă.

– Am vești proaste. Am uitat gogoșile.

– Până aici! Trebuie să avem o discuție serioasă despre rolurile fiecăruia. Eu aduc acasă carcasele de animal. Tu ar trebui să aduci gogoșile.

– Am notat.

Ian miji ochii, bănuitor.

– Nu se prea întâmplă să rămână Phish fără gogoși.

Tess continua să-și facă de lucru cu căciulița lui Wren.

– Este posibil să fi uitat să le iau, când am plecat nervoasă.

– Stai să ghicesc. Unul din mulții tăi dușmani.

– Savannah și Michelle mai că nu-și fac semnul crucii în dreptul burților când sunt eu prin preajmă, însă de data asta mi-a pus capac Courtney Hoover, când a anunțat în gura mare că ne-am căsătorit. A avut grijă să le amintească tuturor că *soția ta* a murit acum nici două luni, sugerând și că eu am fost cea care a omorât-o.

Ian se strâmbă.

– Cum a aflat că ne-am căsătorit?

– Nu de la Heather. Probabil că soții Denning i-au spus Fionei Lester de la Peruca Mov. Se știe că Fiona conduce bârfele în oraș. Și nu e decât una din multele bârfe.

– Oamenii ar trebui să-și vadă naibii de treburile lor.

– Se pare că nu așa merge treaba în orașele mici.

Încercă să se revanșeze pentru lipsa gogoșilor făcând un tort cu blat de ciocolată în timp ce Wren moțăia în eșarfa ei. După ce băgă blatul la cuptor, ieși să sape în grădină și să încerce să găsească puțin entuziasm pentru a-și căuta o nouă slujbă. Ideea o deprima atât de tare, încât pierdu noțiunea timpului și, când se întoarse în casă, fu întâmpinat de un miros puternic de ars și de imaginea fundului ferm, îmbrăcat în blugi, al lui Ian aplecat deasupra cuptorului deschis.

– Poate că ar fi mai bine să aduci tu acasă carcasele de animal, spuse el, scoțând blatul ars.

– Îmi pare rău.

– Am văzut anunțul pe care l-ai pus la Hornul Spart. Întâlnirea asta pe care o pui la cale... Se pare că nu ești în stare să-ți păstrezi părerile pentru tine, nu?

Tess se gândi la zâmbetul îngâmfat al lui Connor și la felul în care își ținea brațul pe după umerii Avei.

– Fac ce trebuie să fac.

Ian aruncă blatul în coșul de gunoi.

– Oamenii sunt și așa porniți pe tine. Anulează întâlnirea, Tess. Lasă-le timp să-și găsească alt subiect de bârfă. Așeză vasul murdar pe aragaz și o privi cu ceva ce părea să fie îngrijorare. Tempest este un oraș insular. Știi asta. Tot ce acceptă de la cei veniți din afară sunt banii noștri. Nu e treaba noastră să ne băgăm peste ei și să le spunem cum să-și trăiască viața.

– Ba e treaba mea și trebuie să mă asculte.

Părea încrezută și sfidătoare, dar nu-i păsa. Ian se sprijini de blat.

– Am vorbit cu Freddy Davis. A încercat să mă ia cu aceleași porcării cu care te-a luat pe tine.

– Mi-ar fi plăcut să te văd.

– Ideea e că cineva e pornit pe tine.

Trecu pe lângă el să ducă vasul în chiuvetă, apoi porni apa.

– Numele lui Brad Winchester îmi trece prin minte.

– Și mie. Își îndesă degetul mare în betelia blugilor. Spui că te gândești să rămâi aici.

– Nu mă gândesc doar. Asta o să fac.

Wren șuieră în somn.

– Va trebui să-mi găsesc un post de asistentă. În dermatologie, poate. Sau în geriatrie.

Ian se încruntă.

– Tu ești moașă, Tess. Ce e-n capul tău?

– Cum poți să spui asta? Se simțea trădată. Tu mai mult decât oricine știi că nu pot să mai aduc nici un copil pe lume.

O serie de bătăi puternice în ușă îi întrerupse. Ian ieși nervos din bucătărie.

- O să punem un coș întreg de prezervative la ușă începând chiar de azi! Cu un semn mare pe care să scrie: *Ia câte vrei și pleacă!*

Dar, în locul adolescenților care să vrea să intre, în ușă era Eli.

- E mama. Mi-e foarte frică, Tess. Nu se mai dă jos din pat.

Ian refuză să o lase să se ducă singură, dar rămase afară, cu Wren și cu Eli.

Rebecca Eldridge era în pat, întinsă pe-o parte, cu genunchii ridicați, cu părul lung răsfirat pe pernă. Nu se vedea nici urmă de Paul.

Dormitorul era extrem de sărăcăcios: o saltea și o somieră așezate direct pe podea, o fereastră fără perdele, o comodă veche, un scaun cu spătar drept, dat cu vopsea verde care începuse să se cojească. În loc de dulap, hainele lor erau atârnate într-un cuier de metal.

- Rebecca, sunt Tess Hartsong.

Tess își trase scaunul lângă pat. Rebecca clipi.

- Tess?

- Cum te simți?

- Obosită.

Rebecca se rostogoli pe spate. Câteva fire de păr îi rămăseseră lipite de obrazul încrețit de pernă și avea mirosul stătut al cuiva care nu se mai spălase de câteva zile întregi.

- Ce cauți aici?

- Eli își face griji pentru tine.

- A venit să te deranjeze? spuse ea, fără vlagă. I-am spus să nu te deranjeze. Sunt obosită, asta e tot.

Tess îi atinse fruntea. Era rece.

- De cât timp ești în pat?

- Nu de foarte mult. De o zi sau două.

De trei zile, spusese Eli.

- Ai mâncat ceva?

- Nu mi-e foame.

Dădu la o parte părul de pe fața Rebeccăi.

- Vrei să-mi spui ce se întâmplă?

Rebecca reuși să ridice pe jumătate din umeri.

- Femeile mai pierd copii. Așa e viața.

O lacrimă îi alunecă din colțul ochiului.

- Îmi pare rău.

Tess știa prea bine cât de nepotrivite erau aceste cuvinte.

- Era fetiță. Paul zice că n-am de unde să știu, dar eu știu. Știu că era fetiță.

- Și ți-ai dorit-o foarte mult.

- Mai mult decât orice. Dar Paul spune că așa a fost să fie. De unde știe el asta?

- Nu știe.

- E vina mea.

- Rebecca, nu e vina ta.

- Nu știi asta. Paul avea nevoie de ajutor să strângă bolovanii de pe câmp. Ar fi trebuit să-i spun nu, dar lui nu poți să-i spui nimic. N-ar fi trebuit să o fac. Ar fi trebuit să fiu mai atentă.

- Nu ai greșit cu nimic. Cea mai mare parte a avorturilor spontane sunt cauzate de probleme cromozomiale. Sunt sigură că și doctorul ți-a spus același lucru.

- N-am fost la doctor decât o singură dată.

Rebecca își întoarse fața în pernă.

Tess nu era terapeut și nu știa cum s-o ajute, dar Rebecca avea nevoie de ajutor.

- Hai să-ți pregătesc ceva de mâncare.

- Nu mi-e foame.

- Înțeleg. Dar tot o să-ți pregătesc ceva.

Ignoră protestele slabe ale Rebeccăi și o ridică din pat. O conduse la masa din bucătărie în timp ce-i masa

spatele. În timp ce amesteca niște ouă, îl putea vedea pe Eli prin fereastră. Le arăta găinile lui Ian și lui Wren.

Rebecca tocmai luase o furculiță mică de ouă când apăru Paul. Cămașa lui de lucru era pătată de transpirație la subraț și tivul blugilor era plin de noroi. Ignorându-și soția, i se adresă lui Tess:

– Nu era cazul să vii aici. O să stau de vorbă cu Eli.

– Nu e nici o problemă. Uneori, o femeie are nevoie de altă femeie.

Paul își scoase mănușile de lucru portocalii.

– Au trecut trei luni. Ar fi cazul să-și revină.

– Asta mi-au spus și mie după ce a murit soțul meu.

Își aminti cum Paul venise să-l ajute pe Ian cu atelierul din copac și regretă că vorbise atât de aspru.

– Din păcate, durerea pleacă atunci când vrea ea. Trebuie să o vadă un doctor.

– Trebuie să-și facă de lucru, răspunse el, înainte să se întoarcă la nevastă-sa. Becca, ridică-te din patul ăla. Îl sperii pe Eli și nu-ți face bine.

Nu era atât de simplu. Rebecca avea nevoie de îngrijiri de specialitate, lucru pe care soțul ei refuza să-l recunoască.

Când se întoarseră, doi străini îi așteptau în fața ușii – Abby Winzler, care se dovedi a fi o prietenă de-a lui Sarah Childers, avea un deget rupt, iar soțul ei survivalist, Chet, era chinuit de o durere de cap a cărui sursă Tess bănui de îndată a fi o contuzie.

La ordinele lui Tess, Ian îl băgă cu forța pe Chet în Land Cruiser și îl duse la spital. Tess îi fixă degetul lui Abby într-o atelă cât putu de bine și primi în schimb două borcane de gem de piersici de vara trecută, împreună cu o listă îngrijorătoare cu celelalte suferințe ale lui Abby – toate netratate.

Erau atâtea femei aici ca Abby și Rebecca. Prea sărace, prea izolate sau prea temătoare ca să beneficieze

de îngrijiri medicale de calitate. Nu aveau unde să se ducă să ceară sfatul în caz de tulburări menstruale, în caz că găseau vreun nodul la sân, nu aveau cu cine să vorbească despre depresii, despre boli de inimă sau despre osteoporoză. Îngrijirea pre și postnatală părea să lipsească cu desăvârșire.

Exact ce învățase ea să ofere.

Nu putea s-o facă. Nu când țipetele Biancăi îi răsunau încă în minte. Va trebui să intervină altcineva. Nu era responsabilitatea ei.

Ian îi trimise mesaj că spitalul îl ținea pe Chet sub observație peste noapte și că intenționa să rămână și el în Knoxville ca să-l poate aduce pe Chet înapoi a doua zi.

Starea ei de spirit se înrăutăți și mai mult. Ceva îi spunea că generozitatea lui Ian avea mai multă legătură cu dorința de a o evita pe ea decât cu cea de a-l transporta pe Chet.

capitolul 17

A doua zi seara, când se întoarse la vechea școală de la cabana ei, Tess îl găsi pe Ian terminând o bere.

– Data viitoare când mai apare un țăcănit din ăsta de munte, ești pe cont propriu.

Tess o scoase pe Wren din eșarfă.

– Înțeleg că nu te-ai împrietenit cu Chet.

– Nu crede că omul a ajuns pe Lună și e convins că urmele lăsate de avioane sunt de fapt toxine otrăvitoare pe care forțele extraterestre le împrăștie în secret. Nu mă-ntreba de ce.

O mașină se opri în față. Ian o privi acuzator:

– Jur că o să trec un orar pe ușă.

Dar era Heather și venise cu daruri.

– Sper că nu ați mâncat încă, pentru că am făcut comandă la Cocoșul.

Cerceii îi atinseră obrajii în clipa în care așeză pe jos geanta termică voluminoasă pe care o adusese cu ea.

– Și v-am făcut și renumitul meu tort de nuntă cu făină de roșcove, quinoa și glazură de avocado. Glumeam! E de la Sara Lee. Este un cadou de nuntă, cu întârziere. Sunt dezorganizată. Își trecu coada împletită larg peste umăr. Și asta nu e tot. Fă-ți bagajele, domnișorico! În seara asta dormi la mătușa Heather.

– Heather, nu trebuie să...

– Cadou de nuntă. Să nu pierdem tipul. Stripperul preferat al lui Wren trebuie să apară în orice clipă la mine acasă.

Tess zâmbi, dar ultimul lucru pe care și-l dorea era să rămână singură cu Ian. Însă Heather era o forță de neoprit și pregăti în câteva clipe și copilul, și geanta lui Wren cu lucruri de care ar fi putut avea nevoie peste noapte.

– Ia o pătură, spuse Ian, după ce Heather plecă. Aduc eu vinul.

– Pătură?

– Nu vreau să stăm înăuntru.

Se gândea la casa din copac. O platformă rezistentă cu o structură scheletică se înălța la aproximativ trei metri deasupra pământului. Ian urcă primul, cu mâncarea și vinul, apoi întinse mâna în jos ca să ia pătura.

Când ajunse sus, Tess întinse pătura și se așeză turcește, folosind priveliștea drept pretext ca să nu se uite la el.

Era ora magică de dinaintea apusului. O lumină aurie plana deasupra copacilor și îmblânzea muchiile stâncilor. Ian îi întinse vin într-un pahar de plastic, își turnă și lui, apoi se așeză lângă ea. Brațul lui îl atinse pe al ei.

– Îmi place căsuța ta din copac, spuse ea.

– E un atelier, o corectă el.

– Îhm.

Își puse paharul pe picior.

- Nu crezi că o să lucrez aici?
- Ba sigur că da.
Răspunsese prea repede, și Ian se încruntă.
- O să lucrez. Imediat ce o să am din nou puțină liniște.
- Nu mai e mult. Privi în jur – copacii, stâncile, crestele și văile. În cel mult două zile, eu și Wren o să ne putem muta în cabană.
- Și ce scuză o să mai am atunci?
Sinceritatea lui brutală o mișcă.
- Îți găsești calea. Desenele alea atât de frumoase cu Wren...
- Și cu tine, spuse el, disprețuitor. Schițe ca astea găsești pe tot drumul, nu valorează nimic.
- Tu ești expertul, așa că presupun că ai dreptate. Dar mie îmi plac.
Soarele alunecă în spatele dealurilor. Fascicule pastelate de lumină colorau norii, care păreau să fi fost împroșcați cu vopsea pentru ouă de Paște. Dosul palmei lui îi atinse gâtul când îi prinse o șuviță lungă de păr între degete. Tess simți cum i se face pielea de găină. Îi privi nasul gros și proeminent, maxilarul sculptat parcă în piatră; pomeții dăltuiți; ochii aceia enigmatici. Era un chip care învățase de la o vârstă foarte fragedă să-și ascundă emoțiile. Chipul unui bărbat care nu-și împărtășea secretele decât uneltelor sale artistice.
Ce vedea când se uita la ea? Îi vedea cearcănele adânci, lăsate de atâtea griji și nopți cu somn întrerupt? Vedea cât era de comună?
O sărută. Buzele lui le atinseră ușor pe ale ei. Se trase în spate și o privi în ochi.
- Spune-mi să mă opresc oricând simți nevoia.
- Nu te opri, se auzi șoptind.
- Nu vreau să te grăbesc.
Cum să o grăbească, când aștepta de atât timp momentul ăsta?

O sărută din nou. Mai adânc de data asta. Degetele lui i se strecurară în păr. Limba îi alunecă printre buzele depărtate. Exploră fără să se grăbească, făcându-i, încet, încet, trupul să-i tremure. Mâinile lui mari i se așezară pe umeri, îi coborâră pe spate, o traseră mai aproape până o lipiră de pieptul lui. Era doar un sărut. Doar un sărut. Cu toate astea, simțea că n-o să-și mai revină.

Trebuia să preia comanda. Să-și facă treaba. Să-l răsplătească. Și o s-o facă. În orice moment. Imediat ce se sfârșea sărutul. Deocamdată însă, o să savureze clipa.

Momentul se sfârși în clipa în care Ian se întinse pe platforma de lemn. Își înclină trupul sub al ei și o trase deasupra lui de parcă ar fi fost ușoară ca un fulg. Era o poziție pe care o știa mult prea bine. Întotdeauna deasupra. Se pregăti să preia comanda. Îi datora totul și trebuia să facă bine treaba asta. Oare ce i-ar plăcea mai mult?

Îi plăceau săruturile. Categoric putea să-l sărute.

Părul ei îi ascunse ca în spatele unei cortine în clipa în care se aplecă și-și atinse buzele de ale lui. Lui îi plăceau săruturile adânci, dar Tess nu avea prea multă experiență în domeniul ăsta. Slavă Cerului că băuse doar vin și nu mâncase și brânză. Cu siguranță gustul de brânză ar fi fost dezgustător într-un sărut.

Cât de adânc să-l sărute? Nu prea adânc, ca să nu se înece. Dar nu voia nici să-i lase senzația unui consult stomatologic.

Încercarea de a face totul perfect domolise focul care începuse să ardă înăuntrul ei. Trebuia să nu mai gândească atât de mult și să se bazeze pe instincte, să reporneascā flacăra. Însă instinctele îi spuneau să se dea jos de pe el, să coboare scara și să fugă în casă învăluită într-o ceață de dezamăgire.

Vorbi peste buzele ei abia depărtate.

– Unde ești?

Își trase capul în spate.

– Cum adică? Sunt aici.

- Oare?

Se lăsă pe coapsele lui.

- Ai de gând să mă critici?

El zâmbea, dar ea ar fi vrut să plângă. Se dădu jos de pe el, hotărâtă să coboare scara până nu se umilea întru totul. Ian întinse o mână și o prinse de încheietură.

- Așteaptă.

- Dă-mi drumul! spuse.

Nu-i dădu.

- Ți-am spus să-mi dai drumul.

Se ridică în genunchi, continuând să-i strângă încheietura.

- O să-ți dau. Promit. Dar poți să-mi dai 30 de secunde?

- Pentru ce?

- Nu știu. Să mă prostesc. Să fac o glumă. Să-l imit pe Thomas Edison. Îi eliberă încheietura. Trebuie să mă gândesc.

Nevoia de a plânge dispăru, dar refuză să-și îngăduie să zâmbească.

- Nimeni nu poate să-l imite pe Thomas Edison și ți-au expirat deja cele 30 de secunde.

Păru jignit.

- Eu zic că nu începem să numărăm decât după ce mă hotărăsc.

Greutatea din piept îi dispăruse și reuși să mormăie:

- Presupun.

- Grozav.

Se așeză la loc pe pătură, cu un picior întins, cu celălalt îndoit, și se prefăcu a se cufunda în gânduri, doar ca să clatine din cap.

- Nu merge. Am nevoie de inspirație. Vrei să-ți scoți cămașa cât timp mă gândesc? Nu e nimic rău în asta, nu-i așa?

Unde era străinul cu chipul posac pe care îl știa atât de bine? Bărbatul care era acum în fața ei părea

să fi renunțat să se mai ascundă în spatele mârâiturilor și pufniturilor. O să intre în jocul lui? O să intre.

– Presupun că nu. Se ridică în genunchi pe marginea păturii și-și încrucișă brațele la piept. S-ar putea să vrei să te pregătești. Nu mi-am pus sutienul sexy.

Își trase cămașa peste cap și scoase la iveală un sutien simplu și alb, cu o margine de dantelă care i se revărsa peste partea de sus a sânilor.

O examină cu o privire câtuși de puțin critică.

– Da, asta cu siguranță e o problemă. Cum o să mă mai descurc eu acum, dacă nu ți-ai pus sutienul sexy? Privirea nu i se dezlipea de sânii ei. Înainte să răspunzi, trebuie să știu – chiloțeii sexy ți i-ai pus?

– Nu țin minte ce lenjerie mi-am pus azi-dimineață, spuse ea, ușor rușinată. Dar sunt destul de sigură că nu chiloțeii sexy.

– Vezi care e treaba? Frumusețea e în ochii privitorului.

– Chiar așa?

– Mă mir că nu știai, spuse el cu prefăcută mirare. Acum trebuie să-ți scoți blugii, ca să-ți pot comunica opinia mea imparțială. Dacă nu cumva te temi să o auzi.

Îi venea să râdă și totodată simțea că valul de căldură o cuprinde din nou. Se ridică.

– Îmi asum riscul.

Deschise nasturele de la betelie și duse mâna la fermoar.

– Stai. Nu e bine așa.

– Nu-mi deschid bine blugii? Cred că glumești!

– Sunt aproape șocat că o asistentă cu experiența ta nu știe în câte feluri se poate răni o persoană deschizând un fermoar.

– Serios? Habar nu aveam.

– Văd și eu asta. Personalul medical, așa ca tine, ar trebui să știe mai multe despre regulile de siguranță de bază.

– Cum ar fi?

-Cum ar fi... E bine ca fermoarele să fie deschise de bărbați. Degetele noastre sunt mai puternice.

Era oare posibil? Era posibil ca sexul cu Ian să fie deopotrivă amuzant și fierbinte? Se prefăcu că se gândește.

-Presupun că ai dreptate.

-Sunt foarte inteligent.

Se ridică în genunchi în fața ei, își strecură vârfurile degetelor în betelia blugilor și prinse capul fermoarului. Dar nu îl trase în jos decât până la jumătate, înainte să se oprească și să-i traseze cu degetele curba generoasă a abdomenului. Cu un gest automat, Tess își supse burta, apoi își spuse „La naiba cu toate!" și o lăsă la loc.

Ian își apăsă buzele pe bucata de piele pe care o scosese la iveală.

-Asta, șopti el, e ce numesc eu să te simți bine.

Și nu făcuse nimic. Stătuse doar în fața lui, simțind cum încep să i se înmoaie genunchii.

Îi coborî blugii mai jos. Până la genunchi. Îi cuprinse coapsele cu mâinile.

Mințise în legătură cu chiloții. Era o pereche micuță, de culoarea lavandei, pe care i-o dăduse o prietenă cu speranța că o să o înveselească. Iar *micuță* însemna că-i lăsa fesele goale.

Lucru pe care Ian îl descoperise deja.

-Ai mințit. Cred că e cea mai minunată pereche de chiloți pe care ar putea spera să o vadă un bărbat.

Tess simțea că genunchii n-o s-o mai susțină mult timp. Poate că o simți tremurând, pentru că-i prinse încheieturile și o trase pe pătură. În doar câteva secunde, îi scosese sandalele și blugii. Stătea în fața lui îmbrăcată doar în sutienul practic și chiloții provocatori. Ian îngenunche în fața ei; capul și umerii i se conturau pe fundalul cerului colorat. Nu părea să se grăbească.

-Nu o lua ca pe o critică, dar sutienul ăla al tău strică tot spectacolul. Poate c-ar trebui să ți-l scot.

Tess se ridică într-un cot.

– Pot să-l scot eu. Sau și aici e vreun pericol?

– Înveți repede. E una din calitățile pe care le apreciez cel mai mult la tine.

Simțea că arde toată și nici măcar nu era dezbrăcată.

– Închizătorile de sutien sunt periculoase?

– Femeile ajung tot timpul la urgențe din cauza lor.

Îi mângâie umărul cu buzele în timp ce-și strecura mâinile pe spatele ei. Îi scoase sutienul.

O privi. O privi lung. Înregistră detaliile. Forma sânilor ei, faptul că unul era o idee mai mare decât celălalt. O apăsă ușor pe umeri, întinzând-o la loc pe pătură.

– E o crimă împotriva umanității, murmură el, să-i ții acoperiți.

Cuvintele lui – privirea lui... Nu se simțise niciodată mai feminină. O mângâie, o sărută, îi veneră trupul. Tess își arcui spatele.

– Scoate-ți cămașa aia.

O scoase. Încet, de parcă ar fi avut tot timpul din lume. Ca și cum era nevoie de concentrare maximă ca să deschidă fiecare nasture. Dar, când Tess se ridică în genunchi ca să scurteze o sarcină care ar fi trebuit să fie ușoară, Ian o opri.

Și atunci înțelese. Era sedusă.

Ea, Tess Hartsong, regina seducătoare, era acum obiectul unei seducții desăvârșite.

Cu cămașa în sfârșit scoasă, cu blugii desfăcuți, dar încă la locul lor, se întinse lângă ea și îi explora trupul. Fiori reci și fierbinți o străbăteau sub atingerea lui. Nu se mai putea stăpâni.

– Te rog... Te rog...

Îi atinse stomacul. Lăsă mâna să-i coboare – cea mai ușoară atingere. Și fu îndeajuns.

Simți că zboară, că rămâne suspendată în spațiu și, în cele din urmă, că se destramă.

Trecură secunde, ore, zile până se întoarse la loc pe pământ, deși cerul continua să se învârtească deasupra ei. Și ea nu făcuse încă nimic pentru el.

Ian se trase înapoi.

-Mai vrei vin?

Se ridică brusc pe coate și aproape că strigă la el:

-Ce faci? Cum poți să fii atât de... *detașat?*

-Detașat? Ochii lui aruncau fulgere. De când te-am întâlnit, nu a fost clipă în care să nu te doresc. Viața mi-e o permanentă tortură. Mă uit la tine cum te fâțâi fără nici o treabă...

-Nu mă fâțâi!

-Îți văd sânii ăia înnebunitori... Fundul ăla obraznic... Până și ceafa ta! Iar tu nu ai habar de nimic! Nu, scumpo, spuse el, cu un mârâit, a venit vremea să mi-o plătești.

-Să plătesc?

-O plată binemeritată. O să dai socoteală!

Felul în care vorbise... Tonul atât de delicios de amenințător. O încânta.

-Îmi pare rău.

Nu-i părea, dar îi plăcea jocul. Nu mai era seducătoare...

-Va trebui să-ți pară și mai rău.

Își băgă mâinile în buzunarele blugilor, scoase unul din prezervativele pe care le avea mereu la el și îl lipi cu palma de scândura de sub ei, cu un gest care arăta exact cât de serios vorbea. Dintr-o singură mișcare, blugii dispărură odată cu boxerii pe care îi văzuse în sertarul lui.

Nu era străină de anatomia bărbătească, dar asta... asta era...

-Nu cred... spuse ea, nu cred că sunt pregătită.

-Ghinion, îi răspunse. Pentru că nu mai ai scăpare.

Se înfioră. Era un joc cu totul nou, pe care era nerăbdătoare să-l joace.

-Nu... Nu sunt pregătită.

Cea mai mare minciună a tuturor timpurilor.

Se întinse lângă ea.

– Hai să vedem.

Și văzu.

O exploră pe îndelete, după ce-i scoase chiloții. Expresia îi era încruntată și atingerea perfectă. De unde știa că după asta tânjise atâta amar de timp în fanteziile ei?

Se cutremură iar, chiar înainte să intre în ea, dar era rândul lui acum. Pătrunse adânc. Se arcui. Se împinse o dată. Și încă o dată. Iar și iar. Erupse.

Satisfăcută și zâmbitoare, îl ținu în brațe. Îi mângâie cicatricele. Ar fi vrut să o sărute pe fiecare în parte.

În sfârșit se rostogoli jos de pe ea.

– Asta, gemu el, a fost un eșec total.

– Foarte dezamăgitor.

– Nu ne rămâne decât un singur lucru de făcut.

– Să încercăm din nou?

– Mă tem că da. Dar mai întâi...

Umplu paharele cu vin. Stăteau goi, pe întuneric, de-abia vorbind. În cele din urmă, se întinseră la loc pe pătură și, de data asta, fu chiar mai bine.

Mai târziu, în timp ce stăteau pe spate, Tess se întinse și spuse singurul lucru la care se putea gândi și care avea vreun sens:

– Putem să mâncăm acum?

– O femeie după pofta inimii mele.

Dar nu era. Oricât de satisfăcător fusese ce se petrecuse între ei, inima lui rămăsese în siguranță, îngropată în spatele zidului solid care o proteja de atât de multă vreme.

Se lăsase răcoarea, așa că se întoarseră în casă. Păru firesc ca Ian să se întoarcă în vechiul lui dormitor, să se întindă lângă ea. Să facă dragoste din nou. Și din nou.

În cele din urmă, îi auzi respirația adâncă și regulată, ... ca nu putea dormi. Avea 35 de ani și, până acum, ...ese cu un singur bărbat.

Ian nu se mișcă în clipa în care se dădu jos din pat și se ghemui în fotoliul de la fereastră. Întinse picioarele pe taburetul din față și încercă să-și descâlcească gândurile. Intimitatea de a dormi împreună o făcea să se simtă expusă, lipsită de apărare. Dar apărare împotriva a ce?

Împotriva acestei explozii de emoții... Acestei călduri care îi cuprinsese inima... Acestei dorințe pentru ceva mai mult decât sex. Pentru...

Stop! Nu putea merge acolo. Barierele emoționale ale lui Ian erau zidite în piatră, și Tess trebuia să fie la fel de fermă. Dragostea aproape că o distrusese o dată. Nu o să se mai întâmple.

Se trezi în zori cu gâtul amorțit și cu încă vreo câteva puncte dureroase care nu aveau nici o legătură cu faptul că-și petrecuse noaptea în fotoliu. Se furișă în baie, să facă un duș. Când se întoarse înfășurată într-un prosop, Ian era tot în pat, însă treaz. Pe o parte a capului părul îi stătea ridicat în țepi, iar pernele albe ca zăpada îl făceau să pară și mai bronzat.

– Te-ai trezit devreme.

– Vreau să o văd pe Wren înainte să mă duc la muncă.

– Ți-e dor de ea?

– N-am ce-i face.

Wren era în perfectă siguranță cu Heather. Când aceasta o luase cu o seară în urmă nu se comparase cu noaptea în care o luaseră soții Denning. Dar Tess își simțea brațele goale.

Ian își puse un braț sub cap, expunându-și cicatricea albă, și o măsură din cap până-n picioare cu o privire sexy și leneșă.

– De ce nu lași să cadă prosopul ăla?

Era tentată. Prea tentată.

– L-aș lăsa, dar atunci m-ai crede ușuratică.

Ian râse, se dădu jos din pat și traversă încăperea gol pușcă. Trupul lui era puternic, dar cu ligamente lungi în loc de mușchi umflați. El era zvelt în timp ce ea era durdulie. Cicatricele lui erau dramatice, în timp ce ale ei nu proveneau din nimic mai spectaculos decât o căzătură de pe skateboard în copilărie.

Știa că îl privește, dar nu făcu decât să zâmbească, apoi dispăru în baie, lăsând-o singură, cu gândurile ei agitate.

Intră în duș înainte să se încălzească. Avea nevoie de șocul apei reci. Altfel o să se întoarcă numaidecât în dormitor și o s-o facă să se răzgândească – și nu credea că ar fi fost nevoie de prea mari eforturi pentru asta.

Nu fusese niciodată cu o femeie așa ca ea. Incredibil de sexy, plină de imaginație, atât de seducătoare. Când apa se încălzi, desenă cu degetul o siluetă goală în aburul de pe ușa cabinei. Arcada unei coapse, curba unui sân.

Șterse ce desenase și-și ridică fața spre jetul de apă. Nu ar fi rănit-o pentru nimic în lume. Îi oferise sex, pentru că își doreau amândoi. Dar o și protejase, așa cum nu s-ar fi protejat singură. Așa dură cum părea, Tess Hartsong era o femeie care își oferea prea ușor inima. Cel mai rău lucru pe care l-ar fi putut face ar fi fost să i-o ofere unui bărbat care n-ar fi putut să o prețuiască.

Intenționa să facă tot ce putea ca asta să nu se întâmple.

capitolul 18

Când i se termină tura de după-amiază, Tess îi sună pe soții Denning pe FaceTime, de acasă de la Heather, unde semnalul era mai puternic. O ridică pe Wren ca bunicii să o poată vedea.

– Vedeți? Deja își ține mai bine gâtul.

- Așa e! Uite, Jeff! Ce mare s-a făcut!

O admirară pe Wren din toate unghiurile și aplaudă când Wren se dădu în spectacol cu cel mai drăgălaș zâmbet. După ce termină convorbirea, Tess se gândi cum oamenii aceștia, care fuseseră niște străini atât de amenințători pentru ea cu doar câteva săptămâni în urmă, vor face de acum înainte parte permanentă din viața ei. Era mirată de cât de firesc i se părea totul.

Își mai duse o parte din lucruri în cabană. Deși aerisise și făcuse curățenie, tot i se mai părea înghesuită și cu miros stătut. O să-i lipsească aparatura de bucătărie de ultimă generație, mobila confortabilă și ferestrele alea mari, fără draperii.

- Îți promit, scumpo - îi sărută creștetul lui Wren - îți promit că o să aranjez cât de curând locul ăsta pentru noi două.

Când se lăsă seara, o hrăni pe Wren și făcu un sendviș pentru ea, cu ingredientele pe care le luase de la vechea școală. Fără livrările la domiciliu pentru care plătea Ian, cumpărăturile aveau să fie dificile și costisitoare.

Ian intră pe ușa din spate. Privirea îi căzu pe coșul de rufe în care adusese câteva din scutecele lui Wren, lapte praf și alte chestiuni necesare.

- Nu pot să cred că te muți aici! Uită-te cum arată!

- Se rezolvă cu o mână de vopsea. Arătă înspre pereții cu tapetul jupuit. Dacă vrei, poți s-o dai tu. Poate un crem?

- Eu sunt artist celebru. Nu-ți permiți serviciile mele.

Dădu să facă o glumă și să-i ceară o reducere pentru sex, dar se opri. Ea ar fi trebuit să-l plătească pe el.

- Ai nevoie de spațiul tău ca să lucrezi.

- Aici nu suntem în oraș. E prea izolat.

- Dacă ți se face frică pe întuneric, sună clopotul. Și o să dau fuga.

- Nu-i amuzant.

Tess se uită la Wren.

– Ba nouă ni se pare foarte amuzant. Nu-i așa, scumpo?

Wren își umflă obrajii și dădu din mânuțe.

– Vorbesc serios, Tess. Locul ăsta e o dărâmătură. Și Wren e prea mică, nu puteți sta doar voi două aici.

– O să repar cabana.

– Nu văd de ce atâta grabă.

– O să-ți cumpăr o goarnă.

– Dă copilul la mine. O salți de parc-ar fi o minge de tenis.

Înainte să apuce să protesteze, o scosese pe Wren din eșarfă și o ținea în brațele lui.

– Dacă o vrei înapoi, vino s-o iei!

Ieși vijelios din cabană, cu fetița în brațe și cu o atitudine foarte hotărâtă.

Tess aprinse toate luminile și urcă la etaj ca să aranjeze o parte din lucrurile lui Wren. Cabana scârțâia într-un mod nefamiliar. Întotdeauna scosese sunetele astea? Tot ce-și amintea din săptămânile pe care le petrecuse acolo era durerea care o copleșise pe atunci. Privi în jur. Dormitorul era o imagine tristă. Nu era cu nimic mai izolată aici decât la vechea școală, dar se simțea neliniștită, așa cum nu se simțise acolo. Nu chiar speriată – cabana avea draperii la ferestre –, dar agitată. Și nu-i plăcea.

Ar trebui să se bucure de aceste momente de pauză înainte să se ducă să-și ia fiica, dar era prea stresată ca să citească și nu avea chef de curățenie. Cu câteva luni în urmă, ar fi dat drumul la muzică și ar fi dansat, dar își pierduse această dorință. Ce ar fi vrut acum ar fi fost să stea de vorbă cu Ian la un pahar de vin. Sau – pe cine încerca să păcălească? – ar fi vrut să facă iar dragoste cu el. Se înfioră, amintindu-și ce se petrecuse în căsuța din copac.

Și nu casa mai simandicoasă avea să-i lipsească, cât mai degrabă compania lui Ian. Ieși pe veranda din față, simțind cum o învăluie o ceață de depresie. Seara era

răcoroasă și avea nevoie de-o geacă, dar nu se obosi să intre în casă și să-și ia una. O molie se lovi de becul înșurubat în lampa crăpată de porțelan. Voia o lustră adevărată și un leagăn în care să stea cu Wren și să vorbească. Două canapele confortabile și un fotoliu comod pentru citit. O bucătărie bine pusă la punct... și o cameră zugrăvită ca o geodă.

Sări ca arsă în clipa în care o siluetă mare se ivi între copaci. Se auzi o nuia trosnind și un bărbat ieși dintre umbre. Tess făcu instinctiv un pas în spate și se izbi de peretele de bârne.

- Ești singură de data asta? zise el.

Uitase cât de mare și de masiv era Brad Winchester. Pieptul lat, talia groasă, brațele grele...

- Ce vrei?

Veni la marginea luminii slabe și galbene de pe verandă. Purta o geacă subțire, pantaloni închiși la culoare și avea un aer amenințător. Cu câteva clipe în urmă îi fusese frig, însă acum palmele îi erau lipicioase, așa cum n-ar fi fost dacă bărbatul din fața ei ar fi venit și i-ar fi bătut la ușă în loc să pândească dintre copaci.

Păși neinvitat pe verandă și becul aruncă o lumină ciudată, fosforescentă, pe părul lui încărunțit prematur. Examină cu o privire critică stâlpii de lemn și acoperișul căzut.

- Bunica lui Kelly a crescut aici. Kelly iubește casa asta. Ar fi trebuit să o cumpăr când a ieșit pe piață. Am fi scăpat de multe probleme.

- Dar n-ai cumpărat-o.

Se apropie și mai mult.

- Nu tolerez să-mi supere cineva soția.

Se forță să se desprindă de peretele cabanei.

- Trebuie să pleci.

- Am găsit asta printre lucrurile soției mele.

Scoase ceva din buzunarul gecii și i-l ridică sub ochi.

Era numărul de telefon al lui Tess, scris pe foaia ruptă din agenda cu antetul clinicii la care lucrase.

Winchester mototoli hârtia în pumn.

– Kelly ar fi trebuit să-mi spună din prima clipă că o hărțuiești, dar nu a vrut să mă supere.

– Că o hărțuiesc?

Aruncă hârtia mototolită pe jos.

– Ai tot bătut-o la cap să vă întâlniți ca să-i bagi pe gât ideile tale!

Tess puse lucrurile cap la cap și nu-i plăcu ce descoperi. Brad găsise numărul lui Tess și Kelly mințise când îi spusese de ce-l avea.

Se apropie, intimidând-o cu dimensiunea lui.

– Eu și soția mea gândim la fel. Chiar crezi că o poți face să se răzgândească? Ea nu se amestecă niciodată în politică.

– În politică? Tess își îndesă degetul mare în betelia blugilor. Credeam că discutăm despre ce e mai bine pentru copii.

Două faruri măturară luminișul. Se întoarseră amândoi și văzură un Lexus argintiu oprindu-se în fața cabanei. Motorul se opri, portiera se deschise și Kelly sări din mașină.

Rămase în picioare, privind agitată de la Tess la soțul ei, în mod evident îngrijorată de ce i-ar fi putut spune Tess. Se apropie de ei.

– S-a întâmplat ceva, Brad? Ți-am văzut mașina parcată pe drum. Nu trebuia să te întorci din Nashville decât abia mâine.

– Am terminat mai devreme. Unde ai fost?

– Mama lui Margie Wexler e bolnavă. Am stat o vreme cu ea.

– Frumos din partea ta.

Coborî de pe verandă și întinse un braț spre soția lui. Nu se ducea la Kelly, o făcea pe ea să vină la el. Femeia ezită doar o clipă, apoi se supuse.

Felul posesiv în care își puse brațul masiv peste umerii ei subțiri îi aminti lui Tess de felul în care o ținea Connor pe Ava – ca într-o capcană.

– Am simțit nevoia să fac puțină mișcare, spuse el. Și voiam să stau de vorbă cu Tess. Știu că nu ai vrut să mă amestec, dar tu ești prea blândă cu oamenii. Tess trebuie să înțeleagă să nu te mai deranjeze vreodată.

Privirea îngrozită a lui Kelly se fixă asupra lui Tess, apoi se întoarse spre soțul ei. Brad râse în barbă, de parcă ar fi avut de-a face cu un copil.

– Să știi că nu doar pe tine te-a deranjat. Mama lui Connor m-a sunat azi. Se pare că Tess s-a întâlnit cu câțiva dintre băieții noștri. Helene nu e prea încântată de situație.

Kelly își fixă privirea asupra soțului ei.

– Firește că e supărată.

– S-a furișat pe la spatele nostru ca să învețe niște băieți pe care nici măcar nu-i cunoaște cum să facă sex. Își luă mâna de pe soția lui și se întoarse spre Tess. Îți bagi întruna nasul unde nu-ți fierbe oala.

Era rândul lui Tess să fie beligerantă.

– Dar și tu îți petreci o mare parte a timpului amestecându-te în viața mea, așa că aș spune că suntem chit.

Pieptul lui Winchester se umflă ca o bezea băgată în foc.

– N-o s-o mai hărțuiești pe soția mea și n-o să mai hărțuiești pe nimeni în orașul ăsta! Nu ne interesează părerile tale. Nu-i așa, Kelly?

Kelly lăsă capul în jos și mormăi ceva neinteligibil. Tess îi detesta timiditatea. Femeia asta nu avea coloană vertebrală?

Winchester nu era satisfăcut de răspunsul soției lui.

– Kelly?

Kelly ridică atunci capul.

– Ar trebui să-l asculți pe Brad, Tess, spuse ea, încordată.

Orice urmă de simpatie pe care o încercase Tess față de femeia aceasta dispăru în fața lașității ei.

– Eu nu-i ascult decât pe oamenii pe care îi respect, iar din acest moment v-am șters pe amândoi de pe lista mea.

– Nu mai spune?

Winchester se întoarse spre soția lui.

– Du-te acasă, scumpo. Mă întorc pe jos la mașină.

Kelly îi privi ezitând, încă temându-se ca nu cumva Tess să o dea de gol. Tess ar fi putut s-o asigure cu un gest discret, dar nu era o persoană chiar atât de drăguță.

Kelly se întoarse încet la mașină. Tess nu voia să rămână singură cu bărbatul ăsta masiv, dar nici nu-i venea să dea fuga înăuntru.

Brad strigă după soția lui:

– Mi-ar plăcea să mă aștepte ceva de băut când ajung acasă. Cu trei măsline de data asta. Din alea bune, pe care le umpli cu brânză nobilă.

Femeia încrezătoare care o înfruntase pe Tess la Hornul Spart pe tema vitrinei cu prezervative dispăruse. Kelly dădu scurt din cap, apoi plecă.

Tess îl privi pe Brad cu dezgust.

– Nu se mai fac bărbați așa ca tine.

– Eu sunt din vechea gardă, răspunse el. Și n-o să-mi cer scuze pentru asta. Îmi protejez familia.

– Așa e, pentru că eu sunt o mare amenințare.

O împunse cu degetul arătător.

– Las-o în pace pe soția mea! Și pe fiica mea la fel!

– Am o idee! Ce-ar fi să le faci amândurora o favoare și să le dai voie să vorbească în numele lor?

– Tu chiar îți închipui că mă poți provoca? Ești un nimeni.

Tess își adună toată bravada de care era în stare.

– Iar tu ești mare șmecher. Regele necontestat din Tempest, Tennessee. Am priceput. Doar că nu-mi pasă.

– O să-ți pese.

Se răsuci pe călcâie și dispăru între copaci.

Tess intră în cabană și încuie ușa. Brad Winchester era îngust la minte, închipuit și bătăios – cea mai rea combinație cu putință. Dar era oare și violent?

Kelly negase că ar fi agresat-o vreodată fizic, dar era adevărat? Ostilitatea lui Winchester părea exagerată, raportat la ce făcuse Tess. Poate că antipatia lui avea mai mult de-a face cu nevoia lui de a deține controlul decât cu programa de educație sexuală a orașului. Era un om obișnuit ca totul să se facă așa cum voia el și nu avea de gând să lase pe nimeni să îl provoace – cu atât mai puțin o femeie care nici măcar nu era din partea locului.

Când se întoarse la vechea școală, Wren dormea în culcușul ei din dormitorul de la etaj. Când Ian se apropie cu monitorul în mână, hotărî să nu-i spună despre intervenția lui Brad Winchester. N-ar fi făcut decât să-i sporească îngrijorarea cu privirea la mutarea lor în cabană, și Tess trebuia să reînceapă să locuiască singură. Fără el. Și asta cât mai curând

O măsură cu o privire leneșă.

– De data asta, chiar că o să te pictez.

Făcu un efort să se detașeze de întâlnirea neplăcută de la cabană.

– Am mai auzit asta. Dar se pare că te lași prea ușor distras de ce se întâmplă în jur.

– E o chestiune de disciplină mentală. Nu m-am concentrat suficient data trecută.

– Și de data asta o să fie altfel?

– Absolut.

O trase în atelierul în mijlocul căruia măsuța din metal cu rotile stătea deja încărcată cu tuburi, vase și tot felul de vopseluri.

– Poți să-ți scoți hainele, spuse el. Nu mă uit.

Se întoarse cu spatele la ea, studiind fără noimă uneltele de lucru pe care le organizase deja.

– Chiar trebuie să facem asta? întrebă ea. Nu mă simt în largul meu.

Ian își puse o mână în șold.

– Iar ne-am întors la problemele tale prostești legate de felul în care arăți?

– Am voie să am ce păreri vreau. E corpul meu.

– Și Dumnezeu n-ar fi putut crea unul mai frumos. Haide, Tess! Inspiră-mă!

– La naiba!

Își trase puloverul peste cap, bombănind tot timpul.

– Ai putea să angajezi cele mai frumoase modele din lume, dar faci tu asta? Nu!

Își zvârli pantofii din picioare.

– Știi ce cred eu? Cred că ești zgârcit.

Își scoase blugii și-și desfăcu sutienul.

– Nu vrei să plătești un model profesionist. În schimb, profiți de o văduvă lipsită de apărare...

Ian pufni.

Tess aruncă sutienul deoparte.

– Și să știi că las chiloții pe mine!

Ian își strânse brațele la piept cu un zâmbet îngâmfat și enervant.

– Cam târziu pentru asta, ținând cont că am văzut tot ce e dedesubt. Absolut totul.

Îi plăcea tare mult latura asta jucăușă a lui. Și îi plăcea că nu știa exact ce avea să urmeze.

– Mi-e frig, zise ea, ușor iritată.

– Ei, aici te înșeli. Ești fierbinte, scumpo. Foarte, foarte fierbinte.

Tess își stăpâni un zâmbet.

– Zici tu.

Rămasă doar într-o pereche minusculă de bikini cu flamingo, se întoarse cu fața spre el.

– Fără fotografii! Nu vreau să-mi văd celulita expusă peste tot pe Internet cu prima ocazie când te enervezi pe mine. Și sunt sigură c-o să se întâmple.

– Celulita ta nu va fi obiectul răzbunării mele meschine.

Desfăcu o coală lungă și subțire de hârtie, o întinse pe jos și o trase pe ea în mijloc.

Tess se îmbufnă.

- Tu de ce poți să rămâi cu hainele pe tine?

- Disciplină, ai uitat?

Își băgă o mână în părul ei și i-l ciufuli până când ajunse cu siguranță să arate ca o sălbatică.

- Perfect. Întinse mâna după unul din vasele cu vopsea. Nu-ți face griji, nu e toxică.

- De ce mi-aș face gr... Hei!

Scoase un strigăt involuntar când o atinse, lăsându-i o urmă de vopsea albastră pe sân.

- Ce faci?

- Sunt un răzvrătit, ai uitat? Sunt obișnuit să lucrez pe tot felul de suprafețe.

Răsuci pata de vopsea într-o spirală.

Și atunci Tess înțelese. Când spusese că o s-o picteze, voise să spună că o să picteze *pe* ea.

Rămase nemișcată și-l lăsă să-i transforme sânul într-un medalion elaborat în nuanțe de albastru, roșu aprins, vișiniu și auriu, terminându-se cu niște pene care i se întindeau spre coaste. Căldura vopselei și atingerea senzuală a degetelor lui erau o delicioasă tortură.

Alese un pătrat de pânză subțire de pe măsuță. Încet, cu mișcări meticuloase, i-l întinse pe sân, transferând imaginea de pe pielea ei pe peticul de pânză. Îi folosea trupul ca pe o ștampilă.

Stătea în fața lui cu genunchii înmuiați, abia respirând. Ian lăsă deoparte pânza și-i pictă și celălalt sân, desenând un model complicat de dantelă multicoloră. Tess simți cum palmele încep să-i transpire în timp ce el întindea pe pielea ei tonuri de ocru, citron și vișiniu. Picături de sudoare începură să i se formeze la baza gâtului.

Încă o dată, apăsă pânza pe sânul ei, făcu ștampila, o puse deoparte, apoi se concentră asupra buricului. Părul

îi căzuse pe fruntea care îi era încruntată, într-o expresie de concentrare intensă.

Tess își simțea pielea vibrând, fiecare centimetru trezit la viață de atingerea lui senzuală. Îi înconjură ovalul buricului cu un mozaic de valuri răsucite. Apăsă o nouă pânză. O puse deoparte.

Își scoase cămașa udă de transpirație și se lăsă în genunchi. Tess strânse pumnii ca degetele să nu i se cufunde în părul lui. Îi simțea respirația fierbinte pe piele. Trecu în spatele ei. Trase de materialul subțire al chiloților și-i dezveli o fesă.

Nu-l putea vedea, nu-i simțea decât mâinile pe piele și-și imagina ce creează. Era dintr-odată prea cald în cameră, senzualitatea era prea intensă. Întinse pânza pe fundul ei, desfăcând degetele.

Acum era din nou în față. Brațul și părul îi erau pătate de vopsea.

Chiloții ei îl încurcau. Îi scoase și-i depărtă picioarele. Lucră cu grijă, pictând un model minuscul pe partea de sus a coapsei ei. Dosul palmei lui o mângâia intim, și Tess își pierdu echilibrul și căzu în genunchi în fața lui.

Privirile li se întâlniră și rămaseră așa. O pată de vopsea albă rămăsese prinsă în țepii de barbă de pe maxilarul lui. O picătură verde era în colțul gurii. Tess își frecă mâinile de vopseaua care îi rămăsese pe corp.

– E rândul tău, șopti ea.

Cu un geamăt, Ian îi puse palmele de pieptul lui și le trase în jos, spre talie.

Când își reveni, constată că transformaseră frumoasa lui operă de artă într-un adevărat haos, un splendid coșmar de vopsea întinsă pe piele măslinie. Tess luă unul din peticele de pânză nefolosite și îl apăsă peste vopseaua întinsă pe o parte a corpului lui. Îi apăsă încă unul pe piept. Părul îi căzu în față, cu șuvițe pictate în albastru intens și ruginiu. Îi puse ștampilă după ștampilă.

Rămase întins, privind-o, simțind cum panica începe să crească înăuntrul lui, pulsând mai repede, mai puternic. O ascunse în spatele unui zâmbet și-a unei glume. O ascunse în timp ce făcură duș împreună, spălând vopseaua din toate cutele ascunse. O ascunse când făcură dragoste din nou.

Când plânsetul se auzi în monitor, Tess înșfăcă un halat și dispăru, lăsând urme umede pe podea. Ian se întoarse în atelier și puse fiecare petec de pânză la uscat, apoi strânse dezastrul pe care îl făcuseră. Totuși, panica refuza să îl părăsească.

Trebuia să plece departe de locul ăsta. Departe de ea.

Nici măcar colegii nesuferiți și agresivi nu-i puteau strica buna dispoziție a doua zi. O luă pe Wren de la Heather și se întoarse la vechea școală, încă gândindu-se la nebunia care se petrecuse cu o seară în urmă.

Când ajunse, găsi un Nissan Ultima parcat strâmb în fața casei și un bărbat pe care nu-l văzuse niciodată urcase deja pe verandă și se pregătea să bată la ușă. Când Tess coborî din mașină, bărbatul se întoarse spre ea.

Părea să aibă ceva mai puțin de 30 de ani, era nebărbierit, părul șaten-deschis îi era ciufulit și hainele de pe el păreau purtate de câteva zile: pantaloni chino mototoliți, o cămașă maro-gălbui cu mâneci lungi suflecate și o vestă kaki veche și cu multe buzunare.

Lăsând-o pe Wren în mașină, Tess se apropie de el.

- Pot să vă ajut?

- Tu ești Tess Hartsong?

- Da. Iar tu ești...

- Eu sunt Simon Denning.

capitolul 19

Tess trase de timp. Deschise ușa de la intrare și-l invită în casă, apoi se întoarse la mașină după Wren. Când se aplecă să scoată copilul, reuși să se lovească de rama

portierei. Se prinse de acoperișul mașinii ca să nu cadă din picioare și strânse cu putere ochii de câteva ori ca să nu o podidească plânsul – nu din cauza loviturii, ci din cauza spaimei care o cuprinsese la gândul că lumea ei era din nou pe punctul să se prăbușească.

Wren era trează, ochii ei aveau acel albastru adânc al cerului din picturile lui Van Gogh, pumnul i se îndrepta spre guriță. Tess o ridică și o lipi de curbura gâtului. Își simțea pulsul sub fontanela copilului, bătându-i rapid în obraz. Sărută pielea moale și pufoasă, apoi se întoarse să înfrunte noul demon care le invadase viețile.

Stătea în hol, exact unde îl lăsase. Cu mâna liberă, Tess apăsă întrerupătorul.

– Ăsta e copilul? întrebă el, deși era evident.

– Ea este Wren. Da. Fiica mea.

Bărbatul îndesă o mână în buzunarul pantalonilor.

– N-ai cumva o bere pe-aici, nu? Și o baie? Sunt de două zile pe drumuri.

Îl conduse spre vechea cameră a Biancăi. Denning se opri în prag și privi interiorul strălucitor.

– Doamne! N-am mai văzut niciodată așa ceva.

– Da, e neobișnuit.

– Incredibil.

O ținu pe Wren strâns în timp ce scoase o bere din frigider. Se mișca robotic, încercând să se convingă că omul ăsta era un nomad care nu-și dorea să crească un copil. Dar, dacă nu o voia pe Wren, de ce venise până aici să o vadă? Și unde era Ian? Îl voia aici, lângă ea, deși știa că era povara ei, că trebuia să treacă singură prin asta.

Denning mirosea vag a săpun în clipa în care ieși din baie. Tess puse berea într-un capăt al mesei lungi din sufragerie și se duse cu Wren în capătul opus. Cât putea mai departe. Bărbatul luă berea, dar nu se așeză. Nu se așeză nici ea. Masa care se întindea între ei devenise un teren minat.

- Părinții tăi au spus că ești în Afghanistan.
- Am fost.
- Pe ei i-ai văzut?
- Mă duc la ei după ce plec de-aici.

Wren începu să-i sugă clavicula. Tess așteptă.

Denning aplecă sticla spre gură și bău lung, înainte să vorbească din nou:

- Nu știu ce ți-a spus Bianca, dar nu este copilul meu.

Un sunet prelung și obosit scăpă de undeva dinăuntrul ei.

- Am făcut calculul, spuse el. Nu iese.

Degetele ude ale lui Wren îi atinseră obrazul. Tess prinse mânuța copilului.

- Dar... Ai vorbit cu părinții tăi... Ai spus...
- Știu ce-am spus. Bău încă o dată lung din bere. Eram pe undeva pe lângă Korengal Valley și tot pierdeam semnalul. Abia acum două zile, când m-am întors în Kabul, am putut să mă lămuresc. Aveam oricum nevoie de o vacanță, așa că m-am suit în primul avion – mai întâi ca să te văd pe tine, apoi ca să vorbesc cu ei. În sfârșit se așeză la masă, cu berea încă în mână. Uite ce e, îmi pare rău că a trebuit să treci prin asta. De aceea am ținut să vin să-ți spun personal. Să le spun și lor.

Ușa de la intrare se deschise și Ian păși înăuntru. Se opri când văzu musafirul.

- Iar s-a lovit cineva prin vecini?

Tess se trase de lângă masă.

- Ian, el este Simon Denning.

Ian era maestru în a-și ascunde emoțiile, și Tess avu ocazia să-i vadă această abilitate la un cu totul alt nivel.

- Chiar așa?
- Spune că nu e tatăl lui Wren.
- Nu sunt.

Denning termină berea și așeză sticla pe masă cu o bufnitură.

Ian se apropie. Nu se uita la ea, doar la el.

– Ce-ar fi să ne spui toată povestea?

Denning le povesti despre scurta lui aventură cu Bianca, care începuse când se întâlniseră într-un bar din East Village.

– Doi tipi se dădeau la ea și era evident că nu-i făcea plăcere. Așa că am intervenit și m-am purtat de parcă am fi fost la o întâlnire. Era amuzantă, nebună, sălbatică. N-am mai cunoscut pe nimeni ca ea. Mă plăcea, dar știam că nu o să rămân în oraș decât o săptămână, așa că nu a fost nimic serios. Totuși, a fost intens cât a durat.

Continuă, prezentându-le date, spunându-le unde se duseseră și cu cine se întâlniseră. Era atât de deschis și dispus să ofere informații, încât Tess fu convinsă că spunea adevărul, chiar înainte ca Denning să scoată telefonul și să le arate poze cu el cu și Bianca și zilele în care fuseseră făcute. Abdomenul Biancăi era plat, dar un calcul rapid în minte îi spuse că era deja însărcinată în șase săptămâni.

Simon își frecă obrazul nebărbierit.

– Nu mi s-a părut ciudat atunci, dar nu am văzut-o să bea niciodată, nici măcar în seara în care ne-am cunoscut la bar. Acum înțeleg. Era deja însărcinată.

– Accepți să faci un test ADN? întrebă Ian.

– Da, dacă-l plătești tu.

– E vina mea, mormăi Ian, după ce Simon plecă. Mi-a spus că Denning a lăsat-o însărcinată și am crezut-o, deși știam mai bine decât oricine cât de neglijentă putea fi Bianca când venea vorba de date concrete.

De ce nu se uita la ea?

– Nu ai avut nici un motiv să bănuiești că te minte.

– O cunoșteam. Își frecă ceafa. Ar fi trebuit să investighez, dar spusese același lucru mai multor cunoștințe comune.

Tess își mușcă buza de jos.

– Poate că e mai bine așa.

- Știi că nu e.

Avea dreptate. Tess nu-și putea imagina cum ar fi suportat să treacă luni – ani – cu teama că un bărbat ar putea veni să-i ceară copilul.

- Mă duc în Manhattan, spuse Ian. O să vorbesc cu toți cei care au cunoscut-o. O să aflu până la urmă adevărul.

- Este responsabilitatea mea.

- De ce?

- Pentru că Wren e a mea. Tu ești... Tu ești *zânul* ei cei bun.

În sfârșit se uită la ea, dar era o distanță între ei, ca și cum abia se cunoscuseră.

- Știi ce vreau să spun, zise ea.

- De foarte multe ori, da. Nu și acum.

- Pot să mă descurc singură.

- Sunt convins că poți. Dar de ce s-o faci?

Pentru că așa o s-o crească pe Wren. Singură.

Ian o surprinse plecând câteva ore mai târziu. Ceva în atitudinea lui – o distanțare care nu fusese prezentă cu câteva zile în urmă – o îngrijora. Își spuse să o ignore. Trebuia să înceteze să mai încerce să-i citească gândurile și să se concentreze pe propria viață. Și asta presupunea să se mute definitiv la cabană.

Nu-i trebui mult să-și transfere restul lucrurilor. Lucră o vreme la notițele pentru întâlnirea de seara viitoare, dar în principal își ținu în brațe copilul micuț și supărat, încercând să nu se gândească la viitorul nesigur din fața lor.

Chiar și cu draperiile trase, și-l imagină în acea noapte pe Brad Winchester privind pe fereastră și detestă faptul că reușea să o facă să se teamă.

În timp ce stătea întinsă în pat, își dădu seama că-i era dor de Ian – și nu doar de partidele de sex. Îi era dor să stea de vorbă cu el, să fie cu el.

Nici lui Wren nu părea să-i placă bătrâna cabană mai mult decât lui Tess – sau poate că și ei îi era dor de Ian – pentru că se agită toată noaptea.

A doua zi de dimineață, Tess bău două căni de cafea tare și se întrebă îngrijorată dacă avea să apară cineva la întâlnirea ei din acea seară. Sau poate că o să apară toată lumea, cu smoală fierbinte și o găleată de pene, gata să o plimbe prin tot orașul și să o facă de rușine pentru că le-a corupt tinerii. Își spuse că asta nu o să se întâmple. Sigur, erau destui încăpățânați în Tempest, dar erau și oameni rezonabili... deși era posibil ca nu puțini dintre aceștia să fi fost acum convinși că ea fusese responsabilă pentru moartea Biancăi.

Alianța Femeilor din Tempest se întâlnea la Hornul Spart în acea dimineață și era prea multă agitație pentru ca Tess să se poată gândi la ce o să facă dacă nu trecea peste această nouă piedică. Michelle, care trebuia să nască în orice moment, nu mai venea la lucru de săptămâna trecută. Savannah era încă acolo, dar se mișca atât de încet, încât nu era de nici un ajutor. Pentru că Tess ar fi făcut orice pentru femeile însărcinate – chiar și pentru cele pe care le antipatiza din tot sufletul – nu se plângea, nici măcar în legătură cu pauza interminabilă pe care și-o luase astăzi Savannah.

Michelle intră în calitate de client și se așeză la o masă de patru locuri, sub cel mai recent afiș lipit de Phish:

VOI, ĂȘTIA CU WI-FI-UL
PLĂTIȚI SAU CĂRAȚI-VĂ!

Michelle stătea la mare distanță de masă, cu genunchii depărtați, cu mâinile pe abdomen. Savannah se folosi de apariția mamei ei ca să-și prelungească și mai mult pauza.

Cu câteva săptămâni în urmă, Savannah își răsese partea de jos a capului și-și vopsise restul părului în verde și arăta acum ca și cum i-ar fi crescut niște frunze în creștet. De îndată ce se așeză pe scaunul din fața măică-sii, începu să se plângă de prietena ei cea mai bună, Taylor.

– Ea nu înțelege. Se poartă de parcă încă ar trebui să vreau să mă mai duc în fiecare seară la Cocoșul.

Michelle își făcu vânt cu șervețelul.

– Taylor e imatură. Nu-mi place să-ți amintesc că eu ți-am spus, dar...

– Atunci nu-mi aminti! i-o întoarse Savannah. Nu pot să spun nimic despre nimeni fără să începi tu să mă critici.

– Nu te critic. Tot ce spun este spre binele tău. Taylor e leneșă și îți trebuie niște prieteni cu mai multă clasă.

Michelle trase de ultimul nasture al bluzei de gravidă în carouri albe și negre și suflă în decolteul generos ca să se răcorească.

– Nu te mai zgâi așa la mine! Trebuie să ai mai multă considerație pentru starea mea.

– Starea ta? Dar a mea?

– Este cu totul altceva, spuse Michelle, lovind cu palma în masă. Tu nu ai 42 de ani și un istoric de travaliu precipitat.

– Dacă mai spui un singur cuvânt despre travaliul tău precipitat, jur că-ți răstorn masa asta direct peste burta aia umflată!

Tess îi puse în față lui Michelle paharul de limonadă.

– Nu puteți să vorbiți mai încet? Speriați clienții.

– Și ce-ți pasă ție? i-o întoarse Savannah. E localul lui Phish, nu al tău.

Tess își apăsă mâinile pe inimă.

– Asta îmi place mie cel mai mult aici. Legăturile adânci de prietenie pe care le împărtășesc cu colegele

mele. Se uită chiorâș la Savannah. Am fost sarcastică, în caz că nu te-ai prins.

Michelle se ridică cu greu în picioare.

– Nu ai dreptul să vorbești așa cu fiica mea.

– Bine, atunci te las pe tine, de vreme ce...

Michelle scoase dintr-odată un strigăt de durere și se aplecă în față.

– Oh, Doamne! Dumnezeule mare!

Tess o prinse ca să nu cadă.

– Sună... Sună-l pe taică-tău! spuse Michelle, printre gâfâituri.

Savannah sări în picioare și se duse după telefon mai repede decât se mișcase toată ziua. Când contracția se termină, Michelle se uită la Tess cu ochi mari și speriați.

– Se întâmplă iar! O să nasc copilul chiar acum! Eram sigură că așa o să fie!

Tess simți cum încăperea începe să se învârtească în jurul ei. Inima i-o luă la galop când Michelle se prăbuși la loc pe scaun.

– Nu aduci tu copilul pe lume! Trebuie să ajung la spital imediat.

– Tata nu răspunde! strigă Savannah.

– Dobitocul! mârâi Michelle printre dinți. I-am spus să nu plece nicăieri fără telefon.

Michelle era isterică, și Tess nu putea face față. Rugămințile și strigătele Biancăi, agonia acelor ultime minute deveniseră parte din ADN-ul ei. Trebuia să scape. Voia să fugă, dar Michelle îi strângea cu putere mâinile.

– Adu mașina! îi strigă Michelle fiicei ei. Am născut-o pe Savannah în două ore și jumătate. Durerea a fost groaznică și m-a lovit dintr-odată. Doctorilor nu le venea să creadă. Au vrut să mă trimită acasă.

Tess își forță gura să se miște.

– Doctorii tăi... îți cunosc istoricul.

- Am 42 de ani! Cred că sunt prea bătrână să mai nasc un copil.

Michelle continuă să geamă și să se văicărească. Trecură trei minute, apoi patru, apoi cinci însoțite de un șuvoi neîntrerupt de lamentări, dar fără nici o contracție.

- Vreau plăcinta aia! strigă domnul Felder de la tejghea, cu obișnuita lui lipsă de delicatețe.

- Unde e Savannah? strigă Michelle. Unde e mașina? Trebuie să mă duc la spital chiar acum! E leneșă. Întotdeauna fost leneșă. Nu s-a mișcat repede decât în ziua în care s-a născut.

La șase minute, apăru o nouă contracție. Michelle țipă și-i zdrobi degetele lui Tess.

Tess încercă să se liniștească. Lui Michelle nu i se rupsese încă apa și, cu atât de mult timp între contracții, era puțin probabil să nască atât de repede pe cât se aștepta. Puțin probabil, însă nu imposibil.

Savannah intră în fugă pe ușă, ținându-se cu mâinile de burtă.

- Am adus mașina.

- Era și timpul!

Michelle se chinui să se ridice din scaun.

- Să mergem! Trebuie să plecăm!

- Vreau plăcinta! orăcăi domnul Felder.

- Ia-ți-o singur, moș afurisit! țipă Michelle. O să nasc în mașină. Sunt sigură! Își strânse degetele ca o gheară pe brațul lui Tess. Tu vii cu mine.

- Nu! Nu, nu pot. Ai suficient timp. O să fie bine.

Michelle o strânse și mai tare.

- Se presupune că ar trebui să ajuți oamenii.

- Da, dar... mă urăști, ai uitat?

- N-am spus niciodată asta.

- Mi-ai spus să nu te ating. M-ai pus să-ți promit că nu mă ating de tine. Cu exact aceste cuvinte.

- Nu am spus nimic de genul ăsta!

Michelle începu să plângă.

– Nu mai fi atât de afurisită, Tess! exclamă Savannah, din ușă. Dacă moare, o s-o ai pe conștiință.

Michelle nu avea să moară. Nu ca Bianca. Contracțiile lui Michelle erau la șase minute distanță. Mai degrabă cei de la spital o să-i spună că a venit prea devreme și o s-o trimită acasă. Dar cu toată îmbărbătarea, Tess nu se putea stăpâni – îi venea să plângă împreună cu Michelle.

Savannah își depărtă picioarele și-și balansă greutatea pe călcâie.

– Nu ai pic de inimă!

Tess era obișnuită cu afuriseniile lui Savannah, dar lacrimile speriate ale lui Michelle o învinseră. Reuși cumva să o ajute să se ridice de pe scaun, deși nu era sigură cine pe cine susținea.

– Sună-l pe Phish! îi strigă Savannah domnului Felder, în timp ce se îndreptau spre ușă. Rămâi responsabil până vine el. Și vezi să nu lași pe nimeni să fure ceva!

Deși Savannah abia dacă mai încăpea în spatele volanului, Michelle insistă să conducă ea, ca Tess să poată sta cu ea pe bancheta din spate. Își afundă ghearele în brațul lui Tess.

– N-o să ajungem.

– Eu nu o să mă port așa când o să vină rândul meu, mârâi Savannah, în timp ce intra pe șosea.

– Așa spui acum!

Unghiile lui Michelle se afundară și mai adânc în brațul lui Tess.

– E vina ta că ai rămas însărcinată, contraatacă Savannah.

– Și e vina ta că ai rămas cu burta la gură, așa că nu-mi mai tot arunca asta în față!

Tess calmase zeci de femei iraționale de-a lungul carierei. Era expertă în a crea o atmosferă liniștită. Dar tot talentul ei dispăruse. Era paralizată, neputincioasă.

Nu putea face nimic altceva decât să se roage ca ritmul contracțiilor lui Michelle să rămână la șase minute. Se gândi la întâlnirea pe care o programase pentru acea seară. Cum putuse să creadă ca avea ceva de spus altora, când ea însăși era un asemenea dezastru?

Cinci minute mai târziu, opreau în fața intrării de urgență a spitalului. Michelle apăsă butonul ferestrei din spate și scoase capul afară.

– Aduceți-mi un scaun cu rotile!

Cineva veni să o scoată pe Michelle din mașină. Când portiera se închise, Tess se cufundă pe banchetă, închise ochii și frecă urmele pe care unghiile lui Michelle i le lăsaseră în carne. Se terminase. Nu mai avea nici o răspundere. Ar fi trebuit să se simtă ușurată, dar se simțea înfrântă.

Mașina se puse în mișcare, dar se opri câteva clipe mai târziu, când Savannah o băgă în parcare.

– Să mergem!

– Te aștept în hol.

– Pe dracu'! Dacă dă peste o asistentă idioată care nu știe ce să facă? Ce vrei să fac eu în cazul ăsta?

– Nu o să dea peste o asistentă idioată.

– N-ai de unde să știi. Dumnezeule, nu mai fi atât de egoistă!

Tess trebui să coboare din mașină, nu pentru că se simțea intimidată de Savannah, ci pentru că se sufoca sub avalanșa de amintiri hidoase. Se prinse de portieră, încercând să se calmeze. „O să fie bine. Nu ești responsabilă. Nu trebuie să faci nimic."

Savannah își prinse mâinile sub abdomen.

– Frate, ai zice că tu naști aici!

Tess o urmă pe Savannah în sala de travaliu. În loc să o calmeze, imaginile și sunetele familiare o făcură pe Tess să vrea s-o ia la fugă.

Savannah încercă să dea buzna în camera de triaj și, când nu i se dădu voie să intre, încercă să o împingă pe Tess în față.

– Ea e moașă calificată. Trebuie s-o lăsați să intre.

Tess clătină din cap. Mișcarea era aproape imperceptibilă, dar asistenta înțelese mesajul.

– Va trebui să așteptați amândouă afară până ce o examinăm.

– Afurisita! mormăi Savannah.

Tess avea în sfârșit o țintă pe care să-și verse dezgustul pe care îl simțea față de sine însăși.

– Despre mine poți să spui ce vrei, dar nu fi nepoliticoasă cu personalul medical.

Savannah lăsă capul în jos, momentan potolită.

– N-am spus nimic chiar atât de rău.

– Nu spune absolut nimic.

– Doamne, nu se poate înțelege omul cu tine! murmură ea.

Asistenta apăru în cele din urmă cu vestea că travaliul lui Michelle progresa normal și că dorea să le vadă pe amândouă. Dar, în timp ce Savannah o urma pe femeie în salonul de nașteri, Tess o apucă pe coridorul opus.

O vreme, rămase lângă salonul de nou-născuți. Privi copilașii pe fereastră. Wren deja arăta altfel – era mai rotundă, mai prezentă. Tess avea nevoie de copilul ei.

Luă liftul până la Cardiologie și bău o cană de cafea de spital în sala de așteptare. Scârțâitul liniștitor al pantofilor pe dalele de gresie, bâzâitul monoton al conversației, mirosul familiar de dezinfectant nu o relaxau câtuși de puțin. O să fie bine. O să fie în siguranță în alt domeniu, unde să nu-i fie frică de mame cu hemoragii. O să se rezolve. Trebuia.

Întrunirea pe care o anunțase era la 20.00. N-ar fi trebuit să pună niciodată anunțul ăla. Educația sexuală în orașul Tempest nu era bătălia ei. O să-l sune pe Phish.

O să-l roage să dea jos anunțul și să le spună tuturor că era bolnavă. Și apoi o să...

Să fugă iar? Nu asta făcuse până acum? Încercase să fugă de durere mutându-se aici. Fugise de profesia ei angajându-se la Hornul Spart. Fugise chiar și de responsabilitatea de a recunoaște că se îndrăgostise de Ian North.

Era adevărat. Îl iubea pe omul ăsta dificil și plin de probleme, care nu-și dorea decât singurătate. În loc să-și înfrunte sentimentele, se concentrase asupra lui Wren, asupra lucrului, asupra adolescenților - orice o putea ajuta să fugă de realitatea dureroasă, de faptul că se îndrăgostise de un bărbat care nu avea niciodată să o iubească la rândul lui.

Asta se terminase acum. Când îl pierduse pe Trav fusese o lovitură neașteptată, dar să-l piardă pe Ian...? Pe el nu-l avusese niciodată. Din acest moment o să gândească limpede. N-o să mai fugă, nici măcar de întâlnirea din seara asta.

Plecă de la Cardiologie și o găsi pe Savannah ghemuită într-un colț în sala de așteptare a salonului de nașteri.

– Mama îmi provoca prea mult stres, îi explică ea.

– Am nevoie să împrumut mașina ta. Poți să te întorci cu tatăl tău, când o să vină.

– Vrei să pleci?

– Mama ta e pe mâini bune și eu trebuie să mă întorc.

– Nu poți să pleci încă! spuse Savannah, pe obișnuitul ei ton beligerant. Dacă se-ntâmplă ceva?

Nervii lui Tess cedară.

– Dacă se-ntâmplă ceva, n-o să vină nimeni la mine să-mi ceară ajutorul. Sunt o *ucigașă*, ai uitat?

Întreaga lume rămase suspendată în aer, între ele. Savannah lăsă ochii în pământ.

– N-am spus niciodată asta.

Tess privi pe fereastră, înspre parcare. Savannah vorbi încet:

– Nu pot să dau de tata. Cineva trebuie să rămână cu mine.

Neajutorarea colegei nesuferite reuși să o înmoaie până la urmă și Tess se așeză să aștepte.

Bebelușul, un băiețel sănătos de 3,400, nu se născu decât abia spre seară, la mai puțin de jumătate de oră după ce sosi Dave, soțul lui Michelle. Savannah o târî pe Tess după ea să-l întâlnească pe noul ei frățior. Tess spuse tot ce trebuia să spună, după care se scuză repede. Dacă pleca acum, mai avea timp să se adune și să se schimbe înainte de întâlnire. Îi ceru încă o dată lui Savannah cheile de la mașină.

– Nu rămân aici, spuse Savannah. Ne putem întoarce împreună.

– Eu trebuie să mă grăbesc.

Savannah își dădu ochii peste cap.

– Oh, da! Ai întâlnirea aia importantă în seara asta. Ce să zic, mult succes!

Dacă Tess își imaginase că cele câteva clipe de vulnerabilitate ale lui Savannah puteau să schimbe ceva, avea acum dovada că se înșelase.

Savannah stătu atâta să vorbească cu taică-său, să-și sâcâie mama epuizată și să traverseze legănându-se parcarea, încât Tess credea că n-o să mai ajungă la mașină. Era clar că nu o să mai apuce să se relaxeze, cu atât mai puțin să facă un duș. O să aibă noroc dacă o să apuce să arunce niște haine curate pe ea.

Înșfăcă cheile.

– Conduc eu. Tu ai nevoie să te odihnești.

Abia trecură de poarta spitalului, când se împotmoliră în trafic.

Savannah se întinse pe scaunul de lângă șofer.

– Nu pot să cred ce nebună a fost mama. Știu că e nebună, dar nu mă așteptam să fie chiar așa de nebună.

– Îi era frică.

– Eu mai degrabă mor decât să mă port așa. Am mândria mea.

– Fiecare femeie suportă în felul ei travaliul.

Tess bătu cu degetele în volan în timp ce mașina înainta centimetru cu centimetru. Era clar, n-o să-și mai schimbe nici hainele. În ritmul ăsta, nu mai putea decât să spere că o să ajungă la timp la întâlnire. Dacă nu ajungea, întreg orașul avea să creadă că-și pierduse curajul.

Ajunseră la Hornul Spart la trei minute după ora 20.00. Speranța lui Tess că n-o să vină nimeni se spulberă când văzu că toate locurile de parcare erau ocupate. Opri mașina și coborî, lăsând-o pe Savannah să se descurce singură.

Localul era ticsit, oamenii stăteau chiar și în picioare, umplând tot spațiul. Tess recunoscu mulți dintre clienții obișnuiți ai cafenelei și părinții câtorva dintre puștii de liceu. În mod previzibil, Brad și Kelly Winchester ocupaseră o masă din mijlocul localului. Erau prezenți și părinții lui Imani și Jordan. Bătrânul domn Felder venise și el. La fel și Artie. Courtney poza botoasă în camera telefonului, căutând unghiul cel mai avantajos, iar Phish era la tejghea, servind înghețată și plăcintă cât putea el mai repede. Tess zări și câțiva pensionari în mulțime, deși aceștia în mod evident nu mai aveau motive să-și facă griji în legătură cu sarcina la vârsta adolescenței. Toată povestea se transformase într-un adevărat circ, și ea era principala atracție.

Mulțimea amuți treptat, pe măsură ce oamenii o văzură. În loc să se simtă profesionistă și autoritară, Tess gâfâia, era răvășită și deloc prezentabilă în perechea veche de blugi și tricoul pătat de cafea. Machiajul discret pe care și-l făcuse de dimineață se ștersese și părul ei arăta ca un cuib de șobolani. Se uită în jur după Ian, dar nu-l văzu nicăieri. Își înghiți dezamăgirea.

Phish înclină capul înspre scaunul înalt din lemn pe care îl adusese din spatele barului. În timp ce se apropia, Tess își aminti foile care rămăseseră pe masa din bucătăria cabanei.

Savannah intră pe ușa din față, împreună cu Quincy, barmanul de la Cocoșul. Tess își drese vocea. Oricât ar fi fost de intimidată, trebuia să proiecteze încredere.

Însă vocea refuza să o ajute.

– Vă... Vă mulțumesc tuturor că ați venit.

– Nu te auzim! strigă cineva.

Tess vorbi mai tare.

– Dați-mi voie... Dați-mi voie să încep cu o întrebare. Este cineva aici... Crede vreunul dintre dumneavoastră că e o idee bună ca adolescenții să devină părinți?

Din fericire, nimeni nu ridică mâna.

– Super. Până acum, suntem pe aceeași lungime de undă.

– Nu prea cred să dureze, strigă Phish, din spatele barului.

Râsul general mai slăbi câteva noduri din stomacul ei. Trase adânc aer în piept.

– Părinții au un rol important în a avea grijă ca acești ani să fie sănătoși pentru copiii lor.

– Spuneți-le fetelor să nu-și desfacă picioarele! strigă domnul Felder.

– Și de ce să nu le spună băieților să-și țină fermoarul șlițului închis? contraatacă doamna Watkins.

Tess ridică vocea, ca să vorbească peste ei.

– Sper că ne dăm cu toții seama că nu este atât de simplu.

Pastorul Peoples făcu un pas în față, cu o expresie evident dezaprobatoare. Tess îi dădu zor, înainte ca bărbatul să poată vorbi.

– Hai să ne întoarcem la principiile de bază ale biologiei.

Din fericire, hărmălaia se potolise suficient încât Tess să apuce să le ofere o scurtă prezentare a fiziologiei la vârsta pubertății și a dezvoltării creierului în adolescență.

-Creierul nostru nu se dezvoltă complet decât abia la 19, uneori chiar 20 de ani. Asta înseamnă că adolescenții au un cortex prefrontal imatur – este vorba despre exact acea parte a creierului care estimează riscurile.

Se lăsă să alunece de pe scaun.

-Asta e partea creierului care dispare aproape complet atunci când un adolescent ajunge la concluzia că ar fi supertare să fure un bax de bere și să o ia la goană cu mașina. Este totodată acea parte a creierului care va ignora probabil prelegerile de educație sexuală care încep și se termină cu abstinența.

-Sigur, mai bine hai să le spunem copiilor să se ducă și să-și facă de cap!

O femeie înverșunată, cu părul blond foarte tapat, se ridică din scaun.

Tess făcu un efort să nu-și piardă cumpătul.

-Puteți discuta cu copiii voștri despre consecințele emoționale care pot apărea dacă fac sex înainte să fie pregătiți și le puteți oferi informațiile de care au nevoie ca să vă asigurați că totul va decurge în siguranță.

-Eu așa am făcut, spuse doamna Watkins, mângâindu-și cu degetul crucifixul de la gât. Ați face bine să o ascultați.

Încurajată de această mică manifestare de susținere, Tess spuse:

-Unii dintre copiii voștri sunt măcinați de probleme pe care poate că nu le bănuiți. De exemplu, copiii homosexuali sau transgenderii...

-Nu avem dintr-ăștia pe-aici! strigă un bărbat pe care Tess nu-l cunoștea.

-Mai taci, Frank! îi strigă Phish.

- Nu știu în ce lume trăiești dumneata, îi spuse mama lui Jordan, dar sexul este ultimul lucru despre care fiica mea vrea să discute cu mine.

- Tocmai de aceea au nevoie de o altă sursă de informație. O sursă de încredere.

- Ei și acum ajunge unde vrea de fapt să ajungă. La școala noastră!

Brad Winchester înaintă, dominând încăperea.

- De când a venit aici, domnișoara Hartsong a fost hotărâtă să ne ignore valorile. A acționat pe la spatele nostru, a vorbit cu copiii noștri fără să ne ceară permisiunea și numai Dumnezeu știe ce le-a spus. Ne consideră niște țărănoi înapoiați, incapabili să hotărâm singuri ce e mai bine pentru familiile noastre. Vrea ca școala să facă treaba noastră de părinți.

Tess simți cum îi stă pe limbă tot ce-și dorea să spună - că politica școlii lor viza mai puțin bunăstarea adolescenților și mai mult anxietatea părinților -, dar blonda cu părul tapat se ridicase iar în picioare.

- Nu vreau ca ai mei să primească un manual despre cum să facă sex.

- Atunci ai grijă să stea departe de domnișoara Hartsong, răspunse Winchester. Pentru că acestea sunt *exact* genul de informații pe care le împarte.

Un geamăt răgușit se auzi pe deasupra zarvei generale. Savannah se sprijini cu mâna de perete și privi spre podea, parcă nevenindu-i să creadă.

- Mi s-a rupt apa.

capitolul 20

Savannah se aplecă, strângându-și abdomenul, la fel cum făcuse mama ei ceva mai devreme, exact în același loc. Kelly veni repede lângă ea și patru alte femei i se alăturară numaidecât. Se înghesuiau pe lângă Savannah, stăteau prea aproape de ea.

Chiar atunci, Ian intră pe ușă. Era răvășit după drum și părea grăbit. Ignoră agitația din jurul lui Savannah și se uită prin mulțime după Tess. Grăbi pasul în clipa în care o văzu.

- Am încercat să mă întorc mai devreme, dar...

- O vreau pe mama! strigă Savannah din ușă.

Ian se întoarse spre locul din care se auzea hărmălaia.

- Ce se întâmplă?

- I s-a rupt apa lui Savannah.

Ian se uită la femeile care se îmbulzeau pe lângă gravidă. Se uită la Tess. Își frecă barba.

- N-ar trebui... să vezi ce-i cu ea?

- Nu am de ce.

Erau suficienți oameni acolo ca să aibă cine s-o ducă pe Savannah la spital. De data asta, Tess scăpase.

Savannah urlă, cuprinsă de o altă contracție. Tess nu avea nevoie să se uite la ea ca să știe că nu trecuseră nici două minute de la cea de dinainte.

- O să fie bine.

Ian dădu din cap.

- Poate că cineva ar trebui să-i spună și ei asta.

- E primul copil, spuse Tess, cu fermitate. Prima naștere poate să dureze o veșnicie.

Savannah țipă din nou.

- Ești sigură? întrebă Ian.

- E o noapte senină. Drumurile sunt uscate. Poate să ajungă la spital cât ai bate din palme.

- Tu știi cel mai bine.

Tess avu grijă să ducă scaunul înalt înapoi în camera din spate. Mulțimea din jurul lui Savannah era și mai mare. Savannah țipă iar. Ian se întoarse lângă Tess. Aceasta își trecu limba peste buzele uscate și-și concentră privirea pe puntea nasului lui.

- Unele femei sunt mai vocale decât altele.

- Asta sigur e foarte vocală, zise el.

Următoarea izbucnire a lui Savannah fu urletul unei femei chinuite de o durere cumplită. Genul de durere prin care trece o femeie în cazul unui travaliu precipitat.

Tess se încruntă. Ian o privi întrebător.

– Nu e normal, nu-i așa?

Reuși să clatine ușor din cap.

– E timp să ajungă la spital?

Înainte să poată răspunde, Savannah țipă din nou. De data asta, cu un scop anume:

– *Tess!*

Kelly se răsuci pe călcâie.

– Tess, unde ești?

Cuprinsă de panică, Tess se uită la Ian.

– Nu pot să fac asta.

– Ba sigur că poți, spuse el.

– Nu! Tu nu înțelegi!

– Ba înțeleg.

– Atunci știi de ce.

Privi în ochii ei, fără să se grăbească, văzând totul în ei. Apoi dădu din cap.

– Bine. Spune-mi mie ce să fac.

Tess întoarse capul.

– Nu pot să-ți spun ce să faci.

– Ba sigur că poți.

Dar chiar în timp ce vorbea o împingea în față, cu mâna așezată blând pe mijlocul spatelui ei.

– Sunt chiar aici.

– Lăsați-o pe Tess să treacă! exclamă Kelly.

Mâna lui liniștitoare, care îi dădea curaj, urcă pe spatele ei, i se așeză ușor pe umăr, o conduse printre femeile îngrămădite în jurul lui Savannah.

Savannah era întinsă pe jos, cu pantalonii negri de gravidă uzi, cu fața schimonosită de durere și de frică. Tess își aminti cum Savannah se apăsase toată ziua pe mijlocul spatelui. Fusese în travaliu și nu știuse.

Savana respira repede și întretăiat.

-Nu voiam să fiu ca mama. Să fac o scenă de câte ori aveam o crampă. Am crezut că e travaliu fals.

-Dacă nu ți-ai fi desfăcut picioarele, n-ai mai fi acum în situația asta, spuse domnul Felder.

-Afară! ordonă Ian. Toată lumea afară de-aici!

Artie îl înșfăcă pe domnul Felder de gât.

-Ce-ar fi să stăm noi doi de vorbă afară, Orland?

Fără să se uite, Tess prinse mâna femeii care stătea cel mai aproape de ea.

-Tu rămâi.

Abia când femeia îngenunche lângă ea își dădu seama că era Kelly Winchester.

-Doare atât de rău! strigă Savannah, arătând mai tânără decât cei 19 ani pe care îi avea. Nu mi-ai spus că doare așa de tare.

Tess nu-și putea controla propriul tremurat.

-Cineva să cheme ambulanța!

-Am chemat-o deja, spuse Phish.

Cel mai apropiat serviciu de urgențe era în Valley City, la 25 de kilometri distanță. Nu chiar atât de departe.

Savannah se uită la ea de sub părul ciufulit și verde.

-Mi-e frică.

-O să fie bine.

Aceleași cuvinte pe care Tess i le spusese Biancăi.

-Ce vrei să fac eu? întrebă Kelly.

Tess se gândi cât putu mai bine, dar nu putu găsi nimic. Stătea pur și simplu înțepenită, simțindu-se proastă.

-Phish, ai o mușama pe care să o punem sub ea? zise Ian. Și acoperă ferestrele ca să aibă puțină intimitate. Doamnă Winchester, găsiți niște prosoape curate, ață și foarfece.

Ian își amintea ce nu-și putea aduce aminte Tess.

-Pompierii sunt pe drum, spuse Phish.

Doar 25 de kilometri. O să ajungă la timp. Trebuia să ajungă. Pentru că Tess pur și simplu nu putea face asta.

– Fă ceva, Tess! o imploră Savannah. Fă să nu mai doară atât de rău!

Tess stătea nemișcată. Nu vorbea. Privea cum viața Biancăi se scurge într-o mare de sânge.

O voce familiară de bărbat îi șopti în ureche:

– Nu mă face să te plesnesc, scumpo. Sunt artist, nu bătăuș.

Apoi o ciupi de fund. Tare.

Capul lui Tess se ridică împins parcă de-un arc. Trase aer proaspăt în piept.

– Trebuie... trebuie să mă spăl.

Ian o întoarse spre chiuveta din spatele barului. Se mișcă. Un pas după altul. Trecu pe lângă Kelly care venea cu prosoape curate. Își descleștă maxilarul și-și auzi propria voce tremurând.

– Dați-i pantalonii jos.

Începu să-și frece mâinile la chiuvetă. Phish era la ferestre, închidea spectacolul pentru mulțimea care se adunase afară în timp ce Ian întindea o mușama pe jos. Tess privi cutia de mănuși de unică folosință, pentru prepararea mâncării, apoi o luă cu ea. După ce Michelle vorbise întruna despre travaliu precipitat, fiica ei era până la urmă cea care trecea prin el.

Kelly îi scosese pantalonii. Înghițind cu greu, Tess îngenunche între picioarele ei. Apa se rupsese. Un examen vaginal în astfel de condiții implica un risc de infecție, dar, fără unul, nu-și putea da seama cât de înaintat era travaliul. Altă dată s-ar fi bazat pe instinct, dar își pierduse instinctul și era paralizată.

– Tess! Ajută-mă! De ce nu mă ajuți?

Înghițind valul de greață din gură, Tess îi frecă brațul lui Savannah.

– Poți să te ridici în patru labe? Te-ai simți mai bine?

Savannah reuși să dea din cap. Kelly o ajută să se rostogolească și să se ridice într-o poziție mai confortabilă,

în care riscul de rupere era mai mic. Savannah țipă iar. Tess răspunse automat:

- O să reușești. Trupul tău știe ce are de făcut.

Al Biancăi n-a știut. A trădat-o.

Tricoul lui Tess i se lipise de piept. Ian era lângă ea, îi simțea mâinile calde pe umeri. Ea era obișnuită cu imaginile și mirosurile caracteristice unei nașteri: urină și materii fecale, perineul umflat, scurgeri de lichid amniotic - dar el nu era. Ar fi trebuit să-i spună să plece, dar nu putea. Avea nevoie de el.

Contracțiile erau mai rapide acum și mai puternice. Savannah nu avea timp să se acomodeze cu forța lor, și Tess simțea cum panica o cuprinde din ce în ce mai mult, așa cum o cuprindea și pe ea.

- O să... o să respirăm împreună. Respiră cu mine, Savannah.

Dar, când încercă să inspire, Tess simți cum aerul refuză să intre în plămâni.

Mâinile îi zvâcniră. Respirația din timpul travaliului îi era la fel de cunoscută ca și sunetul propriei voci. *Suflă, suflă, respiră... suflă, suflă, respiră...* Condusese sute de femei prin acest ritm de respirații, dar acum plămânii i se închiseseră. Încăperea începu să se învârtească. Parcă nu avea oxigen.

Buzele lui Ian îi atinseră urechea.

- Revino-ți, șopti el.

Aerul îi năvăli în plămâni și camera se opri din învârtit. Trase din nou aer în piept, simți cum i se potolește trupul, apoi începu ritmul respirației.

Minutele treceau. Kelly dădu la o parte părul de pe fața udă a lui Savannah. Savannah intră în ritmul contracțiilor din ce în ce mai intense.

Ușa din față de dădu brusc la o parte și trei pompieri voluntari din Valley City intrară în fugă. Ian sări în picioare și se așeză în fața lor.

- Situația e sub control.

„Ba nu e sub control!“

– Este moașă calificată, spuse Ian. Se descurcă.

– Scoate-i de aici! strigă Savannah. Nu-i lăsa să mă atingă!

– Stați lângă ușă, le spuse Ian celor trei bărbați. O să vă spună ea când o să aibă nevoie de voi.

Ea. Se referea la Tess, nu la Savannah.

Pompierii fuseseră instruiți să se dea la o parte în fața oricărei persoane câtuși de puțin mai experimentate și făcură așa cum li se spusese, deși Tess se pregătea să le spună să preia comanda. Dar vedea creștetul bebelușului.

Savannah scoase acel sunet gutural inconfundabil al unei femei care simte că trebuie să împingă.

– Nu împinge! Respiră!

Nu putea s-o lase să se rupă. Acționă automat, masându-i perineul ca să îl ajute să se întindă în mod natural. Ian se dădu la o parte ca să-i facă loc. Se ținuse pe poziție în toată povestea asta deloc plăcută, și Tess simți că nu-l iubise niciodată mai mult.

– Respiră mai departe, îi spuse lui Savannah. Nu ne grăbim, încetișor. Așa. Foarte bine.

Capul copilului începu să se miște.

– Încetișor. Încet.

Vârful capului ieși și contracția se relaxă.

– Foarte bine. Te descurci grozav.

Savannah își lăsă capul pe mâinile încrucișate ca să se odihnească.

– Continuă să respiri, spuse Tess. Mai ai puțin.

Cu un geamăt adânc, Savannah se ridică la loc în patru labe.

– Ușurel! Nu împinge. Respiră.

Apăru și mai mult din căpșorul ud și zbârcit. Tess susținea capul bebelușului. Pe fundal, auzi contribuția lui Phish. Copilul avea să vină pe lume în acordurile piesei *Ripple*, de la Greateful Dead.

– Așa, bravo! Aproape ai terminat.

Încă o contracție. Un umăr micuț. Bebelușul alunecă în palmele lui Tess.

– E băiat.

Savannah se prăbuși pe spate. Tess înfășură bebelușul murdar, cu pielea vineție, în prosopul de vase pe care i-l întinse Ian. Copilul scoase un mieunat micuț, urmat de un strigăt sănătos. Tess nu avea un stetoscop la îndemână, dar urmă automat restul pașilor: plânsetul, reflexele neonatale, mișcarea pieptului. Bebelușul se adapta. Totul era bine.

Așeză copilul pe pieptul lui Savannah și-i acoperi pe amândoi cu haina pe care i-o întinsese Ian. Se lăsă pe călcâie, cu inima bătându-i nebunește, ascultând *Ripple* și așteptând placenta. O scoase într-un bol de mixer din plastic pe care bănuia că Phish n-o să-l mai folosească vreodată.

Savannah stătea nemișcată, cu bebelușul pe piept. Și acum...

Țipetele... sângele...

Tess înghiți cu greu.

Dar, spre deosebire de Bianca, Savannah nu murea. Era prea ocupată să-și admire bebelușul.

– E mult mai drăguț decât al mamei.

Tess nu auzise nicicând cuvinte care să o bucure mai mult. Avea o mamă sănătoasă. Un bebeluș sănătos. Îi venea să plângă de recunoștință.

Ian, pe de altă parte, era verde la față.

– Ai făcut treabă bună, zise el. Iar eu n-o să mai fac sex în viața mea.

La început, Savannah, fiindcă era Savannah, refuză să se ducă la spital cu pompierii.

– De ce să mă duc? Ai spus că și eu și copilul suntem bine, nu?

Se opri să-și privească băiatul. Cantitatea mare de oxitocină din corp și dragostea maternă îi înmuiaseră trăsăturile.

– Da, dar trebuie să vă vadă pe amândoi un doctor.

– Dar ne-ai văzut deja tu.

– Eu nu sunt doctor, protestă Tess.

– N-ai zice, după cum te porți.

Mda, nu se schimbase.

Savannah însă o ului cu un zâmbet care îi transformă figura de adolescentă îmbufnată în chipul unei Madone.

– Zoro.

– Poftim?

– Îl cheamă Zoro. Cu un singur *r*. Nu vreau să aibă același nume ca alți copii.

– Nici o grijă. Tu și... Zoro... vă duceți chiar acum la spital, fie că vrei, fie că nu. Orice nou-născut are nevoie imediată de o injecție cu vitamina K.

Din fericire, Savannah auzise de importanța injecției și acceptă, însă nu înainte ca Tess să-i promită că o să vină personal să îi ia, pe ea și pe copil, de la spital a doua zi și să-i ducă acasă. Și nu înainte să-i reproșeze lui Tess că nu avea o doză de vitamina K la îndemână.

– Dacă o să mai aduci copii pe lume, ar fi cazul să fii pregătită cu tot ce-ți trebuie! spuse ea, în timp ce pompierii se apropiau cu targa.

– Nu o să mai aduc copii pe lume.

– De ce nu?

– Pentru că nu vreau.

– Asta e egoism curat!

Savannah continuă să vorbească în timp ce pompierii o transferau cu tot cu copil pe targă.

– Oricine poate să râșnească o cafea, dar nu oricine poate să facă ce ai făcut tu. Nu-mi spune că încă mai ești supărată din cauza a ce s-a întâmplat cu soția lui Ian North.

– Nu era...

-Zău așa, Tess, ce e cu tine? Nu a fost vina ta! I se putea întâmpla oricui. Își înălță capul în timp ce pompierii o împingeau spre ușă. Eu, una, știu sigur că, dacă o să mai am vreodată un copil, chestie pe care cu siguranță n-o s-o mai fac, dar, dacă aș face-o, nu aș lăsa pe nimeni altcineva să-l aducă pe lume în afară de tine. Haide, revino-ți! Oamenii au nevoie de tine.

Și dispăru.

Ian se apropie de Tess din spate.

-Scorpiile spun întotdeauna adevărul.

-Nu începe și tu.

-Nu e nevoie. Știi deja ce trebuie să faci.

Ian plecă de la Hornul Spart ca să o ia pe Wren de la Heather, în timp ce Tess se duse acasă. Opri în fața cabanei și nu în fața fostei școli, așa cum și-ar fi dorit. O construcție pipernicită în mijlocul luminișului, întunecată și neprimitoare, fără nici o lumină care să o întâmpine. Încercă să se dea jos din mașină, dar nu avea tăria să stea aici, nu într-o noapte în care se întâmplaseră atât de multe. Dădu cu spatele și se duse la vechea școală. Doar în noaptea asta. Și doar cu mintea limpede.

Pereții cu lambriuri albe și podelele vechi din lemn o întâmpinară cu căldură. Era murdară și epuizată, dar prea plină de energie ca să poată dormi. Făcu focul în godin și-și turnă un pahar de vin. Dar abia se așezase, când ușa se deschise de perete și Ava Winchester năvăli înăuntru, cu o expresie disperată.

-Tess!

Ava traversă în fugă încăperea și se aruncă în brațele lui Tess atât de brusc, încât Tess fu cât pe-aci să verse paharul de vin.

-Oh, scumpo...

Ava plângea pe umărul ei, vorbind atât de repede printre sughițuri, încât lui Tess îi era imposibil să înțeleagă ce spune. Tess o mângâie în același fel în care

o mângâia pe Wren. Se gândi la felul în care oamenii acestui oraș reușiseră să se împletească în țesătura vieții ei. Cum viața asta nouă, cu toate bubele și incertitudinile ei, i se părea absolut perfectă pentru ea.

Ava plângea cu disperarea unei adolescente care e convinsă că viața ei s-a terminat. Când își ridică în cele din urmă capul de pe umărul lui Tess, avea fața umflată de plâns și cuvintele îi ieșeau printre sughițuri.

– ... groaznic și... nu pot să mă întorc... buzunar... mă omoară... stau aici...

– Șșșt, gata, scumpo! Liniștește-te. E-n regulă.

– Ba nu e! Pieptul îi sălta în convulsii. Tata o să... o să mă omoare! A aflat... Connor...

Tess tresări în clipa în care un pumn izbi în ușă. Ava scoase un strigăt scurt și sări de pe canapea. Ușa se trânti de perete, și Brad Winchester năvăli înăuntru.

– Ava! Treci aici în clipa asta!

Kelly apăru în ușă în spatele lui, lividă la față și tremurând, îmbrăcată încă în aceleași haine pe care le purtase mai devreme, la Hornul Spart. Ava se trase în spate. Tess o prinse în brațe și-l înfruntă pe Winchester.

– Rămâi unde ești.

– Nu-mi spui tu mie ce să fac! E numai vina ta! Deschise pumnul și-i arătă două prezervative. Le-am găsit când m-am întors acasă de la întâlnirea aia a ta. I-au căzut din buzunarul hainei. Fiica mea! Sprâncenele i se împreunară asemenea unor fulgere argintii. Ai idee care e pedeapsa legală pentru împărțirea de contraceptive adolescenților fără permisiunea părinților acestora?

Tess reuși să pară mai calmă decât se simțea.

– Nu există nici o pedeapsă, domnule Winchester. Și îți sugerez să te calmezi, până nu te dau afară.

„Cu ce armată?" Nu rostise cuvintele, însă Tess le auzi în mintea ei, atât era de intimidant.

Arătă cu degetul înspre fiica lui.

-Nu știu ce ți-a spus femeia asta, dar nu așa ai fost crescută. Vii acasă în clipa asta. Dacă va trebui să te pedepsesc pentru tot restul vieții, o s-o fac. Sper doar să nu fie prea târziu.

-Tată!

-Eu știu ce e mai bine pentru tine și nu vreau să mai aud nici un cuvânt. Privirea lui se fixă asupra lui Tess, chiar în timp ce vorbea cu fiica lui. Pleacă imediat cu maică-ta!

Kelly veni repede în față. Ava se prăbuși în brațele mamei ei.

-Mamă...

-Treceți în mașină!

Winchester împunse cu degetul înspre Tess.

-Iar tu... Mi-ai ignorat avertismentele de la bun început. Ai idee cât de grea pot să-ți fac viața?

-Brian, nu! spuse Kelly.

-Duceți-vă în mașină! Amândouă!

Kelly își strânse mai tare fiica, dar nu se mișcă. Winchester vorbi rece, metodic.

-Plătești un impozit de nimic pe cabana aia a ta. Cred că evaluatorii ar trebui să vină să o reexamineze.

-Brad! exclamă Kelly.

-Și drumul până aici... Dacă se surpă pe undeva, va fi aproape imposibil să mai urci cu mașina. Cât despre slujba ta...

-Brad, încetează.

-Nu te privește pe tine, Kelly. Ridică bărbia. Femeia care a murit ca să aducă pe lume copilul ăla de care ești atât de atașată...

-Ajunge! spuse Kelly.

-Poate că e timpul să se mai uite cineva peste povestea asta, în afară de Freddy Davis.

-Eu i-am dat Avei prezervativele! strigă Kelly.

Brad aproape că păru că nu auzise.

-Ce?

Kelly îi dădu drumul fiicei ei.

– Eu i-am dat Avei prezervativele.

Winchester clătină din cap. Pe chipul lui, confuzia lua locul îngâmfării.

– Tu? Tu i-ai dat copilului nostru...

– Da, eu! Pentru că se uită la Connor așa cum mă uitam eu cândva la tine. Pentru că nu vreau să ajungă și ea prinsă într-o capcană, așa ca mine.

– Prinsă? Încercă să-și revină. Nu ești prinsă în nici o capcană.

– Așa mă simt! Kelly fă asta. Kelly fă aia. Nu mă rogi niciodată. Îmi ceri. Și m-am săturat. M-am săturat de tine!

– Nu mai vorbi așa. Nu crezi nici tu ce spui.

– Ba cred fiecare cuvânt.

Ava începu din nou să plângă. Tess veni repede spre ei. Era o conversație pe care Kelly și Brad trebuiau să o poarte singuri.

– Gata, pun pauză! Acum.

– Nu poți...

– Ba da, pot!

– Ba da, poate! exclamă Kelly.

– Trebuie să vorbesc cu Tess! strigă Ava.

Tess îi atinse umărul lui Kelly.

– Du-te cu Ava la cabană. Rămâneți acolo peste noapte, odihniți-vă.

– Nu o asculta! spuse Brad. Toată lumea trebuie să se calmeze. O să ne ducem acasă...

Ignorându-l, Tess o împinse ușor pe Kelly.

– Du-te.

Fără să-i arunce o privire soțului ei, Kelly își luă fiica și ieși grăbită.

Brad se uită la Tess. Uimirea luase locul furiei.

– Ce ai făcut?

– I-am dat familiei voastre un moment de respiro.

Ian intră cu Wren pe umăr și examină scena.

– La naiba! De ce toată distracția se întâmplă mereu când sunt eu plecat?

– Du-te acasă, îi spuse Tess lui Winchester. Sau dormi în mașină. Sau într-un cort. Nu-mi pasă. Dar, dacă te apropii chiar și un pas de cabană în seara asta, o să regreți.

– Să nu mă ameninți!

– De ce nu? Mi-ai explicat foarte clar că nu am nimic de pierdut. Tu, pe de altă parte, riști să pierzi totul.

– Winchester, fă dracului ce-ți spune, zise Ian. A avut o zi grea și e posibil să fie instabilă psihic.

Tess îi adresă lui Ian un zâmbet obosit și-și luă bebelușul. Gălușca ei mică, adormită și inimaginabil de frumoasă.

Brad Winchester se prăbuși pe canapea și-și lăsă fruntea să-i cadă în mâini.

Mâine o să-i ceară scuze lui Ian că îl abandonase, dar nu suporta să mai audă nimic de Winchester, sau de Kelly, sau de Ava. Își strânse copilul la piept, urcă scările, intră în dormitor și închise ușa.

capitolul 21

Ian se uita la bărbatul trântit pe canapeaua lui cam cu aceeași expresie cu care ar fi examinat o scurgere de monoxid de carbon.

– Tess este impulsivă, dar are instincte bune. Și inimă de leoaică. Dacă spune că trebuie să stai departe de cabană în seara asta, îți sugerez să o asculți.

Winchester își frecă fața în palme.

– Ava mea... e cel mai important lucru din lume pentru mine.

– Zău așa, Winchester... vorbește cu un terapeut, nu cu mine.

– Și Kelly... N-am iubit niciodată altă femeie.

– Serios acum. Nu sunt eu omul căruia să vrei să-i povestești necazurile tale.

Winchester ridică în sfârșit capul. Părul cărunt și des de care era atât de mândru îi atârna pleoștit pe frunte.

– Da. Ai dreptate. Îmi pare rău.

Ian îl privi cu dezgust.

– Pleacă sau dormi în mașină. Nu-mi pasă. Dar să nu te apropii de cabană.

Ian privi înspre scări, ezită, și se îndreptă spre dormitorul strălucitor.

Wren o trezi pe Tess înainte de 6.00, după ce dormise prost toată noaptea. Tess îi schimbă scutecul, își puse o pereche de colanți și coborî cu ea la parter, unde îl găsi pe Brad Winchester sforăind pe canapea, cu o sticlă goală din whisky-ul lui Ian alături. Era mai mult decât putea să îndure orice femeie muritoare.

Ian fie dormea încă, fie plecase într-una din hoinărelile lui matinale. Îi luă biberonul lui Wren, o înfofoli, ieși din casă și o luă pe potecă înspre cabană.

Pădurea răsuna de trilurile păsărilor și bobocii de trandafir sălbatici de la fereastra din spate își arătau primele puncte rozalii. Într-o zi, va putea să aprecieze toate acestea.

Urcă la etaj și le găsi pe Ava și Kelly dormind împreună în dormitorul mic din spate. Până acum Kelly văzuse cu siguranță destule lucruri de-ale ei prin cabană cât să-și dea seama că Tess nu mai locuia în vechea școală.

Atentă să nu le trezească, coborî din nou la parter ca să-i dea lui Wren biberonul. Ochii fetiței erau fixați asupra ei.

– Ești cea mai deșteaptă, mai curajoasă și mai talentată la matematică fetiță din întreaga lume, îi spuse Tess.

Nu avea nici un rost să-i transmită copilului ei antipatia pe care o simțise ea toată viața vizavi de matematică.

copilul ei. Golul mult prea familiar i se formase din nou în stomac. Nu erau trei, doar Tess și Wren, iar Ian avea să rămână veșnic pe dinafară.

Wren râgâi, scoțând un sunet foarte puternic pentru o burtică atât de micuță. Tess o bătu încet pe fundulet și se gândi la tot ce se întâmplase cu o zi în urmă: drumul la spital, întrunirea comunitară care se anulase, bebelușul lui Savannah și, în cele din urmă, confruntarea explozivă cu familia Winchester. Deasupra tuturor plana întrebarea chinuitoare: cine era tatăl lui Wren? Ar fi vrut să fugă, să scape de tot și toate, dar asta nu mai era o opțiune.

Kelly coborî în cele din urmă amețită, urmată de Ava. Amândouă purtau aceleași haine mototolite pe care le purtaseră cu o seară în urmă, deși blugii și puloverul Avei rezistaseră mai bine decât bluza mamei ei. Kelly privi pe lângă Tess și-și trecu mâna prin părul răvășit. Ava împungea scândurile din dușumea cu o șosetă negru cu gri. Nici una dintre ele nu părea să știe ce să spună. Tess o întinse pe Wren, ca să spargă gheața.

– Poate să o țină una din voi? Fac o cafea. Și ce ziceți de niște pâine prăjită? Mă tem că nu prea am ce altceva să vă ofer.

– Ai foarte multe de oferit, Tess, spuse Kelly, privind-o în sfârșit în ochi. Îmi pare rău că te-am pus într-o situație atât de urâtă aseară. Îmi pare rău că Brad s-a purtat așa cu tine. Că te-a amenințat. Își luă poșeta de pe masa de lângă canapea. Noi trebuie să plecăm. Te-am deranjat și așa prea mult.

– Dacă vreți să mai rămâneți o vreme, sunteți bine-venite.

Kelly își mușcă buza de jos.

– Tot va trebui să dau ochii cu el, mai devreme sau mai târziu.

– Mamă. Ava ridică privirea și scânteia care strălucea de obicei în ochii ei se stinsese. Mamă, trebuie să vorbesc cu Tess. Singură.

O expresie îndurerată apăru pe fața lui Kelly.

– Oh... Degetele i se strânseră pe cureaua poșetei. Numai cu ea?

– Te rog? Am nevoie de asta.

Lupta care avea loc în sufletul lui Kelly în fața acestei respingeri a fiicei ei era dureros de privit.

– Înțeleg. Umerii i se prăbușiră. Bine. Poate că... Căută ceva de spus, un loc în care să se ducă. O să... o să aștept pe verandă.

Tess nu putea suporta.

– Ava, mama ta îți va fi întotdeauna alături. Poți conta pe ea în feluri în care nu poți conta pe mine. N-am putea vorbi împreună? Toate trei?

Wren scoase un strigăt.

– Iartă-mă, Wren, se corectă Tess. Toate patru.

Cuvintele ei aduseră un zâmbet tremurat pe buzele Avei, care însă dispăru repede.

– E rău, mamă. E foarte rău.

Mâna lui Kelly îi zbură la gură.

– Ești însărcinată!

– Nu! Oh, Doamne, nu!

Kelly veni repede lângă ea.

– Te-a violat.

– Nu!

Ava se trase de lângă mama ei și se prăbuși pe canapea, unde începu să plângă.

– Aproape că... Aproape că-mi doresc să o fi făcut. Adică, asta-i oribil. Numai că... Dacă ar fi făcut-o, nu m-aș mai simți atât de vinovată. N-ar mai fi fost vina mea.

Tess se duse cu Wren la fereastră, ca Ava și Kelly să poată avea acest moment împreună. Kelly se afundă pe canapea, lângă fiica ei.

– Scumpo, asta nu are nimic de-a face cu vina. Absolut nimic.

Ava își ridică privirea, se uită la mama ei.

– Dar am făcut-o, mamă. Aseară. Când tu și tata erați la întâlnire. I-am spus lui Connor că n-o fac dacă nu-și pune prezervativ și la început n-a vrut, dar și l-a pus până la urmă. Dar m-a durut. Nu mi-a plăcut. I-am spus că nu vreau s-o mai fac mult timp de acum înainte. Și a râs de mine, mamă. A râs de mine și mi-a spus că sunt o fandosită.

Tess strânse din dinți și nu reuși să-și țină gura.

– Nu știu ce fac până la urmă cu băiatul ăla.

Dar toată atenția lui Kelly era îndreptată asupra fiicei ei. Îi mângâie părul încâlcit și-i prinse obrazul în palmă.

– Ai rămas pe poziție, scumpo. Sunt mândră de tine.

– Dar prea târziu! suspină Ava. Și... am vrut să o fac. Dar acum... Îl urăsc pe Connor. Toată lumea crede că e nemaipomenit, dar nu este. Și acum tu și tata o să divorțați și totul numai din cauza mea.

– Nu! Kelly îi prinse mâinile Avei și le scutură într-ale ei. Nici măcar să nu gândești așa. Dacă eu și tatăl tău o să divorțăm, va fi din cauza mea. Pentru că eu nu am curajul tău. Eu nu vorbesc niciodată. L-am lăsat pe tatăl tău să ia toate hotărârile pentru noi. Pentru tine și pentru mine. Îl las să-mi dea ordine, să-mi spună ce să fac. Dar mai rău decât orice este că l-am lăsat pe el să-mi spună cine sunt, în loc să încerc să descopăr singură.

Buza de jos a Avei tremură, făcând-o să arate ca un copil, așa cum și era.

– Tu... Tu îl mai iubești?

– Te iubesc pe tine. Amândoi te iubim.

– Dar... Pe el îl mai iubești?

Kelly întoarse capul, apoi se uită din nou la fiica ei.

– Aș vrea să spun că da, ca să nu te sperii. Doar că așa m-am purtat întreaga viață. Am spus ce voiau alții

să spun, nu ce simțeam eu. Iar acum... acum nu... nu cred că-l mai iubesc.

Ava începu din nou să plângă. Kelly o mângâie pe păr, dar nu-și retrase cuvintele. Tess observa întreaga scenă și-i promise în tăcere lui Wren că va face tot ce-i stătea în putere să mențină o relație sinceră între ele două.

Făcu cafea și pregăti o cană de ceai de mentă cu miere pentru Ava, ca să se relaxeze puțin înainte să plece acasă. După ce-și dezvăluiseră una celeilalte secretele, păreau acum mai apropiate. O ținură amândouă în brațe pe Wren și Tess se trezi spunându-le despre Trav. Era un sentiment plăcut să le poată împărtăși acea parte din trecutul ei, și mai plăcut să poată vorbi despre Trav ca despre un drag prieten din copilărie care se mutase undeva departe.

După ce avură suficient timp să-și recapete echilibrul, Tess le oferi mașina ei ca să se întoarcă acasă, însă Kelly și Ava hotărâră să meargă pe jos. Tess o duse pe Wren la etaj. Patul arăta atât de îmbietor, încât se întinse în el cu fetița lângă ea și adormiră amândouă.

O trezi sunetul de pași pe scări. Deschise ochii în clipa în care intră Ian. O privi lung, măsurând-o de la degetele picioarelor până la părul cu desăvârșire scăpat de sub control.

– Ești o priveliște de pomină, Tess Hartsong.

Tess căscă.

– Bună dimineața și ție.

Își trecu picioarele peste marginea patului. Wren se întinse adorabil, și Ian veni să o ia în brațe.

– L-am dat afară pe Winchester, dar s-a întors. Zice că vrea să vorbească cu tine.

Tess scoase un geamăt.

– Arăt de parcă aș fi suficient de trează cât să îndur să fiu încă o dată făcută bucățele?

– Nu. O puse pe Wren în curbura brațului. Zice că nu pleacă până nu vorbește cu tine. Tare mi-ar plăcea

și-i dau un șut în fund, dar nu vreau să vină aici, când ești singură.

- Drăguț.

- Și, la cum te cunosc, bănuiesc și că există totuși o șansă destul de bună să vrei și tu să vorbești cu nenorocitul ăla – deși tare ți-aș recomanda să renunți la idee.

- Uite! Wren îți zâmbește!

- Da, mai face asta uneori.

- Parcă ar flirta.

- Fetițele și tă...

Se opri și-și trecu degetul mare pe marginea păturii lui Wren. Când ridică privirea, avea o expresie dezgustată.

- Așa o să faci, nu-i așa? O să vorbești cu el.

- E o boală.

Luă o perie de pe comodă și și-o trecu prin părul încâlcit.

- Dacă se așteaptă să te las singură cu el, să se gândească mai bine.

Tess trase de o șuviță încurcată.

- La cât spui că detești emoțiile, se pare că te-ai afundat cam adânc în ele.

- Aproape că-mi pare rău pentru afurisitul ăla. Să-l fi văzut... Este atât de obișnuit ca totul să iasă întotdeauna așa cum vrea el, încât nu știe cum să reacționeze atunci când asta nu se întâmplă.

Își dădea seama la ce se referise Ian. Winchester era negru la față, părul grizonant, în mod normal atât de atent aranjat, îi era acum suficient de răvășit cât să dezvăluie un început de chelie în creștetul capului. O parte a cămășii îi atârna afară din pantalonii șifonați și gleznele goale trădau că uitase să-și pună înapoi șosetele, înainte să-și bage picioarele în pantofii negri și eleganți.

Se ridică greu de pe canapea și o privi cu atitudinea beligerantă care îl caracteriza.

– De vreme ce pari să știi totul, te rog să-mi explici comportamentul nebunesc al soției mele.

– Nu este nebunesc, zise Tess.

– Totul era bine înainte să apari tu.

Ian i-o întinse pe Wren. Un mușchi îi zvâcnea în colțul maxilarului.

– Am o idee, Winchester. Poate dacă n-ai mai da vina pe Tess pentru toate problemele și te-ai privi o clipă în oglindă, ai reuși să înțelegi și singur.

– Kelly nu a început să se furișeze la cabană decât după ce a venit ea aici.

– Poate pentru că Tess a aranjat cabana și a făcut-o să fie din nou locuibilă, i-o întoarse Ian. Ai o familie destrămată, omule. Familia de care ești atât de mândru. Soția ta se sufocă și fiicei tale îi este frică de tine. Iar tu nu vrei decât să dai vina pe Tess.

Spiritul războinic al lui Brad se dezumflă asemenea unei parașute care atinge pământul. Se prăbuși pe canapea și-și afundă capul în mâini.

– Când m-am transformat într-un personaj negativ? Îmi iubesc soția. Și de când e un păcat să vrei să păstrezi inocența copilului tău, să vrei să îl știi în siguranță? Să îl protejezi?

– Îți iubești fiica, spuse Ian. Cred asta. Dar soția? O iubești pe ea sau iubești doar felul în care face absolut orice-i ceri? Se sprijini pe peretele de lângă pian. Uite de ce cred eu că ai ajuns la vendeta asta împotriva lui Tess. Pentru că pe ea nu poți s-o controlezi. Ei nu-i pasă că ești mare șmecher pe-aici și nu înțelege de ce ar trebui să se gudure pe lângă tine, așa cum face restul lumii.

– Asta nu e adevărat! Părea mai degrabă o întrebare decât o afirmație. Ea... Noi avem valorile noastre. Noi... Făcu un gest neputincios. Am avut multe ocazii, dar n-am înșelat-o niciodată pe Kelly. În toți anii ăștia. I-am dat tot ce și-ar fi putut dori vreodată.

Ian refuza să dea înapoi.

– E doar o presupunere, dar te-ai gândit vreodată să o întrebi și pe ea ce-și dorește sau și asta i-ai spus-o tot tu? Îți place să intimidezi, Winchester. Și ai ajuns să crezi rahaturile alea despre cât ești de important. Ești băiatul cu bani, cu relații. Acum însă, cineva la care ții a ripostat. Și nu-ți vine să crezi.

Winchester tresări, dar Ian nu terminase.

– Hai, fii bărbat! Asumă-ți puțină răspundere!

Cel mai proeminent cetățean al orașului păru să se prăbușească în sine însuși.

– Vreau doar să-mi aduc soția înapoi. Cum aș putea să fac asta?

– Să mă ia naiba dacă știu, zise Ian. Va trebui s-o întrebi pe Kelly.

Winchester se ridică de pe canapea, clătinându-se. Fără să arunce o privire în urmă către nici unul dintre ei, ieși împleticindu-se.

Și Tess abia dacă rostise un cuvânt.

– Asta, îi spuse ea lui Ian, a fost absolut fantastic.

Ian zâmbi.

– Și nu s-a terminat încă.

– Ce vrei să spui?

Privi drăgăstos bebelușul din brațele ei.

– Wren, vrei să-mi vezi căsuța din copac? Se aplecă și se apropie de fetișoara ei, ca și cum ar fi ascultat. Da, vrea.

Așa că urcară împreună în căsuța din copac, toți trei, cu Wren în brațele lui Ian. Tess se așeză pe margine, lăsându-și picioarele să-i atârne. Ian se așeză și el lângă ea. Wren privea cu ochi mari, fascinată de felul în care razele soarelui dansau printre frunzele fragile de primăvară ce începeau să se deschidă deasupra ei.

Făcându-și curaj, Tess puse întrebarea care o chinuise din clipa în care plecase Ian.

– Spune-mi ce ai aflat.

– Nici unul dintre prietenii și foștii prieteni ai Biancăi nu știa mai multe decât noi, așa că m-am dus până în Queens. I-am trimis lucrurile într-un depozit de acolo, până când mă hotăram ce să fac cu ele. Așa că mi-am zis să mai arunc o privire.

– Ai găsit ceva.

Ian dădu din cap.

– Într-una din casetele ei de machiaj, de pe vremea când fusese model. Era cât pe-aci s-o ratez.

– Ce este?

– Sfântul Graal.

Wren strănută.

– Am găsit documente, spuse el. De la o bancă de spermă.

Tess avu nevoie de un moment ca să înțeleagă.

– Vrei să spui...?

– Că Wren a fost concepută cu sperma unui donator.

Tess își acoperi gura cu mâna.

– Am dus documentele direct la avocatul meu. Totul este legal. O dată în viața ei, a făcut și Bianca lucrurile așa cum trebuie.

– Oh, Ian...

Inima i se umflă atât de tare în piept, încât păru să strivească orice altceva. Bianca nu avea nici o rudă în viață, numele lui Ian era trecut pe certificatul de naștere al lui Wren. Ochii copilului ei se deschiseră brusc în clipa în care o lacrimă căzu pe obrazul fetiței. Tess își șterse ochii cu podul palmei.

– Chiar s-a terminat? Chiar e a mea?

Ian dădu din cap.

– Ai tot ce ți-ai dorit. Nu numai pe Wren. După ce s-a întâmplat aseară, cred că o să-ți reiei și cariera.

Era adevărat. Tess adusese pe lume un copil sănătos în condiții dificile, fără să piardă mama, însă era oare suficient ca să o scoată din paralizie sau va continua să fugă?

Niciodată de acum înainte. Moartea Biancăi avea s-o urmărească întotdeauna. Nu-și imagina că va mai putea aduce vreodată un copil pe lume fără să simtă o teamă, o strângere de inimă. Dar o s-o facă. Reușise să-și depășească frica seara trecută și o să reușească din nou. De fiecare dată. Era moașă. Asta era identitatea ei.

O pasăre veni în zbor și se așeză pe o ramură de deasupra lor. O să aibă totul. Cariera. Copilul. Muntele care devenise casa ei și orașul care o accepta și o contesta deopotrivă. Totul, în afară de Ian North.

Privi spre vârful copacului.

- Acum nu trebuie să mai rămânem căsătoriți.

Ian se foi lângă ea.

- Nu e nici o grabă, dar... Își frecă bărbia. Am primit o ofertă pentru casă.

Tess înghiți. Privi fix în față.

- O s-o vinzi?

- Nu știu.

Se forță să spună cuvintele:

- Nu e ca și cum ar fi fost un mediu propice pentru tine.

- Nu, nu a fost.

Se ridică de pe marginea platformei.

- Trebuie să o iau pe Savannah de la spital.

- Scara e abruptă. Dă-mi-o mie pe Wren.

- Mă descurc.

- Știu, dar...

Deja începuse să coboare. Când ajunse jos, ezită. Ian stătea deasupra ei, în vârful scării. Trebuia să spună ceva și trebuia să o spună acum, când avea hainele pe ea și gândea limpede.

- Cred că ar trebui să accepți oferta.

- De ce?

Ian coborî până la jumătatea scării, apoi sări pe pământ.

– Tu ar trebui să știi mai bine decât oricine. Nu ai reușit să produci nimic care să-ți placă de când ai ajuns aici și ai ajuns să fii prins într-o căsătorie pe care nu o dorești, ca să nu mai spunem că ți-ai asumat răspunderea pentru un copil care nu e al tău.

– Nimeni nu m-a obligat să fac nimic, zise el, încăpățânat.

– Ian, trebuie să te eliberezi. Pentru tine și pentru Wren. Tess știa că trebuia să fie foarte clară, chiar dacă i se frângea inima. Dacă rămâi aici, Wren o să considere prezența ta permanentă și o să vrea mai mult decât poți să-i oferi. Nu e cinstit pentru nici unul din voi.

– Dumnezeule, Tess, nu are decât șapte săptămâni. E timp suficient.

– Deja vine la tine cu aceeași ușurință cu care vine la mine.

– Abia s-a născut. Nu e nici o grabă.

– Du-te acum, Ian. Nu există nici un motiv să aștepți.

O luă înspre vechea școală, lăsându-l în urmă.

Lui Ian nu-i plăcea nimic din conversația lor, în special insinuarea ei cum că ar fi reprezentat cine știe ce pericol pentru Wren. Tess era nebună. Și totuși...

Acea neliniște pe care o simțise din noaptea în care îi pictase trupul – neliniștea care nu-l lăsa să doarmă – nu era la fel de puternică. Nu numai că-i dăduse voie să se întoarcă la viața lui, practic îi ordonase să o facă.

Tess era la spital, așteptând să fie externată Savannah, când sună Kelly.

– Brad s-a întors acasă azi-dimineață, dar, sincer, nu sunt pregătită încă să stau de vorbă cu el. Știu că te-ai mutat înapoi în cabană, dar te-ar deranja îngrozitor dacă aș sta în celălalt dormitor? Doar puțin timp. Știu că n-ar trebui să întreb, dar...

– Sigur că poți să stai cu mine.

Kelly nu o întrebase de ce se mutase înapoi, dar cu siguranță era curioasă.

Pe drumul înapoi spre Tempest începu ploaia. Savannah era pe bancheta din spate, împreună cu Zoro și cu Wren. Primii kilometri nu făcu altceva decât să se laude că ea fusese externată la nici 24 de ore după ce ajunsese la spital, în vreme ce mama ei nu putea să plece decât abia a doua zi. Pentru prima oară, Tess era bucuroasă să asculte trăncăneala lui Savannah, fiindcă aproape o împiedica să se gândească la Ian.

- Tu mă asculți măcar? spuse Savannah, din spate.

- Te ascult.

- Promite-mi că o să-mi spui dacă fac ceva greșit. Nu vreau s-o dau în bară cu Zoro așa cum a dat-o mama în bară cu mine.

- Savannah, de când asculți tu de sfaturile mele?

Savannah sparse un balon de gumă de mestecat.

- M-am schimbat. Sunt mamă acum.

- Cum te-ai schimbat? Acum nici 20 de minute mi-ai spus că blugii mei sunt prea largi și că ar trebui să mă vopsesc, fiindcă culoarea mea naturală este anostă.

- Asta nu are nimic de-a face cu copilul! Asta era spre binele tău.

Tess își ridică ochii spre plafonul mașinii.

- Doamne, nu mă lăsa s-o arunc la marginea drumului, oricât de mare ar fi ispita.

Savannah rânji.

- Am fost grozavă ieri, nu-i așa?

- Ai fost grozavă, confirmă Tess.

- Mult mai tare decât mama.

- Invoc al cincilea amendament.

- Nu știu ce-nseamnă asta, dar tot ce vreau să zic e că n-am luat-o razna așa ca ea.

Încă un balon de gumă.

- Datorită ție.

- Mă bucur că a fost o experiență pozitivă.

Mai mult decât avea să știe vreodată Savannah.

– Ai fost atât de calmă tot timpul. Ai știut exact ce să faci.

– Dacă mă mai lauzi mult, ne întoarcem să-ți facă o tomografie.

– O să-i spun lui Phish să elibereze camera din spate, ca eu și mama să facem acolo un loc pentru Zoro și John. Ce nume patetic mai e și ăsta, John? Toți copiii o să râdă de el.

Nenumărate răspunsuri îi veniră în minte lui Tess, dar alese drumul sigur.

– E drăguț că o să crească împreună.

– Și Wren o să crească împreună cu ei.

– Sper.

În oglinda retrovizoare, Tess o văzu pe Savannah întinzând brațul peste scaunul de mașină în care era fiul ei.

– Trebuie să deschizi un cabinet medical, Tess. Sincer.

– Dar nu sunt doctor.

– Știi ce vreau să spun. Ca asistentă. Multor femei de pe-aici nu le plac doctorii, dar la tine ar veni. Știi clădirea aia goală pe care o are Phish ceva mai jos de Hornul Spart? Ai putea s-o închiriezi. Să-ți faci un fel de cabinet acolo.

– Te miști prea repede pentru mine.

– Cineva trebuie să te împingă. Ție îți ia o veșnicie până să te hotărăști la ceva.

– Nu uita că multă lume încă mai crede că am omorât-o pe mama lui Wren.

– Nimeni nu crede asta cu adevărat, Tess. Chestia e că mulți oameni – multe femei mai ales – se simt amenințate de tine.

– Amenințate?

Ștergătoarele scârțâiră pe parbriz.

– De ce s-ar simți cineva amenințat de mine?

– Oh, haide! De parcă nu știi!

- Chiar nu știu! exclamă Tess.
- Ține-ți ochii la drum. Ai copii în spate.
- Vorbește cel mai prost șofer din lume.
- E posibil să fii suficient de amețită încât să nu
rii. E din cauza felului în care te privesc bărbații, spu-
se Savannah, cu exagerată răbdare. Nu chiar toți. Dar
mulți. Chiar și bărbații care nu umblă brambura, așa ca
tata. O scoate din sărite pe mama. Nevestelor și iubitelor
nu le place.
- Exagerezi.
- Pentru o asistentă medicală, nu ai prea mult spirit
de observație.

Tess își aminti cuvântul ăla caraghios cu care o de-
scrisese Ian. O *văduvă senzuală*, așa îi spusese. Apăsă
pe accelerație.
- Ridicol!

După ce-i instală pe Savannah și Zoro, Tess trecu pe la
cabană să vadă ce mai făcea Kelly. Și fu întâmpinată de
miros de fursecuri proaspăt scoase din cuptor.
- Știu că e un deranj, spuse Kelly, de pe canapea,
unde ea și Ava ronțăiau câte un fursec cu zahăr în timp
ce priveau ploaia lovind în geam. Îmi pare rău, nu știu
unde în altă parte să mă duc, în clipa asta.
- Mamă, ai spus că o să încetezi să te mai scuzi tot
timpul.
- Da, dar... I-am luat casa lui Tess.

Tess își atârnă geaca în cui și o transferă pe Wren
în eșarfă.
- Sunteți amândouă bine-venite, atâta vreme cât
primesc și eu un fursec. Astea chiar au ieșit din cup-
torul meu?
- Sper că nu te superi.
- Mă bucur să știu că funcționează.

Tess se așeză pe fotoliul din fața canapelei, cu Wren
cuibărită pe piept, și luă fursecul pe care i-l oferi Kelly.

– Este doar o situație temporară, spuse Kelly. Faptul că stăm aici.

Nimic nu alungă tristețea mai bine ca un fursec cald, și Tess mai luă o mușcătură.

– Dacă o să faci mereu fursecuri, nu-mi pasă cât de mult stați.

Kelly se așeză la loc lângă fiica ei și privi pe fereastră.

– Mă gândesc să mă înscriu la facultate.

– Serios, mamă?

– De ani buni vreau să fac asta. Se uită la Tess. De câte ori aduceam vorba, Brad îmi spunea că am deja tot ce-mi doresc și că nu-mi trebuie o diplomă.

– E ciudat, spuse Ava. Mie mi-a spus mereu cât de important este să faci o facultate. Vrea să mă fac avocat.

– Și tu ce vrei? întrebă Tess.

– Păi... Ava părea ușor jenată. Aș cam vrea să fiu avocat.

Kelly râse, ceea ce o făcu pe Ava să intre în defensivă.

– Ca să fiu mai bine pregătită pentru politică. Cred că ar trebui să fie mai multe femei în guvern, voi, nu?

– Categoric, spuse Tess.

Ava își trase picioarele de sub ea.

– Mamă, îmi amintesc ce spunea tata de câte ori ziceai că vrei să-ți reiei studiile.

– Nu contează.

– Spunea că e o idee proastă. Spunea că nu ai avut note suficient de mari în liceu ca să poți ajunge la facultate.

– N-am învățat niciodată. De-asta insist atât de mult ca tu să-ți faci toate temele.

– Ești mult mai bună la matematică decât mine.

Ava se uită la Tess.

– Tata i-a spus mamei că nu are nevoie de-o diplomă, pentru că ea are un soț și o familie. Asta nu-i o chestie care se spunea demult, prin anii '60, parcă?

– Nu te uita la mine, zise Tess. Nu mă născusem încă.

Ava lăsă deoparte ce mai rămăsese din al treilea fursec și începu să-și studieze șosetele.

- Tata m-a luat azi de la ultima oră de algebră.

Kelly se încruntă.

- N-ar fi trebuit să facă asta.

- E-n regulă. Am stat în mașină și am vorbit. Mai bine zis, a vorbit el. A spus că-i pare rău și că vrea ca lucrurile să fie altfel între noi, de acum înainte. Împunse covorul cu vârful șosetei. A spus că pot să-i spun orice și că n-o să se supere pe mine. De parcă aș face asta!

Își răsuci pe deget o șuviță de păr.

- Presupun că el crede că nu am făcut încă sex și nu i-am spus că nu e așa. Dar... nu arăta bine, mamă. Sunt furioasă, dar parcă-mi pare și rău de el.

- Tatăl tău e om în toată firea. Nu ești tu răspunzătoare pentru el.

- Știu asta, dar... I-am spus că-mi pare rău că l-am dezamăgit. Am încercat să nu plâng, dar tot am plâns puțin. Și știi ce a spus? A spus că nu l-aș putea dezamăgi niciodată, nici într-un milion de ani. Mi-a spus că sunt perfectă.

Kelly zâmbi.

- Nu ești. Dar îmi place că el crede asta.

- M-a rugat să mă întorc acasă diseară.

- Ce i-ai răspuns?

- I-am spus că o să analizez propunerea lui.

Kelly râse.

- Chiar așa i-ai spus? Că o să-i *analizezi propunerea?*

Ava încuviință din cap.

- A încercat și să-mi mai spună niște lucruri pe care să ți le transmit ție, dar i-am spus că n-o să fac asta. Că trebuie să vorbească el cu tine.

- Foarte bine.

- Așa că mă gândeam... Până te hotărăști tu ce vrei să faci, poate că o stau o vreme aici, cu tine, și o vreme cu el. E-n regulă?

– Sigur că este. Tatăl tău te iubește și tu îl iubești. Nimic n-o să schimbe asta vreodată.

Ava plecă la scurt timp după aceea. O sărută pe mama ei pe obraz și refuză să ia fursecuri pentru tatăl ei.

Tess trebuia să-i spună lui Kelly că de acum înainte o să locuiască în cabană și nu în vechea școală. Ar fi putut să mintă, să spună că nu voia să-i distragă atenția lui Ian, că voia să-l lase să se concentreze, dar Kelly fusese sinceră cu ea și merita la rândul ei sinceritate. O strânse în brațe pe Wren și-i spuse adevărul. Adică, aproape tot adevărul. Nu-i spuse cât de mult se îndrăgostise de Ian și în nici un caz nu-i spuse cât de uluitoare erau partidele de sex dintre ei. Când termină, Kelly o privi cu compasiune.

– Ei, suntem două figuri!

– Așa este.

Fiindcă atât Michelle, cât și Savannah erau în concediu, Tess îi promisese lui Phish că o să lucreze în acea seară. Când urcă în dormitor ca să se pregătească, Kelly o întrebă ce făcea cu Wren.

– O duc la Heather.

– De ce n-o lași cu mine? Mi-ar face mare plăcere să am grijă de ea.

– Nu te deranjează?

– Câtuși de puțin. Kelly îi zâmbi cu drag fetiței lui Tess. O să mă simt ca odinioară.

Tess fu întâmpinată ca o eroină la Hornul Spart. Parcă nu fusese niciodată o paria în oraș. Toată lumea voia să audă ce se întâmplase cu o seară în urmă, și Tess abia prididea cu comenzile. Trecură două ore până când își dădu seama că-și lăsase telefonul în mașină. Dacă apărea vreo problemă, Kelly nu putea să dea de ea.

Abandonă o cană de ciocolată fierbinte cu caramel sărat preparată pe jumătate și ieși în fugă pe ușa din spate.

Ploaia se oprise, dar luminile de securitate scăldau
ea într-o incandescență difuză și gălbuie. O umbră se
ișcă în spatele mașinii ei. O umbră care n-ar fi trebuit
fie acolo.

Tess făcu repede un pas în laterală și o văzu pe Court-
ey Hoover. Mâna îi rămăsese înghețată în aer – iar în
ână ținea un tub de ruj. Pe oglinda SUV-ului erau
ânjite șase litere și o parte din a șaptea.

UCIGAȘ/

Tess o luă la fugă spre mașină.

– Tu ești! exclamă ea.

Pizma și răutatea radiau pe chipul lui Courtney ca niște deșeuri toxice.

– Toată lumea de acolo te pupă în fundul ăla gras!

Tess îi smulse rujul din mână.

– N-aș spune că e gras. Aș spune că e generos.

Courtney aștepta ca un copil de grădiniță îmbufnat.

– Eu merg la sală în fiecare zi. Nu e drept.

– Fundul meu?

– Artie! Numai din vina ta ne-am despărțit.

– Artie?

– Ne mergea foarte bine până când ai apărut tu.

Încet, piesele de puzzle se legară. Tess își aminti de câte ori venise Artie la Hornul Spart și Courtney își făcuse și ea imediat apariția.

– Trebuia să ne împăcăm. Întotdeauna ne-am împăcat. Dar ai început tu să te dai la el.

– Exact, i-o întoarse Tess. Sunt măritată cu cel mai sexy bărbat din Tempest, Tennessee, dar, în secret, tânjesc după Artie Thompson.

– Mereu stai de vorbă cu el.

– Stau de vorbă cu toată lumea. Dacă tu și Artie v-ați despărțit, nu are nimic de-a face cu mine. Și știi foarte bine.

– Întotdeauna ne-am împăcat. Până când tu și fundul tău gras...

Tess o împinse pe Courtney cu geaca ei albă imaculată în oglinda mânjită de ruj.

– Cred că ai întrecut măsura.

Cu toate orele ei de sală, Courtney nu putea face față furiei lui Tess. O ținu suficient de bine cât să poată să-i bage mâna în buzunar, să-i scoată telefonul și să i-l ridice deasupra feței exagerat de machiate ca să-l deschidă.

– Zâmbește.

Courtney se repezi la ea, însă nu înainte ca Tess să apuce să facă fotografia.

– Dă-mi telefonul!

– Nu încă.

Cu o lovitură ascuțită de cot, Tess o lipi din nou pe Courtney de mașină. Examină fotografia. Nu i-ar fi putut ieși mai bine. Umbrele luminilor de securitate transformaseră orbitele reginei de pe Instagram în niște găuri sulfuroase și formaseră riduri acolo unde nu exista nici unul.

– Nu e chiar cea mai bună poză a ta.

Apoi o trimise pe numărul ei.

Cu un strigăt, Courtney se repezi din nou după telefon. De data asta, Tess i-l dădu.

– Ca să știi, se duce direct în Cloud și acolo o să rămână. Doar dacă nu cumva...

Courtney scoase un scâncet.

– Doar dacă nu cumva mă mai scoți vreodată din sărite.

Tess își luă propriul telefon din mașină. După ce închise portiera, arătă spre oglindă.

– Șterge mizeria asta. Și să nu-ți treacă prin cap să mai treci pe la Hornul Spart până nu înveți să te porți ca un om cu bun-simț.

*

Pătratele de pânză făcute cu patru nopți în urmă erau uscate acum. Ian studie imaginile multicolore pe care le transferase de pe trupul lui Tess. Poate că sperase că o să găsească acolo răspunsul, că o să-și dea seama ce să facă în continuare. Ceva spectaculos. Ceva important. Dar mintea lui era goală. Ideile care altădată îi veneau atât de repede că nu le putea face față nu erau acum pe nicăieri. Își pierduse identitatea, așa că nu făcu nimic.

Luă un bloc de desen, se duse lângă fereastră și începu să dea paginile. Filă după filă, desene în linii fine, detaliate ca o gravură de Dürer: ochii lui Wren, gura lui Tess; mânuțele lui Wren cu pumnii strânși, piciorul gol al lui Tess; peria țepoasă a lui Tess, peria mătăsoasă a lui Wren; un adidas, un botoșel. Aruncă blocul cât colo. Ar fi trebuit să lipească un șablon de cea mai mare clădire pe care o găsea și să creeze ceva care să aibă sens pentru el. Un monstru pisică din a cărei gură deschisă să cadă toți oamenii lumii, asemenea unor șoareci. Un copac printre ale cărui ramuri animale sucite în toate felurile să se bată pe ultimele resurse de hrană.

Dar imaginile astea nu erau decât vomă artistică.

Ușa de la intrare se trânti de perete și o femeie strigă:

– Ian! Ian, ești aici?

Ieși grăbit din atelier.

Kelly Winchester era în capul scărilor, cu o expresie înnebunită.

– Wren! A dispărut!

capitolul 22

Ian dădu năvală în cabană, cu inima bătând să-i spargă pieptul. Culcușul lui Wren era gol, cu excepția păturicii ei roz. Simți cum îl cuprinde o transpirație rece.

Kelly intră grăbită în urma lui.

– M-am dus sus doar pentru câteva minute! Dormea!

Ian înșfăcă monitorul.

– L-ai luat cu tine când te-ai dus sus? Ai auzit ceva?

– Nu! strigă ea. Nu, nici măcar nu m-am gândit la asta. De ce m-aș fi gândit?

– Dar o mașină? Ai auzit vreo mașină afară?

– Nu. Nimic.

Ian privi spre ușa de la intrare.

– Asta e încuiată. Dar cea din spate? Era încuiată?

– Nu știu. Nu-mi aduc aminte. Am... Își apăsă podul palmelor pe tâmple. Am... Nu. Când am ieșit în fugă să te chem, nu era încuiată. Nu am încuiat-o după ce a plecat Tess. Ar fi trebuit s-o încui.

– Cât timp ai fost la etaj?

– Nu știu... Poate cinci minute? Zece? N-ar fi trebuit să o las singură!

– Ai auzit ceva neobișnuit? Ai văzut ceva?

– Nu, nimic. Ava și Tess au fost aici azi, dar nimeni altcineva. Tess mi-a pregătit un biberon înainte să plece. I l-am dat lui Wren și a adormit. Am ținut-o o vreme în brațe. Degețelele alea mici... Am lăsat-o ca să pot să despachetez.

Ian se gândi la toate belelele în care intrase de când era mic. La pumnii tatălui său. La momentele în care fusese fugărit de poliție. La moartea Biancăi. Nimic nu-i produsese vreodată o asemenea frică paralizantă.

– Sună-l pe Freddy Davis și pe șeriful statal. Să nu pleci de aici. Scrâșni din dinți. Mă duc să-l caut pe soțul tău.

– Nu!

Kelly îl prinse de braț.

– Nu, Ian. Brad nu ar face niciodată așa ceva. Niciodată!

– Pe dracu'! Tess i-a fost ca un ghimpe-n coaste de la bun început.

– Asta e doar orgoliu! Își șterse nasul cu mâneca. Trebuie să mă crezi. Brad poate fi dobitoc, dar n-ar răpi un copil. Dacă-ți pierzi vremea cu el, oricine a luat-o

pe Wren o să ajungă cu atât mai departe. Îi împinse cheile. la mașina mea. Îi sun pe Freddy și pe șerif. Du-te!
Persoana care o furase pe Wren ar fi putut acum să fie la kilometri depărtare, dar era de neconceput ca Ian să nu facă nimic. Ieși în fugă, dar se opri înainte să ajungă la mașina lui Kelly. Trebuia să se gândească. Să-și alunge din minte imaginea de coșmar cu Wren aruncată pe podeaua unei mașini străine, fără păturică, dând disperată din mânuțe și piciorușe. Nu o credea pe Kelly că Brad nu avea nici un amestec, dar dacă avea dreptate?

Ploaia lăsase cratere de noroi pe drumul de pământ din fața cabanei. Kelly spunea că nu auzise nici o mașină, dar era posibil să-i fi scăpat ei. Dacă dădea acum cu spatele cu mașina ei, ar fi trecut peste orice eventuale urme rămase în noroi. Porni lanterna telefonului și mătură pământul cu raza de lumină. Poate că nu știa el mai nimic despre urme, dar știa foarte multe despre tipare și forme. Era ușor să asocieze cauciucurile lui Kelly cu un anumit set de urme. Roti lumina până ce găsi un alt rând. Să fi fost de la roțile lui Tess sau ale răpitorului? Privi mai îndeaproape. Văzu multe urme de pași, dar nimic altceva. Doar două mașini urcaseră aici, a lui Kelly și a lui Tess. Cineva ar fi putut lăsa mașina pe șosea.

Cu cât pierdea mai mult timp jucându-se de-a detectivul, cu atât mai mult risca să se îndepărteze răpitorul. Imagini groaznice cu Wren țipând... abandonată... înfrigurată... i se învârteau în minte. Se concentră din nou asupra urmelor de pași: ale lui Tess, ale lui, ale lui Kelly. Spusese că și Ava fusese aici, ceea ce însemna că și urmele ei erau amestecate pe undeva pe acolo.

Tricoul i se udase de transpirație și mâinile începură să-i tremure. Parcă totul în jur începuse să se deruleze cu încetinitorul. „Concentrează-te!" O urmă de pas nu era nimic altceva decât un tipar, o formă, iar formele erau esența viței lui.

„Uită-te cu mai multă atenție."

Urmele se îndreptau spre ușa din spate a cabanei. Urmele se depărtau. Erau imposibil de sortat. Dar trebuia să le diferențieze. Erau doar forme, modele. Elemente zilnice ale lumii lui.

Le sortă în mintea lui. Le catalogă. Urma lui mare era cea mai ușor de identificat. Lângă mașina lui Kelly, găsi niște urme mici în formă de romb și încă un rând de urme plate, ambele suficient de mici cât să indice un picior de femeie. Kelly și Ava. Se lăsă pe vine ca să examineze o a patra pereche. Aceasta era ceva mai lungă decât celelalte două și mai îngustă, cu un romb în vârful degetului mare, dar partea din mijloc nu era vizibilă. Îi desenase de multe ori piciorul lui Tess ca să știe că avea curbura înaltă, dar oare asta se aplica și la adidașii ei?

Își trecu mâna prin păr. Clipi ca să-și alunge ceața de pe ochi. Și atunci o văzu.

O a cincea urmă.

O examină. Îi găsi perechea.

Acolo.

Și acolo.

Învârti lanterna într-un arc mai mare prin perimetrul zonei înnoroite. Acolo. Și acolo.

Urmându-și instinctul, intră în pădure.

Tufele îi zgâriau blugii și ramurile ude îi loveau brațele goale. Nu se gândise să ia o geacă și era frig. Prea frig pentru un bebeluș vulnerabil. Găsi și alte urme. Ieșise luna, dar lumina nu era suficient de puternică cât să străpungă coroanele copacilor. Câtă baterie mai avea la telefon? Dacă se termina, rămânea complet fără lumină.

Respirația îi răsuna hârâită în urechi. Se opri să se uite după urme, apoi o luă la fugă. Dacă se înșela...

Când ajunse în vârful dealului, câinii îl auziră și se puseră pe un lătrat sălbatic. Ușa de la intrare zbură de perete și Paul Eldridge apăru în lumina lunii. Avea pușca îndreptată spre el.

- Cine e?
- Ian North.

Poarta era închisă cu lacăt. Ian sări peste ea, tăindu-se la mână.

- Buck! Deke!

Paul își potoli câinii. Mârâiră pe lângă gleznele lui Ian, dar nu-l atacară.

Ian traversă curtea cu pași lungi și grăbiți. Imaginile urmelor mici de adidași îi ardeau în minte.

- Unde e Eli?
- Eli? E în camera lui. Ce se întâmplă?

Dacă se înșelase, pierduse un timp pe care nu avea să-l mai poată niciodată recupera, dar, dacă avea dreptate...

- Trebuie să-l văd.

Paul, vizibil nedumerit, se dădu la o parte din ușă ca să-l lase să intre.

Rebecca stătea ghemuită pe canapea într-o cămașă de noapte murdară. Părul soios îi atârna în jurul feței. Se uită la Ian cu ochi goi în timp ce soțul ei dispăru în spatele perdelei care ținea loc de ușă, strigându-și fiul.

- Eli!

Peste doar câteva clipe, Paul năvăli înapoi.

- Nu e aici! Ce se întâmplă? Unde e copilul meu?

Ian se sprijini cu mâna însângerată de tocul ușii.

- Eli a luat-o pe fiica mea.
- Copilul? Ce naiba tot zici acolo? De ce-ar fi luat un copil?
- Îți explic mai târziu. Deocamdată, trebuie să-l găsim.

Ian înșfăcă una dintre lanternele de lângă ușă și ieși în fugă.

Câinii mârâiră, însă nu-l atacară. Alergă înspre șoproane, se opri lângă camioneta lui Paul și se uită înăuntru. Nu era nimeni.

- Caut eu în hambar! strigă Paul din spatele lui.

Căutară împreună, strigându-l pe Eli. Fiecare secundă care trecea părea o eternitate. Paul nu punea întrebări,

fie pentru că nu voia să se oprească din căutare, fie pentru că înțelesese și singur.

– Mă duc spre deal! zise el.

– Eu o iau în direcția cealaltă. Și, Paul... are doar șapte săptămâni.

Paul dădu scurt din cap și o luă la fugă. Ian se îndreptă în direcția opusă, făcând mari eforturi să nu lase frica să-l încetinească. Nu exista decât un singur motiv pentru care Eli să o fi luat pe Wren. Mintea lui de opt ani hotărâse probabil să i-o dea pe Wren mamei lui, ca să se facă bine. Dar de ce nu se întorsese acasă? Și unde era?

Fiecare posibilitate era mai rea decât cea dinainte. Toate accidentele care i se puteau întâmpla unui copil care alerga noaptea prin pădure cu un bebeluș în brațe îi trecură prin minte. El unde s-ar fi dus dacă ar fi fost copil și s-ar fi trezit în cea mai mare dandana în care se aflase vreodată?

În pivnița apartamentului lor. Acolo se ascunsese de tatăl lui, dar Eli nu avea această opțiune.

Ian ieși de pe cărarea principală și o luă pe o potecă mai mică, abia accesibilă. Abia dacă observă zgârieturile de pe braț sau înțepăturile din mâna rănită imaginându-și-l pe Eli ducând-o pe Wren la pârâu. Văzuse ce se întâmpla cu apa atunci când ploua. Alergă mai repede.

Distileria abandonată apăru în depărtare. Razele lunii se reflectau în ruinele ruginite. Auzi bolborositul apei învolburate.... și sunetul sălbatic al plânsetului neconsolat de copil.

Inima îi explodă în piept. Era în viață.

Ian traversă în fugă poiana, aruncând lanterna și scoțându-și tricoul în timp ce alerga. Eli stătea ghemuit, sprijinit de tamburul de ulei, abia ținând-o pe genunchii lui slăbănogi pe Wren care urla ca din gură de șarpe. Nu avea pătură, era îmbrăcată doar într-o salopețică de bumbac.

Ian o ridică, o strânse în brațe lipind de pieptul lui trupușorul care tremura.

Țipătul strident, ca de animal sălbatic, umplu luminișul. Își trimise cu puterea minții căldura propriului trup în trupul ei, murmurând cuvinte caraghioase ca să o liniștească. Își apăsă buzele pe fruntea ei.

– Ești bine... Ești la mine... Ești la mine. Ești bine. Ssst...

Eli se ridică în picioare, suspinând.

– Voiam să o aduc înapoi. Pe cuvânt. S-a făcut grea. *Îmi pare rău!*

Ian ridică lanterna de jos. Nu avea încredere în el însuși, nu știa dacă se putea stăpâni suficient ca să se uite la băiat.

– Du-te acasă!

Strângând cu grijă în brațe comoara neprețuită, o luă spre cărare, ignorând pulsațiile de durere din mâna însângerată, concentrat doar să o încălzească pe Wren. Eli încă plângea în spatele lui. Să se ocupe Paul de fiul lui.

De parcă s-ar fi întâmplat ieri, simți pumnul lui taică-său... *Ratatul dracului!*

Paul Eldridge era un om dur. Dacă... Ian încetini și făcu ultimul lucru pe care ar fi vrut să-l facă. Se forță să se întoarcă.

Eli era ghemuit la pământ, cu mâinile deasupra capului, exact așa cum se ghemuise cândva Ian ca să se ferească de loviturile lui taică-său.

Strânse din dinți.

– Vino cu mine.

Eli ridică privirea.

– Dar...

– Ai auzit ce-am spus. Haide!

– *Îmi pare rău!*

– Taci și dă din picioare.

Eli îl privi speriat, dar făcu așa cum îi spusese.

Wren se potolise în sfârșit, fie pentru că se încălzise, fie pentru că o liniștise ritmul mersului. Coborâră dealul însoțiți doar de zgomotul propriilor pași și de scâncetele lui Eli.

Luminile roșii ale mașinii de poliție străluceau deasupra cabanei. Mașina lui Tess era parcată lângă a lui Kelly. Știa exact cum se simțea Tess în clipa asta și grăbi pasul, chiar dacă asta însemna să-l lase pe Eli și mai mult în urmă.

Freddy Davis era lângă sobă și nota ceva într-o agendă, Kelly stătea pe canapea cu capul în mâini, iar Tess stătea în picioare în mijlocul încăperii, bulversată, de parcă n-ar fi știut ce să facă. Fu prima care îl văzu intrând pe ușa din spate. Scoase un urlet gutural care îl șocă. Abia când coborî privirea văzu ce văzuse ea – pe Wren înfășurată într-un tricou plin de sânge.

Buzele lui Tess se depărtară, împietrite de groază.

– E sângele meu! exclamă el. M-am tăiat la mână. E sângele meu.

Tess se prăbuși pe podea. Războinica lui era îngenunchiată. Dădu fuga lângă ea și se lăsă și el într-un genunchi.

– Uită-te la ea. Nu e rănită. Doar doarme.

Nu știa că Wren nu era rănită. Știa că nu sângera, dar fusese expusă la frig și zdruncinată – poate chiar scăpată. Putea să se aleagă cu o pneumonie sau o contuzie sau...

Cu un suspin, Tess i-o luă din brațe.

Kelly se ridicase de pe canapea și Freddy Davis vorbea în microfonul de pe umăr. Ian își aminti în sfârșit de Eli. Îi aruncă o ultimă privire lui Wren și ieși din cabană.

Se gândise că poate băiatul fugise, dar îl găsi lipit de peretele cabanei.

– Hai înăuntru, Eli.

Eli își ridică fața murdară, pătată de lacrimi.

-Mama... Plângea mereu și nu mai mânca nimic și am crezut că o să moară. M-am gândit că poate, dacă avea un bebeluș... Sau măcar dacă ar fi putut să țină o vreme un bebeluș în brațe... Plângea cu sughițuri. Voiam să vorbesc cu Tess despre asta, dar ea nu era aici și am văzut-o pe Wren și am fost foarte, foarte atent. Dar când a început să plângă tare de tot, m-am împiedicat și aproape am căzut. Și mi-am dat seama că am făcut un lucru foarte rău și că trebuia să o aduc înapoi, chiar dacă o să moară mama.

Ian vorbi cât putu de calm.

-Spune-mi adevărul. Promit că nu mă enervez. Ai scăpat-o pe Wren? A căzut?

-Nu! De-asta a trebuit să mă opresc. Mă dureau brațele și ea țipa și se zbătea și mi-a fost frică să n-o scap. Voiam să o aduc înapoi. Jur!

-Rămâi aici.

Ian intră iar în casă. Tess o înfășurase pe Wren într-o pătură. El era încă dezbrăcat de la brâu în sus și înghețat ca un țurțure. Cămașa de flanel în carouri roșii și negre pe care i-o dăduse lui Tess cu săptămâni în urmă era atârnată într-un cui lângă ușă. În timp ce se îmbrăca, îi povesti pe scurt lui Freddy ce se întâmplase.

-Familia Eldridge nu are telefon și trebuie să-l duc pe Eli acasă. Poți să vorbești cu el mâine, dacă o să consideri că e cazul.

-Mai întâi fă ceva cu mâna aia, îi sugeră Freddy.

-Mai târziu.

Luă cheile de la mașina lui Tess.

Freddy ieși în urma lui și se opri în fața băiețelului speriat.

-Dacă ai fi copilul meu, n-ai mai putea să stai jos o lună întreagă.

Și tocmai de asta se temea Ian.

*

Paul veni alergând dinspre câmp în clipa în care văzu farurile lui Ian.

– Eli!

Deschise portiera și-și trase fiul afară din mașină.

– Eli! Unde-ai fost? Ce dracu' ai făcut? Se uită la Ian. Fetița e bine?

Ian dădu din cap.

– Da. Trebuie să stăm de vorbă.

– Cu siguranță o să stăm de vorbă.

O luă spre casă, trăgându-l pe fiu-său după el. Ian veni în urma lor.

Rebecca era în picioare, sprijinindu-se cu o mână de canapea ca să nu cadă.

– Eli!

Eli fugi la ea, plângând și cerându-și scuze cu fața îngropată la pieptul ei.

Paul rămase privindu-i. Mâinile îi erau aspre, hainele, murdare. Ridurile adânci săpate de vânt și soare îl făceau să pară mai bătrân decât era. Ian îi puse mâna pe umăr.

– Hai afară. Avem câteva lucruri de discutat.

Paul nu protestă. Era un om învățat cu munca grea, nu cu manifestările emoționale, ceva ce Ian înțelegea mult prea bine.

Câinii adulmecară pe lângă picioarele lui Ian când ieșiră în curte. Paul scoase un pachet de țigări din buzunarul cămășii.

– O să mă revanșez față de tine, supse el, încordat.

– Nu vreau decât un singur lucru.

– Ce anume?

Ian privi înspre hambarul părăginit.

– Am crescut cu un tată care mă bătea până nu mai știam de mine. Vreau să-mi dai cuvântul tău că lui Eli n-o să i se întâmple asta.

Paul strânse din dinți.

– Va fi pedepsit, asta cu siguranță.

- Gândește-te mult și bine ce fel de pedeapsă o să-i aplici. Ian își puse mâna rănită pe unul din stâlpii hambarului. O să ți-o spun direct. Ce a făcut Eli a fost din vina ta.

- Ce tot spui acolo?

- Tess ți-a spus acum o săptămână că soția ta are nevoie de ajutor. La naiba, oricine poate să vadă asta. Dar nu ai făcut absolut nimic, nu-i așa?

- Noi ne purtăm singuri de grijă, spuse Paul, încăpățânat.

Ian îi privi fix în ochi.

- Și cum vă merge?

Paul întoarse privirea.

- O să-și revină.

- Când? Eli crede că mama lui moare și, la cum arată, nu pot spune că nu-l înțeleg. Ce a făcut băiatul ne-a speriat pe toți de moarte, dar a fost singurul lucru la care s-a putut gândi ca să-și ajute mama. Cum te face asta să te simți, Eldrige? Când un copil încearcă să facă ce refuzi tu să faci?

- Crezi că nu-mi iubesc copilul? Că nu-mi iubesc soția? De-asta suntem aici. Ca să-i țin departe de toată nebunia din lume, ca să-i apăr.

- Dar de tine cine-i apără? întrebă Ian, încet.

Paul îl privi lung.

- Ești încăpățânat ca un catâr. Soția ta are nevoie de consiliere, de îngrijiri medicale - la naiba, nu știu exact de ce. Tot ce știu e că degeaba i-ai tot spus să-și revină. Nu și-a revenit și mi-ai pus și mie familia în pericol. Tu ai făcut-o. Nu băiatul tău.

Ian aproape că se aștepta ca Paul să-l pocnească, dar nu o făcu. În schimb stinse țigara cu piciorul și o porni spre casă.

Tess ridică privirea când intră. Era ghemuită pe un scaun lângă fereastra cabanei, albă la față și cu Wren

dormind în brațele ei. Schiță un zâmbet, însă acesta se transformă repede în îngrijorare.

– Mâna ta...

– Nu e chiar așa de rău.

– E destul de rău. Fruntea i se încreți. Trusa de prim ajutor este la casa școlii.

Ian detesta să o vadă tot pendulând între cabană și vechea școală. Avea nevoie să o știe într-un loc. Cu el. Așa cum era normal.

– Mergem acolo.

Se prefăcu că nu observă ezitarea ei și luă punga de scutece și scoica lui Wren.

– Plecăm acum.

Poate că și Tess își dorea la fel de mult ca și el să plece din cabană, pentru că nu protestă.

Când ajunseră la școală, îl puse să verifice toate ușile și toate ferestrele și Ian își spuse că probabil că o să facă asta mult timp de acum încolo. Luă trusa de prim ajutor și o așeză pe masă, apoi își spălă mâinile în chiuvetă. Rana îl ustura groaznic. Nu era lungă, dar era adâncă și începuse iar să sângereze.

Tess nu putea să se ocupe de el și să țină copilul în același timp, dar nu părea să fie în stare să lase fetița din brațe. Ian înțelese și o luă el pe Wren. Micuța se mișcă, deschise ochii, îl văzu și-i închise la loc.

Se așeză la masă, ținând-o pe Wren pe un braț și, în timp ce Tess îi bandaja rana, îi povesti tot ce se întâmplase.

Tess se dădu în spate, inspectând rezultatul final.

– Îmi vine să-l omor pe Eli, dar...

– Știu.

– Crezi că Paul o să-l bată rău?

Ian se gândi în ce măsură vecinul lui survivalist se deosebea, dar se și asemăna cu el.

– Nu. Își iubește copilul și soția. E doar încăpățânat și paranoic.

- O să trec mâine pe la ei.

- Evident. Sunt sigur că o să treci și pe la Savannah și pe la bebelușul ei. Și mai sunt și Kelly și Ava. Nu m-ar mira dacă te-ai duce să-l vezi și pe Winchester, doar ca să-i ții o predică.

- Da, sunt cea mai băgăcioasă persoană din Tempest, Tennessee.

- Ai o inimă mare, Tess Hartsong.

Chiar în timp ce spunea aceste cuvinte, stânjeneala de care nu putea scăpa îl făcu să întoarcă privirea.

Tess și Ian dormiră împreună în acea noapte, cu Wren lângă patul lor. Nici unul din ei nu voia să o piardă din ochi. Bebelușul nu se trezi decât abia după ora 5.00. Tess deschise ochii atât cât să vadă că Ian plecase din pat. Ca întotdeauna.

Ridică fetița din pătuț și o lipi de pieptul ei. Wren nu părea să fi suferit de pe urma peripețiilor din noaptea precedentă, dar Tess nu putea spune același lucru.

- Mă bucur că ești veselă, zise ea, pentru că eu sunt un dezastru.

Wren era deosebit de alertă în această dimineață. După ce-și termină biberonul, se uită la Tess ca și cum ar fi vrut să-și întrebe mama ce distracții îi pregătise pentru acea zi. Tess se îmbrăcă, o îmbrăcă și pe Wren, o puse în eșarfă și ieși afară, ca să întâmpine dimineața frumoasă de pe munte.

Îl găsi pe Ian la biserica părăsită. Ignorând mâna rănită, se folosea de glaful de deasupra ușii ca să execute o serie de tracțiuni în brațe. Era atât de înverșunat, încât ai fi zis că încerca să se pedepsească pentru ceva. Tricoul era pe jos, lângă el. Omul ăsta nu părea în stare să rămână îmbrăcat.

Tess privi cum i se contractă mușchii umerilor, cum i se întinde coloana. Picioarele îi rămâneau drepte și puternice în timp ce trupul i se ridica și cobora. Judecând

după transpirația de pe spate, lucra de ceva vreme. Voia să îl țină minte așa – răvășit și transpirat, puternic și bun, în mijlocul naturii căreia îi aparținea.

Wren începuse să experimenteze cu vocea și scoase un țipăt ascuțit. Ian sări pe pământ.

– Doamnelor...

Tess îl privi luând tricoul și ștergându-și cu el pieptul ud.

– Mulțumesc, spuse ea.

– Pentru?

– Aș fi putut s-o pierd ieri.

– *Noi* am fi putut s-o pierdem.

– Desigur, dar...

– Este și a mea, Tess. Uiți tot timpul asta.

– Nu, dar...

– Uiți foarte multe lucruri.

Trase atât de tare de tricou când îl îmbrăcă, încât Tess se miră că materialul de bumbac nu se rupse.

– De ce ești așa de întors pe dos?

– Toate planurile astea ale tale... Planuri pentru tine și pentru Wren...

– Trebuie să fac planuri. Nu văd ce legătură...

– M-ai consultat și pe mine în legătură cu ele? M-ai întrebat ce părere am, ce simt eu? Dacă nu am și eu planurile mele? Sau ai considerat că e suficient să mă informezi?

De unde apăruse toată furia asta?

– Nu știu ce încerci să spui, dar spune-o pe șleau, pentru că nu înțeleg despre ce vorbești.

Veni spre ea.

– Nu am auzit niciodată cuvântul *noi* în planurile tale. Aud doar *eu*.

– Nu există *noi*.

– Suntem căsătoriți, Tess.

Felul în care o spusese... Cu colțul buzelor răsucindu-se într-o expresie nefericită.

- Poate că nu e nici o noutate pentru tine, dar pentru mine este.

- Nu suntem cu adevărat căsătoriți. Știi asta la fel de bine ca mine.

- Statul Tennessee e de altă părere.

Vântul îi suflă în păr, dându-i-l pe spate, scoțându-i la iveală oasele dure ale feței.

- Ai idee cum m-am simțit eu noaptea trecută? În timp ce mergeam aiurea prin pădure, fără să știu unde e sau cine o luase? Nu este numai a ta, Tess. Și eu am fost lângă ea din clipa în care s-a născut. Nu deții monopolul asupra lui Wren.

Ian nu vorbise niciodată așa despre Wren, dar tonul lui – plin de înverșunare – nu-i plăcea.

- Ai grijă. Sunt foarte multe emoții.

- Și ce dacă?

- Ai spus că vinzi casa.

- Am spus că am primit o ofertă.

Nu era în stare să poarte conversația asta acum.

- Putem să mai vorbim după ce-ți bei cafeaua, pentru că nu înțeleg nimic din ce spui acum.

Veni în fața ei.

- Ba o să vorbim acum, pentru că nici zece căni de cafea nu ar schimba nimic. Te iubesc, Tess. Te iubesc pe tine și o iubesc pe Wren.

Îl privi lung. Erau cuvintele pe care își dorea atât de mult să le audă. Cuvinte pe care nu-și imaginase că acest bărbat, care ura cu patimă emoțiile puternice, o să le rostească vreodată. Ar fi trebuit să fie în al nouălea cer, însă ceva îi oprea bucuria. Ian arăta ca un bărbat care pierduse totul.

O strânse mai tare pe Wren la piept.

- O să-ți treacă.

- Chiar ai spus asta?

Tess strânse ochii.

– Dragostea e un sentiment care trebuie să-ți aducă fericire, dar pe tine nu te-am văzut niciodată mai nefericit.

– Nu sunt nefericit!

– Nici fericit nu ești.

– Sunt fericit! Sunt... Își trecu mâna prin păr. M-a luat prin surprindere. Nu să-mi dau seama că te iubesc. Te iubeam de mult, dar i-am tot dat alte nume.

– Cum ar fi...?

– Inspirație. Admirație. Dorință. Însă noaptea trecută... Noaptea trecută adevărul m-a izbit cu putere. Situațiile de criză au darul de a te face să înțelegi ce e cu adevărat important.

Buza de jos a lui Tess începu să tremure. O prinse între dinți, știind că trebuia să facă ce era corect pentru amândoi. Pentru toți trei. Vorbi cu grijă.

– Și cum ne vezi tu mai departe?

– Ce vrei să spun? Ne văd împreună.

Tonul aspru cu care aruncă aceste cuvinte îi spuse totul.

– Și munca ta?

– Ce-i cu ea?

– Ești un om de onoare, Ian, dar nu ești un bărbat domestic. Formă cuvintele pe care trebuia să le spună. Munca este esența existenței tale, iar eu m-am băgat la mijloc.

Ian se aplecă și luă de jos o piatră cu colțuri ascuțite.

– Ba nu.

– Din ziua în care m-ai cunoscut, nu am făcut decât să-ți complic viața. Ai venit aici căutând o direcție, dar ai găsit doar haos. Nu am fost o inspirație pentru tine, Ian. Am fost un blocaj.

Luă piatra în palmă.

– Nu spune asta.

– Spune-mi un singur lucru pe care l-ai creat de când suntem împreună și de care ai fost mulțumit. O singură lucrare care să te fi făcut fericit.

– Am un caiet întreg plin cu desene.
– Sunt frumoase. Dar tu le urăști de la primul până la ultimul.
Ian rulă piatra în palmă.
– Nu le urăsc.
– Nu poți nici măcar să te uiți la ele fără să te strâmbi.
– Nu mă strâmb!
Tess clipi ca să alunge lacrimile.
– Nu o să meargă, Ian. Ești un artist care încearcă să se regăsească. Iar eu și Wren îți stăm în drum.
Strânse piatra în pumn.
– Nu știi despre ce vorbești.
– Toate emoțiile astea... vorbești despre cum te-a abuzat tatăl tău, dar eu cred că mama ta a lăsat cicatricele mai adânci. O femeie care spunea că te iubește, dar care nu a fost niciodată suficient de puternică să te protejeze așa cum ar fi trebuit să facă o mamă. Îmi dau seama cum toate astea te fac să te simți gol pe dinăuntru. Eu, Wren... tot ce vine împreună cu noi.
– Nu sunt gol pe dinăuntru.
Nu-l auzise niciodată să vorbească cu mai puțină convingere.
– Uită-te la tine. Ideea de a fi îndrăgostit, de a avea o familie... Te înfurie, nu te face fericit. Vocea i se opri în gât. Știi că nu e pentru tine. Cum am putea să avem o viață fericită când tu ai fi mereu nevoit să-ți ascunzi resentimentele față de toate complicațiile pe care eu și Wren le-am aduce în lumea ta?
– Nu mă face să par atât de lipsit de sentimente.
– Ești exact opusul.
Wren începu să plângă. Tess o ridică pe umăr.
– Simți totul. De-asta nu poți fi soțul pe care mi-l doresc sau tatăl de care are ea nevoie.
– Te porți de parcă să-ți reimaginezi cariera e ceva ce se întâmplă peste noapte. Nu-i așa. Pentru așa ceva e nevoie de timp.

– Nu vorbim numai despre asta. Vorbim despre întreaga ta viață. Întoarce-te în Manhattan, Ian, și încearcă să nu mai fugi de tine însuți. Nu-ți face bine să fii aici. Și nici mie nu-mi face bine să-mi doresc ce nu poți să-mi dai.

Umerii lui se prăbușiră. Privi spre orizont. Nu avea contraargumente și nici măcar nu încercă să găsească vreunul. Dădu în schimb brațul pe spate și aruncă piatra cât putu mai departe.

– Cum vrei tu.

Tess plecă, implorându-l în gând să stea departe până când n-o să-l mai iubească.

capitolul 23

Tess se uita pe fereastra din spate, privind căsuța din copac, imaginându-și-o degradându-se treptat, rămânând pe veci neterminată. Ian plecase, luându-și toate hainele cu el, iar Tess își adusese lucrurile înapoi în vechea școală, dar numai temporar. De îndată ce casa avea să fie oficial scoasă la vânzare, o să se mute, însă, pentru moment, o să-i lase cabana lui Kelly.

Când îl lăsase pe Ian să plece făcuse alegerea corectă, oricât de groaznic s-ar fi simțit acum. Îl voia cu disperare, dar nu îl voia decât întreg și fericit, liber să iubească cu inima deschisă. Iar asta era ceva ce nu putea avea.

Se retrase de lângă fereastră, înainte să-nceapă să-și plângă de milă. Trebuia să se ocupe de ceva, iar acum era un moment la fel de bun ca oricare altul.

Ca prin minune, semnalul Wi-Fi din vechea școală funcționa de data asta. Se așeză pe canapea cu Wren adormită în eșarfă și accesă FaceTime, ca să dea telefonul la care se gândea de câteva zile.

– Tess?

Diane arăta groaznic. Nu era machiată și părul îi atârna tern pe lângă față, lipsit de volum. Parcă era

o eternitate de când Simon apăruse la vechea școală, dar nu trecuseră decât patru zile.

Diane strănută și-și apăsă un șervețel pe nas.

- Scuze. Simon a plecat azi-dimineață și sunt răcită.

- Dacă nu e un moment potrivit...

- Nu, e-n regulă. Oricum nu am nimic altceva de făcut decât să-mi plâng de milă.

Tess o înțelegea perfect.

- Ar fi trebuit să sun mai devreme, dar nu știam ce să spun.

- A fost un șoc.

Vocea lui Diane începu să tremure.

- Când mă gândesc la Wren... când mă gândesc prin câte ați trecut din cauza noastră... Și pentru ce? Pentru nimic.

- Diane, e o situație delicată.

- Eu am alt cuvânt pentru ea. Își șterse ochii. A fost minunat să am o nepoată, chiar și numai pentru câteva săptămâni.

- Despre asta voiam să discut cu tine.

- Despre Wren? Ce mai face? E bine?

- Da, e bine. E chiar aici, doarme. Dar mă întrebam... Știu că-ți cer mult și nu vreau să-ți forțez mâna, așa că promite-mi că o să spui *nu* dacă ți se pare o idee stupidă. Mă întrebam dacă... Cuvintele ieșiră ca un tăvălug. Tu și Jeff ați putea lua în calcul ideea de a fi bunicii lui Wren?

- Bunicii...?

- Știu că cer mult, dar...

- *Da!*

- Serios?

- Oh, da! Nici n-aș fi îndrăznit să visez că o să vrei asta.

- Nu mi-aș putea dori ceva mai frumos pentru ea.

Îi povesti lui Diane ce aflaseră despre conceperea lui Wren, apoi îi atrase atenția asupra unui aspect ceva mai complicat:

– Simon e încă tânăr. Indiferent ce spune acum, e posibil să aveți până la urmă nepoți adevărați.

– Nu spune asta! Wren este nepoata noastră. Am primit-o în inimile noastre. Eram atât de supărați!

– Dar, dacă Simon o să aibă copii...

– Părem noi genul de oameni care să nu poată iubi decât un singur nepot?

Pentru prima oară în acea dimineață, Tess își simți inima mai ușoară.

– Nu, nu păreți.

– Oh, Tess... arată-mi-o! *Jeff! Jeff!* Tess e la telefon, cu Wren. Cu nepoata noastră.

Paul și Rebecca veniră în acea după-amiază și-l aduseră pe Eli. Băiatul izbucni în lacrimi când o văzu pe Tess. Îi venea și ei să plângă, deși nu din același motiv.

Eli era atât de tulburat, încât nu avu inimă să-i tragă un perdaf. În plus, ce i-ar fi putut spune ce nu știa deja? Îl strânse în brațe.

– Cred că Wren înțelege și te iartă.

Buzele Rebeccăi erau uscate și crăpate.

– Nu am vrut să se întâmple așa ceva. Trebuie să fac un efort și să-mi revin. Îmi dau seama.

– Ai făcut tot ce-ai putut, spuse Paul, cu o blândețe aspră. Apoi, către Tess: Am găsit un doctor. O femeie.

– Asta e minunat.

– Cică ar fi specializată în genul ăsta de probleme, adăugă Paul, cuprinzându-și soția de după umeri. Mergem să o vedem mâine.

Înainte să plece, Eli îi ceru personal scuze lui Wren:

– Îmi pare foarte, foarte, foarte, foarte, de o sută de ori *foarte* rău că te-am speriat ieri-seară.

Wren avea memoria scurtă și îi răspunse cu un căscat, pe care băiatul îl interpretă drept zâmbet.

– Cred că nu mă mai urăște.

– Sunt sigură că nu, spuse Tess.

Când familia Eldridge plecă, Tess se hotărî să pună în practică o idee pe care o avea de mai de mult. Poate că, dacă încerca să o ajute pe Rebecca, avea să mai uite că avea la rândul ei nevoie de ajutor.

Ian era furios. Nu-și putea alunga imaginea din minte – Tess întorcându-i spatele, plecând de lângă el în timp ce vântul îi ridica părul și îl făcea să se învârtească asemenea unui derviș în miez de noapte. Și luând copilul cu ea. Avea măcar idee de cât curaj fusese nevoie ca să-i spună că o iubește? Își tăiase venele. Sângerase. Și ea ce făcuse? Îi aruncase totul în față.

Luă o gură lungă din paharul pe care îl ținea în mână și privi înspre râul Hudson de la ultimul etaj al clădirii de cinci niveluri pe care o deținea. Alesese chiar el mobila din apartament, inclusiv canapeaua incomodă din piele italiană pe care stătea acum. Ba chiar desenase personal modelul pentru câteva piese: scaunele metalice făcute din țevi și plasă de oțel, masa de cafea în formă de rinichi, balansată de o sferă masivă din sticlă, lămpile de perete. Atelierul lui era de cealaltă parte a peretelui, o încăpere cavernoasă de trei ori mai mare decât cel pe care îl avusese în vechea școală și locul în care crease unele dintre cele mai bune lucrări ale lui.

Cu ani în urmă, împărțise restul clădirii în ateliere gratuite pentru artiștii aflați la început de drum – într-o încercare de a face pentru ei ce făcuse Bianca pentru el. Nu regreta că le oferise spațiul, dar tocmai pentru că era permanent înconjurat de atâtea minți creative simțise nevoia să fugă din Manhattan și să se refugieze pe Muntele Runaway. Toți voiau sfatul lui, încurajarea lui, binecuvântarea lui. În preajma lor, se simțea un impostor.

Așa că fugise. Și nu-i folosise la nimic.

Respingerea lui Tess n-ar fi trebuit să-l doară atât de mult. La naiba, doar așa crescuse! Era obișnuit să fie

împins la o parte de oamenii de care era apropiat. Doar că nu se așteptase la așa ceva din partea ei.

Și nu se așteptase ca singurătatea să fie atât de sufocantă.

Tess ar fi trebuit să fie, dacă nu fericită, cel puțin rezonabil de mulțumită. Săptămânile treceau una după cealaltă. La începutul lui mai, hăinuțele de nou-născut îi rămăseseră deja mici lui Wren, Diane și Jeff își programaseră o vizită după croazieră și coșmarurile dispăruseră. Oamenii din Tempest nu o mai tratau ca o amenințare la adresa societății. Artie îi arătă cum să schimbe un bec la farul mașinii și Kelly o învăța cum să facă pâine. Tess fusese invitată să intre în Alianța Femeilor și descoperise că președinta, doamna Watkins, era mare specialistă în plante medicinale și mai mult decât dornică să-și împărtășească cunoștințele cu alții. Fiona Lester se oferise să-i arate lui Tess cum să-și prepare singură produsele pentru îngrijirea pielii și Michelle era hotărâtă să o ajute pe Tess să pornească o stație de compostare. Până și domnul Felder își manifestase acceptul și îi dăduse o listă cu titluri despre istoria statului Tennessee.

– Dacă o să rămâi aici, ar fi cazul să nu mai fii atât de ignorată.

Comunitatea avea multe de oferit, și Tess era dornică să învețe. Totuși, durerea din inima ei nu trecea. Ea fusese cea care îl dăduse pe Ian afară din propria casă și acum rămăsese cu un gol pe care singură îl creasе în viața ei. Cine era ea ca să-i spună lui Ian Hamilton North IV de ce avea nevoie?

Era femeia care îl iubea și îl înțelegea mai bine decât se înțelegea el însuși.

Tare ar mai fi vrut să-l sune și să afle cum progresa munca lui. Dacă era fericit. Dar nu-l suna. Nu voia să audă ușurarea pe care n-ar fi putut să o ascundă – ușurare

că scăpase din plasa încâlcită a lui Tess și că avea în sfârșit spațiul vital pentru el. Își atinse inelul de alamă pe care nu se îndurase încă să-l scoată de pe deget și-și programă cea de a doua întâlnire cu directorul departamentului sanitar local.

Dacă nu restul vieții, cel puțin cariera ei era pe drumul cel bun.

Directorul departamentului sanitar invitase doi medici din Knoxville la întâlnire, ambii îngrijorați de lipsa asistenței medicale pentru femeile din zona rurală. Erau impresionați de experiența lui Tess și dornici să discute un plan de lucru. Când întâlnirea se termină, Tess simțea că i se învârtește capul. Totul se întâmpla atât de repede.

Kelly, descoperise Tess, avea un adevărat talent pentru finanțe. Mulțumită felului dibaci în care investise o mică moștenire de la părinții ei, avea acum propriii bani și își putea permite fără probleme să stea într-un loc mai bun. Dar iubea cabana mult mai mult decât Tess și, deocamdată, Tess era fericită să o lase să stea acolo, mai ales că Kelly zugrăvise pereții și adusese ghivece cu flori.

Uneori Ava stătea cu mama ei, alte ori cu tatăl ei. În ambele cazuri, Brad venea frecvent în vizită – atât la cabană, cât și, din nefericire, la casa școlii. Tess nu-l servea niciodată cu cafea, dar asta nu-l împiedica să-și toarne singur.

– Parcă ar fi o cu totul altă persoană, se plânse Brad, în timp ce se instala comod în bucătăria lui Tess.

– Este aceeași care a fost întotdeauna. Doar că nu i-ai acordat atenție.

Stătea lângă blatul din bucătărie, exact în aceeași poziție în care obișnuia să stea Ian, iar asta o făcea să fie mai nervoasă pe el decât de obicei.

– Problema e că ai fost dobitoc atât de mult timp, încât e greu acum să mai schimbi cursul.

Brad se încordă.

– Nu știu de ce mă tot întorc aici, doar ca să fiu jignit.

– Pentru că eu ți-am văzut latura cea mai urâtă și nu sunt măritată cu tine, ceea ce înseamnă că ăsta rămâne singurul loc în care nu trebuie să porți masca pe care o afișezi în public.

Îi cercetase cariera politică și fusese surprinsă să descopere că Brad Winchester nu era reacționarul pe care și-l imaginase, mai ales când venea vorbea de chestiuni legate de mediu. Îndreptă spre el lingura cu care își mânca cerealele.

– Și mai vii aici pentru că-ți închipui că pot să-ți repar căsnicia. Nu pot.

– Kelly te ascultă. Îți respectă părerile.

– Tu încă mai crezi că poți să mă câștigi de partea ta suficient de mult cât să o conving pe Kelly să se întoarcă la tine și să-ți ceară iertare în genunchi.

– Nu sunt chiar atât de nerealist.

– Dar exact asta vrei de la mine. Recunoaște.

Brad ridică din umeri. Nici nu recunoscu, nici nu negă.

Era un suflet pierdut, și Tess trebui să se stăpânească și să nu-și verse pe el toate frustrările și toată tristețea. De ce trebuia să aibă atâtea persoane dificile în viața ei? Ian, Brad, Savannah – deși Savannah o desemnase recent pe Tess cea mai bună prietenă a ei din întreaga lume. Ceea ce era în sine o provocare.

– Prietenele cele mai bune își spun totul, spusese Savannah cu o zi în urmă, în timp ce stătea pe veranda casei și-l alăpta pe Zoro. Așa că spune-mi despre tine și Ian North. Te-a părăsit, nu-i așa? Îl urăsc.

– Nu m-a părăsit, mințise Tess. E în Manhattan, lucrează.

Ian, cel mai dificil dintre toți. Tăcerea lui continuă era dovada faptului că avusese dreptate să îl îndepărteze

și, într-o zi, o să se împace cu gândul ăsta. Dar nu era azi acea zi.

Făcu un efort să-și îndrepte atenția înapoi la Winchester. În ciuda felului în care îl lua în permanență la rost, simțea o oarecare simpatie pentru senator. O iubea pe vechea Kelly, însă nu făcea prea bine față provocărilor și Kelly cea nouă îl lăsa descumpănit.

- Acum vrea să meargă la facultate. Și să studieze finanțele, auzi!

- Din câte am înțeles, s-a ocupat de finanțele voastre din ziua în care v-ați căsătorit. Și a făcut o treabă foarte bună.

Și acum o ajuta și pe Tess să înțeleagă mai bine cum mergeau treburile în domeniul ăsta.

Brad se îmbufnă.

- Doar pentru că eu nu aveam timp.

Tess ridică mâinile în aer.

- Afară! Am atins punctul maxim de toleranță pentru Brad Winchester pe ziua de azi.

Winchester ieși vijelios, dar Tess știa că o să se întoarcă. Devenise terapeutul lui, fie că-i plăcea, fie că nu.

Reinventare pe dracu'! O să-i arate el. Credea că e paralizat din punct de vedere emoțional. Că nu putea conta pe el. Că nu ar fi fost un tată bun! La dracu'! O să-și îndrepte munca într-o direcție cu totul nouă, o direcție fantastică, apoi o să-i vâre rezultatele sub nas.

Ian cără trei pânze din atelier pe aleea din fața clădirii și le dădu foc de la o butelie cu propan. Aruncă vopsea pe ele, le tăie cu un cuțit de modelaj, le tăie din nou. Le asaltă cu acid clorhidric și trecu peste ele cu mașina. După ce termină, le puse pe perete, în atelier, se dădu în spate și-și evaluă noile lucrări.

Erau o porcărie. Un bărbat de 36 de ani care se purta ca un rebel abia ieșit de pe băncile facultății de arte.

Era un impostor care pretindea că arată degetul mijlociu unui sistem care îl făcuse bogat.

Distruse totul și se afundă mai adânc în nefericire întinzând pătratele mici de pânză cu imprimeurile de pe trupul lui Tess. Amintirea acelei nopți, frumusețea ei, era mai mult decât putea suporta. Închise ușa atelierului și nu mai intră acolo zile întregi.

Detesta ultimatumurile. În ciuda traficului aglomerat și a sirenelor de poliție, locul ăsta era prea liniștit. Ar fi trebuit să plece chiar acum spre Tempest ca să-și ia copilul în brațe, să termine căsuța din copac și să-i spună lui Tess că făceau lucrurile așa cum voia el.

Așa că de ce nu pleca?

Pentru că nu putea.

Era pierdut, asaltat de singurătate și nesiguranță - de mirosul de motorină și de duhoarea gunoaielor din sacii de plastic adunați în mormane la marginea drumului. Oare Wren o să-și mai aducă aminte de el atunci când o să-l vadă? Trecuseră doar câteva săptămâni, dar știa cât de repede se schimbă - iar el rata totul.

Furia față de Tess depăși dorința de a fi cu ea. Viața fără ea era la fel de inutilă ca un sifon din care ieșise tot acidul. Îl făcuse să se deschidă spre noi experiențe, spre noi emoții, îl făcuse să devină parte dintr-o comunitate care exista dincolo de limitele atelierelor și galeriilor. Îi arătase ce însemna să faci dragoste cu o femeie care se oferea în întregime. Viața cu ea îi dezvăluise toate culorile curcubeului.

Apoi distrusese totul când îl respinsese. Cum putea crede că reprezenta o amenințare pentru Wren, când copilul ăla era al lui în aceeași măsură în care era al ei? Toate rahaturile alea despre cum nu era un bărbat domestic. Dacă ar fi fost așa, cum de nu se putea gândi acum decât la casa din vechea școală și la viața lor de pe munte? Avusese chiar tupeul să-l acuze că părea nefericit

când îi spusese că o iubește. Ce mama naibii de reacție mai era și asta?

Îl durea capul. Poate că începea să facă febră. Ar fi trebuit să se ducă la farmacie să cumpere ceva, dar, dacă deschidea ușa, știa că o să-i găsească așteptându-l.

„Ian, nu vreau să te deranjez, dar ai putea să te uiți la..."

„Ian, nu sunt sigur că transmite vreun mesaj..."

Erau niște puști grozavi, talentați, și meritau din plin spațiile pe care le punea la dispoziția lor. Doar că nu voia să vorbească în clipa asta cu ei. Nu voia să vorbească cu nimeni. Și totuși, de când se întorsese în Manhattan, telefonul sunase încontinuu. Îl oprise, apoi îl pornise la loc. Dacă apărea vreo urgență cu Wren? Dacă Tess își dădea seama în sfârșit cât de nerezonabilă fusese și suna să-și ceară scuze?

Reluase ultima lor conversație de o mie de ori în mintea lui, dar, oricât de mult ar fi încercat, nu-și amintea ca ea să fi spus măcar o dată că îl iubea la rândul ei.

Se trezi în zorii zilei. Ar fi trebuit să se ducă să se antreneze, dar dojoul de aici nu mirosea a pin și a frunze. Nu erau buruieni care să-i mângâie pulpele. Nu erau triluri de pasăre care să se amestece cu respirația lui.

Se forță să se întoarcă în atelier. Era mai funcțional decât cel din vechea școală, cu excepția podelei de ciment. Și a plafonului înalt și deschis. Și nici pereții industriali și reci nu erau nici pe departe la fel de primitori. Și de ce, cu toată hărmălaia din jur, era atâta liniște aici?

Se jucă o vreme cu pătratele de pânză. Ce voia cu adevărat să facă era să deseneze – o veveriță apărând dintre tufișuri, primele flori de primăvară pe pajiște. Tess. Wren. Se calma când le desena pe ele, dar terapia nu era artă.

Într-o criză de frustrare, înșfăcă pânza pe care o abandonase cu luni în urmă – o compoziție mare și insipidă. O întoarse cu susul în jos și o așeză pe un șevalet, trântind-o atât de tare încât rama se zgâlțâi. Luă primul tub de vopsea care îi căzu în mână și îl stoarse în palmă. Galben primar. Mergea. Frecă vopseaua groasă între palme și o întinse pe pânză, fără să-i pese unde ajungea sau cum arăta. Luă alt tub la întâmplare, stoarse vopseaua, făcu același lucru. Găsi altul, apoi altul – o culoare peste altă culoare, fără să-i pese de linie, sau formă sau valoare.

Lipi imprimeurile de pe trupul lui Tess deasupra și trase un spray de Krylon de pe raft. Îl agită și împroșcă scurt și la nimereală, fără să încerce să creeze un model anume. Găsi alt spray și făcu la fel. Apoi altul. Gâfâia când își trecu în cele din urmă semnătura IHN4.

Se dădu în spate, epuizat.

Era creația unui nebun, haotică, dezlânată, lipsită de sens. Ar fi putut fi făcută de oricine sau de orice. De unul din elefanții ăia cărora li se punea o pensulă în trompă. Își puse pe genunchi palmele mânjite de pigment, încercând să-și regleze suflul. Privi din nou. Haosul din fața lui nu avea nici un scop, nici o rațiune pentru a exista.

La fel ca el.

Avea nevoie de ordine, de un fel de structură, de luciditate. Își frecă palmele de blugi și se întinse înspre sigurul lucru din atelier în care găsea ordinea după care tânjea – blocul de schițe. Îl deschise fără să se uite și rupse o pagină la întâmplare.

Profilul lui Tess.

Lipi desenul pe colțul de sus al pânzei și făcu un pas în spate. Frecându-și ceafa, studie mai întâi desenul micuț, apoi pânza în întregime. Întoarse șevaletul în așa fel încât să capteze mai bine lumina de la mijlocul zilei și luă un marker negru, foarte fin. Trecu la treabă,

transferând portretul în miniatură al lui Tess pe vopseaua care începuse deja să se usuce.

Când în sfârșit fu mulțumit, dădu jos schița, lipi alta și o luă de la început. Lucră tot restul zilei și toată noaptea până spre dimineață, trecând de la a doua schiță la a treia.

Zorii începeau să se arate când se prăbuși în cele din urmă în pat, însă nu dormi decât vreo câteva ore, apoi se trezi, făcu un ibric de cafea și se întoarse în atelier.

Pierduse orice noțiune a timpului. Umbrele se mișcau pe podeaua atelierului, dispăreau, reapăreau. Schimba unghiul unei gene aici, lungimea unei unghii acolo. Dormi câteva ore, făcu iar cafea și începu din nou, ascunzând fiecare desen minuscul și detaliat în haosul petelor întâmplătoare de culoare. Nu făcu duș. Nu mâncă. Stomacul îi ardea de la zecile de cafele pe care le băuse din cana pătată de vopsea.

La un moment dat pe la mijlocul celei de-a treia zi, ieși din atelier și închise ușa în urma lui. Duhnind a transpirație și vopsea, se prăbuși pe pat.

Când în sfârșit se trezi, făcu un duș lung, se bărbieri și-și pregăti un mic dejun zdravăn. Abia după ce făcu toate astea își dădu voie să se întoarcă în atelier și să se uite la ce crease.

De la distanță, doar haosul era evident. Însă de aproape... De aproape, vizibil doar pentru cineva care nu trecea în grabă – doar pentru cei care aveau răbdare să vadă – erau desenele micuțe, ascunse: profilul lui Tess, spatele ei, nasul ei, totul executat în detaliu, cu o precizie uluitoare. Era și piciorușul lui Wren, prins într-o panglică purpurie, gropița din obrazul ei înconjurată de o dungă aurie. În pânza asta vedea tot – vedea copilul rebel și violent care nu voise decât să distrugă și vedea bărbatul adult care își pierduse inima, lăsând-o unei văduve încăpățânate și unui copil orfan.

Asta.

Asta era el.

Golanul și artistul. Răzvrătitul și împăciuitorul.

Bărbatul care încercase atât de mult să se cuprindă într-o singură identitate încât fugise de sine însuși.

Adora ce crease. În asemenea măsură încât ar fi vrut să dea fuga afară cu tuburile de Krylon, cu trafaletele, cu nesăbuința cu care sfida legea odinioară. Ar fi vrut să găsească un zid, o piatră, o scară și să transforme această bucurie într-o viziune a ceva nou și frumos.

De când plecase Ian, luna mai înflorise în toată splendoarea ei, înmiresmând totul în jur. Pe măsură ce iunie se apropia, florilor plăpânde de primăvară le luau locul cele mai îndrăznețe și mai colorate de vară – floarea-raiului, sângele-voinicului, rododendron, trandafiri și dafini de munte își revărsau bucuria. Muntele Runaway nu fusese nicicând mai frumos, dar Ian nu era aici să îl vadă.

Copilașul ei de aproape trei luni dădea din mânuțe și gângurea la picioarele ei. Tess înghiți nodul care i se pusese în gât.

– Suntem doar noi două, gogoșico, șopti ea.

Wren, total insensibilă la tristețea lui Tess, își întinse gâtul și privi prin bucătărie. Făcuse asta de atâtea ori în ultima vreme, încât Tess ar fi putut să jure că se uita după el. Una era să o părăsească pe ea, dar cum putuse s-o abandoneze pe Wren?

Pentru că Tess îi comandase să plece.

Din curtea din spate începură să răsune lovituri de ciocan. Nu avea nevoie să se uite ca să știe că era Paul Eldridge. Ridicase ultimul perete la căsuța din copac.

Paul tot venea pe la ei, deși Tess îi spusese că nu era nevoie. Dar era un bărbat mândru. Eli venea de obicei cu el și lucrau amândoi împreună, Paul oprindu-se din când în când ca să-i ciufulească părul sau să-și ajute băiatul cu vreun cui mai încăpățânat.

O mângâie pe Wren pe cap. Ieri-seara făcuse ceva la care se gândise timp de săptămâni întregi. Ținuse prima întâlnire de susținere pentru mamele care pierduseră o sarcină, aici, în vechea școală. Michelle se oferise să adune ea un grup de opt persoane. Unele femei, așa ca Michelle, pierduseră sarcina cu ani în urmă; altele erau mai proaspete. Rebecca nu fusese singura care plânsese, dar, mulțumită unei combinații de terapie și medicamente, fuseseră lacrimi vindecătoare. Femeile stabiliseră să se întâlnească din nou și, spre mirarea lui Tess, Rebecca se oferise să găzduiască următoarea întâlnire.

Azi era ultima zi în care Tess mai lucra la localul lui Phish. Actele erau aproape gata și de a doua zi avea să înceapă să-și aranjeze cabinetul. Mulțumită lui Brad Winchester, avea să lucreze fără chirie într-o încăpere din centrul de recreere. Cu ajutorul medicilor din Knoxville, o să poată oferi îngrijire pre și postnatală, controale de rutină pentru bebeluși, vaccinuri și consiliere pe teme de planificare familial. Și o să aducă pe lume copii.

Tess luă punga cu scutecele lui Wren. Avea oameni de îngrijit, un copil de crescut și nu putea lăsa tristețea asta amară să o copleșească.

Vestea despre noul cabinet al lui Tess ajunsese la Hornul Spart și localnicii o și luaseră înainte.

– Dă-mi niște pastile pentru bursită, îi ceru domnul Felder, când Tess își termină ultima zi în spatele barului. Dobitocul ăla de doctor mi-a spus că trebuie să fac terapie fizică, când nu am nevoie decât de niște pastile.

Tess îi împinse plăcinta sub nas.

– Nu o să mă ocup decât de sănătatea reproductivă feminină.

Vorbi destul de tare încât s-o audă toată lumea, deși ajunsese să cunoască suficient de bine comunitatea

cât să știe că lucrurile nu aveau nici o șansă să fie atât de simple.

– Fă ce ți-a spus doctorul.

– Sănătatea reproductivă feminină? Ce rahat mai e și asta? mârâi domnul Felder. Te dau în judecată pentru discriminare!

– Oh, nu vreau așa ceva! răspunse Tess, cu prefăcută îngrijorare. Hai să facem un compromis. Imediat ce termini sesiunile de terapie fizică, îți prescriu bucuroasă medicația suplimentară. Sau arsenic, depinde în ce toane sunt.

– Ați auzit cu toții ce-a spus? strigă domnul Felder. Asta e malpraxis! A amenințat că mă otrăvește!

– Mai taci naibii – mai taci *dracului* – din gură, Orland!

Cea mai recentă angajată de la Hornul Spart agită lingura de înghețată spre el. Îi era greu lui Kelly Winchester să înjure, dar lucrase mult în sensul ăsta. Îi explicase lui Tess:

– Trebuie să-mi dau seama cine sunt și nu pot să fac asta decât dacă încerc lucruri diferite. Chiar dacă mă simt inconfortabil.

Kelly cea nouă și experimentală se transforma într-o forță cu care să nu vrei să te pui. De exemplu, fostul prieten al Avei, Connor Bowman, dispăruse. Kelly refuza să-i spună lui Tess ce făcuse. Tot ce știa Tess era că băiatul plecase brusc din oraș și se dusese să-și termine ultimul an de liceu în Nashville, unde avea să fie problema bunicilor.

Având în vedere că Tess pleca și nici Michelle, nici Savannah nu se întorseseră la muncă cu normă întreagă, Phish fusese încântat să o primească pe Kelly. Nu și Brad. Cu o săptămână în urmă, când auzise, năvălise în cabană peste Kelly care lua masa împreună cu Tess și Wren.

-Este de neconceput! urlase el. Ești soția unui senator statal! Nu ai nevoie să faci asta!

-Îmi împing limitele, spusese calmă Kelly.

-Și cum mă rog faci asta lucrând într-o speluncă?

-Ai grijă cum vorbești!

Tess simțea că e de datoria ei să sară în apărarea localului.

Brad începuse să se învârtească prin cabană, dându-i zor despre importanța imaginii, dar Kelly nu dăduse înapoi.

-Vreau să văd cum este să ai o slujbă adevărată. Și programul de lucru îmi lasă suficient de mult timp ca să învăț.

-Ce să înveți?

Kelly avea toată răbdarea din lume cu soțul ei, dar nu se clintea.

-Fac niște cursuri vara asta ca să-mi reîmprospătez memoria și ca să mă pot reapuca serios de învățat din toamnă.

Pentru că soția lui avea propriii bani, Brad fusese suficient de isteț încât să nu pună în discuție mersul ei la facultate, dar nu îndeajuns de isteț cât să abandoneze subiectul cu totul.

-Înțeleg că povestea asta cu facultatea e importantă pentru tine, dar trebuie să te întorci acasă, unde e locul tău, nu să trăiești aici într-o... într-o...

Arătase cu mâna în jur, cuprinzând cabana.

-Cocioabă? îi sărise Tess în ajutor.

Brad încercase să-și acopere gafa cu stângăcia lui obișnuită.

-Spun doar că, dacă tu nu ești acolo, cine o să se ocupe de casă?

Tess își dăduse ochii peste cap.

-E din ce în ce mai bine.

-Nu-mi fac griji pentru casă, Brad, spusese Kelly, cu fermitate. Îmi dau seama că ți-e greu să înțelegi, dar

eu evoluez. Nu știu cine o să devin. Ești liber să pleci pe drumul tău sau să aștepți să vezi ce-o să se întâmple.

Brad nu avea nici cea mai mică intenție să plece pe drumul lui și căutase un nou unghi de atac.

– Îmi... îmi place părul tău.

Fusese evident că mințea, dar Tess îi acordase puncte pentru încercare.

Kelly atinsese una din șuvițele albastre pe care Ava i le făcuse în jurul feței.

– Nu sunt sigură că mă caracterizează, dar nu sunt sigură nici că nu.

Pe lângă șuvițele albastre, Kelly începuse să poarte blugi vechi, tricourile abandonate de Ava și o pereche de teniși roșii. Fiecare schimbare îl tulbura pe Brad mai mult decât precedenta.

– N-o să te deranjeze nimeni acasă. Eu o să... o să dorm în camera de oaspeți. Spune-i, Tess.

– Oh, nu-i spun nimic, răspunsese Tess. Mi-e frică de ea.

Lui Wren i se păruse amuzant, dar nu și lui Brad.

– Ce trebuie să fac ca să te întorci acasă, Kelly? Și eu pot să mă schimb. Spune-mi ce vrei.

– În clipa asta? Aș vrea să-ți convingi prietenii să introducem ore de educație sexuală în toate școlile noastre. Tess a avut dreptate de la bun început și o știi prea bine.

Brad își privise vârfurile pantofilor.

– Nu e chiar așa de ușor. Sunt foarte încăpățânați afurisiții ăia.

– Și tu ești, îi atrăsese atenția Tess. Prin urmare știi exact cum să vorbești cu ei.

Kelly o dojenise cu blândețe.

– Nu e frumos, Tess. Brad are multe pe cap.

Cu cea mai serioasă expresie, Tess răspunsese:

– Ai dreptate. Scuzele mele, domnule senator. Nu mai sunteți nici pe departe atât de ticălos pe cât erați cândva.

– Tess! exclamase Kelly.

Tess mimă că-și trage un fermoar peste buze. Ajunsese să o iubească pe Kelly Winchester și, de când cu oferta de spațiu, începuse să-l placă mult mai mult și pe soțul ei gălăgios.

Bătăi puternice în ușa de la intrare o treziră pe Tess devreme a doua zi de dimineață. Coborî scările frecându-se la ochi, în pantalonii de pijamale și cu cămașa lui Ian în partea de sus. Din fericire, zgomotul nu o trezise pe Wren.

Tess se aștepta să găsească pe cineva care avea nevoie de îngrijiri medicale. În schimb, de cealaltă parte a ușii stătea Freddy Davis.

- Nu-ți merge telefonul! spuse el pe ton acuzator.

Tess își dădu la o parte părul din ochi.

- Ce surpriză!
- Trebuie să vii la secție.
- Ce-am mai făcut acum?
- Nu tu. Soțul tău.
- Soțul meu?
- E la închisoare.

capitolul 24

Tess aproape că uită să pună frână și fu cât pe-aci să lovească un Jeep Wrangler când văzu ce făcuse Ian.

Pictase orașul.

Era culoare peste tot: în fața la Hornul Spart, deasupra firmei barului Cocoșul, pe zidul Bisericii Apostolice Îngerii de Foc și pe jumătatea de vest a Centrului Recreațional Brad Winchester. Apoi erau stâlpii și cutiile utilitare, vopsite la rândul lor.

Parcă mașina, o prinse pe Wren în eșarfă la piept și coborî. Nu știa unde să se uite mai întâi. La animalele de pe centrul de recreere - o pasăre luminoasă, cu aripi care se dizolvau, un șoarece ca din desenele animate,

o muscă? Sau poate la zepelinul de pe Cocoșul sau la simbolurile desenase în zeci de culori pe biserică.

Frumos, amuzant, grotesc, provocator... Totul era acolo. Cele mai multe desene fuseseră realizate cu șabloane, dar, chiar și așa, nici un om nu ar fi putut face toate astea într-o singură noapte. Fusese ajutat.

Se răsuci pe călcâie și privi iar în jur. Dar, pe măsură ce era din ce în ce mai absorbită de ce vedea în fața ei, era tot mai nedumerită. Văzuse zeci de fotografii cu arta lui Ian. Într-adevăr, erau conceptele lui, dar ceva în stilul de execuție nu părea familiar.

În afară de desenul de la Hornul Spart.

Aici ar fi recunoscut lucrarea lui Ian dintre mii de altele. Utilizarea culorii, precizia, scala.

Exact în fața la Hornul Spart era desenată imaginea unei femei. O femeie care cu siguranță nu era Tess. Femeia asta era o amazoană bătută de vânt, cu funii de păr blond și mușchi de războinică. Era puternică. Frumoasă. Hotărâtă. Personificarea unei furtuni. Lângă talpa ei, cu litere mici era marcajul *IHN4*.

Vrăjită, Tess privi lucrarea în întregime, apoi secțiune cu secțiune. Ochii și nasul. Maxilarul puternic. Șuvițele răsucite de păr. Și...

Privirea îi căzu pe o pulpă musculoasă. Pe un genunchi. Pe un cot. Pe lobul unei urechi.

Cu siguranță se înșela.

Privirea îi alunecă de la o parte a figurii la cealaltă.

Acolo. Acolo. Și... ACOLO!

Dumnezeule mare...!

Părțile corpului lui Tess fuseseră desenate cu grijă pe trupul amazoanei! Degetele ei de la picioare erau pe cot, nasul în lobul urechii, iar sânii... sânii ei erau în genunchi. Era peste tot!

O strânse pe Wren la piept și făcu un pas în spate când văzu... în fața ei... chiar pe umărul amazoanei...

Nu! Nici măcar el...

Ba da! Era chiar acolo, ascunsă în umbra taliei amazoanei.

Ticălosul!

Nu o să-l scoată pe cauțiune. O să-l omoare!

Freddy sări din scaun în clipa în care Tess năvăli ca o nebună în secția de poliție.

– Du-mă la el! exclamă ea.

– Trebuie să te percheziționez înainte să intri acolo.

– Vezi să nu!

Freddy păru să ajungă în cele din urmă la concluzia că o femeie, oricât ar fi fost de furioasă, nu avea cum să facă prea mult rău câtă vreme avea un copil în brațe, pentru că deschise sertarul biroului, scoase cheile și o conduse prin ușă.

În singura celulă era o toaletă din oțel și un pat îngust cu o saltea albastră din poliuretan, pe care Ian dormea dus. Freddy descuie ușa cu bare.

– Strigă-mă dacă situația scapă de sub control.

– Așa o să fac, mârâi Ian, cu vocea răgușită de somn.

– Nu tu, zise Freddy. Ea.

– Habar n-ai tu!

Când Freddy plecă, două picioare încălțate în niște ghete împroșcate cu vopsea loviră podeaua celulei. Ian se ridică. Nu arătase niciodată mai neîngrijit. Nu se mai tunsese de când îl văzuse ultima oară și era evident că trecuse cel puțin o săptămână de când se bărbierise ultima oară. Dar, în loc să se uite la Tess, nu avea ochi decât pentru Wren.

– Bună, iubita mea! Mă mai ții minte?

Wren dădu din piciorușe când îi auzi vocea. Ian veni lângă Tess și o scoase pe Wren din eșarfă.

– Uită-te la tine! Ce mare te-ai făcut!

Wren ridică spre el ochii mari, strălucitori, de un albastru adânc și înregistră fiecare detaliu. Zâmbi. Un zâmbet mare, știrb și bălos. Ian o lipi de gâtul lui,

îi întoarse spatele lui Tess – *îi întoarse spatele!* – și o duse pe Wren în celălalt capăt al celulei, vorbindu-i tot timpul.

– ... mi-a fost așa de dor de tine... fetița mea... scumpa mea... iubita mea...

Tess așteptă.

– ... Disneyland... și la circ. O să punem cortul și o să citim...

Tess își strânse brațele la piept.

– ... o să aruncăm la coș și o să pictăm.

Tess bătu din picior.

– ... mergem pe bicicletă.

În sfârșit se întoarse și spre Tess.

– O să dansăm împreună.

Simți cum inima i se dă peste cap. Strânse din dinți ca să-i potolească bătăile.

– Mi-ai desenat *vaginul* pe zidul de la Hornul Spart!

Ian zâmbi.

– Știi tu și știu eu. Ai de gând să mai spui cuiva?

Își luă avânt să-i ardă cea mai usturătoare palmă pe care o primise în viața lui, apoi însă se opri. Toate părțile corpului ei erau acolo, desenate în miniatură pe amazoană. Și totuși... Dacă nu ar fi știut ce făcuseră ei doi în acea noapte în atelier, ar fi recunoscut toate acele detalii drept ceea ce erau? Sigur, cineva o să observe un sân sau buricul, dar nu era ca și cum numele ei ar fi fost scris deasupra.

Îl privi lung.

Wren îl studia cu ochi mari, însă acum întreaga atenție a lui Ian era îndreptată asupra lui Tess.

– M-ai făcut să trec prin iad. Am fost furios pe tine, dar se pare că ai avut dreptate.

Tess înclină capul. Voia să audă mai mult, chiar dacă se temea de ceea ce o să spună.

Wren continua să-l privească în timp ce vorbea.

– Trebuia să găsesc o direcție nouă, dar nu puteam. Eram blocat.

– Și acum ai găsit direcția?

Picioarele păreau că nu vor să o mai susțină și se prăbuși pe marginea patului.

– Am pictat totul pe Hornul Spart, spuse el, cu umbra unui zâmbet.

– Corpul meu?

– Ce mi-a lipsit.

Se îndreptă spre barele celulei.

– Anul trecut, am dat vina pe tot ce-mi distrăgea atenția în Manhattan. Apoi, când am venit în Tempest, dar tot nu puteam lucra, am dat vina pe Bianca. În cele din urmă am dat vina pe tine. Însă vina era numai și numai a mea. Nu aveam nevoie de pace și liniște. Aveam nevoie să-mi amintesc principiul de bază al artei stradale. Libertatea.

– Arta pentru oameni, nu pentru elită.

– Exact. Munca unui mare artist stradal n-ar trebui să fie de un singur fel, să aibă un singur stil. Dar exact asta făcusem eu și mă paralizase. Apoi ai apărut tu.

– Eu?

– Ai intrat în capul meu cu tot haosul și toate complicațiile tale. Prinse în mână bara celulei. Am vrut să dau înapoi, dar tot ce-mi doream era să te desenez. Era o nevoie compulsivă. Să te desenez pe tine, apoi pe Wren, apoi o piatră care mi-a atras atenția lângă un fir de iarbă.

– Ai detestat desenele alea.

– De la primul până la ultimul. Deja eram într-o perioadă creativă dificilă. Desenele erau banale, comune.

– Erau frumoase.

– Dar nu spuneau nimic ce nu fusese deja spus de mii de ori mai înainte, de mii de alți artiști. M-au speriat de moarte, dar nu mă puteam opri. Se îndepărtă de ușa celulei. Apoi m-ai dat afară.

Tess își strânse mâinile în poală.

– Mă faci să par crudă.

– Am fost furios pe tine, spuse el încet. Cine erai tu să-mi spui de ce am nevoie?

Pleoapele lui Wren începuseră să obosească. O strânse mai tare.

– M-am cufundat în autocompătimire și m-am gândit la desenele alea. Cum nu aveau ce căuta în lumea mea. Cum le uram. Și apoi, într-o noapte, asta a încetat.

– Nu le-ai mai urât?

– Am înțeles în sfârșit de ce eram obsedat de ele. Am înțeles că erau esențiale pentru ceea ce vreau să creez acum.

– Războinica?

– Ea e trecutul. Mărimea, curajul ei. Ăsta e artistul care am fost cândva – și sunt mândru că am fost așa. Însă detaliile ascunse – imaginile din schițe care sunt acolo și pot fi văzute sau nu – ele reprezintă noul, reprezintă ce n-am văzut până acum. Imaginile mici și ascunse arată subtilitățile vieții, părțile pe care trebuie să le cauți, ca să le vezi. Când ascund toate detaliile astea în conceptele mari – simt cum îmi cântă inima.

Tess zâmbi.

– Mă bucur.

– Am atât de multe idei! Ce ai văzut azi... ăsta e doar începutul.

– Impresionant început. Și nu ai făcut totul singur.

– Câțiva tineri artiști îmi erau datori.

Tess făcu un gest larg, cuprinzând celula.

– Ei par să o fi șters la timp, dar tu ești după gratii.

– Nu-mi fac prea multe griji. Își sprijini picioarele pe marginea toaletei. N-o să le ia prea mult timp oamenilor ca să-și dea seama că am adus o grămadă de bani orașului.

Tess încă se mai gândea la asta, când Ian continuă:

– În Tempest, Tennessee, sunt mai multe lucrări ale lui Ian North decât sunt în întreaga lume. Lăsă picioarele să-i cadă. Încă mai e mult de lucru și va fi foarte greu de întreținut, dar o să merite.

Atunci înțelese.

– Ai transformat orașul într-o atracție turistică majoră.

– Abia am început. Va fi o adevărată Mecca pentru toți iubitorii de artă și va da un impuls considerabil economiei locale. Dar, Tess...

Wren tresări în somn. Ian își așeză ușor mâna pe pieptul ei.

– A fost totodată singurul mod la care m-am putut gândi ca să-ți transmit un mesaj suficient de mare ca să-l poți înțelege.

Tess lăsă capul într-o parte.

– Ai înțeles ce nu puteam. Ai văzut tot bagajul din trecut pe care încă-l purtam cu mine, tot ce-mi spusesem că lăsasem de ani întregi în urmă. Dar nu lăsasem, și tu ai știut.

– Urmele căpătate în copilărie sunt adânci.

– Mult mai adânci decât voiam să recunosc. Când am plecat de lângă tine și Wren, când m-am întors la viața mea de altădată... A fost atât de clar, încât nici eu nu aveam cum să nu văd cât îmi era de frică.

– O emoție puternică.

– Puternică și urâtă. Se apropie. Ai avut dreptate. Nu eram fericit când ți-am spus că te iubesc. Eram speriat. Tu ai văzut asta. Mi-ai văzut lașitatea.

– Nu ești laș. Ai fost un copil cu o brută în loc de tată, dar, mai rău decât atât, ai avut o mamă pe care ai iubit-o și care întorcea capul atunci când erai abuzat. Cum să mai ai încredere în cineva după toate astea, inclusiv în tine însuți?

Îi adresă un zâmbet obosit.

– Înțeleg acum – poate de când te-am văzut pe tine cu Wren. Nu știu. În orice caz, s-a terminat. Își privi

drăgăstos copilul adormit. Trebuie să-ți spun clar că n-o să renunț la ea. Tu ești mama ei. N-o să las pe nimeni să conteste asta. Dar este și a mea. Și, pentru că ai un simț al echității deosebit de dezvoltat, sunt sigur că o să ne descurcăm cumva, oricât ar fi de greu.

Din nou, nu înțelegea ce vrea să spună.

– Te referi la...

– O să fie complicat. Înțeleg. Dar o să ne dăm seama ce e mai bine pentru ea. Pentru noi trei.

– Tu detești complicațiile.

Ian râse sec.

– Tocmai aici e ironia. Tot încercând să mă ascund de complicații, am ajuns să pierd – ca artist, ca om. Viața n-o să se încadreze niciodată într-o formă geometrică exactă. Eu mai mult decât oricine ar fi trebuit să accept acest lucru cu mult timp în urmă. Viața va trece întotdeauna peste marginile ramei. O să cadă pe jos, o să se reverse în stradă. O să fie bine și o să fie rău. Asta înseamnă să fii viu, să fii creativ, să iubești pe cineva.

– Adică ce ai spus înainte să pleci...? În legătură cu noi doi, cu faptul că suntem căsătoriți...?

– Sunt un ticălos egoist, dar nu chiar atât de egoist încât să te țin într-o capcană, spuse el, posac. Știu că sunt dificil, greu de suportat, și nu pot să-ți fac asta. Dar nu renunț și la Wren. Iar asta înseamnă custodie comună.

Tess sări de pe pat.

– Tu chiar încerci să te fofilezi din căsătoria asta? Și asta face parte tot din marea ta epifanie artistică?

– Să mă fofilez? Încerc să fac lucrul onorabil.

– Dându-mi papucii?

– Poftim? Te iubesc! Te iubesc mai mult decât am iubit vreodată pe cineva. Ești deșteaptă, amuzantă, bună și îngrozitor de perseverentă. Mă înțelegi așa cum nu m-a mai înțeles nimeni. Și să nici nu începem să vorbim despre sex. Mi-ai întors întreaga viață pe dos. Mi-ai trimis

inima pe drumul pe care-l căutam de când mă știu. Tess, ești o forță de neoprit.

– Atunci de ce vrei să scapi de mine?

– Nu vreau să scap de tine! exclamă el. Tu nu mă vrei pe mine!

Era uluită.

– De ce spui una ca asta?

– De ce nu? Îți place sexul, am înțeles. Îți plac și eu. Apreciez. Dar nu ești îndrăgostită de mine.

– *Poftim?*

Se întoarse cu spatele.

– N-o s-o spun de două ori.

Se băgă în fața lui.

– Ai inhalat prea multă vopsea.

– Oare? Tonul lui certăreț revenise, însă acum avea un substrat de durere. În toate certurile noastre, în toate discuțiile, în timpul partidelor senzaționale de sex, nu ai spus niciodată că mă iubești.

– Ba sigur c-am spus.

– Nici măcar o dată.

– Nu știi ce spui.

– Nici o singură dată.

– Dar...

– Niciodată.

– Ești sigur?

– Crede-mă. Sunt absolut sigur.

– Oh.

Înghiți. Avea dreptate. Firește că avea dreptate.

Ian aștepta. Tess se prăbuși pe marginea patului și-și frecă tâmplele.

– Cine e laș acum? spuse ea.

Tremurul infim al unui zâmbet îi atinse colțul buzelor.

– Sunt sigur că ai motivele tale, zise el.

Tess sări iar în picioare și-și prinse mâinile pe după gâtul lui.

– Ian Hamilton North al patrulea, te iubesc. Te iubesc din toată inima. Nu o să încetez să te iubesc nici când o să fiu supărată pe tine, sau când o să fii tu supărat pe mine, sau când Wren o să fie supărată pe noi amândoi și oamenii o să ne bată cu pumnii în ușă. Ești un om bun și fascinant, și înfricoșător de deștept. Ești ambițios, și știu că e ciudat să spun asta, dar, după Trav, ești ceva ce înseamnă mult pentru mine. Și chestia cu Trav...

Vocea i se pierdu.

– I-ar plăcea tare mult că te iubesc.

Zâmbi când văzu o lacrimă sticlind în ochii lui.

– Ești al meu. E suficient de bine?

– Categoric este suficient de bine.

O sărută lung și adânc până ce Wren, pe care o strângeau între ei, începu să scâncească.

Ian mângâie părul mătăsos al fetiței, își trecu brațul liber pe după Tess și-i zâmbi în colțul gurii.

– Dintre toate locurile din lume, nu m-aș fi așteptat niciodată să-mi găsesc muza dansând în maiou și chiloți în vârful muntelui Runaway.

– Chiar sunt muza ta?

– Cine altcineva ar putea fi?

Wren scoase un chițăit. Ian îi zâmbi.

– Tu ești pe al doilea loc, iubito.

În clipa aceea, o imagine cu ei trei îi trecu ca o străfulgerare prin minte – Ian, Wren și ea... toți... toți trei... în fața căsuței din copac. Dansând împreună.

Până la urmă însă, se pare că greșise numărul.

epilog

Bună, bunico Dee! Bună, bunicule Jeff! Sunt eu, Wren! Dar presupun că mă vedeți. Știu că sunteți încă plecați în safari și că nu o să aveți Wi-Fi o vreme, dar fac înregistrarea asta cu telefonul lui tata, ca să vă aștepte când o să găsiți Wi-Fi. Întotdeauna ratați atât de multe când plecați în câte o excursie și mama și tata au fost de acord că asta o să facă despărțirea mai ușoară.

După cum vedeți, sunt în căsuța din copac. Sincer, a trebuit să ies din casă. Gemenii se joacă de-a ninja și aleargă pe peste tot și l-au făcut pe Sfornăici s-o ia razna și acum nu se mai oprește din lătrat, și tata țipă la el să se oprească, și mama vomită iar, așa cum a făcut și în primul trimestru de sarcină cu gemenii. Pun pariu că o să fie o fată de data asta! Tata zice că noi nu avem o familie, avem o menajerie.

Oh, și au venit și tâmplarii ca să lucreze la camera cea nouă. Tata zice că, dacă mai crește mult, școala o să se transforme în universitate.

Știu că v-ați făcut griji că mama muncește prea mult, dar noile asistente de la clinică îi sunt de mare ajutor. Și mama lui Eli a început să vorbească ea acum cu adolescenții, așa că mama are mai mult timp liber.

Și mai știți că v-am spus că Savannah mi-a promis că mă lasă să fiu de față când o să nască? S-a întâmplat acum două zile. Zoro nu a vrut să intre, dar eu am intrat și am putut să o ajut pe mama. A fost superscârbos și supertare! Cred că vreau să mă fac moașă când o să cresc. Sau poate doctor. Sau poate pădurar. Nu vreau să fiu artist, așa ca tata. Mie pictatul nu-mi face inima să cânte, așa cum spune că-i cântă lui atunci când termină

un tablou sau o pictură murală sau una din instalațiile lui uriașe de lumini.

Nu pot să-i spun lui asta pentru că mă tem că l-ar îngrijora, dar cred că mi-ar plăcea să nu fie atât de celebru. Știți, când mergem la New York uneori oamenii mă întreabă cum e să fiu fiica lui, chestie care e foarte jenantă. E doar tata.

Încă un lucru care începe să mă enerveze... Știți cum mamei și tatei le place să-mi vorbească despre Bianca, mama care m-a născut, ca să nu o uit. Îmi spun mereu cât de mult m-a dorit, cât era de artistică și tot felul de chestii de-astea, bla-bla-bla. Dar nu sunt proastă și-mi cam dau seama că a fost și foarte fraieră. Poate că aflați voi mai multe despre ea când vă întoarceți. Totuși, sper din tot sufletul să arăt într-o zi așa ca ea!

Ce voiam să vă mai spun? Eu, Zoro și John ne ducem astăzi până la Eli. A spus că ne ajută să căutăm salamandre, dar a trebuit să-i promit că n-o să-i mai pun atâtea întrebări despre seara în care m-a răpit. Chiar dacă e adolescent acum, tot îl mai supără să-și aducă aminte. Dar mie-mi place să aud detaliile. E supertare cât de curajos a fost.

Heather m-a invitat numai pe mine să dorm la ea diseară. Întotdeauna creăm câte ceva și facem yoga împreună, dar trebuie să am grijă când mănânc la ea, pentru că nu știi niciodată cu ce-o să te servească.

Phish merge la întâlniri cu o doamnă cu care i-a făcut cunoștință Miss Kelly, dar ea nu e prea încântată de The Dead, așa că Phish nu crede că o să dureze.

Miss Kelly a deschis un birou mai mare în Knoxville, dar vine acasă aproape în fiecare weekend ca să stea cu domnul Brad. Lumea de la Hornul Spart vorbește mereu despre cum sunt căsătoriți, dar nu tocmai căsătoriți, așa că am întrebat-o pe Ava ultima oară când a venit în vizită din Atlanta și ea mi-a spus că tatăl ei este îndrăgostit nebunește de mama ei, dar mamei ei îi place să

fie independentă. Chestia asta m-a cam pus pe gânduri, așa că am stat de vorbă cu mama aseară și am întrebat-o de ce nu vrea și ea să fie independentă, așa ca Miss Kelly și ea mi-a spus că tata îi face inima să-i cânte. Tata a auzit-o și a ridicat-o de pe canapea și a început să o sărute, și gemenii au început să alerge în jurul lor, și Sfornăici a început să latre, și apoi mama a dat muzica tare și ați fost și voi pe-aici când s-a mai întâmplat asta așa că știți foarte bine ce a trebuit să facem. Chiar dacă ploua! A trebuit să ieșim cu toții afară și să începem să dansăm!

Pa! De-abia aștept să vă întoarceți.

Oh, și încă ceva. Sper să nu ne vadă cineva vreodată dansând așa, pentru că e superpenibil.